

డా॥ త్రిపురనేని హనుమాన్ చౌదరి
వ్యక్తిత్వావలోకనం

స్వరాజ్యం కృష్ణా జిల్లాలోని అంగలూరు, వంశం త్రిపురనేని, జనవం 18.10.1931 దివ్యాత్మను అంగలూరు, గుడివాడలో తెలుగు మాధ్యమములోనే. తండ్రి, గాత ముత్తాళ్లు తంశరాలూగా వ్యవహరించారు. చెన్న పట్టణంలో అయోలా కాలేజీలో ఇంటర్మీడియట్ (1946 - 1948), గింటి ఇంజనీరింగ్ (1948-1952) కాలేజీలో చదువుచున్నప్పుడు కూడా తండ్రితోపాటు కృతసాయ పంటలు - నారుముక్కలు వీరు పెట్టడం, పొలం దుగ్గటం, నొట్లు వేయడం, కలకొత్త, కుప్పూర్చడం, ఎల్లబక్క గోలడం వంటి పనులు చేస్తుండడం మూలాల శ్రమ యొక్క ఫలం. త్రామికులంద్ గౌరవం నేర్చుకున్నారు. టెలికాం సిస్టమ్ ఇంజనీర్ లో, నిర్వహించిన ప్రతి పదవిలో

త్రామికుల శ్రేయస్సు కోసం, వారి సహచరులుగా, నాయకులుగా వ్యవహరించారు. ఖాల్దంలో, తొమ్మారంలో, యువావస్థలో మూర్ఖులు, కమ్మూనిజం చేత ప్రభావించబడ్డ, విప్లవాత్మకయగం ద్వారా, అభివృద్ధి పండ్ల కమ్మూనిస్టు పోలకులు తమ దేశాల్లో చేసిన భవనకార్యాలనకగావూర చేసుకున్న తర్వాత, సేతి వీరకాయలో ఎంతవయి ఉన్నదో, కమ్మూనిస్టు పోలలో లింతే సమానత్వం, మూలత్వం, విప్లవకార్యాలం ఉందని తెలుసుకున్నారు .

కాంత ప్రభుత్వంలో, ఆఫిసియల్ రేడియోలో ప్రవేశం తరువాత టెలికాం సిస్టమ్ ఇంజనీర్ లో ఉన్నతస్థాయి వదవులపరిష్కరించి, డిప్యూటీ డైరెక్టర్ జనరల్, విదేశీ సంపాద విభాగం ప్రొజెక్ట్ డైరెక్టర్ - మానేజింగ్ డైరెక్టర్ గా పనిచేసి పదవి విరమణ చేశారు. వాషింగ్టన్ లో "ఇంటెల్ సాట్" (INTEL SAT) డైరెక్టర్ గా, అంకన్ లో "ఇన్ మార్ సాట్" (INMARSAT) సంస్థకు ఎగ్జిక్యూటివ్ డైరెక్టర్ గా, ఇంటర్నేషనల్ టెలికాం యూనియన్ (I.T.U), యొక్క "సీనియర్ ఎగ్జిక్యూటివ్ గయానా, ఎమెస్ దేశాలలో, డిప్యూటీ, సహాయ దేశాల టెలికాం వ్యవస్థ పెరుగుదలకు, మెరుగుదలకు అంతర్జాతీయ వివిధ సంస్థల తరఫున వివిధ కార్యక్రమాలలో 50 దేశాల్లో, 75 దేశాల ప్రయాణం చేశారు. అంతర్జాతీయ టెలికాం టెలికాం, ఇన్ ఫర్మేషన్ టెక్నాలజీలకు సంబంధించిన విశ్వీకర్త జర్నల్ సంపాదక మండలిలో సభ్యులుగా ఉంటున్నారు. మన దేశంలో టెలికాం వ్యవస్థను పునర్వ్యవస్థీకరించే గుర్తింపువ్యాప్తి అంతమొందించి, ప్రైవేటీకరణ చేయించి, పోటీని ప్రోత్సహించడానికి 30 ఏళ్లు ప్రయత్నించి కృతకృత్యులయ్యారు.

తన వ్యక్తి వ్యవహారాలకే పరిమితం కాక, భారత దేశం ఒక మహావ్యవసాయ శక్తిగా ఎలా ఎదగాలో అనే విషయం గురించి ఆలోచిస్తూ, యంగయంగాల సాటి మన చరిత్రను, పురాణకాలానికంటే, ఉచితపాఠాలను చదువుతూ ఒకప్పుడు జగద్గురువుగా అత్యంత శక్తి సంపన్న దేశంగా భాసించిన భారతదేశం ఎందుకు బలహీన దేశంగా, సేదరిక బాధితగా మారిందో? ఏ శక్తులు చీదపురుగులుగా, లాంటివిగా భారత దేశాన్ని అవమానిస్తున్నాయి? విజ్ఞానాన్ని, సాంకేతిక జ్ఞానాన్ని ఉపయోగించుకుని, మన సహజ సంపదను, మూలక వనరులను పడుపయోగం చేసుకుని ఆరిగి ప్రాచీన మహ్యశను పొందాలంటే ఏం చేయాలి? బహుశాకాతి మన, రాజకీయ సంస్థల కృత్యమే మనపని వల్లక వ్యాపారులకు, రాజకీయాలకు అవకాశం పోతుంటే ఉండరానికే ఏం చేయాలి? ఎవరు బహుశాకాతి? దేశభక్తి అంటే ఏమిటి? తాకిత వాదం అంటే హిందూత్వదేశం? లేక, ప్రభుత్వానికి కొన్ని మతాలన్న ప్రేమ, ఇతర మతాలన్న వివక్షణ? చాలిత్రులంగా వివక్షణకు, ఉదాసీనతకు గురిచేయబడ్డ బలహీన, దిగ్భీక వర్ణాల సశక్తికరణ ఏ విధంగా చేయాలి? ఇటువంటి ప్రశ్నలకు లేదనీ, సమస్యాలపరిష్కారాల్లోనే మోతుమాన్ చౌదరి పరిష్కరము.

ప్రజ్ఞావాలి అభ్యుదయంగా, టాటా కర్నల్స్, సర్వీసు (T.C.S), హెల్త్ కంప్యూటర్ సర్వీసుల సంపాదనల పరిపాలనలుగా, సింగల్ ఫర్ టెలికాం మానేజిమెంట్ అండ్ ప్రొడ్యూక్ట్ డైరెక్టర్ గా కొన్ని టెలికాం, విదీ కంపెనీల డైరెక్టర్ గా, జాతీయ, అంతర్జాతీయ పత్రికల సంపాదకులుగా, సంపాదక మండలి సభ్యులుగా, రచయితగా రేడియో, టెలివిజన్ లలో వ్యాఖ్యాతగా, విశ్లేషకులుగా కణకాలలో ఉపన్యాసకులుగా నిరంతరం కృషిచేయడం-వారి విశేషం.

1997 నుండి 2004 వరకూ ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వానికి రాష్ట్ర మంత్రి పోదాలో విలే సలహాదారుగా, 1998-99 లో ప్రధాన మంత్రి జలీ అండ్ సొస్టేనబుల్ సేఫ్టీ టూల్స్ ఫోర్ సభ్యులుగా, రాష్ట్రంలో, దేశంలో విదీ, ఈ-గవర్నెన్స్ వికాసం కోసం కృషి చేశారు.

విద్యుత్త పితదశేషణ, యథేచ్ఛసి తథాకురు

డా॥ త్రిపురనేని హనుమాన్ చౌదరి

విద్యుత్త పితదశేషణ
యథేచ్ఛసి తథాకురు

(నీకు ధర్మం అనిపించిందే ఆచరించు)

డా॥ త్రిపురనేని హనుమాన్ చౌదరి

విమ్మోశ్య వితదశేషేణ,
యథేచ్ఛసి తథాకురు

డా. త్రిపురనేని హనుమాన్ చౌదరి

CTMS వారి ప్రచురణ

ఏప్రిల్ 2008

విమ్మోశ్య వితదశేషేణ,
యథేచ్ఛసి తథాకురు

డా. త్రిపురనేని హనుమాన్ చౌదరి

మొదటి ముద్రణ : ఏప్రిల్ 2008

ప్రతులు : 1000

సర్వ హక్కులు రక్షయితవి

వెల : రూ. 100/-

ప్రచురణ కర్త : డా. టి హెచ్ చౌదరి

సెంటర్ ఫర్ టెలికాం మేనేజ్మెంట్ & స్టడీస్

పి & టి కాలనీ, కాంప్లెక్స్ (సెంట్రాల్) హైదరాబాద్

ఫోన్ నెం: + 91 (40)2784-6137 & 6667-1191

ఫాక్స్ : + 91 (40) 6667 1111

ముద్రణ : గౌతమ్ ప్రింటర్స్, హైదరాబాద్,

ఫోన్ నెం: + 91 (40)2767-0717

యదా యదా హి ధర్మస్య గ్లానిర్భవతి భారత ।
అభ్యుత్థానమధర్మస్య తదాత్మానం స్వజాన్ముహూం ॥

పరిత్రాణాయ సాధూనాం వినాశాయ చ దుష్టుతాపే ।
ధర్మసంస్థాపనార్థాయ సంభవామి యుగే యుగే ॥

మేధోమధనం

డాక్టర్ త్రిపురనేని హనుమాన్ చౌదరి గారు టెలికమ్యూనికేషన్ల రంగంలో అంతర్జాతీయ ఖ్యాతి గడించిన ఇంజనీరు. విదేశ్ సంచార్ నిగమ్ సంస్థ వ్యవస్థాపక అధ్యక్ష పదవి ఐనా, వాషింగ్టన్ లోని “ఇంటెలిశాట్” గవర్నర్ పదవి ఐనా, ఇంకా అనేక ఇతర దేశాల టెలికామ్ సంస్థల సలహాదారు పదవి ఐనా ప్రతిభను బట్టి ఆయనను వరించి వచ్చినవే. ఆయన ప్రతిభా సామర్థ్యాలు టెలికామ్ రంగానికే పరిమితం కాలేదు. రచనారంగంలోనూ ఆయన ప్రజ్ఞాశాలి అనిపించుకున్నారు. “తెలుగు కావ్యముపై గోర్కి తీవరింప సురల వీడిన కాళిదాసుడవు నీవు” అని “తెనుగు లెంక” శ్రీ తుమ్మల సీతారామమూర్తి కీర్తించిన కవిరాజు శ్రీ త్రిపురనేని రామస్వామి చౌదరి గారి పౌత్రుడైనందువల్ల కూడా కావచ్చు డాక్టర్ హనుమాన్ చౌదరి గారికి అద్భుతమైన రచనాశైలి అలవడింది. ఆంగ్ల, ఆంధ్ర భాషలు రెండింటిలోనూ సమాన ప్రతిభతో వ్రాయగల సమర్థుడనిపించుకున్నారు.

“ఎందుకు” అని ప్రశ్నించడం నేర్పి, తెలుగు నాట హేతువాద దృక్పథాన్ని పెంపొందించిన రామస్వామి చౌదరి పద్ధతిలో క్రమశిక్షణతో కూడిన ఆలోచనా విధానాన్ని అలవరచుకొన్న హనుమాన్ చౌదరి గారు తనవైన అభిప్రాయాల నేర్పరచుకున్నారు. స్వతంత్ర్య ఆలోచనల వల్ల భారతీయ ఆధ్యాత్మిక, సాంస్కృతిక వారసత్వం పట్ల ఆయనకు గాఢమైన అభిమానం ఏర్పడింది. లోతుగా పరిశీలన జరిపి స్థిరమైన భావాలు రూపుదిద్దుకున్న తరువాతనే ఇలా అభిమానం ఏర్పడి ఉంటుందని నాకు తోస్తున్నది. పుష్కర కాలంగా వెలువడుతున్న “భారతీయ ప్రజ్ఞ” అనే జాతీయవాద ఆంగ్ల పత్రికకు సంపాదకుడిగా ఆయన వెలువరించిన సంపాదకీయాలు, వ్యాసాలు ఇందుకు ఆధారాలు. “ఎడిటర్లు ఇంజనీర్లు కాలేరు. కాని, ఇంజనీర్లు మంచి ఎడిటర్లు కావచ్చునని మీరు నిరూపించారు” అని మేము ఉభయిలం పాల్గొన్న ఒక సభలో నేను ఆయనను శ్లాఘించడం స్ఫురణకు వస్తున్నది. "P-TELCOS IN INDIA , WHY DID INDIA GET THEM SO WRONG ?" అనే ఆంగ్ల వ్యాస సంకలన గ్రంథంలో ఆయన వ్రాసిన వ్యాసాలు చదివితే ఒక నిజాయితీ, ఒక నిర్భీకత, ఒక సుస్పష్ట భావజాలం వాటిల్లో కనిపిస్తాయి. ఇది ఆంగ్లంలో వ్రాసిన వ్యాసాల సంకలనం కాగా, ఇప్పుడు మీ చేతుల్లో ఉన్న గ్రంథం ఆంధ్రవ్యాసాల సంకలనం. మరొక తేడా కూడా ఉంది. ఆంగ్ల గ్రంథంలోని వ్యాసాలన్నీ టెలికామ్

సంబంధమైనవి. తెలుగు వ్యాసాల సంకలనం ఆర్థిక, రాజకీయ, సామాజిక విభిన్న విషయాలపై ఆయన వ్యాఖ్యలూ, అభిప్రాయాల సమాహారం. ఐతే, ఇందులోనూ అదే నిర్భీకత, అదే నిజాయితీ, అదే భావ సుస్పష్టత కనిపిస్తాయి. రెండు గ్రంథాలలోనూ ఆయనకు ఈ దేశం పట్ల గల గాఢమైన అభిమానం, భక్తి ప్రతివ్యాసంలో వ్యక్తం అవుతుంటాయి. రాజీవ్‌దని ధోరణిలో ఆయన చేసే వ్యాఖ్యలు, విమర్శలు అభిమానులతో పాటు అధిక్షేపకులనూ సృష్టిస్తాయి. నేను సైతం “ఇంత తీవ్రంగా స్పందించడం అవసరమా?” అని ప్రశ్నించుకొన్న ఘట్టాలు చాలా ఉన్నాయి. ఉండవచ్చునుగాక, కానీ ఆయన చేసిన వాదాన్ని ఖండించడం నాకే కాదు, ఎవరికైనా కష్టమే అనిపిస్తుంది. అక్షేపించే వారు సైతం ఆయన చేసిన వ్యాఖ్యలను గురించి ఆలోచించక తప్పదు. ఆలోచనల తలుపులను మూసుకొని, ఆవేశపడే వారిని గురించి ఇక్కడ వ్రాయడం లేదు.

ఈ పుస్తకంలో చౌదరి గారు 1995-97 సంవత్సరాల మధ్య వ్రాసిన వ్యాసాలు ఉన్నాయి. అప్పటి చైనా ఈ 2008 సంవత్సరంలో సైతం వర్తమానానికి వర్తించేవి గానే ఉన్నాయి. ఆలోచించ వలసినదే అనిపిస్తాయి. ఆయన భావజాలం “అప్పుడు అలా, ఇప్పుడు ఇలా” అనిపించేదిగా ఉండదు. గురజాడ అప్పారావు గారి “కన్యాశుల్కం” మాటల్లో “ఐడియాలు అప్పుడప్పుడు మార్చడానికి” ఆయన “పోలిటీషియన్” కారు. వివిధ విషయాలపై ఆయన వ్యక్తపరచిన అభిప్రాయాలలో కొన్ని స్థూలంగా ఇవీ - ఇవి నా మాటల్లో

1. మన దేశ ప్రయోజనాలకు భంగం కలిగే సంఘటనలు జరుగుతున్నాయి. వాటిపట్ల పాలకులలో గాని, పార్టీల వారిలో గాని రావలసిన స్పందన రావడం లేదు. ప్రజలలో చైతన్యం పెంపొందించడమే పరిష్కారం.
2. దేశంలో అవినీతి పెచ్చు పెరిగిపోయింది. రాజకీయ అవినీతికి అడ్డులేకుండా పోతున్నది. రాజకీయ నాయకులైనా, పరిపాలనా యంత్రాంగంలోని వారైనా కొందరు సిగ్గు, బిడియం విడిచిపెట్టారు.
3. మైనారిటీ వర్గాలకు న్యాయం చేసే విధంగా గాక, వారి ఓట్లు దండుకొనే విధంగా రాజకీయ పార్టీలూ, ప్రభుత్వాలూ విధానాలనూ, వ్యూహాలనూ రూపొందించుకొంటున్నాయి. సెక్యులరిజం నిజమైన అర్థాన్ని కోల్పోయింది.
4. ప్రజలు కోరుతున్నప్పుడు కొత్త రాష్ట్రాలు ఏర్పడటమే న్యాయం. కొత్త రాష్ట్రాలు

ఏర్పడితే వచ్చే అనర్థం ఏమీ ఉండదు.

5. అస్పృశ్యతను నిషేధించినట్లు కులాన్ని నిషేధించడం సాధ్యం కాదు. హిందూ సమాజాన్ని ముక్కలు చేసే ప్రయత్నం జరుగుతున్నది. అలాగాక వివిధ వర్గాల మధ్య సుహృద్భావనలను పెంపొందించే కృషి జరగవలసి ఉంది.

ఇవే అభిప్రాయాలను చౌదరి గారి మాటల్లో వింటే వాటిల్లో తీవ్రత కనిపిస్తుంది. ఉదాహరణకు కొన్ని “హజ్ యాత్రలకి ప్రభుత్వ ధనాన్ని వినియోగించిన వారు సెక్యులర్ అవుతారా?” “కొంతకాలానికి అందరూ వెనుకబడిన తరగతుల జాబితాలో చేరిపోతారు. అప్పుడు మన రాజ్యాంగంలోని ‘సోషలిస్టు’, ‘ప్రజాస్వామ్య’, ‘సెక్యులర్’ పదాలను తొలగించి వాటి స్థానంలో ‘వెనుకబడిన’ అనే పదం ఉపయోగించుకుంటే సరిపోతుంది”. “రాజకీయాలు ఈనాడు ఒక లాభసాటి వ్యాపారంగా మారాయి”. “మనం మత సహనాన్ని గురించి మాట్లాడుతూ ఉంటాం. ఈ మత సహన ప్రవచనాలు హిందువులకే పరిమితం చేయబడుతుంటాయి.”

డాక్టర్ హనుమాన్ చౌదరిగారు సాంకేతిక పరిజ్ఞానం అపారంగా కలిగిన వారు కనుక ఉపగ్రహాల ద్వారా టీవీ ప్రసారాలు జరగడం లాంటి విషయాలలో తన అనుభవాన్ని జోడించి చేసిన కొన్ని హెచ్చరికలు దేశానికి ఎంతైనా ఉపయోగపడతాయి. ఉదాహరణకు “డైరెక్ట్ టు హోమ్” సాధనం ద్వారా ఇళ్ళలో కూర్చుని విదేశీ టీవీ ప్రసారాలను ప్రజలకు అందనివ్వడం ఎంత ప్రమాదకరమో, ఇరాన్ లాంటి దేశాలు వాటిని ఏ విధంగా నిషేధించాయో ఆయన సోదాహరణంగా వివరించారు. విజ్ఞతతో కూడిన అనేక సలహాలు, సూచనలు ఈ గ్రంథంలోని వ్యాసాలలో కనిపిస్తాయి.

సముద్ర మధనంలో హాలాహలం, అమృతం కూడా వచ్చినట్లు, తన మేధస్సును మథించి డాక్టర్ త్రిపురనేని హనుమాన్ చౌదరిగారు ఈ గ్రంథంలోని వ్యాసాలలో వ్యక్తపరచిన అభిప్రాయాలు, చేసిన వ్యాఖ్యలూ, విమర్శలలో, కొన్ని కొందరు పాఠకులకు కటువుగా తోచవచ్చు, కొన్ని కొందరికి ఆహ్లాదం కలిగించేవిగా ఉండవచ్చు.

ఇలాంటి వ్యాసాల ప్రయోజనం పాఠకులలో ఆలోచనలను ప్రేరేపించడమే. అందులో గ్రంథకర్త నూటికి నూరుపాళ్ళు విజయం సాధించారని నా విశ్వాసం.

విమృశ్య ఏతదశ్షేణ, యథేచ్ఛసి తథాకురు

ముందుమాట

దాదాపు 800 సంవత్సరాల విదేశీ పాలన నుండి భారతదేశం అరవై సంవత్సరాల నాడు (14-08-1947) బయటపడింది. అదికూడా మూడోవంతు భూభాగాన్ని, విదేశీయులుగా, హిందూ ద్వేషులుగా మార్చబడ్డ ఒకనాటి భారత సంతతికి చెందిన వారికి పోగొట్టుకున్న తర్వాత. భారతీయ సనాతన ధర్మం, సంస్కృతి, సాహిత్యం ప్రవర్ణమైన సింధు-సరస్వతీ పుణ్యభూమి పరాక్రాంతమైంది. అక్కడ నుండి హిందూ సంతతులు తరిమివేయబడ్డయ్యాయి. మతం మార్చుకున్నంత మాత్రాన, “మేం భారతీయులం కాము. మా జాతే వేరు” అని కలహాలు, మారణహోమం (కలకత్తా 16-08-1947. డైరెక్ట్ యాక్షన్) సృష్టించి, దేశాన్ని విభజించిన “విభిన్న జాతివారము”ని చెప్పుకున్న వారంతా ఈ దేశంలోనే ఉంటున్నారు, కాని వారి తలపులు, ప్రవర్తన ఇంకా వేరుగా, విజాతీయంగానే ఉంటున్నయ్యాయి. దేశ విభజన జరిగిన, మొదటి పది-పదిహేనేళ్ళ వరకూ ప్రచ్ఛన్నంగా, మందంగా ఉన్న విభజకత, వేర్పాటుతనం రాను రానూ బలబడుతూ, ప్రత్యక్షంగా, ఉగ్రత్వంతో బహిర్గత మౌతున్నయ్యాయి. ఈ “చారిత్రక విభజక”, విజాతీయ”, వేర్పాటు శక్తుల ప్రాబల్యం, దేశ భద్రత, సమగ్రత, సంపద, విదేశాంగ నీతికి సంబంధించిన విషయాల్లో; నీతి, విధానాల్లో నిర్ణయాత్మక మౌతుంది. వీరి జనాభా పథకం ప్రకారం పెంచబడుతోంది. పెరుగుతున్న వీరి ఓట్లు, ఎన్నికలలో పార్టీల, వ్యక్తుల గెలుపు ఓటములకు అధికంగా నిర్ణయాత్మక మౌతున్నయ్యాయి. వీరి సంతృప్తికై, లౌకికవాదమనే ముసుగును వేసుకొన్న నాయకులు, పార్టీలు, పోటీబడి వారికి ప్రత్యేక సదుపాయాలను కల్పించడం (ఉదాహరణకు ఆంధ్రప్రదేశ్ లో ఉర్దూఘర్లూ, షాదీఖానాలు, హైదరాబాద్ లో హాజ్ హాస్, రిజర్వేషన్లు, అంతులేని మైనారిటీ కాలేజీలు, హాజ్ తీర్థయాత్రకు ప్రభుత్వపు సబ్సిడీలు, మైనారిటీ కమీషన్, మైనారిటీ సంక్షేమ విభాగం, వగైరాలు) లో నిమగ్నమైయున్నారు.

ఉగ్రత్వంతో విజృంభించి తమ కోర్కెలను తీర్చుకుంటున్న ముస్లింలను చూచి, క్రిస్టియన్లు కూడా అదే పంథాలో నడవడం మొదలుపెడుతున్నారు. విదేశాల నుండి వేలకోట్ల రూపాయలను సంక్రమించుకుంటూ, వేలాది మతబోధకులను హెచ్చగు జీతాలతో మత ప్రచారక, మతమార్పిడి వృత్తులలో దింపి, బహుళజాతి (MNC-

Multi National Corporations) వ్యాపార సంస్థల మార్కెటింగ్ పద్ధతుల్లో తమ మతానికి గ్రాహకులను సేకరిస్తున్నారు. క్రైస్తవ సువార్తల్లో ఏనుకీస్తు చెప్పారన్నట్లుగా, బైబిల్ న్యూ టెస్టామెంటు, లూక్ 12వ అధ్యాయం 51, 52 & 53 వాక్యాలిలా వున్నాయి. “భూమిమీద మీకు శాంతి కల్పించుటకు నేను వచ్చాననుకుంటున్నారా? కానే కాదని ఖచ్చితంగా చెబుతున్నా. పై పెచ్చు మీలో విభేదాలు కల్పించడానికి వచ్చా. ఇప్పటినుండి ఒక పరివారంలోని ఐదుగురిలో ముగ్గురు ఒక పక్షమై, మిగిలిన ఇద్దరికి వ్యతిరేకంగా వుంటారు. అట్లే ఇద్దరు ఒక పక్షమై మిగతా ముగ్గురికి వ్యతిరేకంగా వుంటారు. తండ్రి పుత్రునకు; పుత్రుడు తండ్రికి; తల్లి కూతురికి, కూతురు తల్లికి వ్యతిరేకంగా ఉండేట్లు చేస్తాను.” వ్యాపార సరళిలో సాగుతున్న మతప్రచారం, మతమార్పిడుల వల్ల కుటుంబాల్లో, గ్రామాల్లో, సమాజంలో అలజడి పెరిగిపోయి, ద్వేషాలు, కలహాలు, ఘర్షణలూ ఎక్కువౌతున్నయ్యాయి.

కుహానా లౌకికవాదుల చేష్టలు హైందవ సమాజం మీద ఇతర మతస్థుల దాడికి దోహద పడుతుంటే, దేశ అఖండతకు ముప్పు కల్గిస్తుంటే, సోషలిజం, లౌకికవాద జంట ముసుగుల రాజకీయ నాయకులు, పార్టీలు, దేశ సామాజిక, ఆర్థిక సువ్యవస్థనే భ్రష్టుపట్టించే వాదాలు, సిద్ధాంతాలు, వాగ్దానాలు చేస్తూ, ఓట్లకోసం, తమ అధికార ప్రాప్తి, తదానువంశికం కోసం పాట్లు పడుతున్నారు. సర్వశక్తి ప్రదాయిని అయిన విద్యను అందరికీ అందించాలని ఉండదు; లేమిలో మిట్టాడుతున్న వారి అధిక సంతానాన్ని నియంత్రించే ధ్యాస వీరికి లేదు; వేర్వేరు కులాలను సమీకరించి, వారి వెనుకబాటుతనాన్ని పోటీబడి వర్ధించి, వెనుకబడ్డవారికి, వారి జనాభాకి తగిన నిష్పత్తిలో సాధికారతను, సంక్షేమనిధులను పంచుతామని, సమాజపు వర్గాల్లో పరస్పర ద్వేషాన్ని పెంచుతున్నారు. హైందవ సంతతిని కులాలుగా విభజించి, అన్యులను మతప్రాతిపదికన ఐక్యపరచి భారతీయతను, అఖండతను, సమాజంలో సమరసతను దెబ్బతీస్తున్నారు. సామాజిక న్యాయం అనే నినాదంతో, రిజర్వేషన్ల వల్ల ఒకటి రెండు తరాలు లాభం పొందిన సంతతిని మినహాయించకుండా, వారి పౌత్రులకు ప్రపౌత్రులకు కూడా రిజర్వేషన్లను వర్ధింపజేసి, అభాగ్యులలోనే మరో అనువంశిక కులాన్ని సృష్టిస్తున్నారు. (మహారాష్ట్రలో వీరిని గవర్నమెంట్ బ్రాహ్మణులంటారు)

మానవహక్కుల కోసం “పోరాడే”వారు, టెర్రరిస్టులు జిహాదీ ఆత్మాహుతి దళాల్లో పనిచేస్తూ పట్టుబడే వాళ్ళ కోసమే మానవహక్కులను అమలు చేయమంటారు.

వీరు దేశం మీద, ప్రభుత్వం మీద యుద్ధం ప్రకటించి, సైనిక దళాలను ఏర్పరచుకుని, సాయుధులై యుద్ధం చేస్తున్నారు. యుద్ధం చేస్తున్న సైనికులు చంపబడరా? ఇక్కడ మానవహక్కుల ప్రసక్తి ఎందుకుండాలి? మావోయిస్టులు, జిహాదీలు ఎంతోమందిని సంఘ వ్యతిరేకులుగా, మత శత్రువులుగా, ఇన్ఫార్మర్స్ గా వర్ణించి, ఏ చట్టం, మానవహక్కుల ప్రసక్తి లేకుండా చంపుతుంటే, ఈ మానవహక్కుల రక్షకులు, వీరులు ఈ నరహంతకులకు వ్యతిరేకంగా ఎందుకు పెదవివిప్పరు? మానవహక్కులు టెర్రరిస్టులకేనా, వారి బాధితులకు ఉండనక్కర లేదా? ఇజ్రాయిల్ తో మనకు శత్రుత్వమేల? ఆర్గనైజేషన్ ఆఫ్ ఇస్లామిక్ కాన్ఫరెన్సులో (O.I.C) లో 50 దాకా ఇస్లాం రాష్ట్రాలున్నాయి. అందులో పాకిస్తాన్, పాలెస్టీనియన్ ఆధారితీ, సౌదీ అరేబియా, ఇరాన్, మలేసియా వగైరాలున్నాయి. ఈ దేశాలన్నీ కలిసి ఓ.ఐ.సీలో పదేపదే కాశ్మీర్ లో భారత్ సేనలు, ప్రభుత్వాలు, అక్కడి ముస్లింలను అమానుషంగా హింసిస్తున్నాయని మన ప్రభుత్వాన్ని అభిశంసించాయ్, దుయ్యబట్టాయి; అట్టి వారితో వియ్యమా? అపకారం చేయని, అడిగిన ఆయుధాలనిస్తున్న ఇజ్రాయిల్ తో స్నేహం చేయకూడదా? కారణం ఈ దేశంలో నివసిస్తున్న ముస్లింలకు కోపం వస్తుందేమో అనేగా? కమ్యూనిస్టులు ఇష్టపడరనా? ఈ ఇరువర్గాలు దేశానికి చేసిన మేలేమిటి? చేస్తున్నదేమిటి?

ఇలా ఎన్నో విషయాలను గురించి ప్రతి భారతీయ పౌరుడూ, విశేషించి ఏదోవిధంగా పౌరులైన వారుగాక, భారతదేశమంటే విమనసులై కేవలం నివసిస్తున్న వారు మాత్రమే గాక, దేశ భక్తులందరూ. ఈ వ్యాసాల్లో నేను ప్రస్తావించిన విషయాలను గురించి అధ్యయనం చేసి, విమర్శించుకుని, ఒక అభిప్రాయానికి వచ్చి; భారత దేశవాసుల హితవుకోసం, తప్పులు చేస్తున్న రాజకీయ నాయకులను, పార్టీలను సరిదిద్దడానికి నిర్భయంగా వారిని హెచ్చరించాలి. విషయాలను, వాస్తవాలను నిర్మోహమాటంగా, ఈ వ్యాసాలలో ప్రకటించాను. భగవద్గీతలో శ్రీ కృష్ణుడర్జునుకు నిచ్చిన సందేశం “ఏ తదశేషేణ విమృశ్య, యథేచ్ఛసి తథాకరు” ఇదే ఈ వ్యాస సంకలనం పేరు. చదువరులు ఈ వ్యాసాల్లో ప్రకటితమైన వాస్తవాలను, తమ అనుభవాల దృష్ట్యా, తమ వివేకాన్ని, జ్ఞానాన్ని ఉపయోగించి, ఉచితరీతిలో స్పందిస్తారని ఆశిస్తున్నాను.

ఈ వ్యాసాలు 1995-97 మధ్యన జాగృతి వారపత్రికలో ప్రచురింపబడ్డాయి. సంకలన వుస్తకరూపంలో ప్రచురింప అనుమతించిన జాగృతి సంస్థకు కృతజ్ఞుడను.

ఈ ప్రచురణకు, వ్యాససంకలనకు, ప్రథమ ప్రతులను శ్రమతో చదివి, ట్రాఫర్ డింగ్ చేసి, సంపూర్ణ, సమగ్ర బాధ్యతను తీసుకొన్న శ్రీమతి పైళ్ళ పారిజాత గారికి ఏ మాటల్లో కృతజ్ఞతలు తెలుపగలను? ఆమె దీక్ష, సత్యకాంక్ష, దేశప్రేమ, హైందవ ధర్మరక్షణాసక్తి అసాధారణమైనవి.

చివరిగా, భారత రాజ్యాంగ రచయితల్లో విశేష పాత్రధారి, ద్రష్టు, దేశభక్తుడు, మానవతావాది డా॥భీమరావ్ అంబేద్కర్ గారు తుది రూపులో రాజ్యాంగాన్ని (సంవిధాన్; హిందీ, సంస్కృత భాషల్లో) రాజ్యాంగ సభకు సమర్పిస్తూ చేసిన ఈ క్రింది ప్రసంగ భాగాన్ని మనం గుర్తు చేసుకుంటే, మన దేశ స్వతంత్ర్యాన్ని, అఖండతను, మన సార్వభౌమత్వాన్ని నిల్పుకోడానికి మనం ఎలా ఆలోచించాలో, ప్రవర్తించాలో తెలుస్తుంది.

“26-1-1950 నాడు భారతదేశం స్వతంత్ర్య దేశమౌతుంది. ఆ స్వాతంత్ర్యం ఏమవవచ్చు? స్వాతంత్ర్యాన్ని నిలుపుకుంటుందా, లేక తిరిగి పరపాలనలోనికి పోతుందా? నా మనసులో మెదిలే మొదటి ప్రశ్న ఇదే! భారతదేశం గతంలో ఎప్పుడూ కూడా స్వతంత్ర్యంగానే లేదు. అప్పుడుప్పుడు స్వాతంత్ర్యాన్ని పోగొట్టుకుంది. ఇప్పుడు తనకున్న స్వాతంత్ర్యాన్ని భారత్ తిరిగి పోగొట్టుకుంటుందా? ఈ ప్రశ్నే నన్ను భారత్ భవిష్యత్తును గూర్చి కలవర పెడుతోంది. భారత్ తన స్వతంత్ర్యాన్ని ఒకప్పుడు కోల్పోయిన విషయం మాత్రమే కాదు ఎక్కువగా బాధించేది, అలా స్వాతంత్ర్యాన్ని కోల్పోవడానికి భారతీయుల దేశభక్తి లేమి, కొంతమంది చేసిన దేశద్రోహమూను. మహమ్మద్ బిన్ ఖాసిం భారత్ పై దండయాత్ర చేసినపుడు అచటి రాజు, ‘దహీర్’ సైన్యాధిపతులు ఖాసి ఏజంట్ల నుంచి లంచాలు తీసుకొని రాజు తరపున యుద్ధం చేయ నిరాకరించారు. మహమ్మద్ ఘోరీని భారత్ పై దండయాత్ర చేయమని జయ్ చంద్ ఆహ్వానించడమే కాక, పృథ్వీరాజ్ కు వ్యతిరేకంగా జరిగే యుద్ధంలో తాను, తన సోలంకి రాజులు ఘోరీకి సహాయం చేస్తారని వాగ్దానం కూడా చేసాడు. హిందువుల విముక్తికై శివాజీ పోరాడుతుండగా కొంతమంది మరలా సర్దార్లు, రాజపుత్ర రాజులు మొగలు సామ్రాట్ తరపున పోరాడారు. బ్రిటీష్ వారు సిఖ్లు రాజ్యాన్ని నాశనం చేస్తుంటే

సిఖ్ఖుల ప్రధాన సేనాపతి గులాబ్‌సింగ్ చీమైనా కుట్టనట్లుగా కూర్చొని సిఖ్ఖు రాజ్యాన్ని కాపాడటానికి సహాయం చేయలేదు. 1857లో బ్రిటీష్ పాలకులకు వ్యతిరేకంగా భారత్‌లో పలుప్రాంతాలు యుద్ధం ప్రకటించగా సిఖ్ఖులు తమకేమీ పట్టనట్లుగా చూస్తూ కూర్చొన్నారు. చరిత్ర పునరావృతమవుతుందా? ఈ ఆలోచన నన్ను కలవరపెడుతోంది.... కులాలు మతాలు అనే పాతకాలపు విశ్వాసాలే కాక ఇకముందు వివిధ సిద్ధాంతాలు విశ్వాసాలు పరస్పర విరుద్ధమైన ప్రయోజనాలు కల ఎన్నో రాజకీయ పార్టీలు పుట్టబోతున్నాయి. భారతీయులు తమ స్వప్రయోజనాలకు దేశం కన్నా ఎక్కువ విలువనిస్తారా? లేక దేశం కోసం స్వప్రయోజనాలను ప్రక్కనపెడతారా... రాజకీయ పార్టీలు తమ స్వంత లాభాలకు దేశం కన్నా ఎక్కువ విలువనిచ్చినట్లయితే మన స్వాతంత్ర్యం మరోసారిపోతుంది; ఈ దుష్పరిణామం జరుగకూడదని మనం ధృఢ నిశ్చయంతో వ్యవహరించాలి.”

[Source: రాజ్యాంగ చట్టాన్ని ఆమోదించే ముందు డా॥అంబేద్కర్ గారు చేసిన ప్రసంగం. The Making of Indian Constitution - Myth & Reality by Seshrao Chavan -Published by Bharatiya Vidya Bhavan, Pages: 102 &103]

అదేవిధంగా, ప్రఖ్యాత ఆంగ్ల రాజకీయవేత్త, జ్ఞాని అయిన ఎడ్ముండ్ బర్క్ గారి మాటలను మనం అనవరతం జ్ఞాపకం ఉంచుకోవాలి. దేశ సమస్యలన్నా, భవిష్యత్తన్నా అలిప్తులుగా ఉండరాదు.

“దుర్మార్గం, దౌష్ట్యం విజయం పొందాలంటే, సజ్జనులు నిస్తబ్ధులు, నిర్లిప్తులుగా ఉంటేచాలు.” చదువరులు నిర్లిప్తులుగా ఉండకుండా, భారతదేశానికి ముప్పు తలపెట్టే, ముప్పు కల్గిస్తున్న దుష్టశక్తులను వారి చేష్టలను, వ్యూహాలను అవగాహన చేసుకొని, వారిని వమ్ము చేయడం ఓసం తమ తమ రంగాల్లో కార్యోన్ముఖులవుతారని ఆశిస్తున్నాను.

త్రిపురనేని హనుమాన్ చౌదరి
భాగ్యనగర్ (హైదరాబాద్)
03-03-2008

విషయసూచిక

<u>విషయం</u>	<u>పేజీ నెం</u>
ఇస్లాంని అర్థం చేసుకోండి	1
కుంచించుకు పోతున్న సరిహద్దులు తరుగుతున్న సార్వభౌమత్వం	5
సెక్యులరిజం ముసుగులో పాపకార్యాలు	10
కులాలు - కులతత్వం	14
లంచగొండితనం, నేరప్రవృత్తి, చట్ట వ్యతిరేకత	19
కుంభకోణాలను అదుపు చేయగలమా?	25
చట్టాల అమలులో నాగరిక సరిహద్దులు	29
'420' పార్టీలు, ప్రభుత్వాలు	32
పరిపాలనా వ్యవస్థలో కంప్యూటర్లు	36
అవినీతి విశ్వరూపం	38
తీవ్రవాదుల మనస్తత్వాన్ని అర్థం చేసుకోవాలి.	42
దురదృష్టకర సంఘటనలు చోటు చేసుకుంటున్నాయి.	44
సెక్యులరిజం - మత సామరస్యం	49
సర్కారీ తుఫాను సహాయక చర్యలు - సోషలిస్టు మంత్రులు	59
మహిళలకు రిజర్వేషన్లు	64
దేశ రక్షణ విషయంలో అలక్ష్యం తగదు.	68
భారత్‌లో మిలిన్ని రాష్ట్రాలు	77
మురికివాడలకు అంతం లేదా?	82
బాధితులకు లేవు మానవ హక్కులు నేరస్థులకు మాత్రం	
'సామాజిక న్యాయం'	87
పోటీకి వెనుకడుగు వేయరాదు	92

సమస్యలు పరిష్కరించడానికి చిత్తశుద్ధి అవసరం.	94
కమ్యూనిస్టుల లెక్కలేని తప్పిదాలు	99
ఆందోళన కలిగించే సంఘటనలు	103
సామాజిక న్యాయం, ఆర్థిక విధానాలు	107
సామాజిక న్యాయం, ఆర్థిక విధానాలు	113
సెక్యులరిస్టుల లీలలు	118
సమర్థులకి, నిజాయితీ పరులకి స్థానం లేదు.	122
విద్యుత్ కొరతకి ఎవరు బాధ్యులు?	127
మహా పురుషుల అడుగుజాడలు	131
అనైతిక రాజకీయాలు-అర్థంలేని ఆర్థిక విధానాలు	136
'సెక్యులర్' పార్టీల నిజ స్వరూపాలు	140
విచిత్రమైన విదేశాంగ విధానం	146
సంస్కృతీ పరిరక్షణ ఇదేనా!	150
రాజ్యాంగ పునర్నిర్మాణం	156
అస్థిర ప్రభుత్వపు అస్తవ్యస్త విధానాలు	161
భారత్, పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్ సమాఖ్య?	165
పెద్ద దేశాలకు పాఠాలు నేర్పే అతి చిన్న దేశం	169
ఇజ్రాయిల్ యాత్ర - స్మరించుకోదగ్గ అనుభవాలు	175
ఇజ్రాయిల్ మనకు ఆదర్శం	184
ఎన్నికల విధానాన్ని సవరించాలి.	187
సంపద, సంక్షేమం, జీవనోపాధి	191
ఇదీ నెవ్రూ పరంపర	195
అంతర్గత ప్రజస్వామ్యం	203

రాజకీయ రంగంలో కులతత్వం	205
దేశ భద్రతకి పెనుముప్పు ఐ.ఎస్.ఐ.	206
సాదీ అరేబియా దుశ్చర్య	207
పాలస్తీనాలో జాత్యహంకారం	208
పోలీస్ ఆఫీసర్ సంఘా మరణం	210
విద్యుత్తు బోర్డు పునర్వ్యవస్థీకరణ సాహసోపేత చర్య	212
సమాచార ప్రాముఖ్యత	217
నాయకుల అవినీతికి అంతు ఏది?	221
నేడు రజతదేవి, రేపు పూలన్ దేవి?	225
పాకిస్తాన్‌ను సృష్టించినదెవరు?	232
ఇస్లాంలో ప్రేమ, సౌభ్రాతృత్వం	235
పుస్తకాలు తొలగించడం ఎందుకు?	238
రాజీవ్ పుట్టిన రోజు వేడుకలు	240
ప్రత్యేక తెలంగాణ రాష్ట్రం	242
అసంబద్ధ చర్యలు	247
సెక్యులరిజం, మతసామరస్యం, జాతీయసమైక్యత	252
'అభివృద్ధి'కై మలేషియా ఆరాటం	260
అసత్యం, కుట్ర, అన్యాయం	263
ఫ్రంట్ పడిన పాట్లు	270
హిందువుల విశ్వాసాలను గౌరవించాలి.	274
ముస్లింలకు నాయకత్వం వహించేదెవరు.	277

ఇస్లాం అర్థం చేసుకోండి

జూలై 24 - 30, 1995

భగవంతుడి పేరున ఆయన ప్రవక్తలు, ప్రతినిధులు అని చెప్పబడే వాళ్ళు అనేక నేరాలకు పాల్పడ్డారు. 'దేవుని రాజ్యం' కోసం మోసెస్ తనని కాదన్నవారిని చంపి వేశాడు. రోమన్లు క్రైస్తవుల్ని సింహాలకి ఆహారంగా వేసే వారు. మధ్యయుగంలో క్రైస్తవమత ఆచారాల నుండి 'దూరమైన' వారిని చెట్లకి కట్టి కాల్చివేసేవారు. మహ్మద్ ప్రవక్త మరణించిన తర్వాత ఖలీఫాలు ఇటు రోమన్ క్రైస్తవ రాజ్యం పైన అటు జూరాఫ్రియన్ ఇరాన్ రాజ్యం పైన, దాడి చేశారు. మతం మారడానికి ఇష్టపడని వారిని కత్తికి ఎర చేశారు. మధ్య ఆసియా నుండి అనేక మంది ముస్లిం దోపిడీ దారులు ఇస్లాంని వ్యాప్తి చేయడానికై భారత్ పై దాడులు చేశారు. వేలాదిమంది హతమార్చబడ్డారు. స్త్రీలు సుల్తానుల అంతఃపురాలకు తరలించబడటమో, బానిసలుగా అమ్మబడటమో జరిగేది. కాని ఆ తరువాత మతం పేరుతో ఇతరులను హింసించడం అనేది తగ్గినా ఇస్లాంలో అలాంటి మార్పు ఏదీ కనబడటం లేదు. ఇందుకు ముఖ్య కారణం ఏమిటంటే ప్రపంచంలో అత్యున్నత విజ్ఞానం ఖురాన్లోనే ఉన్నదని, ఖురాన్లో లేనిది ప్రపంచంలో లేదనే విశ్వాసం. పద్నాలుగు వందల సంవత్సరాల క్రితం ప్రపంచంలో ఒక మూల ఆచరించబడిన, విశ్వసించబడిన విషయాలపై ఆధునిక, శాస్త్ర సాంకేతిక విషయాలు ప్రభావాన్ని చూపలేవనే నమ్మకం కూడా దీనికి కారణం. ఇంతకంటే విచారించ దగిన విషయం ఏమిటంటే ఖురాన్, హదీస్లపై పరిశోధించి వాటిని వ్యాఖ్యానించే ముల్లాలు, మౌలీలు, ఆయతుల్లాలు ఖురాన్ని తప్పించి ఇక ఏదీ చదవని వారే. క్రైస్తవ మత ఆచారాలను, భావాలను ప్రశ్నించిన వారికి మరణదండన విధించబడినట్లే. ఈనాటికీ ఇస్లాంలో వేరువేరు తెగలవారిని అధిక సంఖ్యాకులు హింసలకు గురిచేస్తూనే ఉన్నారు. పాకిస్తాన్ ఏర్పడి ఐదు సంవత్సరాలు పూర్తికాకముందే అధిక సంఖ్యాకులైన సున్నీలకు చెందిన జమాయత్ - ఉల్ - ఉలేమా క్వదియన్లను (వీరినే అహ్మదీయాలు అని కూడా అంటారు) ముస్లిమేతరులుగా ప్రకటించింది. పెద్ద ఎత్తున మారణకాండ చెలరేగి అహ్మదీయాల ఆస్తులు దోచుకోబడ్డాయి. వారి మసీదులు నేలమట్టం చేయబడ్డాయి. అనేక మంది అహ్మదీయాలు పాకిస్తాన్ వదలి పారిపోయారు. 1953లో పాకిస్తాన్ ప్రభుత్వం మారణకాండపై విచారణ జరిపేందుకు జస్టిస్ మనీర్ కమిటీని నియమించింది. వందలమంది మౌలీలు, ముల్లాలు ఆ కమిటీ ముందు హజరై 'నిజమైన' ఇస్లాం

అంటే ఏమిటి, 'నిజమైన' ముస్లిము ఎవరు అనేది నిర్వచించారు. కాని తమదే 'నిజమైన' ఇస్లాం అని ప్రకటించుకునే వారు చాలా మంది ఉన్నారని, వీరంతా తమదే 'నిజమైన' ఇస్లాం కాబట్టి పవిత్ర ఖురాన్ ప్రకారం మిగిలిన వారికి మరణదండన విధించాలని వాదించడం జస్టిస్ మనీర్ను ఆశ్చర్యపరచింది.

2. హజ్రత్ మిర్జా తాహిర్ అహ్మద్ "మర్డర్ ఇన్ ద నేమ్ ఆఫ్ అల్లా" అనే పుస్తకం వ్రాశారు. ఆ పుస్తకాన్ని 1989లో ఇంగ్లండులోని లండన్ మసీద్ అనువదించి ప్రచురించింది. పవిత్ర గ్రంథం పేరున ఇస్లాం మతం ఛాందసవాదులు ఏం చేస్తున్నారో తెలుసుకోదలచిన వారు ఈ పుస్తకం చదవాలి. తాహిర్ అహ్మద్ స్వయంగా గొప్ప అరబిక్ పండితుడే కాక ఖురాన్ని బాగా అధ్యయనం చేసినవాడు. ఇస్లాం మతాన్ని పరిత్యజించిన వారికి కూడా ఇస్లాం మరణ దండన విధించేదని చెప్పే అంశాల్ని ఆయన ఖురాన్ నుండే తీసిచూపారు. ఇక కాఫిర్ల గురించి విడిగా చెప్పనవసరం లేదు కదా.

3. "మత విశ్వాసాలు స్వచ్ఛందమైనవి" (2.257), "ఇది భగవంతుని గురించిన సత్యం, నమ్మినవారు నమ్ముదురు, నమ్మనివారు నమ్మరు"(18.30); "నీకు నీ మతం, నాకు నా మతం" (ఖురాన్లోని 109వ అధ్యాయంలో చివరి వాక్యం); లాంటి ఆయాత్లను ఉదహరిస్తుంటాడు.

4. వీటిని బట్టి ప్రపంచంలో ప్రతి మానవుడు దేనినైనా విశ్వసించడానికి, తిరస్కరించడానికి పూర్తిస్వేచ్ఛ ఉందని, సరైన అవగాహన, ఆలోచన ముఖ్యమని తెలుస్తున్నదని శ్రీ అహ్మద్ వ్రాశారు. ఆయన ఇంకా ఇలా వ్రాశారు. "మత గురువులు ముల్లాలు ఏం చేసినా పవిత్రులుగానే, అమాయకులుగానే చెలామణి అవుతున్నారు." మౌలానా అబ్దుల్ అలామౌదూద్ (ఇతను హైదరాబాద్ నిజాం కాలంలో జీవించాడు. తనదైన 'ఇస్లాం'ని ప్రచారం చేశాడు.) ఇలా వ్రాశాడు. "అన్ని పద్ధతులు విఫలమయినప్పుడు ప్రవక్త కత్తిని చేపట్టాడు. ఆ కత్తి అందరిలోని దోషాలను, ఇస్లాంని స్వీకరించక పోవడంలోని మొండివైఖరిని "చీల్చివేసింది".

"వంద సంవత్సరాల లోపునే ఇస్లాం అత్యంత వేగంగా వ్యాపించింది. దీనికి కారణం ఇస్లాం ఖడ్గం అన్ని ముసుగులను చీల్చివేయగలగడమే" భారత్ పై దండెత్తిన అందరు ముస్లిం దోపిడిదారులు కత్తి చేతబట్టి అనేకవందల మందిని మతం మార్చారు. మహ్మద్ ప్రవక్త శాంతినే కోరుకునేవాడని, ఆయన తన జీవితకాలంలో కేవలం ఒకటిన్నర రోజు మాత్రమే యుద్ధం చేశాడని

అధునిక భారతీయ ముస్లిం పండితుడు మాలానా వహీదుద్దీన్ ఖాన్ వంటి వారు వ్రాసినా, గతకాలంలో ఇస్లాం పేరున ముస్లిం పాలకులు చేసిన అకృత్యాలు, దోపిడీలు, బలవంతపు మత మార్పిడులు ముస్లిం మతగురులకు ఇప్పటికీ గుర్తు ఉన్నాయి. ఇలాంటి హింసాకాండ పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్ లో ఇప్పటికీ జరుగుతూనే ఉంది. 120 పేజీల పుస్తకంలో శ్రీఅహ్మద్ ముస్లిం మత గురువులు ముస్లిం మతగురులను, ఆ మాటకొస్తే అధికారం లేని ముస్లిం అల్పసంఖ్యక వర్గాలను చీల్చి చెండాడమని పాలకులను ఏవిధంగా ఉసిగొలుపుతున్నారో, వివరంగా వ్రాశారు. పశ్చిమ ఆసియా దేశాల నుండి వచ్చే డబ్బు భారత్ లో సృష్టిస్తున్న అల్లకల్లోలాన్ని కొందరు ఒప్పుకోకపోవచ్చు గాని ఈ విషయంలో ఎక్కువ పరిజ్ఞానం కలిగిన శ్రీతాహిర్ అహ్మద్ “సౌదీల మత విశ్వాసాలు మధ్యయుగపు నాటి హింసాయుత ధోరణి కలిగిన ఇస్లాం నుండి ప్రేరణ పొందిన వాహబీజం నుండి పుట్టినవి. అంతేకాని మహ్మద్ ప్రవక్త కాలానికి చెందిన ఇస్లాం నుండి కాదు. అలాగే సౌదీ ధనసహాయం సాటి ముస్లిం దేశాల ఆర్థిక స్థితిగతులను మెరుగుపరచడం కోసం ఎంత మాత్రం కాదు. అది కేవలం ఆయా దేశాల్లో మసీదులు, స్కూళ్ళు, శిక్షణా కేంద్రాలు నిర్మించి వాటి ద్వారా సౌదీ తరహా ముస్లిం పండితుల్ని తయారుచేయడం కోసమే. సౌదీ సహాయం ఎక్కడెక్కడ అందివ్వబడుతోందో అక్కడ ముస్లిం మత గురువుల అసహనం, తీవ్ర ధోరణులు కనబడతాయి. అల్పసంఖ్యక ముస్లిం వర్గాలను అణచివేయడానికి రెండు మార్గాలు అనుసరించబడతాయి. ఒకటి ఆయా వర్గాల గ్రంథాలు, విశ్వాసాలు ముస్లిం మతమైనవని ప్రకటించబడుతుంది. రెండు, అలాంటి గ్రంథాలను, విశ్వాసాలను అనుసరిస్తున్నందుకు మరణదండన విధించబడుతుంది” అని వ్రాశారు.

ఆసక్తికరమైన విషయం ఏమిటంటే ఖురాన్ గాని, ప్రవక్తగాని ముస్లిం మతగురులను శిక్షించాలని చెప్పలేదని శ్రీఅహ్మద్ వ్రాశారు. ఆయతుల్లా ఖుమేనీ, సల్మాన్ రష్దీపై విధించిన మరణదండనను (ఇలా మరణదండన శిక్షలు పడిన ఇతర రచయితలు - లండన్ లో నివసిస్తున్న పంజాబీ ముస్లిం, అన్వర్ షేక్, బంగ్లాదేశ్ కి చెందిన తస్లీమా నసీన్) ఖురాన్ ఒప్పుకోదని వ్రాశాడు. పాకిస్తాన్ లో కొద్ది రోజుల క్రితం దైవధూషణకు పాల్పడ్డాడని ముక్కు పచ్చలారని ఒక క్రైస్తవ బాలుడిపై విచారణ జరగడం గుర్తుండే ఉంటుంది. అదృష్టవశాత్తు అతడికి మరణదండన విధించబడ లేదు. ఇక్కడ హజరత్ వ్రాసిన కొన్ని విషయాలు పేర్కొనదగినవి “ఈనాడు ముస్లిం సమాజం ఎటువెళ్ళాలో తెలియని సందిగ్ధ స్థితిలో ఉంది. వారు తమ నాయకుల వల్ల, విదేశీ ఏజెంట్ల వల్ల

మోసగించబడ్డారు. దురదృష్టవశాత్తు ఇలాంటి ముస్లిం నాయకులు తమ దుశ్చర్యలకు ఇస్లాం మద్దతు ఉందని చెప్పుకుంటారు. పాకిస్తాన్ మాజీ అధ్యక్షుడు జియా-ఉల్-హక్ ఇలాగే ప్రవర్తించేవాడు. కాని ఒక మత వర్గానికి నాయకుడిగా, శతాబ్ద కాలం పాటు శోషణకు గురైన తరువాత “ఇలాంటి హింసాయుత విధానాలను, తీవ్రవాద పద్ధతులను నేను ఖండిస్తున్నాను. భగవంతుని పేరుతో అమాయక ప్రజలను హింసించడాన్ని స్త్రీలను, పిల్లలను సైతం పీడించడాన్ని ఖండిస్తున్నాను”. మన దేశంలో ముస్లిం నాయకుల వేర్పాటువాద ధోరణి పెరిగిపోవడం గమనిస్తుంటే ఆయన వ్రాసిన విషయాలు నిజమేననే నిర్ధారణకు వస్తాం.

నాకు ఈ మధ్య ఎదురైన ఒక విచిత్రమైన అనుభవాన్ని చెప్పి ముగిస్తాను. జూన్ 95న కాలగేరీ (కెనడాలోని అల్ బర్హా ప్రాంతం) లో అర్ధరాత్రి సమయానికి చేరాను. ఎయిర్ పోర్ట్ బయట అనేకమంది టాక్సీ డ్రైవర్లు వేచి ఉన్నారు. వారిలో మన దేశం నుండి వెళ్ళిన సర్దార్ జీలు కూడా ఉన్నారు. నేను ఒక సర్దార్ జీ టాక్సీలో ఎక్కాను. మార్గమధ్యంలో అతను పాకిస్తాన్ కు చెందినవాడని తెలిసింది. అతను తన గురించి చెప్పాడు. తాను అహ్మదియానని సున్నీ వర్గీయుల బాధలకు తట్టుకోలేక తన తల్లితండ్రులు పాకిస్తాన్ వదలి వచ్చేశారని చెప్పాడు. ఇప్పటికీ అతని బంధువులు పాకిస్తాన్ లో ఉంటున్నారని, వారు అక్కడ అతి నీచమైన జీవనం గడుపుతున్నారని, తెలియజేశాడు. అక్కడ హిందువులు, క్రైస్తవులు దిమ్మీలుగా పరిగణింపబడతారు. అహ్మదియాలు అంతకంటే తక్కువ వారుగా పరిగణింపబడతారు. కనుక వారికి అక్కడ అపరాధ రుసుముతో పాటు, మరణదండనను ఎదుర్కొనవలసి వస్తుంది. టాక్సీ డ్రైవర్ ఇలా చెప్పినప్పుడు నాకు పాకిస్తాన్ లో జరుగుతున్న ఘోర కృత్యాలు గుర్తుకు వచ్చాయి. సెక్యులర్, ముస్లిం సంతుష్టికరణ విధానాలు అవలంబించబడే భారత్ లోకి సౌదీ, పశ్చిమ ఆసియా దేశాల నుండి ధనం ప్రవాహంలా వచ్చిపడుతున్నది. కొంతమంది ముల్లాలు, మౌలీలు, వివిధ వర్గాల మధ్య వైషమ్యాలను రెచ్చగొడుతూనే ఉన్నారు. అన్నిటికంటే ఘోరమైన విషయం ఏమిటంటే వామపక్షీయులు, సెక్యులరిస్టులు ఈ విషయాలపట్ల, కాఫిర్, జిహాద్, ఉమ్మా వంటి నినాదాలపట్ల మౌనం వహిస్తారు. ఈ దేశంలో నిజమైన శాంతియుత, సెక్యులర్, ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థని ఏర్పరచడానికి భారతీయులు ఖురాన్ చదివినదిగ్గా అర్థం చేసుకోవాలి. “మర్డర్ ఇస్ ద నేమ్ ఆఫ్ అల్లా” పుస్తకం ఇలా ఖురాన్ ను, ఇస్లాం ని సరిగ్గా అర్థం చేసుకోవడానికి ఉపకరిస్తుంది.

కుంచింఛుకుపోతున్న సరిహద్దులు తరుగుతున్న సార్వభౌమత్వం

డిసెంబరు 30 - జనవరి 5, 1996

సోవియట్ రష్యా అతి బలమైన దేశంగా చెలామణి అవుతున్న రోజుల్లో క్రుశ్చేవ్, బ్రెజ్నెవ్ వంటి సోవియట్ నాయకులు రష్యా అధీనంలోని దేశాలకు పరిమితమైన సార్వభౌమాధికారాలు ఇచ్చేవారు. హంగరి, చెకోస్లావకియా, పోలెండ్, జర్మనీలలో తలెత్తిన స్వాతంత్ర్యోద్యమాలను సోవియట్ రష్యా అణచివేసింది. అలాగే ఆఫ్ఘనిస్థాన్ లోని కమ్యూనిస్టు పాలకుల 'ఆహ్వానం' మేరకు రష్యా, ఆఫ్ఘనిస్థాన్ వ్యవహారాల్లో కల్పించుకుంది. స్టింగర్ మిస్సైల్లు, మందుపాతరలు, ట్యాంకులను విధ్వంసం చేసే గ్రనేడ్లు వాడకంలోకి రావటంతో గెరిల్లాలను ఎదుర్కొనడానికి సాంప్రదాయక యుద్ధ విధానాలు పనికిరాకుండా పోయాయి. అమెరికా న్యూగోదన్ ది మద్దతుతో వియత్నాంలో జోక్యం చేసుకుంది. కాని తీవ్రమైన జాతీయ భావన కలిగిన, అత్యాధునిక ఆయుధాలు కలిగిన గెరిల్లాలను అణచివేయడంలో అమెరికా సైనిక దళాలు విఫలమయ్యాయి. కొన్ని దేశాలు సరిహద్దు వివాదాలు, ప్రజాపోరాటాల వల్ల, మాదకద్రవ్యాల వ్యాపారం మొదలైన సమాజ వ్యతిరేక కార్యకలాపాల వల్ల చేజేతులా తమ సార్వభౌమాధికారాన్ని కోల్పోయారు. సోమాలియా, బోస్నియా, లెబనాన్, పనామా, నికరాగూవా, బురుండి మొదలైన దేశాల్లో చెలరేగిన జాతి వైషమ్యాలు, పోరాటాలు కరువు కాటకాలకు దారితీయటమే కాక ఇతర దేశాలు జోక్యం చేసుకునే వీలు కలిగించాయి. ఇలా ఒక దేశంలో సంభవించిన తీవ్ర పరిణామాల వల్ల ఆ దేశం నుండి ప్రజలు ఇతర దేశాలకు శరణార్థులుగా తరలిపోవడం, లేదా కల్లోల పరిస్థితుల మూలంగా ఏర్పడిన కరువు నుండి ప్రజలను కాపాడేందుకు ఇతర దేశాల సహాయాన్ని అభ్యర్థించవలసి రావడం వల్ల ఆయా దేశాలు తమ సార్వభౌమాధికారాన్ని కోల్పోతూ ఉంటాయి.

డిసెంబరు, 1996లో సెర్బియా, బెల్గ్రేడ్ లో స్థానిక సంస్థలకు జరిగిన ఎన్నికలలో ప్రతిపక్షాలకు అధికృత లభిస్తున్నదని తెలిసి అధ్యక్షుడు ఎన్నికల ఫలితాలను రద్దు చేశాడు. దానితో ప్రతిపక్షాలు తిరుగుబాటు చేశాయి. అధ్యక్షుడు ప్రతిపక్షాల వారిని అణచివేయడానికి కఠినమైన చర్యలు తీసుకుని ఉంటే ఆ

దేశాల పౌరులు పెద్ద ఎత్తున ఇతర దేశాలకు వలసపోయి ఉండేవారు. అప్పుడు ప్రపంచ పోలీస్ గా వ్యవహరించే అమెరికా, నాటో దేశాలు తాము 'కలుగజేసు'కుని పరిస్థితిని చక్కదిద్దవలసి వస్తుందని బెల్గ్రేడ్ కి హెచ్చరిక చేసేవి. ఆ విధంగా ఒక దేశపు సార్వభౌమత్వాన్ని హరించి వేసేవి. 1970, 71లలో పాకిస్తాన్ తూర్పు ప్రాంతంలో ప్రారంభంలో ప్రజాస్వామ్య ఉద్యమాన్ని అణచివేయడానికి ప్రయత్నించినప్పుడు, పెద్ద ఎత్తున మారణకాండకు తలపడినప్పుడు అనేక వేలమంది తూర్పు పాకిస్తాన్ ని వదలి భారత్ కు పారిపోయి వచ్చారు. పెద్ద సంఖ్యలో వచ్చిన శరణార్థులకు ఆహారం, నివాసాలను సమకూర్చడం భారత్ కు అసాధ్యమైంది. దీనితో భారత్ స్వయంగా పాకిస్తాన్ ఆంతరంగిక విషయాలలో జోక్యం కలుగజేసుకొని శరణార్థులు తిరిగి తమ దేశం వెళ్ళేందుకు తగిన పరిస్థితులు కలిగించవలసి వచ్చింది. భారత్ పాకిస్తాన్ సార్వభౌమాధికారంపై దాడి చేసినట్లు కనబడినా ఇది ప్రక్క దేశాల భూభాగాల్ని ఆక్రమించుకోవడం కోసం కాదు కాబట్టి సార్వభౌమాధికారంపై దాడిగా పరిగణించకూడదు.

ఒక దేశపు సార్వభౌమత్వంపై జరిగే ప్రత్యక్ష దాడిని గురించి పైన చర్చించాం. ఇదిగాక పరోక్షంగా జరిగే దాడిని గురించి ఒకసారి ఆలోచిద్దాం. పరోక్షమైన దాడిలో చాలా శక్తివంతమైనది ప్రచారం. అమెరికా, ఇతర పాశ్చాత్య దేశాలచే నడుపబడిన రేడియో ఫ్రీడమ్ అండ్ లిబర్టీ, రేడియో ఫ్రీ యూరప్ లు సోవియట్ రష్యాలో, దాని అధీనంలోని తూర్పు యూరప్ దేశాల్లో స్వాతంత్ర్యం హరించి వేయబడుతున్నదని, మానవ హక్కుల ఉల్లంఘన జరుగుతోందని, అవినీతి, ఆర్థిక అస్తవ్యస్త పరిస్థితులు తారాస్థాయికి చేరుకున్నాయని విపరీతంగా ప్రచారం చేశాయి. రేడియో ప్రసారాలకు భౌతికమైన, భౌగోళిక పరమైన సరిహద్దులు ఉండవు. భారత్, పాకిస్తాన్ లతో సహా అన్ని దేశాలు తమ శత్రు దేశాల్లో తమకు మద్దతు సంపాదించుకోవడానికిగాని, స్థానిక ప్రభుత్వాల పట్ల అక్కడి ప్రజల్లో వ్యతిరేకతని కలిగించడానికి గాని, ఇలా రేడియో ప్రసారాలను చేస్తూ ఉంటాయి. సోవియట్ రష్యా వంటి దేశాలు తమ సిద్ధాంతాలను ప్రచారం చేయడానికి ఇతర దేశాల్లో కమ్యూనిజాన్ని వ్యాప్తి చేయడానికి అతిశక్తివంతమైన ట్రాన్స్ మీటర్ల ద్వారా రేడియో ప్రసారాలను సాగించేవి. ఇరాన్, ఇరాక్, లిబియా వంటి మత రాజ్యాలు ఇతర దేశాల్లో ప్రజలు తమ ప్రభుత్వాలకు ఎదురు

తిరిగేటట్లు చేయడం కోసం రేడియో కార్యక్రమాలు ప్రసారం చేస్తూ ఉంటాయి. రేడియో ప్రసారాల ప్రభావం కంటే టీ.వి. ప్రసారాల ప్రభావం బాగా ఎక్కువగా ఉంటుంది. ఇప్పటిదాకా టీ.వి. కార్యక్రమాలను కొద్ది కిలోమీటర్ల పరిధిని మించి ప్రసారం చేయడానికి వీలు లేకపోయింది. కాని గత ఐదు సంవత్సరాలలో సంభవించిన సాంకేతిక అభివృద్ధి మూలంగా ఉపగ్రహాల ద్వారా టీ.వి.కార్యక్రమాలను సరాసరి ఇళ్ళలోకి ప్రవేశపెట్ట గలిగే అవకాశం ఏర్పడింది. డి.టి.హెచ్. (డైరెక్ట్ టు హోమ్) వ్యవస్థగా పేరుపొందిన ఈ ప్రసార వ్యవస్థలో అతి చిన్న ఆంటెనాలను ఉపయోగించి ఇతర దేశాల కార్యక్రమాలను చూడవచ్చును. అమెరికాలో తయారయ్యే డి.టి.హెచ్. వ్యవస్థ అత్యంత నాణ్యమైనదిగా, ప్రభావవంతమైనదిగా పేరుపొందింది. అందుచేత అమెరికా ఈ డి.టి.హెచ్. ద్వారా ఏ దేశంలోకైనా చొచ్చుకు పోగలుగుతున్నది. భౌగోళిక సార్వభౌమత్వంపై జరిగే దాడి కంటే ఈ దాడి మరింత ప్రమాదకరమైనది. ఇరాన్, లిబియా, ఇరాక్, వంటి దేశాలకు ఉన్న అత్యాధునిక ఆయుధాలు, అణ్వస్త్రాల కన్నా ఆయా దేశాలు విస్తరింపజేస్తున్న తీవ్రవాద కార్యకలాపాలు చాలా ప్రమాదకరమైనవిగా అమెరికా అంటూ ఉంటుంది. కనుక అమెరికా రేడియో ఫ్రీ యూరప్, రేడియో ఫ్రీడమ్ అండ్ లిబర్టీల కార్యక్రమాల ద్వారా ఆయా దేశ ప్రజల్లో తమ ప్రభుత్వాల పట్ల వ్యతిరేకత కలిగేట్లు చేస్తున్నది. గత కొద్ది నెలలుగా అమెరికా డి.టి.హెచ్. టీవి ద్వారా ఇరాన్లోకి కార్యక్రమాలను ప్రసారం చేస్తున్నది. ఇరాన్లో వందలాది ఆంటెనాలు వెలుస్తున్నాయి. నిరంతరం ఇస్లాం మత బోధనలలో మునిగితేలే ఇరానియన్లకి అమెరికా టీవీ కార్యక్రమాలు ఆటవిడుపుగా ఉన్నాయి. దీనితో ఇరాన్ పౌరులెవరూ అమెరికా టీవి కార్యక్రమాలను చూడరాదని నిషేధం విధించడమే కాక, డి.టి.హెచ్. రిసీవర్లను స్వాధీనం చేసుకోవడానికి ప్రత్యేక పోలీస్ సిబ్బందిని ఏర్పాటు చేసింది.

సాంకేతికాభివృద్ధి వల్ల అమెరికాకి మరొక కొత్త ఆయుధం లభించింది. టెలి కమ్యూనికేషన్ల రంగంలో సాధించిన గణనీయమైన ప్రగతి వల్ల ఎవరైనా ఏ దేశం నుండైనా మరో దేశానికి ఫోన్లో మాట్లాడే వీలు కలిగింది. ఫోన్ ఎవరికి వస్తుందో వారే బిల్లు చెల్లిస్తారు. దీనినే 'టోల్ ఫ్రీ' వ్యవస్థ అంటారు. అనేకమంది ఇరానియన్లు ఈ వ్యవస్థను ఉపయోగించుకొని రహస్యంగా

అమెరికా టీ.వీ. కార్యక్రమాలు పొందుతున్నారని, ఆ కార్యక్రమాల్లో ఎలాంటి అంశాలు ఉండాలన్నది సైతం తెల్పుతున్నారని ఇరాన్ ప్రభుత్వం కనిపెట్టింది. వాయిస్ ఆఫ్ అమెరికా 'టాక్ టు అమెరికా' అనే కార్యక్రమంలో వివిధ దేశాల పౌరులు అమెరికాలోని మేధావులతో మాట్లాడేందుకు వీలు కల్పిస్తున్నది. అలా మాట్లాడాలనుకునే వారు తమ ఉద్దేశ్యాన్ని ఫాక్స్, ఇ-మేల్ ద్వారా తెలియజేయ వచ్చును. ఇలాంటి టోల్ ఫ్రీ వినియోగదారులను, ఫోన్ల ద్వారా సంభాషించే వారిని కనుగొనేందుకు ప్రత్యేక పోలీసు దళాలను ఏర్పాటు చేస్తోంది ఇరాన్ ప్రభుత్వం. ఫోన్ ద్వారా విదేశీ టీ.వీ.కార్యక్రమాలను పొందే వ్యవస్థని చైనా, మలేషియా, సింగపూర్, సౌదీ అరేబియాలు నిషేధించాలని యోచిస్తున్నాయి. సరైన కార్యక్రమాలు అందించలేని దూర్దర్శన్, సి.ఎన్.ఎన్. వంటి విదేశీ టీవీల మీద, అర్థం పర్థం లేని సినిమా కార్యక్రమాల మీద ఆధారపడవలసి వస్తోంది. నకిలీ కార్యక్రమాలకు బదులు అసలు కార్యక్రమాలనే చూడాలని ప్రజలు విదేశీ టీ.వి. కార్యక్రమాల పట్ల మొగ్గు చూపుతున్నారు.

దేశాల సార్వభౌమత్వాలపై దాడికి మరొక సాధనం ఇంటర్నెట్. ఇది ప్రస్తుతం 80 దేశాల్లో లభ్యమవుతున్నది. ఎవరికైనా ఫోన్, కంప్యూటర్ ఉంటే వాటి ద్వారా తమకు కావలసిన సమాచారం పొందగలిగే వీలు ఏర్పడింది. ఇంటర్నెట్ చాలా చవుక కూడా. కనుక వివిధ దేశాలలోని ప్రజలు ఎంత సులభంగా ఒకరితో ఒకరు సంభాషించడానికి వీలుఉందో దీని వల్ల తెలిసిపోతోంది.

సరిహద్దులను పూర్తిగా చెరిపివేసే మరొక సాధనం ఉపగ్రహ ఆధారిత రిమోట్ సెన్సింగ్ విధానం, ఇన్సారెడ్ ఫోటోగ్రఫీ. 1950 దశకంలోనే అమెరికాకు చెందిన గూడచారి ఉపగ్రహం U2 రష్యా లోని మిలిటరీ, మిస్సైల్ కేంద్రాలను 15 సెం.మీ.పరిమాణం దాకా ఖచ్చితంగా ఫోటోలు తీయగలిగింది. 70,000 అడుగుల ఎత్తులో ఎగురుతూ ఈ ఉపగ్రహం సోవియట్ రష్యా 'రహస్యాల'ను అమెరికాకు అందచేసింది. అలాగే 1990లో కూడా అమెరికా గూఢచార ఉపగ్రహాలు మోహరించి ఉన్న పాకిస్తాన్, భారత్ సైనిక బలగాల స్థానాలను ఖచ్చితంగా గుర్తించాయి. ఈ ఫోటోలను విశ్లేషించిన అమెరికా రెండు దేశాల మధ్య అణ్వస్త్రాల ప్రయోగం జరిగే ప్రమాదముందని గుర్తించి రెండు దేశాలను తమ తమ బలాలను వెనుకకు తీసుకునేందుకు ఒప్పించింది. ఐతే

ఇలాంటి ప్రమాదం ఎదురుకావచ్చుననే విషయం బహుశా పాక్, భారత్ ప్రభుత్వాలు కనుగొనలేకపోయాయి! గూఢచారి ఉపగ్రహాలు రోడ్డుపై ఉండే ట్రాఫిక్ గీతలను సైతం గుర్తించగలవు. అలాంటప్పుడు ఒక దేశంలోని సైనిక స్థావరాలు, అణు, మిస్సైల్ స్థావరాలు, ఫ్యాక్టరీలు, విమానాశ్రయాలు, రైలు, రోడ్ మార్గాలు వంటివి అతి సులభంగా తెలుసుకోవచ్చును.

సైనిక దాడి ద్వారా దేశాల్ని ఆక్రమించుకోవడం, లేదా ప్రచారం ద్వారా ప్రజల మనస్సును లొంగదీసుకొని వారిని వారి ప్రభుత్వాలకు వ్యతిరేకంగా నిలబెట్టడం ఈ రెండింటిలో ఏది ప్రభావవంతమైన, తక్కువ ఖర్చుతో కూడిన పద్ధతి? చరిత్రను ఒకసారి తిరగవేస్తే ఆయుధాలు సాధించే విజయం కంటే సిద్ధాంతాలు, ఆలోచనలు సాధించే విజయం ఎక్కువ కాలం నిలబడుతుందని తెలుస్తుంది. కమ్యూనికేషన్ రంగంలో వచ్చిన పెనుమార్పుల వల్ల చిన్న, పెద్ద దేశాల మధ్య సార్వభౌమత్వానికి ముప్పు ఏర్పడింది. వివిధ దేశాల్లో విడి భాగాలను తయారుచేసి వాటిని ఒకచోట చేర్చడం, వివిధ దేశాల నుండి పెట్టుబడులు సంపాదించడం వంటివి అంతర్జాతీయ స్థాయిలో ఏర్పడిన టెలికమ్యూనికేషన్ వ్యవస్థ వల్ల సాధ్యపడుతున్నాయి. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో భౌగోళిక సార్వభౌమత్వానికి విలువ ఏముంది? సాంప్రదాయ సార్వభౌమాధికారం క్రమేణా కుంచించుకుపోతున్నది. దీనికి కారణం ఆధునిక టెలికామ్ సౌకర్యాలు.

ఆపదలందు ధైర్య మంచిత సంపదల యందు తాత్మియున్
 భూపసభాంతరాళమున పుష్పల వాక్పతురత్వమాజి బా
 హా పటుశక్తియున్ యశమునందనురక్తియు విద్యయందు వాం
 ఛా పరివృద్ధియున్ బకృతి సిద్ధ గుణంబులు సజ్జనాళికిన్

భావం: ఆపదలు వచ్చినప్పుడు ధైర్యము, ఐశ్వర్యము వచ్చినప్పుడు ఓర్పు, సభయందు వాక్పాతుర్యము, యుద్ధము నందు శౌర్యము చూపుట, కీర్తి యందు ఆసక్తి, విద్యలను నేర్చుట యందు గొప్ప కోరిక అనునవి మహాత్ములకు పుట్టుకతో వచ్చిన స్వభావగుణములు.

సెక్యూలరిజం ముసుగులో పాప కార్యాలు

ఆగస్టు 12- 18, 1996

11వ లోక్సభ ఎన్నికల్లో ఏ పార్టీకీ కనీసమైన మెజారిటీ కూడా లభించలేదు. భారతీయ జనతాపార్టీ, దాని మిత్రపక్షాల కూటమి అత్యధిక స్థానాలను గెలుచుకున్నది. అధికారంలో ఉన్న కాంగ్రెస్ పార్టీ మరొకసారి పూర్తి పరాజయం పాలైంది. ఇంతకు ముందు 1969, 1977, 1989, 1991లలో కాంగ్రెస్ పరాజయాన్ని చవిచూసింది. 1991లో ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరచవలసిందిగా ఆహ్వానించబడిన శ్రీ పి.వి.నరసింహారావు, జనతాదళ్, తెలుగుదేశం, జార్జంట్ ముక్తి మోర్చాల సభ్యులకు మంత్రిపదవులు, ఇతర సౌకర్యాల ఆశ చూపి ఫిరాయింపులను ప్రోత్సహించి తమ ప్రభుత్వాన్ని నిలబెట్టుకున్నారు.

వామపక్ష కూటమి, సోషలిస్టులు, అన్ని మతాలలోని (హిందూ, ఇస్లాం, క్రైస్తవం) అన్ని కులాల వారికి సామాజిక న్యాయాన్ని కల్పించాలని పోటీ పడే అనేక మంది నాయకులున్న జనతాదళ్, సరిగ్గా ఎన్నికలకు ముందు కాంగ్రెస్ (ఐ) నుండి పుట్టిన తమిళ మనిలా కాంగ్రెస్, ముస్లింలీగ్, ఇతర ఇస్లాం పార్టీలు, కొన్ని ప్రాంతీయ పార్టీలు, పరాజయం పాలైన కాంగ్రెస్ (ఐ) అన్నీ కలసి గొంతు చించుకొని, గట్టిగా తాము 'సెక్యూలర్' ప్రభుత్వం కోసం పనిచేస్తామని ప్రకటించాయి. తమది 111 సంవత్సరాల ఘన సెక్యూలర్ చరిత్ర అని, 1947 నుండి అనేక సెక్యూలర్ ప్రభుత్వాలని ఏర్పరచింది తామేనని చెప్పుకునే కాంగ్రెస్ (ఐ) ఏ సెక్యూలర్ పార్టీకైనా ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరచడానికి మద్దతునిస్తామని ప్రకటించింది. ఇలా సెక్యూలరిజం కోసం ఎంతగానో కృషి చేసే అనేక పార్టీలు ఉండగా భారతప్రజానీకం లోక్సభలో ఒక 'సెక్యూలరేతర' పార్టీకి ఎక్కువ స్థానాలు ఎందుకు కట్టబెట్టారో విచిత్రం అనిపిస్తుంది ఎవరికైనా..

జనతాదళ్, వివిధ రకాల కమ్యూనిస్టులు (సి.పి.ఐ.-ఆర్, సి.పి.ఐ.-ఎమ్, సి.పి.ఐ.-ఎమ్.ఎల్ వగైరా), డి.ఎం.కె, కులతత్వవాదులైన ఎస్.జె., ముస్లింలీగ్, ఎమ్.ఐ.ఎమ్, 75 సంవత్సరాల సంతృప్తికరణ చరిత్ర కలిగిన కాంగ్రెస్ (ఐ) తమని తాము 'సెక్యూలర్' అని పిలుచుకొని, బిజెపిని 'హిందూ, మతతత్వ, సెక్యూలరేతర పార్టీ' అని దూషిస్తున్నారు. ఎన్నికల్లో పాల్గొన్న అన్ని పార్టీలు రాజ్యాంగం పట్ల తమ విధేయతను ప్రకటించాయి. తద్వారా ప్రజాస్వామ్యం,

సోషలిజం, సెక్యూలరిజం పట్ల విధేయతను ప్రకటించాయి. కనుక వీటిలో ఏ పార్టీని నమ్మకుండా ఉండగలం? రాజకీయ బహుళజాతి సంస్థలనదగిన కమ్యూనిస్టు పార్టీలకు ప్రవక్త మార్ప్ అయితే, లెనిన్, స్టాలిన్లు 'పోప్'లు వారి పవిత్రగ్రంథం ప్రకారం ప్రాలిబెరియట్ కే పూర్తి అధికారం లభించాలి, ఇక వీరు పాలించిన (నాశనం చేసిన) దేశాల్లో ఒకే పార్టీ పాలన; ఎన్నికల్లో ఒక్క పార్టీ మాత్రమే పోటీ చేయడం జరుగుతూ వచ్చింది. లోక్ సభ ఎన్నికల్లో పార్టీని ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థ పట్ల విధేయతను ప్రకటించడం ద్వారా భారతీయ కమ్యూనిస్టులు తమ ప్రవక్త, పోప్ లు, తమ గ్రంథం చెప్పిన విషయాలను అతిక్రమించారని అనుకోవాలా? అలాగే మతపరమైన బహుళజాతి సంస్థలు అనదగిన ముస్లిం లీగ్, ఎమ్.ఐ.ఎమ్.ల గ్రంథం, ప్రవక్తల ప్రకారం సార్వభౌమత్వం అనేది భారత ప్రజలకు అవసరం లేదు, అది అల్లాకి, ముస్లిం దేశాలకి చెందినది. ముస్లిమేతరులకు బహిరంగంగా ప్రార్థనలు జరుపుకునే అర్హత కూడా లేదు. మరి ఎన్నికల్లో పోటీ చేయడం ద్వారా ముస్లిం లీగ్, ఎమ్.ఐ.ఎమ్. తమ మత విశ్వాసాన్ని వదలి సెక్యూలర్ పంథాను అనుసరించాయని అనుకోవాలా? కాంగ్రెస్ పార్టీ ఈ మధ్య ప్రభుత్వ రంగ సంస్థల్ని ప్రైవేటుపరం చేయడం ప్రారంభించింది. కాని గతంలో సోషలిజం ప్రకారం, బ్యాంకుల్ని, పౌర విమానయాన సంస్థల్ని, బట్టల మిల్లుల్ని, ఆఖరికి హోటళ్ళని, బేకరీలని కూడా జాతీయం చేయాలని సంకల్పించింది కూడా ఇదే పార్టీ. ఇప్పుడు ప్రైవేటీకరణాన్ని ప్రోత్సహించడం ద్వారా ఆ పార్టీ ఎన్నికల్లో పార్టీని రాజ్యాంగం, సోషలిజం పట్ల చూపిన విధేయతను స్వయంగా కాదంటున్నదని అనుకోవాలా? ప్రభుత్వ ధనాన్ని ముస్లిముల హాజీయాత్రకి వినియోగించిన వీరు సెక్యూలర్ అవుతారా? ఇక జనతాదళ్ నాయకుల గురించి ఎంత తక్కువ మాట్లాడితే అంత మంచిది. వీరు మత, కుల, భాష, వ్యక్తిగత ప్రయోజనాల ఆధారంగా తమను వ్యతిరేకించే వారిని నాశనం చేయాలని శత్రువైన ఘోరీతో చేతులు కలిపిన జయచంద్ లాంటి వాళ్ళు. విచిత్రమేమిటంటే వీరంతా తాము ఎంతో గొప్పగా చెప్పుకునే సిద్ధాంతాలకి, విశ్వాసాలకి వ్యతిరేకంగా ప్రవర్తిస్తూనే తమకి ప్రజాస్వామ్యం, సార్వభౌమత్వం, సోషలిజం, సెక్యూలరిజంలలో అపారమైన నమ్మకం ఉందని ప్రకటించి, తద్వారా బిజెపికి సెక్యూలరిజంపై నమ్మకం లేదని ప్రజల్ని నమ్మించాలని చూస్తున్నారు. కమ్యూనిస్టులకి ప్రజాస్వామ్యం పట్ల ఏమాత్రం నమ్మకం లేదని; కాంగ్రెస్ ఎప్పుడో

సోషలిజం సిద్ధాంతానికి నీళ్ళు వదిలిందని; ముస్లిం లీగ్ కి ప్రజల సార్వభౌమాధికారం, సెక్యూలరిజం పట్ల ఏ మాత్రం నమ్మకం లేదని; ఇక జగదాదళ్ (జనతాదళ్) వారికి ఎందులోనూ నమ్మకం లేదని చెప్పడానికి అనేక సాక్ష్యాధారాలు ఉన్నాయి. కాని బిజెపికి ప్రజాస్వామ్యం, సోషలిజం, సార్వభౌమత్వం, సెక్యూలరిజంల పట్ల విశ్వాసం లేదని చెప్పడానికి ఎలాంటి ఆధారాలు లేవు. ఇప్పటిదాకా ఏ తత్వవేత్త, మేధావి లేదా తాము నిజమైన సెక్యూలరిస్టులమని చెప్పుకునేవారు 'సెక్యూలరిజాన్ని' నిర్వచించలేదు. అవినీతి, కుటిలత్వం, మతతత్వ, కులతత్వాలతో నిండిన వర్గాలు తమ బండారం బయటపడుతుందనే భయంతో, నిజాన్ని ఎదుర్కొనే ధైర్యం లేక బిజెపిని ఎదిరించడానికి ముఠా కట్టాయి. నిజానికి దేశం పట్ల భక్తి, దేశ సంస్కృతి పట్ల గౌరవం; అవినీతిపరులైన, నేరప్రవృత్తి కలిగిన, మతతత్వ, కులతత్వ రాజకీయ వాదుల్ని ఎదిరించాలనే పట్టుదల బిజెపికి మాత్రమే ఉన్నాయి. బిజెపిని వ్యతిరేకించడానికి అత్యుత్సాహం చూపుతున్న వారి కన్నా సెక్యూలరిజాన్ని అనుసరించడంలో బిజెపి వెనుకబడి లేదు. ప్రపంచంలో మరే దేశంలోనైనా ఇలా ప్రతి క్షణం, అన్ని సందర్భాల్లో పార్టీలు సెక్యూలరిజం గురించి గొంతు చించుకోవడం కనబడుతుందా? ఎందుకంటే ఎప్పుడూ పాపాలు చేసేవాడే తాను పుణ్యాత్ముడినని అనిపించుకోవడానికి గుళ్ళు, గోవురాలు తిరిగి, మంత్రాలు వల్లిస్తూ ఉంటాడు. మన దేశంలో ముస్లిం లీగ్ వారు, కమ్యూనిస్టులు, జగదాదళ్ వారు, కాంగ్రెస్ వారు ఇలాంటి 'పుణ్యాత్ములు', 'నిజమైన' సెక్యూలరిస్టులు.

ఈ సెక్యూలర్ వర్గాలన్నీ కలసి లోక్ సభలో బిజెపి ప్రభుత్వాన్ని ఓడించి యునైటెడ్ ఫ్రంట్ పేరిట ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరచాయి. ఈ 14 పార్టీలు (రెండు పార్టీల నుండి కేవలం చెరొక సభ్యుడు మాత్రమే ఉన్నారు.), కలిసిన యునైటెడ్ ఫ్రంట్ లో మళ్ళీ నేషనల్ ఫ్రంట్, లెఫ్ట్ ఫ్రంట్ ఇలా అనేక చిన్నఫ్రంట్ లు ఎన్నో ఉన్నాయి. వీటన్నింటిలోకి పూర్తి 'సెక్యూలర్' అయిన సి.పి.ఎం.కి చెందిన యువ నాయకుడు దూరదర్శన్ లో మాట్లాడుతూ భారత్ అనేక జాతుల కూటమి (ఇది 1940కి ముందు రెండు జాతులుగా-ముస్లిం, ముస్లిమేతర- చెప్పేవారు. ఇప్పుడు ఆ సంఖ్య పెరిగింది.) అని ప్రకటించాడు. బయటనే ఉండి ఎలాంటి బాధ్యత వహించకుండా ప్రభుత్వాన్ని నడపాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు. కాంగ్రెస్ (ఐ)కి బయటి నుండే మద్దతు తెలుపుతామని, దేశాన్ని "తీవ్రంగా ప్రభావితం" చేసే అంశం ఏదీ లేనంత కాలం తమ మద్దతు కొనసాగుతుందని

ప్రకటించింది. (1991లో రాజీవ్ గాంధీ ఇంటి బయట ఒక కానిస్టేబుల్ ను సమాజ్ వాది జనతాదళ్ ప్రభుత్వం నియమించడం 'తీవ్రమైన' విషయంగా పరిగణించడంతో ఆ ప్రభుత్వం పతనం అయింది.) ప్రస్తుత కాబినెట్ లో మంత్రులు కొంతమంది రేపేలు, హత్యలు, బెదిరింపులు, అపహరణలు, దోపిడీలు మొదలైన అన్ని రకాల నేరాలకు పాల్పడినవారు ఉన్నారు. ఇలాంటి వారు తమ నేరచరిత్రలను బయటకి తేవడం, నిజాన్ని ప్రపంచానికి తెలియజేయడం మతతత్వమని, సెక్యూలరిజంపై దాడి అని, అరాచకత్వానికి దారి తీసే చర్య అని అంటున్నారు కూడా. తద్వారా తమ నాయకుడు మోసగించడం, ఫోర్జరీ మొదలైన నేరాలకు పాల్పడినందుకు జైలుపాలు కాకుండా, ఆ నాయకుడి కుటుంబ సభ్యులపై అక్రమ సంపాదన, పెట్రోలు, గ్యాస్ ఏజెన్సీలు సంపాదించుకునేందుకు, బ్యాంకు లోన్లు, కాంట్రాక్టులు సంపాదించేందుకు అధికార దుర్వినియోగానికి పాల్పడడం మొదలైన అభియోగాలపై విచారణ జరగకుండా చూడాలన్నది వారి ప్రయత్నం.

ఇక ప్రాంతీయ పార్టీలు సెక్యూలరిజం పేరుతో 'బలమైన రాష్ట్రాలు - బలహీనమైన కేంద్రం, కుటుంబ పాలన' వంటి తమ సిద్ధాంతాల్ని, కార్యక్రమాల్ని సాగించాలని ప్రయత్నిస్తున్నాయి. ఒక ప్రాంతీయ పార్టీ సెక్యూలరిజానికి కట్టుబడి ఉంటామని ఎంత చెప్పినా మైనారిటీల ఓట్లు ఏ మాత్రం పొందలేక పోయింది. ఆఖరికి ఆ పార్టీ నాయకుడు 'మైనారిటీ' వర్గానికి చెందినవాడు కూడా పరాజయం పాలయ్యాడు.

దీనిని బట్టి మన దేశంలో సెక్యూలరిజం అనేది వేర్పాటువాదం, నేరప్రవృత్తి, అవినీతి, అనైతికత, కులతత్వం, హవాలా, ఫోర్జరీ...ఇలా అన్ని రకాల పాపకార్యాలకు రక్షణ కవచంగా ఉపయోగపడుతోందని స్పష్టమవుతోంది. అందుకనే ప్రస్తుతం ఇంత చర్చ సాగుతోంది. ఈ చర్చ ఒక రకంగా మంచిదే. ఎందుకంటే ఇంతకు ముందు ఎప్పుడూ వీళ్ళంతా ఒకటిగా నిలబడలేదు; బిజెపిని కలిసికట్టుగా వ్యతిరేకించలేదు; అలాగే ఇంత బలహీనమైన ప్రభుత్వం ఎప్పుడూ ఏర్పడలేదు. కనుక ఇప్పుడు దేశ ప్రజలకు ఎవరు నిజంగా తమ ప్రయోజనాలను పట్టించుకుంటారు, ఎవరు దేశ ప్రయోజనాలను పట్టించుకుంటారు అన్నది స్పష్టమైపోతుంది.

కులాలు- కులతత్వం

సెప్టెంబరు 2- 8, 1996

హిందూ సామాజిక వ్యవస్థలో కులవ్యవస్థ ఎప్పుడు, ఎలా ప్రారంభమైనది ఎవరికీ తెలియదు. అలాగే అస్పృశ్యత గురించి కూడా ఖచ్చితంగా ఎవరూ చెప్పలేరు. నాలుగు వేలకు పై చిలుకు ఉన్న కులాలు వృత్తులు, జీవనోపాధుల ఆధారంగా గుర్తించబడుతున్నాయి. అమెరికాకి చెందిన జనాభా లెక్కల బ్యూరో వేలాది వృత్తులను గుర్తించింది. వీటి సంఖ్య పెరుగుతూనే ఉంది. భారతదేశంలో ప్రాచీనకాలం నుండి అనేక వృత్తులు వంశపారంపర్యంగా వచ్చేవి. అలాగే అనేక కులాలు. దీని వల్ల వృత్తి వైపుణ్యాలు పరిరక్షించబడుతూ వచ్చాయి. ప్రస్తుత కాలంలో మంత్రుల సంతానం మంత్రులవుతున్నారు, జడ్జిల కొడుకులు జడ్జిలవుతున్నారు. డాక్టర్ల పిల్లలు డాక్టర్లవుతున్నారు. ఐతే అందరి విషయంలో ఇలా జరగకపోవచ్చును - అమెరికా వంటి ఆర్థికంగా అభివృద్ధి చెందిన దేశాల్లో అనేక వృత్తులు పెంపొందడం వల్ల ఒక వృత్తి నుండి మరొక వృత్తికి మార్పిడి ఎక్కువగా జరుగుతుంటుంది. కనుక వృత్తులు కేవలం పుట్టుకకే, ఒక వంశానికే పరిమితమవడం ఇక్కడ కనబడదు.

అస్పృశ్యత అనేది ఏ సమాజానికైనా కళంకమే. అది మానవతకు వ్యతిరేకం. కులాల వల్ల అస్పృశ్యత వల్ల కలుగుతున్న నష్టాలు అంతకు ముందు కూడా కొందరు గుర్తించినా, ముఖ్యంగా గత శతాబ్దంలోనే ఎక్కువ మంది హిందూ నాయకులు ఈ నష్టాన్ని గుర్తించారు. వీరిలో ఎక్కువ మంది బ్రాహ్మణులు, అగ్రకులాల వారైనా కులాల దుష్ప్రభావాన్ని, అస్పృశ్యతని గట్టిగా వ్యతిరేకించారు. అలాగే హిందూ ధర్మ శాస్త్రాల్లో ఎక్కడా అస్పృశ్యత పేర్కొనబడలేదని, ఒకవేళ ఎక్కడైనా అలా పేర్కొనబడి ఉంటే ఆ పద్ధతిని పాటించవలసిన అవసరం లేదని సంస్కరణవాదులు ఉద్ఘాటించారు. 1960కి అస్పృశ్యత నేరంగా పరిగణింపబడటమే కాకుండా అస్పృశ్యతా వ్యతిరేక చట్టం అమలులోకి వచ్చింది కూడా. ఇలా అస్పృశ్యులుగా చూడబడిన వారికి న్యాయం చేకూర్చేందుకు, వారిని సమాజంలోని ఇతర వర్గాలతో సమాన స్థాయికి తెచ్చేందుకు రిజర్వేషన్లు కల్పించాం.

అనేక మంది సంస్కరణవాదులు, ఇండియన్ నేషనల్ కాంగ్రెస్ కుల విభేదాలను తొలగించడానికి కృషి చేశారు. నిజానికి కులం ద్వేషాన్ని, అసహ్యాన్ని పెంచదు. ఏ కులస్థులు తమ కులం మరొక కులం కన్నా తక్కువ అనుకోరు. పైగా ఫలానా కులానికి చెందినవారమని గర్విస్తారు. కులం పేరుతో ఘర్షణలు తలెత్తవచ్చని మన నాయకులు కొందరు ముందుగానే ఊహించారు. ఐతే అస్పృశ్యతని నిషేధించినట్లుగా కులాన్ని నిర్మూలించలేమని వారు గ్రహించారు. మతం మాదిరిగానే ఎవరూ కులాన్ని ఎన్నుకోలేరు. పుట్టుకతోనే అది ఆపాదించబడుతుంది. కొందరు మతం మార్చుకోవచ్చును. ఇస్లాం, క్రైస్తవ మతాలలోకి మారడం ద్వారా కులాన్ని పరిహరించవచ్చని కొందరు అనుకున్నారు. కాని కులరహిత సమాజాన్ని అందిస్తామని చెప్పి మత మార్పిడులను ప్రోత్సహించిన వారే తమ మతంలో కూడా కులాలు ఉన్నాయని, అది కూడా హిందూ సమాజంలోని కుల వ్యవస్థలో ఎలాంటి అంతరాలు ఉన్నాయో అవన్నీ తమలో కూడా ఉన్నాయని ఒప్పుకుంటున్నారు! మత మార్పిడులను ప్రోత్సహించే వారు చేసే మోసాన్ని అలా ఉంచుదాం. అసలు విషయం ఏమిటంటే భారత ఉపఖండంలోనైనా కులం అనేది లేకుండా చేయగలమా? లేదా?

రాజాజీ, మున్నీ వంటివారు కులాన్ని మంచి కోసం వాడాలని, సమాజంలో సంపదని పెంచడానికి, సరిగా పంచడానికి వాడాలని భావించారు. ఒకసారి పంచుకునే భావన అలవాటుపడితే అది క్రమంగా ఇతర కులాల వారితో కూడా పంచుకునేందుకు అవకాశం కల్పిస్తుంది. మానవుడిలో అంతర్హితంగా ఉండే ఉన్నత భావాలను వెలికితీసి సర్వ మానవాళికి మంచి జరిగేట్లుగా కృషి చేయాలి. ఒక కులానికి చెందిన వారి నుండి ఏదైనా ఒక విద్యాసంస్థగాని, హోటల్ గాని నిధులు పొందవచ్చునుగాక, కాని అది అన్ని కులాల వారికి అందుబాటులో ఉండేట్లు చూడాలి. అలాగే కులాల మధ్య అంతరాలను తగ్గించడానికి ప్రత్యేకమైన ప్రయత్నం జరగాలి. అవసరం లేని సంధర్భాల్లో కూడా కుల ప్రస్తావన చేయడం వంటివి నివారించాలి.

కొత్తకొత్త వృత్తులను, వస్తు ఉత్పత్తి విధానాలను రూపొందించడం ద్వారా కూడా కులప్రాధాన్యతని తగ్గించవచ్చును. ఆధునిక జీవనం, విద్య, నగరాలు ప్రజల్ని ఒకచోటకి చేరుస్తాయి. ఒక తరహా ఉద్యోగాలు కేవలం ఒక కులం

వారికే అందుతాయనే అవకాశం ఉండదు. ఉదాహరణకి చేపలుపట్టడం ఇప్పుడు కేవలం వృత్తి కాదు, ఒక పరిశ్రమగా మారిపోయింది. ఏ మతంలో, ఏ కులంలో పుట్టిన వారైనా 'మత్స్యకారులు' అయిపోవచ్చును. అలాగే చెప్పులు కుట్టే వృత్తి. అది కూడా ఇప్పుడు ఒక పరిశ్రమగా మారిపోయింది. మరుగుదొడ్లు శుభ్రం చేయడం వంటివి ఈనాడు యంత్రాల ద్వారా జరిగిపోతున్నది. ఆఫీసులను శుభ్రపరచడం వంటివి కాంట్రాక్ట్ ఇవ్వబడుతున్నాయి. కనుక ఎవరైనా ఆ పని చేయవచ్చును. జుట్టు కత్తిరించడం, బట్టలు ఉతకడం మొదలైనవి ఒకప్పుడు కొన్ని కులాల వారు మాత్రమే ప్రత్యేకంగా చేస్తూ వచ్చారు. కాని ఇప్పుడు వీటిని పూర్తిస్థాయి వ్యాపారంగా చేస్తున్నవారు అనేకమంది ఉన్నారు. ఆర్థిక కార్యకలాపాలలోని విపరీతమైన వేగం వల్ల వృత్తుల్లో కుల ప్రాధాన్యత దాదాపుగా అంతరించింది. అంతేకాదు చదువుకొనేప్పుడు, పని చేసేప్పుడు ఎక్కువ మందితో కలియడం వల్ల జీవిత భాగస్వాములను కూడా తమ ఇష్టానుసారం ఎన్నుకునే పద్ధతి ఎక్కువ మంది అనుసరిస్తారు. వివాహాల్లో కుల ప్రాధాన్యత క్రమేణ తగ్గిపోతుంది.

మన సమాజం బాగుండాలని కోరుకునే వారంతా కుల ప్రాధాన్యతని తగ్గించే ఆచారాలకు ప్రోత్సాహం ఇవ్వాలి. కాని ఒకప్రక్క ఓట్లు సంపాదించి తద్వారా అధికారం చేజిక్కించుకోవాలనుకునే స్వార్థపరశక్తులు కుల ప్రాధాన్యత, కుల విభేదాలు నశించకుండా చూడాలని శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తున్నాయి. మన శత్రువులు మత, రాజకీయ బహుళజాతి సంస్థల నుండి నిధులను పొంది వాటిని కుల సంఘర్షణలను రెచ్చగొట్టడానికి ఉపయోగిస్తున్నారు.

ప్రపంచంలోనే గుత్తాధిపత్యాన్ని పొందాలనుకునే దేశాలు భారత్ లో ఎలాంటి విభేదాలు, కలతలు తలెత్తినా సంతోషిస్తాయి. హిందుత్వంలో అన్యాయానికి గురైన వారని ఒక కులాన్ని మరొక కులానికి వ్యతిరేకంగా నిలబెట్టే ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. హిందూ సమాజంలో పీడితులు, అన్యాయాలకు గురైన వారి జాబితాలో కొత్తగా స్త్రీలను కూడా చేర్చారు. కొందరు విదేశస్థులు ప్రత్యేకంగా భారతీయ సమాజంలో విభేదాలు సృష్టించే ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. అలాంటి వారిలో గేల్ ఆమ్ వెట్ 1 ఒకరు. ఈమె 1982లో తన అమెరికా పౌరసత్వాన్ని వదులుకొని, భారతీయ పౌరసత్వాన్ని స్వీకరించి అప్పటి నుండి "బలహీన వర్గాలు, వెనుకబడిన తరగతులు, కులాలు, దళితులు, మహిళా

వర్గాల” లో ఉన్నత కులాలకు వ్యతిరేకంగా, మనువాదులకు వ్యతిరేకంగా ఉద్యమించాలని ప్రచారం చేస్తున్నది. గేల్ ఈ మధ్య “దశిత్ విజన్స్” అనే పుస్తకం కూడా వ్రాసింది. దీనిని ఓరియంట్ లాంగ్మెన్స్ “ట్రాఫర్ ఫర్ అవర్ టైమ్స్” అనే సీరిస్లో ప్రచురించింది. సర్వేపల్లి గోపాల్, రోమిలా థాపర్, నీలాద్రి భట్టాచార్య వంటి హిందూ వ్యతిరేకులు దీని సంపాద వర్గ సభ్యులుగా ఉన్నారు. ఈ ముగ్గురు “మేధావుల” ప్రకారం హిందుత్వమంటే బ్రాహ్మణవాదం. “ఆఖరుకు ‘సెక్యూలర్’వాదులు కూడా బ్రాహ్మణవాదాన్ని తప్పించుకోలేక పోతున్నారు. సెక్యూలర్ వాదుల చర్చల్లో కూడా హిందుత్వపు అంశాలే కనపడుతున్నాయి” అని వీరి అభిప్రాయం కనుక సెక్యూలరిస్టులను కూడా ప్రక్కకు పెట్టి దశితులు కుల యుద్ధానికి సిద్ధం కావాలని వీరు ప్రచారం చేస్తున్నారు. ఆ పుస్తకంలో ‘వామపక్ష, ప్రజాస్వామ్య, సెక్యూలర్’ ఎడిటర్గా పేరుపడ్డ నీలాద్రి భట్టాచార్య ముందు మాట ఉంది. ఇలాంటి ప్రవాస విదేశీయులు (ఇక్కడ నివసిస్తున్న భారతీయేతర భావాలు కలిగిన భారతీయులు), మార్క్సిస్టులు, ఇస్లామిక్ సెక్యూలరిస్టులు (ముస్లింలీగ్); లల్లూప్రసాద్ యాదవ్, ములాయం సింగ్ వంటి కులయోధులు, బంగారప్ప వంటి ‘వెనుకబడిన’ వారు, వి.పి.సింగ్ వంటి పయోముఖ విషకుంభాలు ‘సెక్యూలరిజం’, ‘సామాజిక న్యాయం’ పేరిట హిందూ సమాజంలో కుల విభేదాలను, ఘర్షణలను లేవనెత్తుతున్నారు. కనుక దేశభక్తులు, విద్యావంతులు హిందూ సమాజాన్ని బలహీనపరచాలని ప్రయత్నిస్తున్న వారి కుట్రలను అందరికీ తెలియజేయాలి. దానితోపాటు కులం పేరుతో సాగే దురాచారాలను రూపు మాపే కృషి కూడా చేయాలి.

కొసమెరుపు

- *అత్యధిక సంఖ్యలో కొత్త పార్టీలకి జన్మనిచ్చిన పార్టీ ఏదో మీకు తెలుసా? భారత జాతీయ కాంగ్రెస్ పార్టీ (INC) 1969లో ఇందిరాగాంధీ పుణ్యమా అని మొదటిసారి చీలింది. అప్పటి నుండి కాంగ్రెస్ (ఐ), (ఓ), (బి), (యు), (ఎస్), (జె), (టి), ఇలా ఏడు పార్టీలుగా చీలింది.
- *కమ్యూనిస్టు పార్టీ కూడా ఈ పోటీలో వెనుకబడి లేదు. సిపిఐ, సిపిఎం, సిపిఐ-ఎమ్ఎల్; ఎమ్ సిపిఐ, సిపియమ్ ఎల్ -ఎన్డి; ఎమ్సిపి; సిసిఆర్, ఆర్సిపిఐ, మోహితసేన్ నాయకత్వంలో మరో పార్టీ, అనేక నక్సలైట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీలు ఇలా అనేకం.

- *ఇక సోషలిస్టుల వంతు. ఐఎస్పి, పిఎస్పి, ఎస్ఎస్పి, ఆర్ఎస్పి, యుఎస్పి, ఎస్పి, ఎస్పి, ఎస్జెపి, జనతాదళ్, లోక్దళ్, డిబికె, సమతా...ఇలా కనీసం 12 పార్టీలు.
- *ఇలా కొత్త పార్టీలకి జన్మనిచ్చడంలో బిజెపి పూర్తిగా వెనుకబడి పోయినట్లే. ఒకప్పటి జనసంఘ్ కొంతకాలం జనతాపార్టీగా ఉన్నా ఆ తరువాత భారతీయ జనతా పార్టీగా తన ప్రత్యేక అస్తిత్వాన్ని పొందింది. ఏ పార్టీ ఎక్కువ బలహీనపడుతుందో, ఎప్పుడు పనికిరాకుండా పోతుందో అప్పుడు దానిలో నుండి కొత్త పార్టీలు పుట్టుకు వస్తాయి. ఈ సూత్రం అన్ని దేశాల్లోని కమ్యూనిస్టు పార్టీకి, మనదేశంలోని కమ్యూనిస్టు పార్టీకి, మనదేశంలోని జనతాదళ్ (కొందరు జగదాదళ్ అంటారు) కి పూర్తిగా వర్తిస్తుంది.

చెడ్డవాని చెలిమి చేయబోకెన్నడు
ముప్పుతప్పుదెన్నడైన నీకు
ఇనుము సమ్మెట సామెతెరిగినదె కదర
మంచి మాట వినర మానవుండ!

ఎంత చదువు చదివి, ఎన్నెన్ని నేర్చినన్
కోపముడుగకున్న, అన్ని సున్న
ఫణిరాజు శిరమున మణియున్న ఫలమేమి?
మంచి మాట వినర మానవుండ!

లంచగొండితనం, నేరప్రవృత్తి, చట్ట వ్యతిరేకత

సెప్టెంబరు 9- 15, 1996

1996లో మనదేశంలో ప్రధానమంత్రి పైన, అనేక ఇతర మంత్రుల పైన వచ్చిన అవినీతి ఆరోపణలు బహుశ చరిత్రలో మరే దేశ ప్రధాని పైన చేయబడి ఉండవు. మాజీ ప్రధాని, మోసగించడం, ఘోర్జరి, లంచాలు తీసుకోవడం, పార్లమెంటులో సంఖ్యాబలాన్ని పెంచుకునేందుకు ఇతర పార్టీల సభ్యులకి లంచాలు ఇచ్చి పార్టీ ఫిరాయింపులను ప్రోత్సహించడం, తన కుమారులు, కుటుంబ సభ్యులకు తగ్గట్లుగా నియమ నిబంధనలను సడలించడం వంటి అనేక అవినీతి చర్యలకు పాల్పడ్డారని ఆరోపించబడింది.

ఆయన మంత్రివర్గంలోని దాదాపు అందరు మంత్రులు తమ అధికారాలను దుర్వినియోగపరిచి ఆస్తిపాస్తులు కూడగట్టుకున్నారు.

యద్యదాచరతి శ్రేష్ఠః తత్త దేవేతరో జనాః

సయత్ ప్రమాణం కురుతే లోకస్తదనువర్తతే॥

(నాయకుడు ఏది చేస్తాడో అనుచరులు అదే చేస్తారు; అతడు ఏర్పరచిన మార్గాన్నే అందరూ అనుసరిస్తారు - భగవద్గీత III -21) ఇంత పెద్ద ఎత్తున అవినీతి, ప్రజాభిప్రాయాలను పట్టించుకోక పోవడం వంటి దుర్మక్షణాలు హఠాత్తుగా వచ్చినవి కావు. జవహర్‌లాల్ నెహ్రూ హయాంలో అవినీతికి, నేరాలకు పాల్పడినవారు ఉన్నారు. కాని, నేరాలు బయటపడిన వెంటనే వారు ప్రజల ఆదరణని, పదవుల్ని కోల్పోయేవారు. తుల్ మోహన్‌రామ్, కె.డి.మాలవ్య, టి.టి.కృష్ణమాచారి, ప్రతాప్ సింగ్ కైరన్‌ల పేర్లు వెంటనే గుర్తుకు వస్తాయి.

కాని అధికారాన్ని కేవలం స్వప్రయోజనాలను సాధించుకోవడానికి దుర్వినియోగం చేయడం, చట్టాలను కూడా అణచివేయడం వంటి చర్యలు శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ కాలం నుండి ప్రారంభమయింది. ఆమె రాష్ట్రపతి పదవికి పోటీ కోసం పార్టీ అభ్యర్థిని నిర్ణయించి, ఆ తరువాత 'పార్టీ కార్యకర్తలు తమ 'మన:సాక్షి'ని అనుసరించి ఓటు వేయాలని' తాను నిర్ణయించిన అభ్యర్థినే పరాజయం పాలు చేసింది. అలాంటి 'గొప్ప' నాయకురాలైన ఇందిర (కాంగ్రెస్(ఐ) అధ్యక్షుడుగా ఉన్న హేమబారువ ఒకప్పుడు 'ఇందిరే ఇండియా', 'ఇండియా ఇందిర' అన్నాడు!) ఒకసారి కాంగ్రెస్ ఎం.పి. అమృత్ నెహతాతో

“నెహతాజీ రాజకీయాలలో ఏది తప్పు? ఏది ఒప్పు? ప్రేమలో, యుద్ధంలో, రాజకీయాలలో ఏది చేసినా తప్పు కాదు” అని తేల్చి చెప్పింది. నెహతా ఈ మాటలకి నిర్ఘాంతపోయి ఉంటాడు. అంతేకాదు ఆ తరువాత అపర 'దుర్గ' అసలు రూపాన్ని చూపుతూ 'కిస్సా కుర్చీ కా' అనే చిత్రాన్ని నిర్మించారు. కాని ఇందిరాగాంధీ ఆదేశం మేరకు సంజయ్ గాంధీ ఆ చిత్రాన్ని బయటకు రానివ్వలేదు. (ఆ తరువాత కాలంలో అదే నెహతా ఎమర్జెన్సీ కాలంలో తన చిత్రంపై విధించబడిన నిషేధం అన్యాయమని ప్రభుత్వంపై కేసు పెట్టాడు.) 1997లో జనతా పార్టీ తరపున ఎం.పి. అయ్యాడు, 1980లో ఇందిరాగాంధీ తిరిగి అధికారం చేపట్టినప్పుడు కాంగ్రెస్ గూటికి చేరుకున్నాడు. కాంగ్రెస్ భక్తి ఎంత బలమైనదో అతనిని చూస్తే తెలుస్తుంది.)

శ్రీఎన్.కె.సింగ్ సిబిఐ అధికారిగా మంచి, చెడులను పట్టించుకోకుండా శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ, సంజయ్ గాంధీ, రాజీవ్ గాంధీ, రాజీవ్ పుణ్యన కొద్దికాలం ప్రధాని కాగలిగిన చంద్రశేఖర్, రాజకీయ దళారి సుబ్రమణ్య స్వామిలు సాగించిన కార్యకలాపాలపై సాగించిన విచారణలను, వారి ఆలోచనలను 'ది ఫ్లెయిన్ ట్రూత్' అనే గ్రంథంలో వ్రాశాడు. శ్రీ సింగ్ బ్యూరో ఆఫ్ పోలీస్ రీసర్చ్ డైరెక్టర్ జనరల్ గా పదవీ విరమణ చేశారు. గతంలో ఆయన తన అద్భుతమైన నైపుణ్యంతో సెయింట్ కీట్స్ వివాదాన్ని విచారించి చంద్రస్వామి, పి.వి.నరసింహారావు, ఆర్.కె.ధావన్, రాజీవ్ గాంధీల నేరాలను నిరూపించే సమయానికి ఆయనను సరిహద్దు భద్రతా దళానికి బదిలీ చేశారు. తమ నేతల చేతలకి వత్తాసు పలికే సిబిఐ అధికారులకు మాత్రం ప్రమోషన్లు లభిస్తాయి. శ్రీ సింగ్ వంటి నిజాయితీపరుడైన, పట్టుదల కలిగిన ఆఫీసరంటే 'మంచి, చెడులు' లేని రాజకీయ నాయకులకు అసలు పడదు. అందుకనే ఆయన్ని అరెస్ట్ చేశారు, బదిలీ చేశారు. అనేక కష్టాలపాలు చేశారు. ('కిస్సా కుర్చీకా' కేసులో సంజయ్ గాంధీ పాత్ర గురించి విచారణ జరుపుతున్నప్పుడు శ్రీ సింగ్ కుమారుడు అనుమానాస్పద పరిస్థితుల్లో సిబిఐ జీవ్ క్రింద పడి మరణించాడు.)

రాజకీయాల్లో మంచి, చెడు ఉండవని శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ అన్నప్పుడు అమృత్ నెహతా ఆమె మాటల ఆధారంగా 1975లో కిస్సా కుర్చీకా అనే సినిమా తీశాడు. అందులో శ్రీమతి గాంధీ అనుసరిస్తున్న అవినీతికర, అనైతిక

విధానాలను తెలియజెప్పాడు. ఐతే ఆ చిత్రానికి సెన్సార్ బోర్డు సర్టిఫికేట్ లభించలేదు. నెహతా సెన్సార్ బోర్డు సర్టిఫికేట్ కోసం జూన్ 11, 1975లో సుప్రీంకోర్టులో పిటీషన్ వేశాడు. కాని ఆ తరువాత ఎమర్జెన్సీ విధించబడింది. శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ, సంజయ్ గాంధీల విశ్వాసపాత్రులైన అనుచరులు వి.సి.శుక్లా, ప్రసార ప్రచార శాఖామంత్రి, ప్రసారశాఖ సెక్రటరీ ఎస్.ఎమ్.హెచ్.బర్మీ, ఇతర అధికారులంతా పథకం ప్రకారం 'కిస్సా కుర్సీకా' చిత్రం కాపీలను గుర్గావ్లోని సంజయ్ గాంధీ మారుతీ ఫ్యాక్టరీకి తరలించారు. అక్కడ అవి నాశనం చేయ బడ్డాయి. వి.సి. శుక్లాతో సహా, అధికారులంతా చిత్రానికి సంబంధించిన 13 పెట్టెలు కనపడటం లేదని సుప్రీం కోర్టులో అబద్ధం చెప్పారు. 1977లో జనతా ప్రభుత్వం ఏర్పడినప్పుడు ఎన్.కె.సింగ్ ఆధ్వర్యంలోని సిబిఐ బృందానికి విచారణ అప్పగించబడింది. ఆయన వి.సి.శుక్లా, బర్మీ, సంజయ్ గాంధీ తదితరుల నేరాన్ని నిరూపించాడు కూడా. ఆగస్టు 1977లో, శుక్లా, బర్మీ, ఘోష్ (మాజీ సిబిఐ డైరెక్టర్) పై సుప్రీంకోర్టులో అబద్ధం చెప్పినందుకు గాను కోర్టును మోసగించినందుకు గాను కేసు నమోదు చేయబడింది. 1979 ఫిబ్రవరిలో ఢిల్లీ సెషన్స్ జడ్జి శుక్లా, సంజయ్ గాంధీలు "కుట్రకి, ఆస్తుల దహనానికి" పాల్పడ్డారని నిర్ణయిస్తూ వారికి రెండు నెలల కఠిన కారగార శిక్ష, 25వేల రూపాయల జరిమానా విధించారు. బర్మీ, ఘోష్లను తీవ్రంగా మందలించారు. సంజయ్ గాంధీ సాక్షులను భయపెట్టడానికి ప్రయత్నించినపుడు సుప్రీంకోర్టు ఆయన బెయిల్ ను రద్దు చేసి రెండు నెలల జైలు శిక్ష విధించింది. వి.సి.శుక్లా, సంజయ్ గాంధీలు కోర్టు తీర్పుకు వ్యతిరేకంగా సుప్రీంకోర్టులో అప్పీలు చేసుకున్నారు. కాని జనతా ప్రభుత్వం పతనం కావడంతో కాంగ్రెస్ మద్దతుతో చరణ్ సింగ్ ప్రభుత్వం ఏర్పడడంతో ఎన్నికలు నిర్వహించబడ్డాయి. సంజయ్, శుక్లాలు అప్పీలుపై సుప్రీంకోర్టులో వాద ప్రతివాదాలు జరుగుతుండగా ఎన్నికల ఫలితాలను బట్టి శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ తిరిగి అధికారాన్ని చేపడతారని తేలిపోయింది. 1977లో జనతా పార్టీలో ఎం.పిగా ఉన్న అమృత్ నెహతా హఠాత్తుగా కిస్సా కుర్సీకా విషయంలో తాను చరణ్ సింగ్ కోరిక మేరకు కోర్టుకు ఫిర్యాదు చేశానని, నిజానికి చరణ్ సింగ్ శ్రీమతి ఇందిరా గాంధీపైన పగ సాధించడం కోసమే తన చేత అలా చేయించారని సుప్రీంకోర్టులో అఫిడవిట్ దాఖలు చేశాడు. అంతేకాదు సంజయ్, శుక్లాలుపై ఆరోపణలు పూర్తిగా కల్పితాలని పేర్కొన్నాడు.

ఇందిరాగాంధీ ప్రభుత్వం న్యాయాధిపతిని మార్చివేసింది, ఎన్.కె.సింగ్ ను ఒరిస్సాకు బదిలీ చేసింది. ఆ తరువాత వచ్చిన పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ అసలు కేసు వాదించలేదు! కేసు అంతా తల్ల క్రిందులు చేయబడింది. చివరకి సంజయ్, శుక్లాలు నిర్దోషులని ప్రకటించింది. ఆ తరువాత కాలంలో బర్మీ ఒక రాష్ట్రానికి గవర్నర్ అయ్యాడు కూడా. ఇలా రాజకీయ నాయకులు తమ నేరాలను కప్పిపుచ్చుకునేందుకు చట్టాన్ని మార్చివేసి తమ విశ్వాస పాత్రులకు గవర్నర్ పదవులను కట్టబెట్టిన సంఘటనల్లో ఇది మొదటిది.

ఎన్.కె.సింగ్ విచారణ జరిపిన మరొక ముఖ్యమైన కేసు సెయింట్ కిట్స్ ఫోర్టరీ కేసు. 1989లో బోఫోర్స్ కుంభకోణానికి వ్యతిరేకంగా మంత్రివర్గం నుండి రాజీనామా చేసిన వి.పి.సింగ్ పై బురద జల్లడానికి రాజీవ్ గాంధీ ఆదేశాల మేరకు ఒక పథకం అమలు చేయబడింది. వివాదాస్పద సన్యాసి చంద్రస్వామిని రాజీవ్ గాంధీ, ఆర్.ధావన్, పి.వి.నరసింహారావు తదితరులు ఆ పథకం అమలుకు నియోగించారు. ఆ పథకం ప్రకారం వి.పి.సింగ్ కుమారుడైన అజిత్ సింగ్ కి సెయింట్ కిట్స్ లోని ఒక బ్యాంకులో అకౌంటు ఉందని, అందులో మిలియన్ రూపాయలు జమ చేయబడ్డాయని, ఆ డబ్బు వి.పి.సింగ్ కి చెందినదని చూపాలి. దీని ద్వారా వి.పి.సింగ్ కూడా అవినీతిపరుడేనని, అవినీతికి, బోఫోర్స్ కుంభకోణానికి వ్యతిరేకంగా అతడు లేవదీస్తున్న ఉద్యమం కేవలం కక్షసాధింపు చర్య మాత్రమేనని రాజీవ్ గాంధీ నిరూపించాలనుకున్నాడు. కాని 1989లో కాంగ్రెస్ ఎన్నికల్లో పరాజయం పాలైంది. వి.పి.సింగ్ ప్రభుత్వం ఒరిస్సా నుండి ఎన్.కె.సింగ్ ను పిలిపించి అజయ్ సింగ్ సెయింట్ కిట్స్ వ్యవహారపు విచారణ అప్పజెప్పింది. శ్రీ సింగ్ క్షుణ్ణంగా విచారణ జరిపి అజయ్ సింగ్ పాస్ పోర్టు అప్లికేషన్ ఏ విధంగా బయటకు తీయబడిందో, ఆ అప్లికేషన్ మీద ఉన్న అజిత్ సింగ్ సంతకాన్ని ఫోర్టరీ చేసి, బ్యాంకు అకౌంట్ తెరవడానికి ఎలా ఉపయోగించబడిందో, ఎవరు బ్యాంకులో అంత పెద్ద మొత్తాన్ని జమ చేశారో, ఈ చట్ట వ్యతిరేక కార్యకలాపాలకి ఎవరు మద్దతు ఇచ్చారో తెలుసుకో గలిగాడు. అజయ్ సింగ్ కి బ్యాంక్ అకౌంట్ ఉన్నదని చూపడానికి ఆధారాన్ని సృష్టించడంలో డైరెక్టరేట్ ఆఫ్ ఎన్ ఫోర్స్ మెంట్ లో ఏ అధికారులు సహకరించారో కూడా విచారణలో తేలిపోయింది. దేశ వ్యవహారాల మంత్రిగా ఉన్న పి.వి.అనుమతి మేరకు కె.కె.తివారీ, వి.పి.సింగ్ రెండవ కుమారుడైన అభయ్ సింగ్ పాస్ పోర్టును పాస్ పోర్టు ఆఫీసులో తొక్కిపెట్టాడు. పాస్ పోర్టుకి చెందిన రెండు కాపీలను ఇస్తేనే

పాస్‌పోర్ట్ జారీ చేయబడుతుందని తెలియజేశారు. అభయ్ సింగ్ పాస్‌పోర్టు కాపీల ద్వారా మరికొన్ని విదేశీ అకౌంట్లు సృష్టించడానికి పథకం తయారు చేశారు. ఇలా సృష్టించబడ్డ పత్రాల్ని అమెరికాలోని భారత రాయబార కార్యాలయానికి పంపారు. అక్కడ పి.వి., రాజీవ్ ఆదేశాల మేరకు పత్రాలను ధృవీకరించడం జరిగిపోయింది. భారత రాయబారి కరణ్‌సింగ్‌కు ఏ మాత్రం తెలియకుండా ఈ వ్యవహారం అంతా పూర్తి చేశారు. ఎన్.కె.సింగ్ విచారణ పూర్తి చేసి చంద్రస్వామిని ప్రశ్నించడానికి సిద్ధమవుతున్న తరుణంలో వి.పి.సింగ్ ప్రభుత్వం పతనమయింది. రాజీవ్‌గాంధీ మద్దతుతో ప్రధాని అయిన చంద్రశేఖర్ సెయింట్ కిట్స్ కేసుని మూసి వేయమని ఆదేశించాడు. ఎన్.కె.సింగ్ అందుకు అభ్యంతరం తెలిపాడు. ఒకసారి కేసు నమోదు అయిన తరువాత మంత్రుల జోక్యం వల్ల కేసు మూసివేయడం జరగదని ఖచ్చితంగా చెప్పాడు. దీనితో కోపించిన సోషలిస్టు, భారత్ పాదయాత్ర చంద్రశేఖర్ ఎన్.కె.సింగ్‌ని సరిహద్దు భద్రతా దళానికి బదిలీ చేశాడు. దానితో రాజీవ్‌గాంధీ, పి.వి.నరసింహారావు, కె.కె.తివారీ, రత్నాకర్ పాండే, ఆర్.కె.ధావన్, చంద్రశేఖర్, సుబ్రమణ్యస్వామి, చంద్రస్వామి, ఇంకా అనేకమంది ప్రభుత్వాధికారులు పాలుపంచుకున్న ఫోర్జరీ కేసు విచారణ మూలపడింది.

శ్రీఎన్.కె.సింగ్ 1989లో బయటపడిన చక్కెర కుంభకోణం విచారణ గురించి కూడా వివరించారు. అందులో శ్రీ సుఖ్‌రాం ప్రధాన బాధ్యుడు అని ఆరోపించబడింది. స్టేట్ ట్రేడింగ్ కార్పొరేషన్‌ను తన రబ్బర్ స్టాంప్‌గా మార్చివేసి తనకు నచ్చిన కంపెనీలకి లాభం చేకూర్చిపెట్టేవాడు. ఆ కంపెనీలు సుఖ్‌రాంకు ప్రతిఫలం ముట్టచెప్పేవి. ఆ తరువాత ఎయిర్‌బస్-320ల కొనుగోళ్ళలో అవకతవకలు బయటపడ్డాయి. శ్రీ రాజీవ్‌గాంధీ నిపుణుల సంఘాన్ని ఖాతరు చేయకుండా ఎయిర్ బస్-320ని కొనుగోలు చేయాలని నిశ్చయించారు. తన ఫోన్ టాప్ చేయబడుతున్నదని శ్రీ చంద్రశేఖర్ చేసిన ఆరోపణ (వి.పి.సింగ్ ప్రభుత్వాన్ని ఇరకాటంలో పెట్టడానికి)పై కూడా ఎన్.కె.సింగ్ విచారణ జరిపారు. ఆరోపణలో నిజంలేదని తేలింది.

రాజకీయ నాయకులు “మంచి చెడు”లు పట్టించుకోకుండా తమ అవినీతి కార్యకలాపాల్ని కప్పిపుచ్చుకునేందుకు చట్టాలను ఎలా మార్పుతారో తెలుసుకోవాలంటే ‘ది ప్లెయిన్ ట్రూత్’ చదవాలి. అందులో శ్రీసింగ్ “క్రిమినల్

ప్రొసీజర్ కోడ్‌లోని సెక్షన్ 4 ప్రకారం నేర విచారణ ఎలా జరగాలని సూచించబడిందో అదే పద్ధతిలో జరగాలి. ఒకసారి కేసు నమోదు చేయబడిన తరువాత విచారణ జరిపేందుకు పూర్తి అధికారాన్ని చట్టం పోలీసులకు ఇస్తున్నది. ఆ విచారణలో కోర్టు కూడా మధ్యలో కల్పించుకోవడానికి వీలు లేదు” అని అంటారు. కాని విచారణ జరుపుతున్న ఆఫీసర్‌ని మరోచోటకి బదిలీ చేస్తే? చట్టం ఏం చేస్తుంది? అందుకనే అధికారం చేపట్టగానే అందరూ మొట్టమొదట చేసే పని ఐ.ఎ.ఎస్., ఐ.పి.ఎస్., అధికారులను బదిలీ చేయడం, తమ స్నేహితులు, బంధువులపై ఉన్న కేసులు మాఫీ చేయించడం, విచారణలో ఉన్న కేసులైతే న్యాయమూర్తులను మార్చడం వంటివి చేస్తారు. విచారకరమైన విషయం ఏమంటే డబ్బు కోసం, ఉన్నత పదవుల కోసం, అధికారం కోసం అనేక మంది అధికారులు రాజకీయ నాయకుల చర్యలకు సహకరిస్తున్నారు. అయినా కొన్ని చోట్ల నీతిపరులైన అధికారులు నిజానిజాల్ని వెలికితీస్తున్నారు. ఖైర్‌నార్, మహారాష్ట్ర ప్రభుత్వంలోని అవినాష్ ధర్మాధికారి ఇలాంటివారే. కాని ప్రజల నుండి తగిన సహాయ సహకారాలు, మద్దతు లభించక పోవడం వల్ల వీరి కృషి పూర్తిగా ఫలించడం లేదు. కనుక సామాజిక స్పృహ కలిగిన వ్యక్తులు, పత్రికలు, సంస్థలు పోరాటాన్ని సాగించాలి. లేకపోతే రాజకీయరంగపు నేరస్థులు దేశాన్ని నాశనం చేస్తారు.

గౌరవంబు వోవు; గావున సోమరి
తనము కన్న హానగుణము గలదె?
చదువు మట్టు పడును; సంస్కృతి చెడిపోవు
సంపదలు తొలంగు; సౌఖ్యముడుగు;

భావం: సోమరితనం వలన చదువు అణగారిపోతుంది. సుఖం నశిస్తుంది. సంపదలు తొలగిపోతాయి. సంస్కారం చెడిపోతుంది. గౌరవముండదు. అందుచేత సోమరితనం చాలా చెడ్డ అలవాటు.

కుంభకోణాలను అదుపు చేయగలమా?

సెప్టెంబరు 16- 22, 1996

శ్రీసుఖ్‌రాం ఇంట్లో పెద్ద మొత్తంలో ధనం, ఇతర ఆస్తులు బయటపడటం, హైద్రాబాద్‌లోని ఎఆర్‌ఎమ్ కంపెనీకి సుఖ్‌రాం ప్రత్యేకమైన అండదండలు లభించాయని, టెలికమ్యూనికేషన్ విభాగానికి చెందిన సీనియర్ ఆఫీసర్‌ని, ఎఆర్‌ఎమ్ మేనేజింగ్ డైరెక్టర్‌ని అరెస్ట్ చేయడం వంటి సమాచారం పత్రికల్లోనూ, టీవీలలోనూ ప్రముఖంగా చోటుచేసుకుంది.

టెలికమ్యూనికేషన్ విభాగంలో జరిగిన అవకతవకలపై ఇప్పటికైనా విచారణ జరుగుతున్నందుకు కొందరు సంతోషించవచ్చును. దేశప్రజానీకానికి నిజానిజాలు తెలుసుకోవడానికి పూర్తి అధికారం ఉంది. టెలికమ్యూనికేషన్ విభాగంలో నేను పనిచేసిన 32 సంవత్సరాలు ఆ విభాగపు కార్యకలాపాలు ప్రజలకు పూర్తిగా తెలిసే విధంగా ఉండాలని జాగ్రత్త వహించాను. నేను ఇక్కడ కొన్ని మౌలికమైన అంశాలను ప్రస్తావించబోతున్నాను.

టెలికాం పరికరాల తయారీలో ప్రభుత్వరంగ సంస్థల ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యం 1991లో అంతమయింది. 1980 నుండి 1990 వరకు పరికరాల తయారీకి కొన్ని ప్రైవేటు కంపెనీలకు అనుమతి ఇవ్వడం జరిగింది. ప్రైవేటు కంపెనీలు దాదాపు వెయ్యికోట్ల రూపాయల పెట్టుబడితో ఉత్పత్తి ప్రారంభించాయి. సంవత్సరానికి నాలుగు వందల కోట్ల రూపాయల అమ్మకాలు సాధించిన కంపెనీలు అనేకం ఉన్నాయి. ప్రస్తుతం ఈ రంగంలో అనేక కంపెనీలు ప్రారంభించబడుతున్నాయి కూడా.

పరికరాల నాణ్యత పెరిగింది, ధరలు తగ్గాయి కూడా.

ఈ రంగంలో అనేక కొత్త కంపెనీలు కొత్త పరికరాల ఉత్పత్తితో అడుగు పెడుతున్నాయి. ఇది దేశ పారిశ్రామిక రంగంలో శుభ పరిణామం. కొన్ని ప్రైవేట్ కంపెనీలు విదేశీ కంపెనీలతో కలసి కొత్త కొత్త పరికరాలను ఉత్పత్తి చేస్తున్నాయి. ఏ విదేశీ కంపెనీ పోటీకి రాలేనటువంటి ధరలతో, వివిధ పరికరాల ఉత్పత్తితో అనేక స్వదేశీ కంపెనీలు ముందుకు వస్తున్నాయి. సరైన ప్రోత్సాహం ఇస్తే ఈ కంపెనీలు ప్రపంచ మార్కెట్‌లో కూడా తమ సామర్థ్యాన్ని నిరూపించుకోగలవు. భారతీయ కంపెనీలు వివిధ దేశాల్లోని కంపెనీలతో కలసి పనిచేస్తే దానివల్ల

ప్రపంచ మార్కెట్లోకి ప్రవేశించడం మరింత సులభతరమవుతుంది.

సుఖ్‌రాం దయాదాక్షిణ్యాల వల్ల కొన్ని టెలికాం కంపెనీలు వేగంగా అభివృద్ధి చెందాయని పత్రికలు వ్రాశాయి. కాని అది పూర్తిగా నిజం కాదు. అసలు సంగతి ఏమిటంటే టెలికమ్యూనికేషన్ విభాగం గత ఐదు సంవత్సరాలలోనే 60 శాతం లైన్లు ఏర్పాటు చేసింది. 1991లో ఈ విభాగపు అమ్మకాలు 1500 కోట్ల రూపాయలు ఉంటే, 1995-96 సంవత్సరంలో 7000 కోట్ల రూపాయలు మేరకు జరిగాయి. 1991లో మాత్రమే ప్రైవేటు కంపెనీలు ప్రభుత్వరంగ కంపెనీలకన్నా అధిక అమ్మకాలు జరిపాయి. ప్రభుత్వరంగ కంపెనీలకి గట్టిపోటీ ఎదురైంది. ప్రభుత్వరంగ సంస్థ అయిన ఐటిఐ గత రెండు సంవత్సరాలుగా 50 కోట్లు, 250 కోట్లరూపాయల నష్టం చవిచూసింది. హెచ్‌సీఎల్ కేబుల్ తయారీ రంగంలో పదిహేడు కంపెనీలతో గట్టి పోటీని ఎదుర్కొంటున్నది. హెచ్‌టిఎల్ కంపెనీ ఖాయిలాపడ్డ స్థితి నుండి తేరుకుని గణనీయమైన అభివృద్ధి సాధించింది. ఈ సమయంలో సుఖ్‌రాం కమ్యూనికేషన్ మంత్రిగా ఎక్కువ కాలం ఉండడం కేవలం యాదృచ్ఛికం.

టెలికమ్యూనికేషన్ విభాగం ప్రభుత్వ రంగ కంపెనీల నుండి కాకుండా ప్రైవేటు కంపెనీల నుండి చేసిన కొనుగోళ్ళు సరిగా అమలు కాలేదు. టెలికాం పరికరాల ఉత్పత్తికి పెట్టుబడి వగైరా అంశాలపై నిబంధనలు ఏవీలేవు. అందువల్ల అనేకమంది టెలికాం పరికరాలను తయారు చేయడానికి ముందుకు వస్తున్నారు. ఇంతకు ముందు ఏ ఏ కంపెనీల నుండి పరికరాలను కొనుగోలు చేసిందో ఆ కంపెనీలు మూతపడకుండా డాట్ (డిపార్ట్‌మెంట్ ఆఫ్ టెలి కమ్యూనికేషన్) బాధ్యత వహించడం సాధ్యపడుతుందా? పరికరాల కనీస ధర ఎంత ఉండాలి అన్నది డాట్ నిర్ణయించగలదా? ఒకే ధర పేర్కొనే వివిధ కంపెనీల వస్తువులను ఎవరి వద్ద ఎంత మేరకు కొనుగోలు చేయాలన్నది నిర్ణయించేది ఎవరు? ఒకవేళ వస్తువులు ఇవ్వడంలో కంపెనీ విఫలమయితే ఆ కంపెనీపై చర్య తీసుకునేది ఎవరు? ఒకే కంపెనీ అనేక చిన్న కంపెనీల పేర్లతో ఎక్కువ ఆర్డర్లు పొందితే డాట్ ఏం చేయగలదు? టెండర్లను పరిశీలించడానికి, ధర నిర్ణయించడానికి వేరువేరు వస్తువులకి వేరు వేరు కమిటీలు ఉండాలా? ఉన్న కమిటీలు సంవత్సరాల తరబడి కొనసాగుతూనే ఉండాలా? కొనుగోలు పత్రంపై నిర్ణయం తీసుకోవలసినది అధికారులైతే

ప్రతిసారి మంత్రి తన ఆమోద ముద్ర వేయవలసి ఉంటుందా? టెండర్లపై నిర్ణయాలు తీసుకోవడానికి ఎంత సమయం తీసుకోవాలి? కంపెనీలు టెలికాం ఇంజనీరింగ్ సెంటర్ నుండి వస్తునాణ్యత ధృవీకరణ పొందిన తరువాతనే వస్తువులను ఇవ్వ వలసి ఉంటుందా? ఒక వేళ ఆర్డరు పొందిన తరువాత ధృవీకరణ పొందలేకపోతే ఏం చేయాలి? డాట్ ఎన్ని రోజుల్లో అమ్మకం దారులకు డబ్బు ఇస్తుంది? అనుకున్న సమయానికి డబ్బు ఇవ్వకపోతే దానిపై వడ్డీ ఇస్తుందా? ఎందుకంటే ఆయా ఉత్పాదకారులు పెట్టుబడికోసం అప్పు తీసుకొని ఉంటారు.

పైన పేర్కొన్న ప్రశ్నలను ఇప్పటివరకు ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. ఇలా సమాధానాలు దొరకని కీలకమైన ప్రశ్నలు అనేకం ఉన్న ఈ రంగంలో అవినీతికి, పక్షపాతానికి చాలా అవకాశం ఉంటుంది. ముఖ్యంగా ప్రధాన కొనుగోలు అధికారిగా వ్యవహరించే వారిదే అంతిమ నిర్ణయంగా సాగుతుంది. కనుకనే మంత్రి తానే ప్రధాన కొనుగోలు అధికారిని అంటాడు. ఖచ్చితమైన, స్పష్టమైన విధానాలు లేకపోవడం వల్లనే డాట్ ఈరోజు సంక్షోభంలో కూరుకుపోయింది.

దేశంలో తరుచుగా ఎక్కడో ఒక ప్రాంతంలో ఎన్నికల నిర్వహణ సాగుతూనే ఉంది. కొన్ని పార్టీలు పూర్తి మెజారిటీ పొందకుండానే ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పాటుచేయడం వల్ల ఎమ్.ఎల్.ఎలను, ఎంపిలను కొనడం సామాన్యమైన విషయం అయిపోయింది. దీనికంతటికి ఖర్చయ్యే డబ్బుని పార్టీలు సమకూర్చు కునేందుకు తమ అభ్యర్థుల పైనే ఆధారపడవలసి వస్తోంది. అధికారంలో ఉన్న పార్టీలు అనేక విధాలుగా ఈ డబ్బు ఆర్జిస్తాయి. కేంద్రప్రభుత్వం రక్షణ, రైల్వేలు, టెలికమ్యూనికేషన్లు, ఆహారం మొదలైన రంగాలలో ఎక్కువ డబ్బు ఖర్చు చేస్తుంది. ఇక ప్రభుత్వరంగ సంస్థలు మంత్రుల స్వంత ఆస్తుల మాదిరిగా రూపొందాయి. రాష్ట్రాల్లో నీటిపారుదల, ఎక్స్‌జెక్, వ్యాపార సుంకాలు మొదలైన రంగాల్లో డబ్బు, అధికారం కేంద్రీకృతమై ఉంటాయి. ఈ విభాగాల్లోని మంత్రులపై డబ్బు సంపాదన బాధ్యత ఉంచబడుతుంది. ఐతే ఈ మంత్రులకి ఆయా శాఖల్లోని సీనియర్ అధికారుల సహాయసహకారాలు పూర్తిగా లభించాలి. కొందరు మంత్రులు తమ మంత్రిత్వశాఖల్లో తామే ప్రధాన కొనుగోలు అధికారి బాధ్యతలు తీసుకొన్నారు. ఇలాంటి సందర్భాలలోనే అనేక అవకతవకలు జరిగే అవకాశం ఏర్పడుతుంది.

తక్కువ ధరకు, సరైన నాణ్యత కలిగిన వస్తువులను అందిస్తామని అంటే తనకి లైసెన్సు లభిస్తుందని ఎవరైనా అంటే వారిని అభినందించాల్సిందే. మంత్రులకు పూర్తి సహాయసహకారాలు అందించే వ్యక్తులు ఆయా రంగాలలో కాకుండా బయట కూడా ఉంటారు. వీరి ద్వారా అన్ని రకాల అవకతవకలు జరుగుతుంటాయి. ఉన్నత పదవులలో ఉన్న అధికారులు మంత్రుల అవినీతి విధానాలను ఎందుకు పట్టించుకోరు? దీనికి కారణం అధికారులు ఎలాంటి బదిలీలకు ఇష్టపడకపోవడం, లేదా రిటైర్ అయిన తర్వాత కూడా ఉద్యోగం కొనసాగాలనుకోవడం.

సుఖ్‌రాం సంఘటన కేవలం ఒకరిని దోషులుగా నిలబెట్టేందుకు ఉపయోగించ కూడదు. కేవలం ఒక అధికారిని, అదృష్టం కలిసెరాని ఒక కంపెనీని శిక్షించినందువల్ల ప్రయోజనం లేదు. అదృష్టం కలిసెరాకపోవడం అనే మాట ఎందుకు ఉపయోగించానంటే తమకనుకూలంగా నిర్ణయాలు వచ్చేటందుకు లంచాలు ఇవ్వని కంపెనీ ఏదైనా ఉందా? మంత్రి కేవలం విధాన నిర్ణయాలు మాత్రమే చేయాలని, కొనుగోలు విషయాలపై వివిధ స్థాయిల్లో అధికారులే నిర్ణయాలు తీసుకోవాలనే నూతన టెలికమ్యూనికేషన్ మంత్రి నిర్ణయం సరైనది.

పార్లమెంట్ సభ్యులు కూడా మాజీ మంత్రిని విమర్శించడంలో కాలం వెళ్ళబుచ్చుకుండా డాట్ కొనుగోళ్ళు ఏ విధంగా జరగాలి? అవినీతికి అవకాశం లేని పద్ధతి ఏమిటి? అన్న విషయాలను చర్చిస్తే బాగుంటుంది.

నీకు జన్మంబిచ్చి, నిన్ను తీర్చిదిద్ది,
కంటికి రెప్పవలె నిన్ను గాచి,
నీవె తాననుకొను, తండ్రిని పూజింపు
మంచి మాట వినర మానవుండ!

చట్టాల అమలులో నాగరిక హద్దులు

సిఫ్ట్ బంబు 23- 29, 1996

మన దేశంలో ఆదాయపన్ను శాఖ, ఎక్సైజ్ శాఖ, సిబిఐ దాడులు నిర్వహిస్తే అది సంచలన వార్త అవుతుంటుంది. ఫ్యాక్టరీ ఇన్ స్పెక్టర్లు, బ్రేక్ ఇన్ స్పెక్టర్లు, ఆర్.టి.ఏ. అధికారులు జరిపే తనిఖీ సర్వసాధారణ విషయం అయిపోవడం వల్ల అది వార్తగా రూపొందదు. ఇక మునిసిపల్ అధికారులు, ఆస్తులను లెక్కకట్టే అధికారులు, తరుచు ఇళ్ళని, దుకాణాలను తనిఖీ చేస్తూ కనపడతారు. విద్యారంగంలో ప్రభుత్వ, ప్రైవేటు స్కూళ్ళని విద్యాశాఖాధికారులు తనిఖీలు చేస్తూనే ఉంటారు. ఐతే ఈ తనిఖీలు, దాడులు కేవలం ప్రజల్లో భయాందోళనలను కలిగిస్తున్నాయా? లేక ఆశించిన ప్రయోజనాన్ని సాధిస్తున్నాయా? అన్నది ప్రశ్న.

ఒక ఆదాయపు పన్ను అధికారి ఐదు సంవత్సరాల క్రితం జరిగిన ఒక లావాదేవీకి సంబంధించి సమాచారాన్ని, చెక్ నెంబరును, తేదీని, బ్యాంకు బ్రాంచి వివరాల్ని తెలియజేయవలసిందిగా కోరుతూ పంపిన లేఖ అందుతుంది. ఆ లేఖలో మాత్రం 27వ తేదీన వ్రాసినట్లు తేదీ ఉంటుంది. ఇక వివరాలు అందించవలసిన తేదీ 31గా ఉంటుంది. ఒక సిబిఐ అధికారి మీ చేతికి ఉన్న ఉంగరం ఎక్కడ నుండి వచ్చిందని అడగవచ్చును. లేదా పది సంవత్సరాల క్రితం మీరు ఒకానొక వ్యవహారంలో లంచం ఇవ్వడం గాని, తీసుకోవడం గాని జరిగిందా అని ప్రశ్నించవచ్చును. మీరు ఒకవేళ వారికి సమ్మతమైన, వారు ఆశించిన సమాధానం ఇవ్వకపోతే వెంటనే మిమ్మల్ని అరెస్ట్ చేసి జుడీషియల్ కస్టడీలో ఉంచుతారు. పెద్ద మొత్తంలో డబ్బు, నగలు, విలువైన డాక్యుమెంట్లు స్వాధీనం చేసుకోవడం జరిగిందని వార్త వస్తుంది. అరెస్ట్ చేయబడిన వ్యక్తుల ఫోటోలు ప్రచురించబడతాయి. కస్టడీలో ఉన్న వ్యక్తి పాల్పడిన నేరాలపై అనేక సంచలనాత్మక వ్యాసాలు ప్రచురించబడతాయి. అనేక సంస్థల సన్మానాలు, సత్కారాలు పొందిన, చివరికి ప్రభుత్వ సత్కారాలు కూడా పొందిన వ్యక్తి కూడా హఠాత్తుగా మోసగాడు, అవినీతి పరుడు, నేరస్థుడు అయిపోతాడు. సాధారణ ప్రజానీకానికి ఈ హఠాత్ పరిణామం అర్థంకాదు. ఆ తరువాత కొన్ని నెలల పాటు ఎలాంటి వార్తలు ఉండవు. అరెస్ట్ చేయబడిన వ్యక్తి నేరస్థుడా? శిక్షపడిందా? లేదా? అతనిపై మోపబడిన ఆరోపణలు ఋజువయ్యాయా? లేదా? అనేది ఏదీ తెలియదు. అలాంటప్పుడు ఈ అరెస్టులు, వార్తలు, ఏ ప్రయోజనం సాధించినట్లు?

అరెస్ట్ చేయబడిన వ్యక్తుల గురించి మనం ఏమనుకోవాలి? నిర్బంధించబడే వారిలో అత్యాచారాలు జరిపిన వారుంటారు, పారిశ్రామిక వేత్తలు ఉంటారు, దొంగలు ఉంటారు, వ్యాపారవేత్తలు ఉంటారు. వీరందరి పట్ల ఒకలాగే వ్యవహరించాలా? వారందరిని తీహార్ జైలులోనే ఉంచాలా? మూడువేల మందికి జీవనోపాధి ఇచ్చిన పారిశ్రామికవేత్తని మోసగాడు అని అవమానపరచడం వల్ల అతని వ్యాపారం దెబ్బతిని ఉద్యోగస్థులంతా రోడ్డున పడతారు. నిజానికి వీరు ఎన్నో నేరాలు చేసి తప్పించుకు తిరుగుతున్న ఎమ్.ఎల్.ఎలు, మంత్రులు, గవర్నర్ల కన్నా ప్రమాదకరమైన వారా?

భారత్ ఐక్యరాజ్యసమితి మానవహక్కుల పత్రంపై సంతకం చేసింది. ఆ పత్రం ప్రతివ్యక్తికి కనీస గౌరవ మర్యాదలు అందజేయాలని పేర్కొంటున్నది. నిన్నటి దాకా వివిధ సత్కారాలు, ప్రభుత్వ గౌరవ పురస్కారాలు అందుకున్న వ్యక్తిని నేడు నేరస్థుడిగా పరిగణించి సాధారణ నేరస్థుడి పట్ల వ్యవహరించినట్లు వ్యవహరించడం నాగరిక సమాజంలో సమంజసమా? మనం ఒకవైపు మానవ హక్కుల ఉల్లంఘన పట్ల దర్బాపు జరపటానికి వివిధ సంస్థల్ని ప్రారంభిస్తున్నాం. ఈ సంస్థలు చొరబాటుదారులు, నేరస్థులు, హంతకులు, దోపిడీదారుల మానవహక్కుల్ని సైతం పరిరక్షించాలని ఆశిస్తాం. కాని అప్పటి వరకు సమాజంలో పేరు ప్రతిష్టలు గడించిన వ్యక్తుల పట్ల జరుగుతున్న అవమానాల్ని, హక్కుల ఉల్లంఘనను మాత్రం పట్టించుకోము. చట్టం సామాన్యులకి ఒకలాగ, ప్రతిష్ఠిత వ్యక్తులకు మరొకలాగా ఉండాలని ఎవరూ అనరు కాని వ్యక్తికి ఇవ్వవలసిన కనీస గౌరవం ఇవ్వాలని ఆశించడంలో తప్పులేదు. బేరింగ్ బ్యాంకు కుంభకోణంలో దోషిగా ఋజువైనప్పుడు పోలీసులు లీసన్ పట్ల వ్యవహరించిన తీరు గుర్తు చేసుకోండి. అలాగే మన దేశంలో దోషిగా నిరూపితం కాకముందే కేవలం ఆరోపణకు గురైన వ్యక్తి పట్ల వ్యవహారాన్ని చూడండి. దాదాపు 95 శాతం కేసుల్లో నేరం ఏదీ నిరూపితం కాదు. కాని టీవిల్లో, పత్రికల్లో ఆ వ్యక్తికి వ్యతిరేకంగా జరిగే ప్రచారం మాత్రం అతణ్ణి మానసికంగా కృంగదీస్తుంది. రాజకీయ నాయకులైతే ఈ అవమానాలను లెక్క చేయకుండా ఎన్నికల్లో పోటీ చేసి గెలుపొంది ప్రజల తీర్పు తమను నిజాయితీపరులుగా నిరూపించిందని ప్రకటిస్తారు. ఆ తరువాత వారు గవర్నర్లు అవుతారు, రాయబారులు అవుతారు. కాని వ్యాపారవేత్తలు, ప్రభుత్వ అధికారులకు అరెస్ట్, నిర్బంధం, వ్యతిరేక ప్రచారం ఒక మాయని మచ్చగా మిగిలిపోతుంది. దీనిని మాపేది ఎవరు?

ప్రభుత్వ అధికారులు, వ్యాపారవేత్తల పట్ల, నాయకులైన ఇందిరాగాంధీ, పి.వి.నరసింహారావు, వి.సి.శుక్లా, అంతులే మొదలైన వారి పట్ల వ్యవహరించే తీరులో తేడా గమనించండి. నాయకులంతా చివరికి నీతిపరులుగా చెలామణి అవుతారు. వారికి ఏ హాని జరుగదు. ఇదే నాయకులు సార్వత్రిక అక్షరాస్యత, వందరోజుల్లో ధరల అదుపు, పేదరిక నిర్మూలన, నిరుద్యోగ నిర్మూలన, సోషలిజం, పని హక్కు సామాజిక సమానత్వం, ఇలా అనేక హామీలు కురిపిస్తారు. కాని వీటిలో ఎన్నిటిని నెరవేర్చగలిగారు? ఇలా హామీలు చేసి ఓట్లు సంపాదించుకుని పదవులు పొందిన తరువాత వాటి మాట మరచిపోవడం మోసం కాకపోతే మరేమిటి?

ధనికులు, ప్రతిష్ఠిత వ్యక్తులు నేరాలకు పాల్పడ్డప్పుడు కూడా వారి పట్ల గౌరవం నెరపాలని నేను చెప్పడం లేదు. చట్టం తన పని చేసుకుపోతుంది. ఐతే మనం మానవ విలువలకి గౌరవమిచ్చి వ్యవహరించాలి. నేర విచారణ జరగకముందే వ్యక్తి ప్రతిష్ఠకి భంగం కలిగే విధంగా వ్యవహరించకూడదు. అందరూ సంపదని సృష్టించలేరు. అందరికీ అలాంటి శక్తి సామర్థ్యాలు ఉండవు. వ్యక్తుల తప్పిదాలను బట్టి వారితో మన వ్యవహారం ఉండాలి. నిపుణులైన వ్యక్తుల్ని సామాన్య నేరస్థులుగా చూడగలమా? నిర్బంధితుడైన పోరస్ ని అలెగ్జాండర్, 'ఇప్పుడు నిన్ను నేను ఎలా చూడాలనుకుంటున్నావు?' అని అడిగినప్పుడు పోరస్, 'ఒక వేళ నేను విజయుడనైతే నీ పట్ల నేను ఎలా వ్యవహరించాలనుకుంటానో అలా వ్యవహరించు' అని సమాధానం ఇచ్చాడు. నిందితులను అరెస్ట్ చేసే అధికారులకి వారితో వ్యవహరించేప్పుడు అలెగ్జాండర్ కి ఉన్న కనీసమైన సంస్కారం, సంయమనం ఉంటే బాగుంటుంది. రాజకీయ నాయకులు చట్టాల్ని దుర్వినియోగం చేసి, సాధారణ నైతిక విలువలకు కూడా తిలోదకాలు ఇచ్చినప్పుడు సంక్షోభ పరిస్థితి తలెత్తుతుంది. అలాంటి పరిస్థితుల్లో సిబిఐ పోలీసు అధికారులు వ్యవహరించవలసి వస్తుంది. అధికారం వల్ల ఇలాంటి పరిస్థితి ఏర్పడుతుంది. అధికారం మానవ ప్రవృత్తిని కలుషితం చేస్తుంది. సిబిఐ అధికారులు, పోలీసు అధికారులు బాగా చదువుకున్నవారు, మంచి నడవడి కలిగినవారే. కనుక వాళ్ళు అధికారం కోసం రాజకీయ నాయకుల ముందు ప్రాకులాడటం తగనిపని. కనుక వారు సమాజంలో సంపదని పెంచే వ్యక్తులను సాధారణ నేరస్థులతో సమానంగా చూడకూడదు.

'420' పార్టీలు, ప్రభుత్వాలు

సెప్టెంబరు 30- అక్టోబరు 6, 1996

ఎన్నికల కమీషన్ రిపోర్టు ప్రకారం వివిధ అసెంబ్లీ ఎన్నికల్లో, పార్లమెంట్ ఎన్నికల్లో ఇప్పటిదాకా 250 పైగా పార్టీలు పోటీ చేశాయి. వాటి సంఖ్య ఇంకా పెరుగుతూనే ఉంది. కాని రాసురాసు రాజకీయ నాయకుల్లో బాధ్యతతో కూడిన ప్రవర్తన, నైతిక విలువలు అడుగంటిపోతున్నాయి. జవహర్ లాల్ నెహ్రూ, ఆయన వంశస్థులు సోషలిస్ట్ వ్యవస్థని ఏర్పరుస్తామని చేసిన హామీలు సాధ్యపడకుండా పోయాయి. స్వతంత్ర జనసంఘం, భారతీయ జనతా పార్టీలు మినహాయిస్తే ఇక మిగిలిన పార్టీలన్నీ ఒకే తీరు. కాంగ్రెసేతర పార్టీలు కూడా ఓట్లు, సంపాదించడానికి చేయని హామీలు లేవు. కులాలు, వర్గాలు, భాషావర్గాలు, ప్రభుత్వోద్యోగులు, వ్యాపారులు, అగ్రవర్గాలు, నిమ్నవర్గాలు, స్త్రీలు, మైనారిటీలు ఇలా అందరికీ ఎవరికి కావలసింది వారికి ఇస్తామని, హామీలు ఇస్తూనే ఉన్నారు. 1951లో మొదటి పంచవర్ష ప్రణాళిక అమలు చేసినప్పుడు జవహర్ లాల్ నెహ్రూ ఈ తరం గడిచే లోపున దేశం అన్నివిధాలుగా అభివృద్ధి చెందుతుందని హామీ ఇచ్చారు. కాని ఆ తరువాత పది సంవత్సరాలు గడచినా ఏదీ జరుగలేదు. ఆ తరువాత మూడవ పంచవర్ష ప్రణాళిక అమలు చేయడం జరిగింది. అప్పుడు ఆయన పంచవర్ష ప్రణాళికలు ప్రస్తుత తరానికి కాదని మన తరువాతి తరానికని అన్నారు. కాని ఆ తరువాత కూడా ఏ మార్పు రాలేదు. దానితో పంచవర్ష ప్రణాళికలు మన తరువాత రెండవ తరానికని అనడం ప్రారంభించారు. ఆయన ప్రతిభావంతమైన పుత్రిక ఇందిరాగాంధీ 'పేదరికాన్ని రూపుమాపుతాను' (గరీబీ హటావో) అని హామీలు గుప్పించింది. కాని దురదృష్టవశాత్తు, పేదరికం ఆమెకు లొంగలేదు, మాయమవలేదు. ఆమె బ్యాంకుల్ని జాతీయం చేసి, ఇక పేదవాళ్ళు, నిరుద్యోగులు, బలహీనవర్గాలు, వెనుకబడిన తరగతులు, మైనారిటీలు సులభంగా అప్పులు పొందవచ్చునని, తద్వారా అభివృద్ధి సాధించవచ్చని ప్రకటించింది. అయినా ఏ మార్పు రాలేదు. పైగా కోట్లాదిరూపాయలు 'లోన్ మేళా'ల రూపంలో పార్టీనాయకుల జేబుల్లోకి చేరాయి. బ్యాంకులు తామిచ్చిన అప్పులు తిరిగి సేకరించలేని స్థితిలో పడ్డాయి. అలాంటి అప్పుల్ని కొట్టి వేస్తున్నాయి. ఆ తరువాత నవయువకుడైన రాజీవ్ గాంధీ వచ్చారు. దేశాన్ని 21వ శతాబ్దంలోకి తీసుకు వెళతానని 'హమారా భారత్

మహాస్ అని నినదించారు. ఆయన కొందరు స్నేహితులు, బంధువులు, అనుచరులు మాత్రం నిజంగా ఎంతో 'అభివృద్ధి' సాధించారు. 'పేదరికం' నుండి బయటపడ్డారు. దేశానికి మాత్రం బోఫోర్స్, హెచ్డిడబ్యూ సబ్మెరైన్ కొనుగోలు, చక్కెర దిగుమతి, ఎయిర్ బస్ కొనుగోలు కుంభకోణాలు బహుమానంగా అందజేయబడ్డాయి. సోషలిస్ట్ సమాజాన్ని నిర్మించాలని తహతహలాడిన పార్టీలు 'పని హక్కు'ను ప్రాథమిక హక్కుగా ప్రకటిస్తామని, రాజ్యాంగంలో అందుకు తగిన మార్పు చేస్తామని ప్రకటించాయి. ఎవరికి ఏ ఉద్యోగం లభిస్తుంది. ఏ ఉద్యోగానికి ఎలాంటి అర్హతలు కావాలి అనేవి ఏ రాజకీయ పార్టీ నిర్ణయించలేక పోయింది, కొత్తగా ఉద్యోగాలు సృష్టించలేక పోయింది. పార్టీలు మాత్రం ఓట్లు సంపాదించేందుకు మరిన్ని సంక్షేమ కార్యక్రమాల్ని మాత్రం ప్రకటిస్తూ వచ్చాయి. ఓటర్లలో 48 శాతం నిరక్షరాస్యులు, 10 శాతం ఏది తప్పు, ఏది ఒప్పు గ్రహించలేనివారు కూడా చేసిన హామీలను నిలబెట్టుకోలేని పార్టీలను గత ఎన్నికల్లో ఓటమిపాలు చేశారు. అనేక ప్రాంతాల్లో ప్రాంతీయ పార్టీలు గెలుపొందాయి. ఐతే ఈ ప్రాంతీయ పార్టీలు కాంగ్రెస్ పార్టీ, కమ్యూనిస్టుల కన్నా పెద్ద పెద్ద హామీలు ఇవ్వడం మొదలుపెట్టాయి. మార్కెట్టు ధరలో ఐదవ వంతు ధరకే బియ్యం, అందరికీ ఇళ్ళు, ఉచిత విద్య, పేదవారికి ఇళ్ళ పట్టాలు, తక్కువ ధరకు విద్యుత్, కార్మికులకు వేతనాలు పెంపు, మరికొన్ని నీటి పారుదల ప్రాజెక్టులు ఇలా అనేక హామీలు గుప్పించాయి.

ఐతే వీరెవరైనా తాము చేసిన హామీల్లో ఒక్కటైనా నెరవేర్చడానికి ఎంత ఖర్చు అవుతుందన్నది లెక్క కట్టారా? ఆ ఖర్చు కోసం అధికంగా అవసరమయ్యే ఆదాయాన్ని ఎలా సంపాదించదలచారో, ఎవరిపై ఎంత పన్నులు అధికంగా వేయదలచారో ఎప్పుడైనా ప్రజలకి తెలియజేశారా? కేవలం హామీలు కురిపించి అధికారం చేజిక్కించుకుంటారు. అధికారం చేపట్టిన తరువాత హామీలు నెరవేర్చడం మాట దేముడెరుగు, అందుకు విరుద్ధంగా వ్యవహరిస్తారు. ఆంధ్రప్రదేశ్ లో ప్రభుత్వం ఉన్న పన్నులు పెంచడమే కాకుండా, అనేక కొత్త పన్నులు విధించింది. ఎన్నికల హామీలకు విరుద్ధంగా రైతులకి సరఫరా చేసే విద్యుచ్ఛక్తి రేట్లు విపరీతంగా పెంచివేసింది. 1991లో అధికారంలోకి వచ్చిన కాంగ్రెస్ పార్టీ 100 రోజుల లోగా ధరలను 1989 నాటి ధరల స్థాయికి తగ్గిస్తామని ప్రకటించింది. కాని అలాంటిదేమీ జరుగలేదు. పైగా ధరలు

పెరుగుతూ పోయాయి. ప్రభుత్వం ప్రకటించిన అందరికీ ఇళ్ళు, అందరికీ ఉద్యోగాల వంటి పథకాలు ఏ మాత్రం అమలు కాకపోగా అనేకమంది ఉన్న ఉద్యోగాలు కూడా కోల్పోయిన పరిస్థితి ఏర్పడింది. దీనిని మోసగించడం అనకుండా మరేమనాలి? భారత శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 420 ప్రకారం మోసగించడం ఒక నేరం, అందుకు శిక్ష ఉంటుంది. ఇలా ఓట్ల కోసం హామీలు చేసి ఆ తరువాత వాటిని పూర్తిగా మరచిపోయిన ఈ పార్టీలన్నీ ప్రజల్ని మోసగించలేదా! కనుక వాటిపై న్యాయస్థానాల్లో విచారణ జరిపించాలి కదా?

ప్రభుత్వపు పనితీరును పరిశీలిద్దాం. రాష్ట్ర విద్యుచ్ఛక్తి బోర్డు సెక్యూరిటీ డిపాజిట్లు సేకరిస్తున్నది. ఎందుకోసం? సెక్యూరిటీ ఎందుకు? కేవలం అక్రమ పద్ధతులను అనుసరించిన వారికి, వారి తప్పును బట్టి ఇది నిర్ణయించబడాలి కదా? మరి మరో ప్రక్క ప్రకటిత, అప్రకటిత సరఫరా నిలిపివేత, సరఫరాలో లోపాలకుగాను బోర్డు వినియోగదారులకు ఎలాంటి సెక్యూరిటీని అందిస్తున్నది? ఇప్పుడు ఉన్నవి చాలక కొత్తగా వినియోగదారుల ఛార్జీలు, ఎక్సైజ్ పన్ను విధించారు. ఈ వినియోగదారుల ఛార్జీలు ఎందుకు? వినియోగదారుడికి ఎపియస్సిబి తప్ప మరొక మార్గం లేదు. ఎందుకంటే ఈ రంగంలో ఉన్నది ఆ బోర్డు ఒక్కటే. ఎక్సైజ్ పన్నులు ఏమిటి? ఎక్సైజ్ పన్నులు ఉత్పత్తి చేయబడిన వస్తువులపై మాత్రమే విధిస్తారని ఏ స్కూలు పుస్తకాలు చూసినా తెలుస్తుంది. కాని మరి విద్యుచ్ఛక్తి వినియోగదారులు ఉత్పత్తి చేసిన వస్తువులు కాదు కదా? వారు విద్యుత్ వాడకానికై పన్ను ఎందుకు కట్టాలి? ఇలా పన్నులు విధించడం అన్యాయమే కాదు, చట్టవిరుద్ధం కూడా. విద్యుత్ బోర్డ్ వంటి సంస్థలు ప్రజాధనాన్ని ఇలా దుర్వినియోగం చేస్తున్నాయి. అధిక విద్యుత్ ఉత్పత్తికి తగినన్ని నిధులు లేవని అనుకున్నప్పుడు ఉద్యోగ విరమణ చేసిన ఆఫీసర్లకి పునరావాసం కల్పించేందుకు డబ్బు ఎక్కడ నుండి వస్తున్నది? అనేక మంది పదవీ విరమణ చేసిన అధికారులను సలహాదారులుగా నియమించడం పదవుల్లో ఉన్న అధికారులకి అవమానకరం, వినియోగదారుల పట్ల అన్యాయం. ఈ 'సలహాదారుల' స్థానాలకు తగినట్లుగా కొన్ని ఉద్యోగస్థానాలను రద్దు చేస్తే బాగుండేది. కాని అలా జరగడం లేదు. ఉన్న ఉద్యోగులతోపాటు 'సలహాదారులు' ప్రత్యేకంగా నియమించబడుతున్నారు.

విద్యుత్ బోర్డుకి వీరి 'సలహాలు' నిజంగా అవసరం ఉన్నాయా? ఏదైనా కొత్త ప్రభుత్వం ఏర్పడిన వెంటనే పెద్ద ఎత్తున ఐఎఎస్, ఐపిఎస్ అధికారుల బదిలీలు జరుగుతాయి. కేంద్ర, రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు ఐఎఎస్ అధికారులను ఒక ప్రాంతంలో ఎంత కాలం ఉంచాలన్న విషయంలో కొన్ని నియమ నిబంధనలు పాటించాలి. కాని ఈ నిబంధనలకు నీళ్ళు వదలి వారిని మధ్యలోనే బదిలీ చేయడం ఎందుకు? కేవలం మంత్రుల ఇష్టాయిష్టాలపై బదిలీలు జరిగితే ఈ ప్రభుత్వ అధికారులు తమ వ్యక్తిగత వ్యవహారాలను, పిల్లల చదువులను ఎలా చూసుకోగలుగుతారు? వాళ్ళు పెళ్ళయినా చేసుకోకుండా ఉండాలి, లేదా ఈ బదిలీల ఖర్చులు తట్టుకునేందుకు లంచాలకైనా అలవాటుపడాలి. అలాంటి పరిస్థితి ఏర్పడుతుంది. ప్రభుత్వాలు పనిగట్టుకుని పేరులేని, అధికారంలేని అనేక బాధ్యతల్ని సృష్టిస్తాయి. తమ మాట వినని, నీతిమంతులైన అధికారులకు అలాంటి బాధ్యతలు అప్పగిస్తారు. తద్వారా వారి బెడద లేకుండా చేసుకోవడమే కాకుండా తమ మాట వినకపోతే ఇదే గతి పడుతుందని మిగిలిన అధికారులకు హెచ్చరిక చేస్తారు. ప్రజాధనాన్ని ప్రభుత్వ అధికారుల జీతాలకే ఎక్కువ ఖర్చు పెట్టవలసి వస్తుందని ప్రభుత్వ నివేదికలు చెబుతున్నాయి. ఇప్పుడు ఉన్న ప్రభుత్వాధికారుల్లో 40 శాతం మంది లేకపోయినా ప్రభుత్వం సరిగా పని చేయగలదు.

ఏ నాయకుడు, పార్టీ దేశంలో పెరుగుతున్న సమస్యల్ని పట్టించుకోరు.. ఎందుకంటే వారికి పోయేది ఏమీలేదు. వాళ్ళు పన్నులు కట్టరు. ప్రజలు నిరక్షరకుక్షులైతే వారికి మరీ మంచిది. తాము చేసే మోసాలు తెలుసుకోలేరు. ఇలా మోసపూరితులైన నాయకులు అధికారం చేపడుతుంటే దేశ సంపద రానురాను తగ్గిపోతున్నది. కనుక భారత శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 420 ప్రకారం పార్టీలను, నాయకులను శిక్షించాలి.

పరిపాలనా వ్యవస్థలో కంప్యూటర్లు

అక్టోబరు 7 - 13, 1996

సమాచార సాంకేతిక పరిజ్ఞానపు ప్రభావం ఆంధ్రప్రదేశ్ లో బాగా కనపడుతుంది. రాష్ట్ర ముఖ్యమంత్రి శ్రీ చంద్రబాబు నాయుడు ఎక్కువ కాలం ఆ పదవిని అంటిపెట్టుకుని ఉండాలని ఆశిస్తున్నారు. అందుకు ఆయన అవినీతిరహితమైన, సమర్థవంతమైన పరిపాలనను అందించాలి. రెండు రూపాయలకు కిలోబియ్యం, మధ్యనిషేధం వంటి ప్రజాకర్షక పథకాలకు ఎక్కువ డబ్బు ఖర్చవుతుండటం వల్ల మిగతా ఖర్చులు అతి జాగ్రత్తగా, ప్రజోపయోగ కార్యాలకు మాత్రమే వినియోగించగలగాలి. ఇది జరగాలంటే ప్రణాళికా రచయితలకు, పథకాలను రూపొందించే వారికి కావలసిన సమాచారం వెనువెంటనే అందేట్లు చూడాలి. దీనికి సాంకేతిక పరిజ్ఞానాన్ని పూర్తిగా వాడుకోవాలి. కొద్దిరోజుల క్రితం నేను, సత్యం కంప్యూటర్ సర్వీసెస్ లిమిటెడ్ చైర్మన్ శ్రీరామలింగరాజు, ఎగ్జిక్యూటివ్ డైరెక్టర్ శ్రీ శ్రీనివాసరాజు, ముఖ్యమంత్రికి జాయింట్ సెక్రెటరీగా పనిచేస్తున్న శ్రీరణదీప్, ఐఎఎస్ ను కలుసుకోవడం జరిగింది. శ్రీరణదీప్ ముఖ్యమంత్రి ఆఫీసులోనూ, ఇతర మంత్రులు కూడా సమాచార సాంకేతిక పరిజ్ఞానాన్ని వాడేట్లుగా కృషి చేశారు. ఒక కంప్యూటర్, ఒక ప్రొజెక్టర్ స్క్రీన్ తో ఆయన ఏ విషయానికీ సంబంధించిన సమాచారాన్నైనా వెంటనే అందించగలుగుతున్నారు.

ప్రతిరోజు ముఖ్యమంత్రి ఉదయం 6-30కి తన కంప్యూటర్ ముందు కూర్చుంటారు. ముఖ్యమంత్రికి కావలసిన సమాచారాన్ని శ్రీరణదీప్ ప్రక్కనే ఉండి చూపుతుంటారు. ఉదాహరణకి రాష్ట్రంలోని ఒక విద్యుదుత్పత్తి కేంద్రంలో గత 24 గంటల్లో ఎంత విద్యుత్ ఉత్పత్తి అయినదీ, అంతకు ముందు రోజు ఎంత ఉత్పత్తి అయినదీ, సంవత్సరం క్రిందట అదే రోజున ఎంత ఉత్పత్తి అయినదీ తెలుసుకోగలుగుతారు. నీటి రిజర్వాయర్లలో ఎంత నీరు ఉన్నదీ తెలుస్తుంది. ముఖ్యమంత్రి విద్యుత్ బోర్డు చైర్మన్ తో వెంటనే మాట్లాడి తగిన ఆదేశాలు జారీ చేస్తుంటారు. దీని వల్ల ఐపిఎస్ సిబి పని తీరు మెరుగుపడే అవకాశం ఉంటుంది.

ఒకరోజు ఒక నియోజక వర్గానికి చెందిన ఎమ్మెల్యే తన నియోజకవర్గంలోని బలహీన వర్గాల వారికి ఇళ్ళు కేటాయించాలని కోరడానికి వచ్చాడు. ముఖ్యమంత్రి ఆ జిల్లా, ఆ నియోజక వర్గంలో ఎన్ని ఇళ్ళు కేటాయించబడ్డాయి, ఎన్ని ఇళ్ళు పూర్తయ్యాయి. మొదలైన వివరాలు తెలుసుకున్నారు. ఆ వివరాలన్నీ ఎమ్మెల్యేకు చూపారు. ఇప్పటిదాకా మంజూరు చేసిన ఇళ్ళు కాక కొత్తగా మరికొన్ని మంజూరు చేయడం సాధ్యం కాదని తెలియజేశారు.

ప్రభుత్వ ఖజానాలో ఎంత నిల్వలు ఉన్నాయి అనే విషయం కూడా ఎప్పటికప్పుడు తెలుసుకోగలుగుతారు. ఒక్కొక్కసారి సంబంధిత మంత్రులకే తెలియని వివరాలు ముఖ్యమంత్రి తెలుసుకోగలుగుతారు. సరైన నిర్ణయాలు తీసుకోగలుగుతారు.

అన్ని శాఖలకి సంబంధించిన సెక్రెటరీలకు కంప్యూటర్లను ఉపయోగించడం తెలియాలని, నేర్చుకోవాలని ఆదేశించబడింది. సెక్రెటరీయట్లో, జిల్లాకేంద్రాల్లో కూడా 'లాస్' వ్యవస్థని ఏర్పాటు చేయాలని యోచిస్తున్నారు. దీని లక్ష్యం ప్రభుత్వ కార్యకలాపాలను వేగవంతం చేయడమే. సెప్టెంబరు నెలలో మంత్రులకి కంప్యూటర్లను ఉపయోగించి సమాచారాన్ని పొందడం, విశ్లేషించడం మొదలైన విషయాలలో శిక్షణ ఇవ్వడం జరిగింది. ప్రతి మంత్రికి ఒక కంప్యూటర్ కేటాయించాలని యోచన. ఆంధ్రప్రదేశ్లో పరిపాలన యంత్రాంగంలో కంప్యూటర్ల వాడకాన్ని ఇతర రాష్ట్రాలు కూడా ఆదర్శంగా తీసుకోవాలి.

ఎన్టీఆర్ మారావు ముఖ్యమంత్రిగా ఉన్నప్పుడు గ్రామగ్రామాల్లోని పాఠశాలల్లో ఎలక్ట్రానిక్ సాధనాల ద్వారా బోధన జరిపించాలని ఆలోచించారు. కాని స్థానిక ఉపాధ్యాయుల నిర్లక్ష్యం వల్ల, స్థానిక పాలనాయంత్రాంగం అసమర్థత వల్ల ఈ పథకం విఫలమయింది. కాని ప్రస్తుతం పాలనా యంత్రాంగంలో కంప్యూటర్లను వాడాలనే ఆలోచన సఫలమైతే మంచిది. దీనివల్ల అవినీతి, అలసత్వాలను అదుపు చేయగలుగుతారు.

అవినీతి విశ్వరూపం

అక్టోబరు 14 - 20, 1996

ఈ మధ్య రాష్ట్ర అసెంబ్లీలో అవినీతిని గురించి చాలా సేపు చర్చ జరిగింది. 'అవినీతి' అనేది ఎంత ప్రజామోదం, ప్రజాదరణ చూరగొన్న చర్చనీయాంశమంటే, ఎవరైనా ఆ విషయంపై అనర్గళంగా, అనుభవపూర్వకంగా మాట్లాడగలరు. అవినీతి ప్రస్తుత పాలకుల్లో ఉంది. గతకాలపు పాలకుల్లో కూడా ఉంది. కొందరు పాలకులు తమ పార్టీల ముఖ్యమంత్రులనే అవినీతి ఆరోపణలతో పదవుల నుండి తొలగించి, వారిని కేంద్రమంత్రులుగా, రాష్ట్ర గవర్నర్లుగా నియమించిన సంధర్భాలనేకం. కనుక అవినీతిపై అసెంబ్లీల్లో చర్చ బాగా సాగుతుందని అనుకుంటాం. పార్లమెంట్ వ్యవస్థకి మాతృక అని పిలువబడే ఇంగ్లండులో తమపై అవినీతి ఆరోపణలు చేస్తున్న ప్రతిపక్ష సభ్యులకు అధికార పక్ష సభ్యులు 'మీరు మా గురించి అబద్ధాలు చెప్పడం మానుకుంటే, మేము మీ గురించిన నిజాలు చెప్పకుండా ఉంటాం' అని సమాధానమిచ్చారు. ఐతే రాష్ట్ర అసెంబ్లీలో చర్చ ఆ విధంగానే ముగియకపోవడం కేవలం కాకతాళీయం. చర్చ ఎలా ముగిసినా ఆ విషయాన్ని గురించి మనం ఆలోచించడం మాత్రం ముఖ్యం.

ఒకసారి జీసస్ క్రీస్తుని ప్రజానీకం వ్యభిచారానికి పాల్పడిన స్త్రీని రాళ్ళతో కొట్టి శిక్షించడానికి అనుమతి కోరినప్పుడు ఆయన 'మీలో ఏ పాపం చేయనివాడే ముందుగా రాయి వినరాలి' అని సమాధానమివ్వడంతో ఎవరూ మాట్లాడలేదు. ప్రస్తుతం భారత్లో తాను నిజాయితీ పరుడినని, ఏ అవినీతికి పాల్పడని వాడిని అని చెప్పే వ్యక్తి కనపడకపోవచ్చును. ప్రభుత్వాలు అనేక చట్టాలు చేశాయి. అధికారులకు అనేక అధికారాలిచ్చారు. ప్రతివారూ ఈ చట్టాలు, నాయస్థానాలకు చిక్కకుండా ఉండేందుకు ఏదో ఒక అవినీతి కార్యానికి పాల్పడుతున్నారు. అందరూ అవినీతిని గురించి మాట్లాడుతున్నా, ఎవరికీ దానిని అంతం చేసే పరిష్కార మార్గం తెలియడం లేదు. ఓటర్లు కూడా తమ ఓటు ఫలానా పార్టీకి వేయడానికి డబ్బు తీసుకోవడానికి సిద్ధపడుతున్నారు. ప్రధానమంత్రులు, ముఖ్యమంత్రులు, ప్రభుత్వ సెక్రెటరీలు, మేనేజింగ్ డైరెక్టర్లు, డైరెక్టర్ జనరల్లు, కమీషనర్లు, న్యాయమూర్తులు, గవర్నర్లు ఇలా ఉన్నత పదవుల్లో ఉన్నవారు అవినీతికి పాల్పడటం వల్ల క్రిందిస్థాయి వారికి అదే ఆదర్శంగా మారుతోంది.

అలాగే ఆయా అధికారులకి తమ క్రింది ఉద్యోగులను ప్రశ్నించే నైతిక హక్కు లేకుండా పోతోంది. ఇలాంటి ఉన్నత పదవుల్లో ఉన్న వ్యక్తులు కోట్లాది రూపాయలు కూడగట్టుకున్నారు, ప్రతిరోజూ అనేక కుంభకోణాలు బయట పడుతున్నాయి. సోషలిజం, 'బలహీన తరగతుల, స్త్రీల, మైనారిటీల సంక్షేమం', 'సామాజిక న్యాయం', సెక్యులరిజం వంటి నినాదాలు ఇస్తున్నవారే అవినీతి కార్యకలాపాలను సాగిస్తున్నారు. వారి అవినీతిని, అక్రమాలను బయట పెట్టడానికి ప్రయత్నిస్తే తమ పేరు ప్రతిష్ఠలను దెబ్బ తీయడానికి, సామాజిక న్యాయం, సోషలిజం, పేదరిక నిర్మూలనలకై తాము చేస్తున్న కృషిని అడ్డుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తున్నారని గగ్గోలు పెడతారు.

ప్రభుత్వ ఆస్తులు పార్టీల స్వంత ఆస్తులుగా మారిపోతున్నాయి. ప్రజాధనాన్ని అధికారంలో ఉన్న వారి బంధువులు, స్నేహితుల ప్రయోజనాలకై దుర్వినియోగం చేస్తున్నారు. కాంట్రాక్టుల మంజూరు, ప్రభుత్వ నివాసాల కేటాయింపు, పెట్రోలు, గ్యాస్ ఏజెన్సీల మంజూరు, టెలిఫోన్, బ్యాంకు లోన్లు, పట్టణ భూపరిమితి చట్టం నుండి మినహాయింపు, ట్రాన్స్ఫర్లు, ప్రమోషన్లు, ఎక్సైజ్ పన్నులు మొదలైన వాటిలో అవినీతి, అక్రమాలు చోటు చేసుకుంటున్నాయి. అవినీతి ఎంతగా పాకిపోయిందంటే ఎవరైనా నిజాయితీగా వ్యాపారం, వృత్తి సాగించాలనుకున్నా ఆఖరుకు పదవీ విరమణ చేసిన తరువాత సుఖంగా జీవించాలన్నా సాధ్యం కాని పరిస్థితి నెలకొని ఉంది.

అవినీతిని అదుపు చేయడానికి కొన్ని మార్గాలు :

- పార్లమెంటు ఎన్నికలు, అసెంబ్లీ ఎన్నికలు, జిల్లా, మండల పరిషత్ ఎన్నికలు, పంచాయితీ ఎన్నికలు దేశం మొత్తంలో ఒకేసారి నిర్వహిస్తే ఎన్నికల వ్యయం తగ్గుతుంది. ప్రతి ఐదు సంవత్సరాలకి ఒకసారి మాత్రమే ఎన్నికలకై ఖర్చు చేయడం జరుగుతుంది. ఈనాడు ఎన్నికల్లో పొటీ చేయడం అధిక వ్యయంతో కూడుకున్న పని. అందుకనే ఎమ్.ఎల్.ఎ.లు, ఎం.పీలు తమ తమ పదవుల్ని నిలబెట్టుకునేందుకు, ఎన్నికలలో గెలుపొందేందుకు నల్లడబ్బుని సమీకరించు కోవడం సాధారణ విషయం అయిపోయింది. అలాంటప్పుడు తక్కువసారి ఎన్నికలు, తక్కువ సమయంలో నిర్వహించగలిగితే ఖర్చు కూడా తగ్గుతుంది.
- ప్రభుత్వం అవసరమైన చట్టాలను, నిబంధనలను, అనుసరించడం మానుకోవాలి. ప్రభుత్వం పోలీస్, దేశరక్షణ, విదేశాంగ వ్యవహారాలు, కరెన్సీ

అదుపు వంటి అంశాలను మాత్రమే పర్యవేక్షించాలి. ఇక మిగిలిన రంగాలన్నింటి పైన అదుపుని ప్రజలకి ఇచ్చివేయాలి.

- తప్పనిసరిగా నియంత్రించవలసిన కాంట్రాక్టులు, లైసెన్సులు విషయంలో పూర్తి వివరాలు ప్రజలకి అందుబాటులో ఉండాలి. కాంట్రాక్టులను మంజూరు చేసే కమిటీలలో కేవలం ఇంజనీర్లు, పాలనా అధికారులను మాత్రమే కాకుండా సమాజంలో పేరు గడించిన వ్యక్తులు, న్యాయశాస్త్ర నిపుణులను కూడా సభ్యులుగా నియమించాలి.
- మంత్రులు, ప్రజాప్రతినిధులు పరిపాలనా సంబంధమైన విషయాలలో కల్పించుకోకుండా విధాన నిర్ణయం, పర్యవేక్షణలకు మాత్రమే పరిమితం కావాలి. ఐ.ఎ.ఎస్. అధికారులు తమపై అధికారుల నుండి వ్రాతపూర్వక ఆదేశాలను మాత్రమే అంగీకరించాలి.
- ఏ మంత్రి తనంతానుగా ప్రభుత్వ ఉత్తర్వులను అవినీతి కార్యాలకు తగినట్లుగా రూపొందించలేడు. ప్రభుత్వ అధికారులు అలాంటి ఉత్తర్వులను మంత్రుల కోసం తయారుచేసి పెడతారు. ప్రభుత్వ అధికారులు ఇలా వ్యవహరించకూడదని ఆశిస్తే అప్పుడు సాధారణంగా వారికి ఉండే భయాలను తొలగించవలసి వస్తుంది. కొంతమంది అధికారులు తమ తమ పదవుల్లో కొనసాగేందుకు, పదవీ విరమణ తరువాత సలహాదారులుగా, కమీషన్ సభ్యులుగా, గవర్నర్లుగా నియమించబడేందుకు నాయకుల మాట వింటూ ఉంటారు. మరికొందరు తరచు జరిగే బదిలీలను తప్పించుకునేందుకు పైవారికి అనుగుణంగా వ్యవహరిస్తుంటారు. ప్రభుత్వాధికారులు పాలకుల అవినీతిలో భాగస్వాములు కాకుండా చూడటానికి క్రింది చర్యలు తీసుకోవాలి.
- అధికారుల పదవీ విరమణ తరువాత వారికి ఆ పదవీ బాధ్యతలల కొనసాగింపు ఇవ్వకూడదు.
- నిర్ణయించబడిన కొన్ని సంవత్సరాల పాటు ఏ అధికారిని ప్రస్తుత పదవి నుండి, ప్రదేశం నుండి బదిలీ చేయకూడదు.
- చివరగా రాజకీయాలను పరిపాలన విధానాల రూపకల్పన నుండి వేరుచేయాలి. కేంద్రంలో అధ్యక్ష తరహా పాలనను, రాష్ట్రాల్లో గవర్నర్ పాలనను అమలు చేయాలి. రాష్ట్రపతిని, గవర్నర్లను ప్రజలే ప్రత్యక్షంగా ఎన్నుకోవాలి. మంత్రుల బదులుగా రాష్ట్రపతి, గవర్నర్లే ప్రభుత్వ సెక్రెటరీలను

నియమించాలి.

అవినీతి అనేది సామాన్య పౌరుడి నుండి ప్రధాని దాకా అందరిలో వ్యాపించి ఉంది. ప్రతివారు ఏదో ఒక సంధర్భంలో అవినీతికి పాల్పడవచ్చును. ఈ అవినీతి మూలంగా అరాచక పరిస్థితులు తలెత్తుతున్నాయి. పాలకులను రక్షించడానికి ప్రత్యేక భద్రతా దళాలు అవసరమవుతున్నాయి. ప్రజల్లో జాతీయ భావన నశిస్తుంది. దాని వల్ల దేశంపై శత్రువులు దాడి చేసే ప్రమాదం ఏర్పడుతుంది. 18వ శతాబ్దంలో అంతకు ముందు సరిగా ఇదే జరిగింది. కనుక అవినీతిని నిర్లక్ష్యం చేయకూడదు. నైతిక పతనం నుండి తేరుకోవాలంటే ఎంతో కాలం పడుతుంది. ఎంతో నష్టం జరుగుతుంది.

సుతులవల్ల కాని గతులు కలుగ వటంచు
ఆడబిడ్డల నవహాసించు నొకడు
ఆడువారు లేక అవనెట్లు నిలచును?
మంచి మాట వినర మానవుండ!

చెడ్డ తలపు పెద్ద మనసునందు మొలకెత్తిన
పెరిగి పెరిగి పెద్ద వృక్ష మగును
వ్రేళ్ళూనుటకు మున్నె వెడలగొట్టుము దాని
మంచి మాట వినర మానవుండ!

తీవ్రవాదుల మనస్తత్వాన్ని అర్థం చేసుకోవాలి

అక్టోబరు 21 - 27, 1996

రష్యా, అమెరికాల వద్ద అనేక రకాల అణ్ణాయుధాలు ఉన్నాయి. మిస్సైల్ దాడిని సమర్థవంతంగా ఎదుర్కొనే వ్యవస్థ వారికి ఉంది. ఈ రెండు దేశాలు ఒక దానిని మరొకటి అనేకసార్లు నాశనం చేసుకోగలవు. అయితే ఆఫ్ఘనిస్థాన్ లో సోవియట్ యూనియన్ అక్కడి తీవ్రవాదులని అదుపు చేయలేకపోయింది. అమెరికా వియత్నాంలో చావుదెబ్బ తింది. ఆ దెబ్బ నుండి తేరుకోడానికి అమెరికా స్టార్ వార్ కార్యక్రమాన్ని రూపొందించుకుంది. శాస్త్ర సాంకేతికాభివృద్ధి వల్ల ఈ దేశాలు పెద్ద సంఖ్యలో ఆయుధాలను సమకూర్చుకొని సమర్థతను మాత్రం పెంచుకోలేకపోయాయి. అత్యాధునిక ఆయుధాలు బాహోటంగా ఆయుధ మార్కెట్ లో లభిస్తున్నాయి. అతి సులభంగా ఉపయోగించ గలిగే స్టింగర్ మిస్సైల్ లను ప్రయోగించి ఆఫ్ఘన్ తీవ్రవాదులు అనేక రష్యా విమానాలను కూల్చివేశారు. విరివిగా దొరికే మందుపాతరలను ఉపయోగించి తీవ్రవాదులు సైన్యాలను ముప్పతిప్పలు పెట్టగలుగుతున్నారు. ఆ మందుపాతరలతో పెద్ద పెద్ద భవనాలను సైతం కూల్చివేస్తున్నారు. మార్గరేట్ థాచర్ సమావేశానికి హాజరైన ఒక హోటల్ భవనం అలాంటి బాంబు పేలుడులో పూర్తిగా ధ్వంసమయ్యింది.

సోమాలియాలో స్థానిక గెరిల్లా మూకలను ఎదుర్కోవడంలో వేలాది అమెరికా సైనికులు విఫలమయ్యారు. తమ దేశంలో తీవ్రవాదాన్ని అదుపులో పెట్టడంలో ఇంగ్లాండ్ సైన్యం విఫలమయింది. అలాగే చెచెన్యాలో ట్యాంకులు, ఇతర ఆయుధాలు ఏవీ లేకుండానే కొందరు చెచెన్యా సైనికులు అత్యాధునిక ఆయుధాలు కలిగిన రష్యా సైన్యాన్ని ముప్పతిప్పలు పెట్టారు. తీవ్రవాద స్థావరాలను గుర్తించడంలో, వాటిని నాశనం చేయడంలో అనుభవం కలిగిన ఇజ్రాయిల్ సైన్యం కూడా ఆయుధాలు ఎక్కువ లేని పాలస్తీనా తీవ్రవాదులను అదుపు చేయడానికి చాలా కష్టపడవలసి వస్తుంది. మన దేశంలోనే పెద్ద ఎత్తున భద్రతాదళాలు మొహరించిన మీదట కూడా జమ్మూకాశ్మీర్ లో తీవ్రవాదులను అదుపుచేయడం సాధ్యపడటం లేదు. పాకిస్థాన్ సైన్యం మొహజీర్ గెరిల్లాలను అదుపు చేయలేకపోతుంది. ఇక మనరాష్ట్రంలో వేలాది సాయుధ పోలీసులు కేవలం కొద్ది మంది నక్కలెట్లను అదుపు చేయలేకపోవడం చూస్తూనే ఉన్నాం.

పై ఉదాహరణలన్నింటిలో అపారమైన సైనికశక్తి, ఆయుధాలు, వ్యవస్థ, కలిగిన ప్రభుత్వాలు చిన్న చిన్న తీవ్రవాద సంస్థలను అదుపుచేయలేక పోతున్నాయని స్పష్టమవుతుంది. ఒక తీవ్రవాది తన లక్ష్యసాధనకి సర్వస్వాన్ని ఒడ్డి పోరాడగల్గుతున్నాడు. అది చెచెన్యాలో కానివ్వండి, కాశ్మీర్లో కానివ్వండి. లెబనాన్తో పోరాడుతున్న హమాస్ హాజిబుల్లా దళాలకు ఇరాన్, బిలియా నుండి సైద్ధాంతపరమైన, ఆర్థికపరమైన సహాయం లభిస్తుంది. అయితే హమాస్ హాజిబుల్లా దళాలుగాని, బొంబాయి ప్రేలుళ్ళకు కారణమైన దావూద్ ఇబ్రహీంగాని, ఫ్రెంచ్ ప్రభుత్వానికి వ్యతిరేకంగా పనిచేస్తున్న అరబ్ తీవ్రవాదులుగాని వీరంతా ఒకే లక్ష్యం, సిద్ధాంతంపై పనిచేస్తున్నారు. తాము చేసే పని వల్ల తమకి స్వర్గంలో స్థానం లభిస్తుందని వారి నమ్మకం. అందుకనే చావుకు కూడా సిద్ధపడి తీవ్రవాద కార్యకలాపాలను సాగిస్తున్నారు. ఇంకొందరు, అపూర్వమైనదిగా తాము భావించే సిద్ధాంతాన్ని ప్రచారం చేయడం కోసం తీవ్రవాద మార్గాన్ని ఎంచుకుంటున్నారు. సోవియట్ రష్యాలో కమ్యూనిస్టులు ఇదే మార్గాన్ని అవలంబించారు. ఒక పక్క ఇలాంటి తీవ్రవాద దళాలు చావుకు తెగించి పోరాడటానికి సిద్ధమవుతుంటే మరోప్రక్క ప్రభుత్వ సైనిక దళాలు నాగరిక పరిధులకు లోబడి పనిచేయవలసివస్తోంది. ఉదాహరణకి ఇరాన్‌ను, వియత్నాంను బాంబు దాడుల ద్వారా పూర్తిగా ధ్వంసం చేయడం అమెరికాకు అసాధ్యమైన పని కాదు. అలాగే చెచెన్యాను పూర్తిగా మట్టుపెట్టడం రష్యాకు అసాధ్యం కాదు. కానీ, అందుకు ఆయా దేశాల ప్రజలే అంగీకరించరు.

ఆయుధ రంగంలో శాస్త్ర సాంకేతిక పరిజ్ఞానం ఎంత అభివృద్ధి చెందిందంటే ఆయుధాలను ఉపయోగిస్తే ఎలాంటి ఫలితాలు కలుగుతాయో ఊహించలేము. తీవ్రవాదులు, విచ్చిన్నకరవాదులు ఎక్కువగా ఆర్థిక సంక్షోభంలో కొట్టుమిట్టాడుతున్న వర్గాలలో, జాతులలో నుండి వచ్చారు. వారి పేదరికమెంత తీవ్రమైనదంటే చావును లెక్క చేయకుండా తీవ్రవాద కార్యకలాపాలు సాగిస్తున్నారు. ఇలాంటి పరిస్థితుల మూలంగానే పెద్ద పెద్ద సైన్యాలను ఎదుర్కొని నిలబడుతున్నారు. వారికి జీవితం పట్ల ఆశగాని, ఆదరణగాని లేదు. తమను ఏ శక్తి ఎదిరించలేదని వారు ప్రకటించగల్గుతున్నారు. తీవ్రవాదుల మనస్తత్వాన్ని వారి సైద్ధాంతిక భూమికను అర్థం చేసుకోకుండా ఏ ప్రభుత్వము వారిని అదుపు చేయలేదు.

పాలకులు ఇలాంటి మనస్తత్వాన్ని ఎదుర్కొనగలిగే విధానాలను రూపొందించగలగాలి. లేకపోతే మన వద్ద ఎంత శక్తివంతమైన సైన్యం ఉన్నా మనకు భద్రత కరువౌతుంది. భద్రత లేనినాడు నాగరిక జీవనం సాధ్యపడదు.

దురదృష్టకర సంఘటనలు చోటు చేసుకుంటున్నాయి.

నవంబరు 11 - 17, 1996

గత కొద్ది రోజులుగా కొన్ని అవాంఛనీయమైన, విచారకరమైన సంఘటనలు చోటు చేసుకుంటున్నాయి. పేరుపొందిన చిత్రకారుడు శ్రీ ఎమ్.ఎఫ్.హుస్సేన్ సరస్వతీ దేవిని నగ్నంగా చిత్రించడం వాటిల్లో ఒకటి. ఈ చర్య అత్యంత గర్హనీయమైనది. ఎందుకంటే ఇలాంటి చిత్రాల వల్ల ప్రజలు పవిత్రమైనది, ఉన్నతమైనదిగా భావించే విషయాలను అగౌరవపరచే పద్ధతి ప్రారంభం అవుతుంది. ప్రవక్తల ద్వారా స్థాపించబడిన క్రైస్తవం, ఇస్లాం, యూదు మతస్థల దృష్టిలో హిందువులు విగ్రహారాధకులు, కాఫిర్లు. బ్రిటీష్ క్రైస్తవులు మరింత ముందుకు వెళ్ళి మన మతం అర్థం లేనిదని, పనికిరాదని చెప్పేందుకు ప్రయత్నించారు. ఐతే అదృష్టవశాత్తు మన ప్రజానీకం వారి ప్రచారాన్ని పట్టించుకోలేదు. అంతేకాదు మన తత్వశాస్త్రం, మన ప్రార్థనా పద్ధతి, మన ఆచారాల గొప్పతనాన్ని తెలియజెప్పే ప్రయత్నం కూడా జరిగింది. రాజారామ్మోహన్‌రామ్, దయానంద సరస్వతి, బాలగంగాధర తిలక్, అనిబిసెంట్, గాంధీజీ మొదలైన వారు హిందూ ధర్మపు గొప్పతనాన్ని, విశ్వవ్యాపకత్వాన్ని, సర్వమానవాళికి ఉపకరించే ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానాన్ని ప్రపంచానికి చాటి చెప్పగలిగారు. ముస్లిం దోపిడిదారులు ఇస్లాం గొప్పదని కాని, హిందుత్వంలో లోపాలున్నాయని ప్రచారం ఏదీ చేయకుండానే మత మార్పిడులకి పాల్పడ్డారు. కాని క్రైస్తవ మతప్రచారకులు ధోరణి ఇందుకు భిన్నంగా ఉంది. ముస్లిం దోపిడిదారులు కత్తి చూపించి మతమార్పిడులకు పాల్పడ్డారు. కాని హిందుత్వంలోని అతిబలమైన అంతర్గత శక్తి వలన అనేక మంది సాధు సంతలు ఈ ధర్మపు గొప్పతనాన్ని ప్రజానీకానికి మరొకసారి గుర్తుచేశారు. దానితో అనేక సంవత్సరాలపాటు సాగిన అతిక్రూరమైన, తీవ్రమైన దాడులను కూడా తట్టుకుని హిందూసమాజం నిలబడగలిగింది. కేవలం 25% మంది మాత్రమే ముస్లిములుగా మారారు. సమాజంలోని నిమ్మకులాల వారు కూడా అతి తక్కువ మంది మాత్రమే మతం మారారు. హిందుత్వపు శాశ్వతత్వానికి, అంతర్గత శక్తికీ ఇది తార్కాణం. ఇలా బహిర్గత శక్తులు హిందుత్వాన్ని నాశనం చేయడంలో పూర్తిగా విఫలమయినప్పుడు, తమ హిందూ

అస్తిత్వాన్ని కాదనకుండానే హిందుత్వాన్ని నాశనం చేయాలని ప్రయత్నిస్తున్న కొందరు తయారయ్యారు. వారే “సెక్యూలరిస్టులు”, “మార్క్సిస్టులు మేధావులు”, “పురోగమనవాదులు” “మానవ హక్కుల సంరక్షకులు”, ప్రజాస్వామ్యవాదులు”, “స్వేచ్ఛావాదులు” ఇలాంటి వారితో కలసి కొందరు కులాన్ని ఒక ప్రత్యేక తరగతిగా భావించి, ఒక కులాన్ని మరొక కులానికి ఎదురుగా ఉంచి తద్వారా ఓట్లు సంపాదించుకోవాలనుకునే వారు హిందూ సమాజంపై దాడి చేస్తున్నారు. వాళ్ళు ముందుగా సామాన్య ప్రజానీకానికి పండుగలు, ఆచారాలు, దేవతల పట్ల ఉన్న భక్తిని, గౌరవాన్ని పూర్తిగా నాశనం చేయాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. తమ విధ్వంస కార్యాన్ని పురోగమన ధోరణి, భావవ్యక్తీకరణ స్వేచ్ఛ, కళా స్వేచ్ఛ, ప్రజాస్వామ్య హక్కులు అనే తొడుగులు తొడుగుతున్నారు. హుస్సేన్ నగ్గు చిత్రాలను సమర్థించే కమ్యూనిస్టు, ‘పురోగమన’ రచయితలంతా చేస్తున్న పని ఇదే. ఇలాంటి రచయితలు కమ్యూనిస్టుల ఆయుధమైతే ఇస్లాం, క్రైస్తవాల తమ మత గ్రంథాల ద్వారా హిందువులను వారి ధర్మం నుండి దూరం చేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. హుస్సేన్ కు మహ్మద్ ప్రవక్త భార్యలుగాని, వారిలో కూడా అందమైన ఆయోషా గుర్తుకురాలేదు. ఆయన వారి నగ్గు చిత్రాలు కాదు కదా వారు బురఖా ధరించి ఉన్న చిత్రాలనైనా చిత్రించలేదు. ఎందుచేత? మార్క్సిస్టు, పురోగమన, ప్రజాస్వామ్య, సెక్యూలర్, మేధావులు ఈ ప్రశ్న వేయరెండుకని? సల్మాన్ రష్టికి మరణదండన విధిస్తూ ఫత్వా జారీ అయినప్పుడు, తస్లీమా నస్రీన్ బంగ్లాదేశ్ నుండి తరిమి వేయబడినప్పుడు, అన్వర్ షేక్ నిరసనలకు గురైనప్పుడు ఈ మేధావులంతా మాట్లాడలేదు ఎందుకని? వారు కూడా రచయితలే కదా? వారు చేసిన తప్పు తాము ముస్లిములైనా ఇస్లాంలోని ప్రవక్తలను, ముల్లాలను మౌల్వీలను, ఇమామ్లను విమర్శించడం. వారి పుస్తకాలు పాకిస్తాన్ లో, సౌదీ అరేబియాలోనే కాదు ప్రజాస్వామ్య, సెక్యూలర్, సోషలిస్ట్ భారత్ లో కూడా నిషేధించబడ్డాయి. ఆ పుస్తకాలు ఇక్కడి ముస్లిముల మనోభావాలను దెబ్బతీస్తున్నాయనే కారణం మీద అవి నిషేధించబడ్డాయి. మరి ఈ పురోగమన వాదులు, భావ ప్రకటనా స్వేచ్ఛ కోరుకునేవారు, రచయితలపై విధించబడిన మరణదండనను ఎందుకు ఖండించరు? ఇలా ముస్లిం రచయితలకు మద్దతు తెలుపక కేవలం హిందూ దేవతలను ‘కళ’ పేరిట అవమానించే ఒక ముస్లిమును మాత్రం సమర్థించడం వీరి ద్వంద్వవైఖరిని, హిందువుల మతాన్ని నాశనం చేయాలనుకునే వీరి కుతంత్రాన్ని బయట పెడుతోంది. నిజానికి హుస్సేన్

చిత్రాలను ఎక్కువగా నిరసించాలి. ఎందుకంటే ఆయా రచయితలు తమకు తోచిన దాని గురించి మాత్రమే అలాంటి రచనలు చేయలేదు. ఈ సెక్యూలరిస్టులు, ప్రజాస్వామ్యవాదులు, పురోగమనవాదులు హిందుత్వాన్ని నాశనం చేయడానికి, జాతీయ భావాలను మట్టు పెట్టడానికి ఎల్లప్పుడూ ప్రయత్నిస్తూ ఉంటారు. 1942 నుండి వీరి చరిత్ర ఇదే స్పష్టం చేస్తోంది. ముస్లిం మత ఛాందసవాదుల ఏకైక లక్ష్యం ప్రపంచం మొత్తాన్ని ఇస్లామీకరణ చేయడమేనన్నది అందరికీ తెలుసు. కమ్యూనిస్టుల లక్ష్యం కూడా అలాంటిదే. ప్రపంచాన్ని కమ్యూనిజంలో ముంచెత్తడం. ఐతే అందుకు వారి ప్రయత్నాలు మాత్రం బహు గోప్యంగా, ఎవరికీ తెలియకుండా సాగుతుంటాయి. ఐతే సోవియట్ యూనియన్ విచ్ఛిన్నం అయిన తర్వాత వారికి తమ కార్యకలాపాలు సాగించేందుకు తగిన మార్గం, ఆధారం అవసరమయ్యాయి. సెక్యూలరిజం, భావ ప్రకటనా స్వాతంత్ర్యం, మానవ హక్కులు మొదలైన నినాదాలు వీరికి అలాంటి ఆధారాన్ని కల్పిస్తున్నాయి.

ఇక రెండవ దురదృష్టకరమైన, అవాంఛనీయమైన సంఘటన ఉత్తర్ ప్రదేశ్ లో గవర్నర్ భండారీ రాష్ట్రంలో రాష్ట్రపతి పాలనను విధించమని సిఫార్సు చేయడం, అందుకు యునైటెడ్ ఫ్రంట్ (స్టంట్) ప్రభుత్వం రాజ్యాంగంలోని 356వ అధికరణాన్ని అమలు చేయడం. ఉత్తర్ ప్రదేశ్ సంఘటనకు విజాతీయ, చట్ట వ్యతిరేక, అనైతిక అంశాలు దారితీశాయి. మొదటిది, ఏడు సంవత్సరాలలో మూడు పార్లమెంటు ఎన్నికలు, మూడు అసెంబ్లీ ఎన్నికలు జరిగాయి. వీటిలో 1000 కోట్ల రూపాయలు వివిధ రాజకీయ పార్టీలచే ఖర్చు చేయబడ్డాయి. ఈ డబ్బును అనేక నీటిపారుదల ప్రాజెక్టులకు, పరిశ్రమలకు, విద్యుత్ ప్రాజెక్టులకి ఖర్చు చేసి ఉండవచ్చును. రెండవది, ఎన్నికల సందర్భంగా హింసా ద్వేషాలు ప్రజ్వరిల్లాయి. ఎన్నికలు 5 సంవత్సరాలకి ఒకసారి మాత్రమే నిర్వహిస్తే 54 నెలలు ప్రజలు ప్రశాంత జీవనాన్ని గడపడానికి అవకాశం ఉంటుంది. దీని వల్ల ఆర్థిక, సామాజిక అభివృద్ధి సాధ్యపడుతుంది. కాని ఏడు సంవత్సరాలలో ఆరు సార్లు ఎన్నికలు రావడం వల్ల అశాంతి, అరాచక పరిస్థితులు నెలకొంటాయి. సమాజం ఈ పరిస్థితిని ఎలా ఎదుర్కొనగలదు? మూడవది రాజకీయ పార్టీలు ఓట్లకోసం అనేక సంక్షేమ పథకాలను ప్రకటిస్తున్నాయి. తక్కువ ధరకు బియ్యం, విద్యుత్, విద్య, రవాణా సౌకర్యాలు,

ఉద్యోగాలు, రిజర్వేషన్లు, బోనస్లు, పరీక్షలో కాపీ చేసేందుకు హక్కు ఇలా అనేక వాగ్ధానాలు చేస్తున్నాయి. అయితే ఈ వాగ్ధానాలు నెరవేర్చడానికి ఎంత డబ్బు ఖర్చవుతుందన్నది ఎవరూ పట్టించుకోవడం లేదు. అలాగే ఇంత డబ్బు ఎలా సంపాదించబోతున్నారన్నది ఎవరూ స్పష్టం చేయడం లేదు. నెరవేర్చబడని వాగ్ధానాల వల్ల ప్రజల్లో నిరాశ, నిస్పృహలు చోటు చేసుకుంటున్నాయి. దానివలన రాజకీయ వ్యవస్థ పట్ల ప్రజలకి నమ్మకం పోతున్నది. నాలుగవది, తరచు ఎన్నికలు రావడం వల్ల రాజకీయ పార్టీలు, నాయకులు కులతత్వాన్ని, మతతత్వాన్ని పెంచుతున్నారు. హిందుత్వాన్ని, జాతీయ సమైక్యతను, సంస్కృతిని, దెబ్బతీసే భాషాపరమైన, మతపరమైన రిజర్వేషన్లు, సౌకర్యాలు కలిగించే పార్టీలకు మూక ఉమ్మడిగా ఓట్లు వేయడం ద్వారా ముస్లిములు వారిని తమ గుప్పెట్లో పెట్టుకోగలుగుతున్నారు.

కులం సమాజంలో ఐక్యతని పెంచడానికి కాకుండా విద్వేషాన్ని రెచ్చగొట్టేందుకు ఉపయోగిస్తున్నారు. ఒకప్పుడు చెట్టాపట్టాలు వేసుకొని నడచిన సమాజ్ వాది, బహుజన్ సమాజ్ పార్టీలు ఇప్పుడు బద్ధ శత్రువులు అయ్యాయి. ఒకప్పుడు అంబేద్కర్ వ్యతిరేక, దళిత వ్యతిరేక పార్టీగా దూషించబడిన కాంగ్రెస్ తో పొత్తుకు సిద్ధమవుతున్నాయి. భారతీయ జనతా పార్టీ మాత్రమే జాతీయ దృక్పథంతో, అందరిపట్ల సమానంగా వ్యవహరించడం, జాతీయ భద్రత, వంటి ముఖ్యమైన అంశాలను పట్టించుకుంటున్నది. ఈ కుల విభేదాలు ఇలాగే కొనసాగితే అసెంబ్లీలో ఎవరికి మెజారిటీ లభించదు. అలాగే ఏ రెండు కుల వర్గాలు కలసి ఎక్కువ కాలం పాలన చేయలేవు. ఎందుకంటే అధికారం చేపట్టిన తరువాత ఎక్కువ అధికారానికి, ఆధిపత్యానికి పోటీ ప్రారంభమవుతుంది. ఇలా ముస్లిముల మద్దతుకై ఎదురు చూసే మూడు కుల వర్గాల సమీకరణ ఇతర రాష్ట్రాలలో కూడా ఏర్పడితే అది జాతీయ విపత్తుకు దారి తీస్తుంది. జాతీయత, సమైక్యత, సమగ్రత, అంతర్గత భద్రత, ఆర్థిక అభివృద్ధి మొదలైనవి దెబ్బతింటాయి. మన పొరుగున ఉన్న దేశాలకు, మిగిలి ఉన్న సూపర్ వవర్ అమెరికాకు కావలసినది అదే.

ఉత్తరప్రదేశ్ లోని కుల విభేదాలకు తగినట్లుగానే కాంగ్రెస్ విధేయులైన గవర్నర్ల పనితీరు ఉంటున్నది. ఒకప్పుడు విదేశాంగ శాఖలో అనామక అధికారిగా ఉన్న భండారీ, రాజీవ్ గాంధీ హయాంలో 'సన్నిహిత' వర్గంలో

చేరిపోయాడు. తెలివైనవాడుగా పేరుపొందిన ఇతడిని అప్పట్లో త్రిపుర గవర్నర్ గా పంపటం జరిగింది. అక్కడి సిపియం ప్రభుత్వాన్ని కూల్చడం అతడి పని. యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వాన్ని అదుపు చేసే పి.వి.నరసింహారావు, కాంగ్రెస్ విధేయుడైన భండారీని ఉత్తర్ ప్రదేశ్ గవర్నర్ గా నియమింపజేశాడు. అతడికి అప్పజెప్పిన పని ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ బిజెపి ప్రభుత్వం ఏర్పడకుండా చూడటం. బిజెపికి ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరచడానికి 30 సీట్లు తక్కువ కావటంతో దానిని అవకాశంగా తీసుకుని భండారీ తనకి అప్పజెప్పిన పనిని చక్కగా నెరవేర్చాడు. అత్యధిక స్థానాలు గెలుచుకున్న పార్టీని ప్రభుత్వం ఏర్పరచడానికి ఆహ్వానించనవసరం లేదని వాదించాడు. ఫ్రంట్ ప్రభుత్వం కోరిక మేరకు రాష్ట్రంలో రాష్ట్రపతి పాలన విధించాలని సిఫార్సు చేశాడు. సంవత్సరానికి మించి రాష్ట్రపతి పాలనను కొనసాగించడానికి వీలు లేదన్నది ఈ 13 పార్టీలకిగాని, కేంద్ర ప్రభుత్వానికి గాని పట్టలేదు. ఈ చర్య అత్యంత రాజ్యాంగ విరుద్ధమైన, చట్టవ్యతిరేకమైన చర్యల్లో ఒకటి. యునైటెడ్ ఫ్రంట్ (స్టంట్) ప్రభుత్వంలోని పార్టీల అధికార దాహం మరొకసారి బయటపడింది. తమ తమ రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలను కేంద్ర ప్రభుత్వం 356 అధికరణం క్రింద బర్తరఫ్ చేసినప్పుడు ఈ పార్టీలన్నీ గగ్గోలు పెట్టినవే. తమ ఎన్నికల ప్రణాళికలో 356 వ అధికరణాన్ని తొలగిస్తామని హామీలు చేశాయి. కాని బిజెపిని చూస్తే భయం, అధికార వ్యామోహం వల్ల తమ మానిఫెస్టోలకు వ్యతిరేకంగా ప్రవర్తించడానికి ఈ పార్టీలు వెనుకాడడం లేదు. అధికారం కోసం దేశ రాజ్యాంగాన్ని కూడా ఖాతరు చేయని పార్టీల్లో మనకి జయచంద్రుడు, మీర్ జాఫర్ కనబడటం తప్పా?

హుస్సేన్ చిత్రించిన నగ్గు చిత్రాన్ని సెక్యూలరిస్టు, వామపక్ష, పురోగమన, సోషలిస్ట్, మార్క్సిస్టు మేధావులు సమర్థించడం, ఉత్తరప్రదేశ్ లో కుల విభజన, 18 ప్రాంతీయ, కులతత్వ, మతతత్వ, విజాతీయ పార్టీలు రాజ్యాంగాన్ని ఉల్లంఘించడం అత్యంత దురదృష్టకరమైన సంఘటనలు. తమని తాము సెక్యూలర్ పార్టీగా వర్ణించుకునే ఈ పార్టీల అవినీతి, కుల తత్వం, విజాతీయ ధోరణులను రూపుమాపే అవతారం రావాలని తల్లి భారతి కన్నీళ్ళతో ఎదురుచూస్తున్నది!

సెక్యులరిజం - మత సామరస్యం

నవంబరు 18 - 24, 1996

అక్టోబరు 27న హైదరాబాద్ లో రాష్ట్రీయ కాశ్మీర్ మంచ్ ఆధ్వర్యంలో జరిగిన సెమినార్ లో చర్చనీయాంశం ఇదే. లోక్ సభ మాజీ స్పీకర్ శ్రీ శివరాజ్ పాటిల్ సమావేశంలో ప్రధానవక్తగా పాల్గొన్నారు. ప్రేక్షకుల్లో అందరూ హిందువులే. తమ మత సాహిత్యాన్ని పంచడానికి మాత్రం ఇద్దరు ముస్లిములు వచ్చారు. శ్రీ శివరాజ్ హిందూ ప్రేక్షకులకి సహనం, సామరస్యత ప్రాముఖ్యతని వివరించారు. విచిత్రమైన విషయం ఏమిటంటే మత సామరస్యాన్ని గురించి అందరూ ఎప్పుడూ హిందువులకే చెప్పతూ ఉంటారు. అంతకుముందే అంబేద్కర్ ఓపెన్ యూనివర్సిటీ వైస్ ఛాన్సలర్ ప్రొఫెసర్ బషీరుద్దీన్ హిందువుల సహనశీలత వల్ల భారతదేశంలో అతిప్రాచీనమైన మసీదు, చర్చి వంటి ప్రార్థనా స్థలాలు విలసిల్లుతున్నాయని, అన్నిమతాలు స్వేచ్ఛగా ఇక్కడ ప్రచారం చేయబడుతున్నాయని అన్నారు. నా వంతు వచ్చినప్పుడు నిర్మోహమాటంగా, సూటిగా మాట్లాడాలని అనుకున్నాను. సెమినార్ లో నా ఉపన్యాసపు సారాంశం ఇది.

భారత్ లో సెక్యులరిజం తీరు తెన్నులకి కాశ్మీర్ ఒక పరీక్షలాంటిది. భారత్ లో అన్ని ప్రాంతాల్లోనూ ముస్లిములు మైనారిటీ కాకపోయినా, మత ప్రాతిపదికపై వారు ప్రత్యేక జాతి అని అనడం వల్ల దేశం రెండుగా విభజింపబడింది. భారత్ అవిభాజ్యంగా ఉండాలంటే ఇక్కడి ముస్లిములు హిందువులతో సమానంగా హక్కులను, సౌకర్యాలను కలిగి ఉండాలని ముస్లింలీగ్ వాదించింది. రెండు దేశాలకు సమాన హక్కులు, స్వతంత్ర రాష్ట్రాల కూటమి ఏర్పాటుల కోసమై 1946 ఆగస్టు 15న ముస్లిములు 'ప్రత్యక్ష చర్య'కు పాల్పడ్డారు. దీని మూలంగా కలకత్తా, తూర్పు బెంగాల్ లో అపారమైన ప్రాణనష్టం సంభవించింది. శాంతియుతమైన సమైక్య భారత్ అసాధ్యమని భావించిన జాతీయ నాయకులు పాకిస్తాన్ ఏర్పాటుకు ఒప్పుకున్నారు. స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన సంవత్సరంలోగానే సర్దార్ పటేల్ 500 చిన్నచిన్న రాజ్యాలను విలీనం చేశారు. ఆ తరువాత ఎలాంటి సమస్య తలెత్తలేదు. ఐతే జమ్మూ కాశ్మీర్ బాధ్యతని జవహర్ లాల్ నెహ్రూ తన చేతిలోకి తీసుకున్నారు. పాకిస్తాన్ మద్దతుతో గిరిజనులు జమ్మూ కాశ్మీర్ పై దాడి చేశారు. మౌంట్ బాటన్

ప్రోత్సాహంతో జవహర్ లాల్ నెహ్రూ కాశ్మీర్ కు 370వ అధికరణం ప్రకారం ప్రత్యేక ప్రతిపత్తిని ఇవ్వడానికి, అక్కడ ప్రజాభిప్రాయ సేకరణ (ప్లెబిస్సైట్) జరిపించేందుకు ఒప్పుకున్నాడు. 49 సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. పాకిస్తాన్ ఆక్రమిత భూభాగం అలాగే ఉండిపోయింది. అనేకసార్లు సార్వత్రిక ఎన్నికలు జరిగాయి. ప్రభుత్వాలు ఏర్పడ్డాయి. దేశంలోని ఇతర ప్రాంతాల నుండి ఎవరూ జమ్మూ కాశ్మీర్ లలో స్థలాలు కొనుక్కోవడానికి వీలు లేదని నిబంధన విధించబడింది. 370వ అధికరణాన్ని కొనసాగించడం వల్ల 1952కి ముందు స్థితిని తిరిగి కల్పించాలనే డిమాండ్ తలెత్తుతున్నది. ఐతే ఆ రాష్ట్రానికి ప్రత్యేక ప్రతిపత్తి ఎందుకు ఉండాలన్నది ప్రశ్న. అక్కడ ముస్లిములు అధిక సంఖ్యలో ఉండటమే కారణమైతే దేశంలో అనేక మతాలు, భాషల ప్రాతిపదికన అనేక రాష్ట్రాలు ఏర్పాటు చేయవలసి వస్తుంది. ఆరు మిలియన్ ముస్లిములు ఇతరులతో కలిసి జీవించలేకపోతే దేశంలోని 100 మిలియన్ ముస్లిముల మాటేమిటి? ఇదే ప్రశ్న పశ్చిమ బెంగాల్ ముఖ్యమంత్రి జ్యోతిబసు కూడా వేశారు. డార్జిలింగ్, జల్పాయ్ గురి, కలింపాంగ్ జిల్లాల్లోని గూర్ఖాలు తమకు ప్రత్యేక గూర్ఖా రాజ్యం కావాలని డిమాండ్ చేశారు. 1947కి ముందు ఈ డిమాండ్ ని సమర్థించిన కమ్యూనిస్టు పార్టీ, జ్యోతిబసు ఇప్పుడు అలాంటి ప్రత్యేక రాష్ట్రపు ఏర్పాటును వ్యతిరేకిస్తున్నారు. గూర్ఖా రాష్ట్రం ఏర్పాటు చేయాలని కోరేవారు కేవలం ఆరుమిలియన్ గూర్ఖాల గురించే ఆలోచించకూడదని, రాష్ట్రంలోని ఇతర ప్రాంతాల్లో ఉన్న 12 మిలియన్ గూర్ఖాల గురించి కూడా ఆలోచించాలని జ్యోతిబసు అంటున్నాడు, కేవలం తాము అధిక సంఖ్యాకులమైనంత మాత్రాన కాశ్మీర్ ప్రత్యేక రాష్ట్రంగా ప్రకటించబడాలనే ముస్లిముల డిమాండ్ వల్ల సెక్యులరిజం పట్ల వారికి విశ్వాసం లేదని ఋజువు చేస్తోంది.

జమ్మూ కాశ్మీర్ లోకి అనేక వేలమంది ముస్లిములు చొరబడటం, మూడు లక్షల మంది హిందువులు అక్కడ నుండి తరిమి వేయబడటం పట్ల భారతీయ ముస్లిములు మౌనం వహించడం వల్ల దేశసమైక్యత, సార్వభౌమత్వాలు పట్ల వారికి నమ్మకం లేదని అనిపిస్తుంది. దేశంలో సెక్యులరిజం విలసిల్లాలని అంటూనే మరో ప్రక్క పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్ వంటి ముస్లిం రాజ్యాల ఏర్పాటును గురించి ఏమీ మాట్లాడకపోవడం చాలా విచిత్రమైన విషయం. పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్ (సౌదీ అరేబియా, సిరియా, లెబనాన్, ఇరాన్, మలేషియా) లకు ఇస్లామిక్ రిపబ్లిక్ లుగా ప్రకటించబడటానికి ప్రత్యేకమైన హక్కు ఎలా ఉన్నదో?

హిందూ రిపబ్లిక్ గా ప్రకటించబడటానికి భారత్ కి ఎలాంటి హక్కు ఎందుకు లేదో? భారతీయ ముస్లిములు వివరించాలి. వారిలో కొద్దిమంది కొన్నిసార్లు భారత్ లో హిందువులు కాని మైనారిటీల సంఖ్య చాలా ఎక్కువ కాబట్టి భారత్ సెక్యులర్ గానే ఉండాలని అంటుంటారు. పాకిస్తాన్ లో 15%, బంగ్లాదేశ్ లో 35% హిందువులు, బౌద్ధులు, క్రైస్తవులు ఉన్నారు. అలాంటప్పుడు ఆ దేశాలు సెక్యులర్ గా ఉండాలి కదా? ముస్లిములు ఎక్కడ మైనారిటీలైతే ఆ దేశాలు సెక్యులర్ అవ్వాలని, వారు ఎక్కడ అధిక సంఖ్యాకులైతే ఆ దేశాలు ఇస్లామిక్ రాజ్యాలు కావాలని అర్థమా? ఈ ప్రశ్నలకి సమాధానం చెప్పనంత వరకు ముస్లిములకు సెక్యులరిజంలో నమ్మకం ఉందని విశ్వసించలేము.

ఐక్యరాజ్యసమితి మానవహక్కులకు సంబంధించి అంతర్జాతీయ నిబంధనలను రూపొందించింది. వాటిని అన్ని దేశాలు ఆమోదించాయి. కాని 46 ముస్లిం దేశాలు మాత్రం మానవహక్కులను ఇస్లాం ప్రకారం నిర్వచించి కొన్ని ప్రత్యేక నిబంధనలను రూపొందించాయి. ఆ నిబంధనలను ఐక్యరాజ్య సమితి ముందు పెట్టాయి కూడా. ముస్లిములు అందరూ మానవుల వంటి వారు కాదా? వారికి ప్రత్యేకమైన నిబంధనలు ఎందుకు? మనకి మానవహక్కుల కమిషన్ ఒకటి ఉంది. కాని ముస్లిములు మైనారిటీ కమిషన్ కావాలని డిమాండ్ చేశారు. భారత్ లోని ముస్లిములు మానవహక్కుల కమిషన్ పరిధిలోని వారు కారా? ఇంకా విచిత్రమైన విషయం ఏమిటంటే మహారాష్ట్ర వంటి రాష్ట్రాల్లో ప్రత్యేక మైనారిటీ కమిషన్లు ఏర్పాటు చేయబడ్డాయి. హిందువులు జమ్మూ కాశ్మీర్ లో మైనారిటీలు. వారు మిజోరాం, నాగాలాండ్ లో కూడా మైనారిటీలు. కాని ఈ రాష్ట్రాల్లో మైనారిటీ కమిషన్లు ఏర్పాటు చేయాలని ఒక్క సెక్యులరిస్టు కాని, మానవహక్కుల ఉద్యమకారులు కాని అడగలేదు. సూడాన్, నైజీరియా. ఈజిప్ట్, లెబనాన్, బంగ్లాదేశ్, మలేషియా వంటి దేశాలలో 10% నుండి 40% వరకూ ముస్లిములు కానివారు ఉన్నారు. కాని అవి ఇస్లామిక్ దేశాలు గానే ప్రకటించబడ్డాయి. మరి వారు భారత్ మాత్రం సెక్యులర్ దేశంగా, హైందవేతర దేశంగా ఉండాలని ఎందుకు అడుగుతున్నారు? ఇస్లాం మిగిలిన అన్ని మతాల కంటే ఉన్నతమైనది కనుక ముస్లిములకి ప్రత్యేక హక్కులు ఉంటాయని వారి నమ్మకమా?

ప్రపంచంలో 100 క్రైస్తవ దేశాలు ఉన్నాయి. చాలా దేశాల్లో క్రైస్తవేతరుల

సంఖ్య కూడా ఎక్కువ. క్రీస్టియన్ డెమోక్రటిక్ పార్టీలు ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరుస్తాయి. వాళ్ళు క్రైస్తవ నాగరికత, క్రైస్తవ సంస్కృతి, క్రైస్తవ సైన్సు గురించి మాట్లాడతారు. కాని ఆ దేశాల్ని మతతత్వ దేశాలని, సెక్యులరిజాన్ని పాటించని దేశాలని ఏ భారతీయ సెక్యులరిస్టు అయినా అనగలుగుతున్నాడా? ఇంగ్లండు రాజు, రాణి ప్రత్యేక వర్గానికి చెందిన క్రైస్తవులు అయి ఉండాలి. ఐనా ఆ దేశాన్ని సెక్యులరేతర దేశం అనడం లేదు. ఇంగ్లండు, ఇటలీ, ఫ్రాన్స్, జర్మనీల మాదిరిగా భారత్ కూడా సెక్యులర్ గానే ఉంటూ హిందూ రాజ్యంగా ఉండలేదా?

రాజ్యాంగం మైనారిటీల మత, భాషాపరమైన ప్రత్యేకతలను పరిరక్షించడానికి కల్పించిన హక్కులను సెక్యులరిస్టుల ప్రోత్సాహంతో మైనారిటీలు దుర్వినియోగం చేస్తున్నారు. 25వ అధికరణం మైనారిటీలు విద్యాసంస్థలు ఏర్పాటు చేసుకునే హక్కు కల్పిస్తున్నది. ఇది మైనారిటీల మతబోధనను, భాషను పరిరక్షించడానికి ఉద్దేశించినది. కాని ఈ అధికరణాన్ని దుర్వినియోగపరచి మైనారిటీలు అన్నిరకాల విద్యా సంస్థల్ని ఏర్పాటు చేసుకుంటున్నారు. మతం, భాషల ఆధారంగా కొందరిని మైనారిటీగా పేర్కొనవచ్చును. కాని ఇంజనీరింగ్ మైనారిటీ, వైద్యరంగంలో మైనారిటీ, కంప్యూటర్ లో మైనారిటీ, విద్యా బోధనలో మైనారిటీ ఎలా ఉంటారు? ఆంధ్రప్రదేశ్ లో క్రైస్తవులు 2.5 శాతం ఉన్నారు. కాని మరి బి.ఇడి కళాశాలల్లో సగం క్రైస్తవులచే సదుపబడుతున్నాయి ఎందుచేత? వీటి ద్వారా వాళ్ళు వ్యాపారాన్ని సాగించడం లేదా? ఆస్తులు పెంచుకోవడం లేదా? రాజ్యాంగంలోని ఒక అధికరణాన్ని సెక్యులరిజం పేరిట దుర్వినియోగం చేయడం ఎంత వరకు సబబు? ఇది హిందువుల పట్ల వివక్షత చూపడం కాదా? ఏ దేశంలోనైనా మైనారిటీలకి ఉన్న హక్కులు, మెజారిటీకి లేకపోవడం చూశామా? హిందుత్వం ఇస్లాం, క్రైస్తవాలకన్నా తక్కువైనదా? పాఠశాలల ద్వారా హిందూ విలువలు ప్రచారం చేయబడకూడదా?

మనకి ఉమ్మడి శిక్షాస్మృతి ఉంది, ఓటర్ల జాబితా ఉంది, అందరి కోసం పనిచేసే బ్యాంకులు ఉన్నాయి. అలాంటప్పుడు ఉమ్మడి పౌరచట్టం మాత్రం ఎందుకు ఉండకూడదు? హిందూ మత నిబంధనలే ముస్లిములకి, క్రైస్తవులకి వర్తింపజేయాలని ఏ హిందువు అడగడం లేదు. పౌరులందరికీ వర్తించే ఉమ్మడి శిక్షాస్మృతి ఉన్నట్లే ఉమ్మడి పౌరచట్టం కూడా ఉండాలని మాత్రమే వారు

అడుగుతున్నారు. అలాంటి వారిని మతతత్వవాదులని, ఫాసిస్టులని ముద్ర వేయడం ఎందుకు? దేశ విభజనకు కారకులైన వారు, కాశ్మీర్ లో హిందువులు తరిమివేయబడుతుంటే మౌనం వహించేవారు, సెక్యూలరిస్టులుగా పిలువబడు తున్నారు. వారికి దేశ సమైక్యత, సమగ్రతల పట్ల పూర్తి శ్రద్ధ ఉందని నమ్ముతుంటున్నారు.

సెక్యూలరిస్టులు, ముస్లింలీగ్ నాయకులు బోస్నియాలో సెర్బ్ ల ద్వారా ముస్లిములపై జరుపబడుతున్న దాడులను తీవ్రంగా ఖండిస్తారు. కాని వారే కాశ్మీర్ నుండి హిందువుల తరిమివేత గురించి మాట్లాడరెందుకని? తమని తాము సెక్యూలరిస్టులమని పిలుచుకునేవారు, మతపరమైన మెజారిటీ, మైనారిటీ విభజనపై దేశాన్ని రెండు ముక్కలు చేయాలని భావించినవారు ఇప్పటికీ తమ వేర్పాటువాదాన్ని ప్రచారం చేస్తునే ఉన్నారు. గతంలో ముస్లిం మెజారిటీ రాష్ట్రాల్ని ఏర్పరచడానికి దేశాన్ని విభజిస్తే, ఇప్పటికీ సెక్యూలర్, స్వతంత్ర భారత్ లో ప్రత్యేక ముస్లిం జిల్లాలు, నగరాలు ఏర్పరచడానికి ప్రయత్నం సాగుతోంది. కేరళలోని కమ్యూనిస్టు ప్రభుత్వం మలబారు జిల్లాను విభజించి మల్లాపురం జిల్లాని ప్రత్యేకంగా ఏర్పాటు చేసింది. 1947 తరువాత కేరళలో ముస్లింలీగ్ తో కలిసి ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పాటు చేసిన కాంగ్రెస్ హైదరాబాద్ నగరంలో ముస్లిం మెజారిటీ ప్రాంతాలకు ప్రత్యేకంగా ఒక నగరాభివృద్ధి సంస్థని (కుడా) ఏర్పాటు చేసింది. ఇలాంటి పార్టీలకు తమని తాము సెక్యూలర్ పార్టీలని పిలుచుకునే అర్హత ఏ మాత్రం లేదు.

సెక్యూలర్, ప్రజాస్వామ్య ప్రభుత్వం మతం ఆధారంగా మైనారిటీలకు శాశ్వతమైన గుర్తింపును కల్పించడం, లౌకికేతర పనులకు కూడా ఆ గుర్తింపును వర్తింపజేయడం భావ్యమేనా? మరి అలాంటప్పుడు రాజకీయ మైనారిటీలను కూడా గుర్తించి, వారికి కూడా అటువంటి సౌకర్యాలనే వర్తింపజేయవచ్చు కదా? కమ్యూనిస్టులు, జనసంఘం వారు, స్వతంత్ర పార్టీవారు, జనతా పార్టీవారు ఎప్పుడూ మైనారిటీలే. తమ రాజకీయ విశ్వాసాలపై వారి నిష్ఠ ప్రఖరమైనది. మరి మతపరమైన మైనారిటీలకు సెక్యూలర్ విషయాలలో కూడా ప్రత్యేకమైన సౌకర్యాలు కల్పించినట్లే ఈ రాజకీయ మైనారిటీలకు కూడా కల్పించవచ్చు కదా.

సింధ్ భాషను గురించి జాతీయగీతంలో కూడా మనం పాడుకుంటాం. కానీ సింధ్ కి ఒక విశ్వవిద్యాలయమైనా లేదు. సింధ్ భాష మాట్లాడే హిందువులు,

అనేకమంది ముస్లింలు దేశవిభజనను వ్యతిరేకించారు. పాకిస్తాన్ లోని సింధ్ ప్రాంతంలో సాగుతున్న జియే సింధ్ ఉధ్యమకారులు ఇప్పటికీ సింధ్ భాషను, ఇస్లాంకు ముందు నుండి వస్తున్న తమ ఆర్య సంస్కృతిని గౌరవిస్తారు. మన గత చరిత్రలో అంతర్భాగమైన భాషకు, సంస్కృతికి, ప్రజలకు ఒక విశ్వవిద్యాలయాన్ని నిర్మాణం చేయడం మనకు వీలు కాలేదు కానీ ఉర్దూ విశ్వవిద్యాలయ నిర్మాణం కోసం ఉవ్విళ్ళూరుతున్నాం. ఉర్దూ కేవలం ముస్లింల భాషగా మాత్రమే పరిగణింపబడుతోందన్నది నిరాకరించలేని సత్యం. ఉర్దూ జాతీయ సమైక్యతకు దోహదం చేస్తోందా? అది పర్షియన్ లిపిలో వ్రాయబడుతోంది తప్ప భారతీయ భాషలకు చెందిన లిపిలో కాదే? ఉర్దూ తమ భాష అని చెప్పుకునే ముస్లింలు మెజారిటీ ప్రజలకు చెందిన ఒక్క భాషనైనా నేర్చుకునేందుకు ప్రయత్నించారా? సెక్యూలర్ కార్యకలాపాలలో ఆ భాష వల్ల ఉపయోగం ఏమిటి? ఉర్దూ మీడియంలో చదివిన వారు పోటీ పరీక్షలలో అతితక్కువ శాతం ఉత్తీర్ణులౌతున్నారన్నది వాస్తవం కాదా? కానీ ఉర్దూ కోసం డబ్బు వృధా చేయవద్దని అన్నవారందరూ మతతత్వవాదులుగా, సెక్యూలరిజానికి శత్రువులుగా, ముస్లిం ద్వేషులుగా ముద్ర వేయబడుతున్నారు. వందలాది ముస్లిం పత్రికలలో వ్రాయబడేదంతా వేర్పాటువాదం, విఘటన మనస్తత్వాన్ని రెచ్చగొట్టేదేనన్న వాస్తవాన్ని ఎవరైనా కాదనగలరా?

పలు విషయాలు ముస్లింల మనోభావాలను గాయపరుస్తున్నాయన్న మాట చాలాసార్లు వినవస్తూ ఉంటుంది. కానీ మసీదు ముందు నుండి ఊరేగింపు వెళ్ళడం, భజనలు చేయడం వంటి స్వల్ప విషయాలు కూడా ముస్లిం మనోభావాలను ఎందుకు గాయపరచాలి? మరి అలాంటప్పుడు లాడ్స్ వీకర్లలో నుండి రోజుకు అయిదుసార్లు గట్టిగా అరవడం, ఇస్లాం ఒక్కటే నిజమైన మతమంటూ ఇరుగూ పొరుగువారికి చికాకు కల్పించడం ముస్లిం మతరులను అవమానించడం, రెచ్చగొట్టడం కాదా? ఇస్లాంలోని అన్యాయాలు, అసమానతలు, దోషాలను ఎత్తిచూపిన 'నేరానికి' సల్మాన్ రష్దీ, తస్లీమా నసీన్, అన్వర్ షేక్ ల పుస్తకాలను నిషేధించాలంటూ ముస్లింలు, 'సెక్యూలరిస్టులు' అల్లరిచేసి సాధించవచ్చు. కానీ అదే సెక్యూలరిస్టులు హిందువులను, వారి దేవీదేవతలను, మతగ్రంథాలను అవమానించడానికి మాత్రం పూర్తి స్వేచ్ఛ కావాలంటారు. ఎం.ఎఫ్.హుస్సేన్ హిందూ దేవత సరస్వతిని నగ్నంగా చిత్రీకరించవచ్చును. కళాకారులు ఎవరినైనా, ఎలాగైనా చిత్రించే హక్కు కలిగి

ఉంటారని ఈ సెక్యూరిస్టులు వాదిస్తారు. హిందువులు దానిని తమ మతభావాలను గాయపరుస్తోందని అంటే మాత్రం ఇదే సెక్యూరిస్టులు, ముస్లింలు కలిసి వారిని మతతత్వవాదులు, ఫాసిస్టులు అంటూ దుయ్యబడతారు. ఇది సెక్యూరిజం ఎలా అవుతుంది? మత సామరస్యం ఈ మార్గంలో ఎలా సాధ్యపడుతుంది? ఇది కేవలం “హిందువులపై శాంతియుత యుద్ధం” మాత్రమే.

పాక్ ఆక్రమిత కాశ్మీర్ నుండి ముస్లింలను జమ్మూ కాశ్మీర్లోకి వచ్చి స్థిరపడవలసిందిగా సెక్యూరిస్టులు, ఆ రాష్ట్రంలోని నేషనల్ కాన్ఫరెన్స్ పార్టీవారు ఆహ్వానిస్తారు. కానీ అదే జమ్మూ కాశ్మీర్లో భారతీయ పౌరులెవరూ ఆస్తులు కొనడంగానీ, స్థిరపడడంగానీ పనికిరాదంటారు ఆ పెద్దమనుషులే- ఇది సెక్యూరిజమా? జాతీయ సమైక్యతను ప్రోత్సహించడం ఇలాగేనా? ఇది కేవలం ముస్లింలు అయినందుకు కొన్ని ప్రత్యేక సౌకర్యాలు కల్పించడం కాదా?

సెక్యూరిస్టులు, జమ్మూ-కాశ్మీర్ రాష్ట్రానికి స్వయంప్రతిపత్తి కావాలని కోరేవారు అయిన కొందరు ఆ రాష్ట్రాన్ని 1952 ముందునాటి ప్రతిపత్తి తిరిగి కల్పించాలని డిమాండ్ చేస్తున్నారు. మరి కాశ్మీర్కు 17వ శతాబ్దపు ముందునాటి ప్రతిపత్తిని, మొత్తం భారతదేశానికి 11వ శతాబ్దపు ముందునాటి ప్రతిపత్తిని కల్పించాలంటూ మిగిలిన దేశమంతా డిమాండు చేస్తేనే? సర్దార్ పటేల్ 500 సంస్థానాలను భారత ప్రభుత్వంలో విలీనం చేశారు. ఆ సంస్థానాధీశులను ప్రత్యేకంగా ప్రీవీ పర్సనలు ఏర్పాటుచేశారు. కానీ ఆ తరువాత సోషలిజం పేరుతో, గరీబీ హటావో పేరుతో ఆ ప్రీవీ పర్సనలను మన ప్రభుత్వం రద్దు చేయలేదా? అలాగే వేర్పాటువాదానికి తావులేని ప్రతిపత్తి మాత్రమే ప్రతి రాష్ట్రానికి ఉండాలని భావించినప్పుడు అందుకు తగినవిధంగా వ్యవహరించవలసిందే కదా! మరి ఆ మాటలు అన్నవారిని మతతత్వవాదులు, ఫాసిస్టులు అని నిందించడం దేనికి?

ఒక ప్రత్యేక మతం యొక్క అనుయాయుల ఆవశ్యకతలను తీర్చడం కోసం ప్రజాధానాన్ని ఒక సెక్యూలర్ ప్రభుత్వం ఖర్చు చేయడం సమర్థనీయమేనా? మనకు చెందని మక్కాకు హాజీయాత్రకు బయలుదేరేవారికి ప్రభుత్వం సబ్సిడీ కల్పించవలసిన అవసరమేమిటి? పైగా ప్రభుత్వమే మక్కా వెళ్ళేవారి సంఖ్యను పెంచి, ఎక్కువ ఖర్చు చేయవలసిన పనేమిటి? మనకు ఒక మానస సరోవర్ భవన్గానీ, ఒక అమర్నాథయాత్ర భవన్గానీ ఉన్నాయా? ఆ క్షేత్రాల

సందర్భానికి వెళ్ళే హిందువులకు సబ్సిడీలేమైనా లభిస్తున్నాయి? పాకిస్తాన్లోని నన్కానా సాహెబ్ను సందర్శించాలనుకునే సిక్కులకు గానీ, రోమ్కో, జెరూసలేంకో వెళ్ళాలనుకునే క్రైస్తవులకు గానీ సబ్సిడీలిస్తున్నారా? మరి అలాంటప్పుడు హాజీ యాత్రికులకు సబ్సిడీ ఇవ్వడం అనేది సెక్యూలర్ ప్రభుత్వపు మతతత్వ చర్యగా పరిగనలోకి రాదా? ముస్లింలు మిగిలిన వారికంటే ఉన్నతులని, వారి పవిత్ర కార్యాలకు ముస్లిమేతరులు చెల్లించే టాక్స్ నుండి ఖర్చు చేయాలని దాని అర్థం కాదా?

మనం మత సహనాన్ని గురించి మాట్లాడుతూ ఉంటాం. ఈ మతసహన ప్రవచనాలు హిందువులకే చేయబడుతూ ఉంటాయి. ముస్లింలకు కాదు. ఇరాన్లో జొరాస్ట్రీయన్లకు ఏం జరిగింది? పాకిస్తాన్లో షియాలకు, అహ్మదీయాలకు ఏం జరుగుతోంది? ఇరాక్లో షియాల పరిస్థితి ఏమిటి? ఇరాన్లో సున్నీలను ఏం చేస్తున్నారు? ఇస్లామిక్ సూడాన్లో క్రైస్తవులు ఎలా జీవిస్తున్నారు? బంగ్లాదేశ్లో బౌద్ధ చక్కాలు, హిందువుల పరిస్థితి ఎలా ఉంది? కాశ్మీర్కు చెందిన మూడు లక్షల హిందూ పండిట్ల పరిస్థితి ఏమిటి? గొప్ప సెక్యూరిస్టు, వామపక్షవాది, ప్రజాస్వామ్యవాది, కవి, రచయిత అయిన ఫైజ్ అహ్మద్ ఫైజ్కు పాకిస్తాన్లో లభించిన సత్కారం ఏమిటి? అతడు భారత్కు ఎందుకు తిరిగి రావలసి వచ్చింది? పాకిస్తాన్ నిర్మాణంలో, భారతదేశ విభజనలో ప్రధానపాత్ర వహించిన బీహార్ ముస్లింలు తూర్పు పాకిస్తాన్లో చిక్కుకుపోతే వారిని వెనుకకు తీసుకోవడానికి పాకిస్తాన్ ఎందుకు ముందుకురావడం లేదు? సింధ్ ప్రాంతంలోని మొహజర్లపట్ల పాకిస్తాన్లోని ఇస్లామిక్ ప్రభుత్వం ఎందుకు వివక్షతను ప్రదర్శిస్తోంది? ఇస్లాంలోకి యుద్ధం ద్వారా మతమార్పిడి చేయబడిన ఉత్తర ఆఫ్రికాకు చెందిన పలు సంస్కృతులు, భాషలు, తెగల ప్రస్తుత పరిస్థితి ఏమిటి? ఇస్లామిక్ దేశాల నుండి పారిపోయిన ముస్లిమేతరులెవరైనా తిరిగి తమ స్వదేశాలకు వెళ్ళి, గౌరవప్రదమైన జీవనం గడిపిన సంఘటన ఇస్లాం చరిత్రలో ఒక్కటంటే ఒక్కటైనా ఉందా? ఇరాన్, ఇరాక్, యెమెన్, లిబియా, ఇతర ముస్లిం దేశాల నుండి కనీసం 10 లక్షల మంది యూదులు వలస వెళ్ళిపోవలసివచ్చింది. భారతదేశంలో మాత్రం ముస్లింల సంఖ్య 6 శాతం నుండి 10 శాతానికి పెరగడం మాత్రమే కాదు, బంగ్లాదేశ్, పాకిస్తాన్ల నుండి కూడా ముస్లింలు అక్రమంగా ఈ దేశంలో చొరబడుతున్నారు. ప్రపంచంలో ఏ

దేశంలో అయినా ఇలా అక్రమ ప్రవేశకులను అందులోనూ తమ తమ దేశాలనుండి ఇతర మతస్తులను తరిమికొట్టిన వారిని సహించిన సంఘటనలు ఉన్నాయా? భారత ఆర్థిక వ్యవస్థకు ఎంతో బలం చేకూరుస్తూ లక్షలాది డాలర్లను మన దేశంలోకి పంపుతున్న మనతోటి ప్రజలైన ప్రవాస భారతీయులు ద్వంద్వ పౌరసత్వం కోరితే మన ప్రభుత్వం అసంఖ్యాక న్యాయశాస్త్ర కారణాలు చూపి తప్పించుకుంటోంది కానీ లక్షలాది అక్రమ ప్రవేశకులను మాత్రం ప్రశ్నించేవాడే లేడు. మన ఆర్థిక వ్యవస్థకు, సామాజిక శాంతికి ఈ అక్రమ ప్రవేశకులు పెద్ద సమస్యగా పరిణమించారు. అయితే ఈ సమస్యను ఎత్తిచూపిన వారందరినీ హిందూ మతమోఢులని, మతతత్వవాదులని, ఫాసిస్టులని నిందించడం జరుగుతోంది. జాతీయ సమైక్యత, సెక్యులరిజం, సామరస్యం వంటి నినాదాలతో ఇంతటి విద్వంసకర విధానాలను ప్రపంచంలో ఎక్కడా మనం చూడం.

సనాతన సంస్కృతీ నాగరికతల ఆధారంగా వికసించిన మన విరాట్ జాతీయ చైతన్యాన్ని ఇతర మతాలు, రాజకీయ సిద్ధాంతాలకంటే నీచమైనదిగా ఆయా మతాలు, సిద్ధాంతాలను సమర్థించే వారు అభివర్ణించడం చాలా దురదృష్టకరమైన విషయం. సామాజిక న్యాయం, కులతత్వం, ప్రాంతీయ తత్వం వంటి వక్ర ఆలోచనలు ఈనాటి విద్యావంతులను కలుషితం చేయడం మరింత దురదృష్టకరం. భారతదేశానికి శత్రువులు మరింత శక్తివంతులౌతున్నారు. ప్రస్తుత తరుణంలో దృఢమైన కేంద్ర ప్రభుత్వం నేటి తక్షణ ఆవశ్యకత. అయితే ఈనాడు జిల్లాస్థాయి, రాష్ట్రస్థాయి పార్టీలు కలిసి ఏర్పాటు చేసిన కలగూరగంపే కేంద్రంలో ప్రభుత్వం అయింది. ఆ పార్టీలు తమ తమ సంకుచిత ప్రయోజనాలకు అనుగుణంగా ఆ ప్రభుత్వాన్ని వాడుకుంటున్నాయి. మొగలు సామ్రాజ్య పతనం తదుపరి ప్రభుత్వం భారతదేశంలో నామమాత్రంగా మారింది. అదే ఒక సాధారణ వాణిజ్య సంస్థ ఈ దేశాన్ని జయించి, 190 ఏళ్ళపాటు పరిపాలించగలగడానికి కారణం అయింది.

ఈనాడు సెక్యులరిజం అనేది అవినీతి, నేరప్రవృత్తి, ప్రభుత్వ నిధుల దుర్వినియోగం, ప్రభుత్వ అధికారాన్ని అడ్డం పెట్టుకుని తప్పుడు పనులు చేయడం ఆ తరువాత వాటిని కప్పిపుచ్చుకోవటం వంటి వాటికి ఒక కవచంగా మారింది. చారిత్రకంగా, సంస్కృతి పరంగా, నాగరికత పరంగా, ప్రవర్తన పరంగా, ఆలోచనల పరంగా కూడా సెక్యులరిస్టులు, సమరసతావాదులు అయిన

ప్రజలకే ఈనాడు తిరిగి ఈ సెక్యులర్ పాఠాలు వల్లంపబడుతున్నాయి. ఏ ముస్లిం లేదా క్రైస్తవుల పట్ల వివక్షత చూపబడరాదు. వారు కూడా మనసా వాచా కర్మణా భారతీయులుగానే ఉండాలి. ఈ దేశపు గత చరిత్ర, సంస్కృతి, నాగరికత పట్ల ప్రతి ఒక్కరూ గౌరవభావన కలిగి ఉండాలి. ప్రతి మతస్తుడూ ప్రతి ఇతర మతాన్ని గౌరవించాలి. ఏ మతవర్గానికి ప్రత్యేక హక్కులు కల్పించరాదు. అందరికీ సమానంగా పౌరహక్కులు కల్పించబడాలి. కోట్ల సంఖ్యలో ఉన్నవారిని 'మైనారిటీలు'గా పిలవడం, వారికి ప్రత్యేక హక్కులు కల్పించడం తగదు.

విడిపోయిన జాతి పడిపోతుంది. వేర్పాటువాద మైనారిటీ వర్గాల గొంతెమ్మ కోర్కెలు, 800 ఏళ్ళు ఈ దేశాన్ని పరిపాలించినా ఇంకా తాము వెనకబడే ఉన్నామని, తమలోనూ దళితులున్నారని, తమకు కూడా రిజర్వేషన్లు కావాలని వారు చేసే డిమాండ్లు మన దేశపు అసలు సమస్యలైన నిరక్షరాస్యత, నిరుద్యోగం, పేదరికం వంటి వాటి పరిష్కారానికి అవరోధంగా నిలుస్తున్నాయి. అబుల్ కలాం ఆజాద్, రఫీ అహ్మద్ కిద్వాయ్, అసఫ్ అలీ వంటివారి పేర్లు చెప్పి తాము కూడా దేశ సమైక్యతకు పాటుపడ్డామని వారు చెప్పే మాటలు ఎవరినీ మోసగించలేవు. ఆ నేతలకు ముస్లింలలో అనుయాయులే లేరు. వారిని సమర్థించిన వారు హిందువులు మాత్రమే. ఆఖరికి సెక్యులరిస్టులైన గాంధీ, నెహ్రూలకు కూడా ముస్లింల సమర్థన లభించలేదు. ముస్లింలు వేరే జాతి అని ప్రచారం చేసిన జిన్నానే వారు అభిమానించారు.

హిందువుల మత సహనం అనుపమానమైనది. హిందూ మతరాజ్యం అన్నది ఎన్నడూ రాలేదు - రాదుకూడా. భారతదేశ ప్రజలంటే ఒక క్లబ్బో, చర్చావేదికో, ఐక్యరాజ్యసమిత్తో కాదు. ఇది ఒక జాతి. దీని సరిహద్దులు కాపాడబడాలి. అందుకు విధేయులైన పౌరులు కావాలి. భిన్నత్వం, మిశ్రమ సంస్కృతి, బహుళ జాతీయత అంటూ మన ఏకత్వానికి, ఆర్థిక స్వాతంత్ర్యానికి ప్రమాదకరమైన నినాదాలు వల్ల వేయడం మనకు శ్రేయోదాయకం కాదు.

తుఫాను సహాయక చర్యలు- సోషలిస్టు మంత్రులు

నవంబరు25 - డిసెంబరు1, 1996

తీరప్రాంత రాష్ట్రాలు - ముఖ్యంగా ఆంధ్రప్రదేశ్ - తరచు తుఫాను, ఉప్పెనలు, వరదలు, ఇతర ప్రకృతి వైపరీత్యాల బారిన పడుతుండటం దురదృష్టకరం. ఈ వైపరీత్యాలలో పెద్ద ఎత్తున ప్రాణనష్టం, ఆస్తినష్టం సంభవిస్తున్నాయి. రోడ్లు, విద్యుత్తు, టెలికమ్యూనికేషన్ల వ్యవస్థలు తీవ్రంగా దెబ్బతింటున్నాయి. చంద్రమండలం మీద అడుగుపెట్టినా, గురుగ్రహంపై యంత్రాలను దించినా ప్రకృతి ముందు మానవుడి శక్తిసామర్థ్యాలు చాలా పరిమితమైనవి మాత్రమేనని ఈ పరిణామాలు ఋజువు చేస్తూ ఉంటాయి. ఈ వైపరీత్యాల తర్వాత ప్రజలు పడే కష్టాలు కూడా చాలా భయానకంగా ఉంటాయి. అంటువ్యాధులు రాకుండా చూడవలసి ఉంటుంది. త్రాగునీరు, విద్యుత్తు సదుపాయాలు పునరుద్ధరించవలసి ఉంటుంది. రోడ్లు మరమ్మత్తులు చేయవలసి ఉంటుంది. అన్నింటికంటే ముఖ్యంగా ఇళ్ళు కోల్పోయిన వారికి వసతి ఏర్పాట్లు కల్పించవలసి ఉంటుంది. వీటన్నింటికీ పెద్ద ఎత్తున ధనం అవసరం అవుతుంది.

గతంలో ఇలాంటి విపత్తులు వచ్చినపుడు వెంటనే ముందుకు వచ్చి ధనసహాయం అందించే ఉదారులు పలువురు ఉండేవారు. సహాయ పునరావాస కార్యక్రమాలలో పాల్గొనేందుకు పలు స్వచ్ఛంద సంస్థలు ముందుకు వస్తూండేవి. ప్రజలలో సానుభూతి, ఆదరణ స్పష్టంగా కనిపించేవి. బీహార్ భూకంపం, బెంగాల్ క్షామం వంటి ప్రకృతి వైపరీత్యాల సమయంలో దేశమంతటా ప్రజలు పెద్ద ఎత్తున ముందుకు వచ్చి, బాధితులకు సహాయ సహకారాలను అందించారు. అలాంటి వైపరీత్యాలు భాషాప్రాంత విభేదాలకు అతీతంగా ప్రజలందరినీ ఒకటి చేసేవి.

దురదృష్టవశాత్తు స్వాతంత్ర్యానంతరం పరిస్థితులు బాధాకరమైన రీతిలో మారిపోయాయి. ప్రజల జీవితాలలో ప్రభుత్వ ప్రమేయం విపరీతంగా పెరిగిపోయింది. ప్రజలలో వ్యక్తిగత శీలం, సౌభ్రాతృత్వ భావనలను నిర్మాణం చేయడానికి బదులు మన రాజకీయ నాయకులు ప్రజలకు ఇక ప్రభుత్వమే అన్ని పనులు చేస్తుందని, ప్రజలు ఏమీ చేయవలసిన పనిలేదని, కూడు, గుడ్డ, గూడు, విద్య మొదలైన వాటి కోసం ప్రభుత్వంపై ఒత్తిడి తేవడం కోసం ఉద్యమాలు చేయడం మాత్రమే వారి పనిని చెబుతూ వచ్చారు. ఫలితంగా

ప్రజలు నెమ్మదిగా సమాజ సేవా ప్రేరణనే కోల్పోయారు.

అనేక పార్టీలు ఆడంబరంగా ప్రభుత్వాలను ఏరాప్పిటు చేస్తూ వచ్చాయి. మన సోషలిస్టు వ్యవస్థలో పెరుగుతూ వచ్చిన పరిశ్రమ ప్రభుత్వమొక్కటే. అందుకు కూడా డబ్బు కావాలి. అందుకోసం రకరకాల పన్నులు విధించడం మొదలైంది. పట్టణాలలో ఆఖరికి మూత్ర విసర్జనకు కూడా పన్ను చెల్లించాల్సిందే. స్కూటర్, కారు నిలపడానికి పన్ను చెల్లించాల్సిందే. ఊహకందిన ప్రతి వస్తువు పైన పన్నులు విధించబడ్డాయి.

బ్రిటీష్ పార్లమెంటులో భారతదేశ స్వాతంత్ర్యంపై బిల్లు చర్చకు వచ్చినపుడు విన్స్టన్ చర్చిల్ ఏమన్నాడో తెలుసా!

“అధికారం దుర్మార్గులు, మూర్ఖులు, మోసగాళ్ళ చేతుల్లోకి పోతుంది. ఆఖరికి మంచినీళ్ళ బాటిల్, బైడ్ ముక్క కూడా పన్నుల బారి నుండి తప్పించుకోలేవు. (ఈనాడు మనం మినరల్ వాటర్ బాటిళ్ళు అమ్ముబడటం చూస్తున్నాం) గాలి మాత్రమే ఉచితంగా లభిస్తుంది. (ఇది కూడా నిజం కాదు. ఎందుకంటే అది కాలుష్య భరితంగా తయారై, పరోక్ష పన్నులకు కారణం అవుతోంది.) నిరుపేద వర్గాల మనుగడే ప్రశ్నార్థకంగా మారిపోతుంది”

ఈనాడు మన ప్రభుత్వాలు ఎంతగా పెరిగిపోయాయంటే స్వయంగా మన ముఖ్యమంత్రి కథనం ప్రకారం ప్రభుత్వ ఆదాయంలో 82% కేవలం ప్రభుత్వోద్యోగుల వేతనాలు, ఇతర ఖర్చులకే సరిపోతోంది. వాన వచ్చినా, వరద వచ్చినా, ప్రకృతి భీభత్సం సంభవించినా వారి జీతాలుగానీ, బోనస్లుగానీ ఆగవు. ప్రజలు చెల్లించే పన్నులతో ఈ 2-3 శాతం ప్రజలు తమను ప్రజాసేవకులుగా భావించుకోరు. తాము అధికారులమని, సోషలిజాన్ని కాపాడేది తామేనని భావిస్తుంటారు.

ఇక మిగిలిన 18% ప్రభుత్వదాయంలో అత్యధిక భాగం రాజకీయంగా బలం కలిగిన కాంట్రాక్టర్లు, ప్రభుత్వ వర్గాల వారి బంధుమిత్రులు, ఎంపీలు, ఎమ్మెల్యేలు, మంత్రుల జేబుల్లోకి వెళ్ళిపోతూ ఉంటుంది. ఈ మధ్య సోషలిస్టులం, ప్రగతివాదులం అంటూ జబ్బులు చరుచుకునే ప్రధాన మంత్రులు, ముఖ్యమంత్రులు, మంత్రులు, అమ్ముడుపోయే ఎంపీలు, ఎమ్మెల్యేల గురించి సుప్రీంకోర్టు ఈ మధ్య నడిపిన విచారణలో ఈ విషయం బయటపడింది. ఇలా త్రాగేనీటి పైన, నడిచే రోడ్డు పైన, పీల్చేగాలిపైన తొడిగే గుడ్డ పైన కూడా

పన్నులు విధింపబడుతుండటంతో ప్రజలకు ఆపన్నులను ఆదుకోవాలని గానీ, సేవ చేయాలనిగానీ ప్రేరణ లేకుండా పోతోంది. “ప్రభుత్వానికి భారీగా పన్నులు చెల్లించాం. కష్టాల్లో ఉన్నవారిని ఆదుకోవలసిన బాధ్యత ప్రభుత్వానిదే. ప్రభుత్వం అలా చేయకపోతే ఉద్యమం చేసి దానిని నిరసిద్దాం” - ఇదీ ఈనాటి ప్రజల ధోరణి. ముఖ్యమంత్రి సహాయనిధికి ‘స్వచ్ఛందం’గా ఇచ్చినట్లు పేర్కొనబడే విరాళాలను కూడా వాణిజ్యవేత్తలు బలవంతం మీద భవిష్యత్తు ప్రయోజనాలను ఆశించి మాత్రమే ఇస్తున్నారు.

తుఫాను పెట్టర్లు ఎక్కడ ఉన్నాయి? కాల్వల పూడిక ఎందుకు తీయలేదు? రిపేరు చేసిన రోడ్లు కూడా ఎందుకు వెంటనే పాడైపోతున్నాయి? చెరువుల గట్లు ఎందుకు అంత సులభంగా తెగిపోతున్నాయి? బాధితులకు ఇస్తామన్న కిరోసిన్, బియ్యం వగైరాలు ఎక్కడికి పోయాయి? - అని అమాయకులు ప్రశ్నిస్తూ ఉంటారు. బీహార్ లో ప్రభుత్వం ప్రతిఏటా భారీ మొత్తాలను వరదల నివారణ, సహాయ కార్యక్రమాల కోసం ఖర్చు చేయబడుతూ ఉంటాయి. అయితే అవి నిజంగా ఆ పనుల కోసం ఖర్చు కావు. ఆ పనులు జరిగినట్లు చూపబడుతుండంతే, ఏం చేశారో చూపించమని అడిగితే ప్రభుత్వం సమాధానం ఏమిటంటే ఈ ఏడాది వరదలలో గత ఏడాది చేసిన పనులన్నీ కొట్టుకుపోయాయని.

సారాంశమేమంటే పన్నుల కారణంగా ప్రజలలో సేవాభావన తగ్గిపోయింది. పన్నుల రూపంలో చెల్లింపబడే ప్రజా ధనమంతా రాజకీయ నాయకుల ఆస్తులు పెరగడానికే దారితీస్తోంది. వాషింగ్టన్ లో మునిసిపల్ కార్పొరేషన్ వారు రోడ్లు మరమ్మత్తు చేసేటప్పుడు, డ్రైనేజీ పనులు చేసేటప్పుడు “మీ పన్నుల ద్వారా ఈ పని జరుగుతోంది” అన్న బోర్డులు అక్కడ పెట్టడం నేను చూశాను. పౌరులు ఆ పనుల విషయంలో ఏదైనా ఫిర్యాదు చేయదలచుకుంటే అందుకోసం ఫోన్ నంబరు కూడా ఆ బోర్డులపై ఇవ్వబడుతుంది. ఒకసారి ఏం జరిగిందో తెలుసా? ప్రపంచ బ్యాంకు నిధులతో నిర్మించిన సికింద్రాబాదులోని రాజీవ్ రహదారి పడేపడే మరమ్మత్తులు చేయబడడం చూసి బాధతో నేను “మీ పన్నులు ఇలా దుర్వినియోగం అవుతున్నాయి” అని బోర్డు పెట్టించాను. ఆ తరువాత ఏం జరిగిందో ఊహించగలరా? ఏమీ జరుగలేదు. కాంట్రాక్టరు మనుషులు వచ్చి, బోర్డును పీకి అవతల పారేశారు.

స్వాతంత్ర్యానికి ముందు నాటి రోజులతో ఈ విషయాలను పోల్చి చూడండి. 1944లోను, 1946లోను కృష్ణాజిల్లాలో కమ్యూనిస్టు పార్టీ తరపున మహానుభావుడు కామ్రేడ్ సుందరయ్యగారు వేలాది మంది యువకులను ప్రోత్సహించి ఏలూరు కాలువల్లోను, ఇంకా ఇతర పంట కాలువలోను పూడిక తీయించే పనిని స్వచ్ఛందంగా చేయించారు. వందలాది మంది స్వచ్ఛంద సేవకులు అలా గునపాలు, పారలు, బక్కెట్లు పట్టుకుని సామాజిక సేవాకార్యంలో నిమగ్నమైన ఆ దృశ్యం అద్భుతమైనది. వేసవికాలంలో ఆ యువతకు అగ్ని ప్రమాదాలను ఎదుర్కోవడంలో శిక్షణ ఇవ్వబడేది. ఎక్కడ అగ్ని ప్రమాదం సంభవించినా నిమిషాలలో ఈ యువకులు అక్కడ సహాయార్థం చేరుకునేవారు.

అలాంటి నిర్మాణాత్మక సామాజిక కార్యక్రమాల ద్వారా కమ్యూనిస్టు పార్టీ ఆ రోజుల్లో యువకులను విశేషంగా ఆకర్షిస్తుండేది. రానురాను కమ్యూనిస్టు పార్టీ కూడా పతనమైపోయిందనుకోండి! ఇవాళ పత్రికా ప్రకటనలకు, ఫండ్ సేకరణలకు పరిమితమయ్యే మిగిలిన పార్టీలకు ఆ పార్టీకి పెద్దగా తేడా లేదు. రాజకీయాలు ఈనాడు ఒక లాభసాటి వ్యాపారం లాంటివి. వాగ్దానాలు వాటికి పెట్టుబడి, బండ్లు, సమ్మెలు వ్యాపారమార్గాలు. సామాజిక న్యాయం, సోషలిజం, సంక్షేమం, ‘వెనుకబడిన, బలహీన, దళిత, మహిళా, మైనారిటీ, గిరిజన’ వర్గాలకు రిజర్వేషన్లు వంటి నినాదాలే వారి ప్రచార సాధనాలు. ఇక మిగిలినదెవరు? బహుశ: ఓ 10% మంది ప్రజలు, 90% ప్రజలకు ఇలా 50 సంవత్సరాలపాటు అన్ని రాజకీయ పార్టీలు సేవ చేసినా మన ప్రజలు ఇంకా పేదవారిగానే ఉండడం, తమకు వెనుకబడిన, మరింత వెనుకబడిన వర్గంగానో, షెడ్యూల్లు కులాలుగానో గుర్తింపునివ్వాలంటూ పోటీపడడం ఆశ్చర్యం కలిగించే అంశం కదూ!

ఈ నిరుత్సాహపరచే ఆలోచనల మధ్య ఒక ఆనందకరమైన అంశం కూడా ఉంది. ఇందిర - రాజీవ్ విధేయులైన కెఫ్సెన్ సతీష్ శర్మ, షీలాకౌల్ లను సుప్రీం కోర్టు వరుసగా రూ. 50 లక్షలు, రూ. 60 లక్షలు ప్రభుత్వానికి అపరాధ రుసుంగా చెల్లించమని ఆదేశించింది. వీరిద్దరూ మంత్రులుగా తమ స్థాయిని దుర్వినియోగం చేసి తమ బంధువులకు, మిత్రులకు పెట్రోలు పంపులు, దుకాణాలు ధారాదత్తం చేశారు. వారి నుండి ఆ అపరాధ రుసుమును భూమిశిస్తు బకాయిల రూపంలో వసూలు చేయమని కోర్టు

అదేశించింది. ఇదొక విప్లవాత్మకమైన నిర్ణయం.

సతీశ్ శర్మ తానేం నేరం చేయలేదంటాడు. ప్రభుత్వ ఆస్తులను మంత్రులు తమ విచక్షణాధికారాన్ని ఉపయోగించి మిత్తులకు, బంధువులకు పంచిపెట్టడం అనాదిగా వస్తున్నదేనని అతడి వాదం!

గరీబీ హటావో అంటూ నినాదాలిచ్చే ఈ సోషలిస్టు, నెహ్రూ-ఇందిర-రాజీవ్ అనుచరగణం యాజమాన్య ధోరణిలో ఎలా వ్యవహరించేదో దీనిని బట్టి మనం గ్రహించవచ్చు. ప్రభుత్వ రంగ సంస్థలను ప్రైవేటీకరించాలని మనం అమాయకంగా అడుగుతుంటాం. అయితే నెహ్రూ సోషలిజం - సెక్యులరిజం, ఇందిర 'గరీబీ హటావో', రాజీవ్ 'హమారా భారత్ మహాన్' నినాదాల ముసుగులో, మన నాయకులు అప్పుడే ప్రైవేటీకరణను కూడా దాటి 'ప్రభుత్వీకరణ' వరకూ వెళ్ళిపోయారని మనం గ్రహించడం లేదు.

విచిత్రమైన విషయమేమిటంటే 'వామ పక్ష ప్రజాస్వామ్య, సెక్యులర్, ప్రగతిశీల, సోషలిస్టు' శక్తులుగా పిలుచుకునే మేధావి వర్గాలకు ఇదంతా అంగీకారయోగ్యంగానే ఉంటుంది.

తివిరి యిసుమున తైలంబు దీయవచ్చు
దవిలి మృగతృష్ణలో నీరు ద్రావవచ్చు
తిరిగి కుందేటి కొమ్ము సాధింపవచ్చు
చేరి మూర్ఖుల మనసు రంజింపరాదు

భావం: ప్రయత్నము చేత ఇసుక నుంచి చమురు తీయవచ్చును. ఎండమావి యందు నీరు త్రాగవచ్చును. తిరిగి తిరిగి కుందేటి కొమ్మునైనను సాధింపవచ్చును. కాని మూఢుని మనస్సును మాత్రము సమాధాన పెట్టుట సాధ్యము కాదు.

మహిళలకు రిజర్వేషన్లు

డిసెంబరు 16 - 22, 1996

రోజురోజుకీ పెరిగిపోతున్న నేరప్రవృత్తి, ఎన్నికల వ్యవస్థ దుర్వినియోగం, పరిపాలనా వ్యవస్థను స్వప్రయోజనాలకు ఉపయోగించుకోవడం వంటి కలుషితమైన వాతావరణంలో కొత్తగా పార్లమెంటులోనూ, రాష్ట్ర శాసనసభల్లోనూ మహిళలకు 33% రిజర్వేషన్ కల్పించాలని ప్రతిపాదన వినవస్తోంది. రిజర్వేషన్ సౌకర్యం పొందడం ఎవరికైనా సంతోషకరమైన విషయమే కాని ఆ రిజర్వేషన్ వల్ల నిజంగా వారికి మేలు జరుగుతుందా లేదా అన్నది మాత్రం నిశితంగా పరిశీలించవలసి ఉంటుంది. భారత రాజ్యాంగం షెడ్యూల్ కులాలు, తెగల వారికి రిజర్వేషన్ సౌకర్యం కల్పించింది. ఎందుకంటే వందలాది సంవత్సరాలు వీరు అస్పృశ్యత, అంటరానితనం అనే దురాచారాలకు బలి అయ్యారు, వీరిని మిగతా సమాజంతో సమాన స్థాయికి తీసుకురావలసి ఉంది. ఐతే మన రాజ్యాంగ నిర్మాతలు ఈ రిజర్వేషన్ సౌకర్యం శాశ్వతమైనది కాదని కేవలం పది సంవత్సరాలకు మాత్రమే వర్తిస్తుందని అప్పుడు స్పష్టం చేశారు. కాని ఆ సౌకర్యాన్ని అనేకసార్లు పొడిగించారు. దీనికి ఒక కారణం ఈ వర్గాలు తగినంత అభివృద్ధిని సాధించగలిగే వీలు కల్పించేంతగా మనదేశ ఆర్థిక, సామాజిక ప్రగతి కొనసాగడం లేదు. రెండవది ఏ వర్గానికైనా కల్పించిన ప్రత్యేక సౌకర్యాన్ని రద్దు చేయాలంటే ఆ సౌకర్యం పొందుతున్న వారి నుండి వచ్చే వ్యతిరేకతని ఎదుర్కోవలసి వస్తుంది. ప్రత్యేక సౌకర్యాలు కల్పించడం ద్వారా ఒక్కొక్క వర్గాన్ని ప్రత్యేక ఓటు బ్యాంకులుగా రూపొందించుకోవాలనుకునే రాజకీయ నాయకులు ఆ సౌకర్యాలను రద్దు చేయడానికి సాహించరు. మరోప్రక్క అనేక ఇతర వర్గాల వారు కూడా తమకు రిజర్వేషన్ సౌకర్యం కలిగించాలని డిమాండ్ చేస్తున్నారు. వెనుకబడిన తరుగతుల వారి డిమాండ్ ఇలాంటిదే. 800 సంవత్సరాలపాటు దేశాన్ని పాలించిన ముస్లిములు, మరి కొంతమంది ఇతర కులాల వారు కూడా తమని వెనుకబడిన కులాలుగా, వర్గంగా గుర్తించమని అడుగుతున్నారు. కొందరు వెనుకబడిన కులాల వారు తమని షెడ్యూల్ కులాల జాబితాలో చేర్చమని వత్తిడి తెస్తున్నారు.

50 సంవత్సరాల పాటు రిజర్వేషన్లు అమలు చేసిన తరువాత కూడా వెనుకబడిన తరగతులలో ఎవరూ పూర్తిగా అభివృద్ధి సాధించినట్లుగాని, మిగిలిన సమాజపు స్థాయిని అందుకున్నట్లుగాని అనిపించడం లేదని కేరళ శాసనసభలో

ఒక తీర్మానం ఆమోదించబడింది. ఇదంతా ఎందుకు చెప్పవలసి వచ్చిందంటే రిజర్వేషన్ల వంటి సౌకర్యాలు ఒకసారి కల్పిస్తే వాటిని తిరిగి రద్దు చేయడానికి వీలు పడదు.

ఈ విషయాల వెలుగులో మహిళలకు రిజర్వేషన్లు అనే అంశాన్ని పరిశీలించాలి. ఒక మతానికి చెందిన మహిళలు తప్ప సమాజంలోని అందరు మహిళలకి విద్యాభ్యాసానికి, ఉన్నత విద్యలు చదవడానికి పూర్తి అవకాశం కల్పించబడింది. వారు ఎప్పుడూ షెడ్యూల్ కులాలు ఎదుర్కొన్నట్లుగా అస్పృశ్యతని ఎదుర్కొనలేదు. నిజానికి భారతీయ సాహిత్యంలో స్త్రీకి సమున్నతమైన స్థానం కల్పించబడింది. ఐతే సామాజిక వ్యవస్థలో, పరిపాలనా వ్యవస్థలో ప్రత్యక్షమైన పాత్ర ఏదీ స్త్రీ పొందలేకపోయింది. ఆ విధంగా స్త్రీలకి ఎటువంటి బాధ్యత అప్పగించకూడదని ఏ మత నిబంధన లేదు. కేవలం చదువు కోవడం, ఉద్యోగాలు సంపాదించడంతో స్త్రీలకు ప్రభుత్వ పాలనలో భాగస్వామ్యం లభించదని పాశ్చాత్య సమాజాల్ని చూస్తే తెలుస్తుంది. ఆ దేశాల్లో దాదాపు అందరు మహిళలు బాగా చదువుకున్నవారే. మహిళలు చేపట్టిన వృత్తులు లేనే లేవు. కాని ఆయా ప్రభుత్వాల్లో అతి తక్కువ మంది మహిళలు కనిపిస్తారు. చట్టసభల్లో మహిళ సంఖ్య తక్కువగా ఉండటానికి కారణం ఏమిటి? పాశ్చాత్య దేశాలకన్నా ప్రాచ్య దేశాలలోనే మహిళలు ప్రభుత్వాలలో ఉన్నతమైన స్థానాలను అధిరోపించారు. భారత్, శ్రీలంక, బంగ్లాదేశ్, పాకిస్తాన్, పిల్లిప్పిన్స్, ఇజ్రాయిల్ వంటి దేశాల్లో మహిళలు ప్రధాన మంత్రులయ్యారు. ఎంతో అభివృద్ధి చెందాయని, ప్రగతి సాధించాయని పేరు పొందిన పాశ్చాత్య దేశాల్లో స్వీడన్, టర్కీ, బ్రిటన్, కెనడా వంటి కొన్ని దేశాల్లో మాత్రమే మహిళా ప్రధానులు కన్పిస్తారు.

మహిళా సభ్యుల పట్ల చట్టసభల్లో ఎలాంటి ఇబ్బందులు ఎదురు కావనేది ఋజువైన విషయం. నిజానికి మహిళలు స్వభావసిద్ధంగా శాంత స్వభావులు కాబట్టి శాసనసభా కార్యకలాపాల్లో అలజడి, ఘర్షణ తక్కువగా ఉంటాయి. అలాగే మహిళలకి పరిస్థితులను అంచనా వేయడంలో ఉండే ప్రత్యేక నైపుణ్యం వల్ల కూడా ఉపయోగం ఉంటుంది. ఐతే రిజర్వేషన్లు ఒకసారి కల్పిస్తే వాటిని రద్దు చేయలేమని, కొద్దిమంది కోసం ఎక్కువ మంది ప్రయోజనాలను ఫణంగా పెట్టకూడదన్న అంశాలను పరిగణిస్తే మహిళలకు రిజర్వేషన్ సౌకర్యం కలిగించడం ద్వారా ఆశించిన ఫలితాలను సాధించగలమా లేదా అన్నది ప్రశ్న. దేశంలో అక్షరాస్యులలో పురుషులు 65% ఉంటే స్త్రీలు 38% ఉన్నారు. వీరిలో

ఉన్నత విద్యని అభ్యసించిన వారిలో ఎక్కువ మంది పురుషులు. ఇక ముస్లిం సమాజంలో స్త్రీలకు విద్య అవసరం లేదనే ఆలోచన ఉన్నది. దేశంలో నిరక్షరాస్యత, అవిద్య ముస్లిమేతరులలో కంటే ముస్లిములలో ఎక్కువగా ఉంది. అలాగే గిరిజన ప్రాంతాలలో చదువుకున్న స్త్రీల సంఖ్య చాలా తక్కువ. అలాంటప్పుడు మహిళలకి రిజర్వేషన్లు కల్పించడం వల్ల ఎక్కువమంది నిరక్షరాస్యులైన, అవిద్యావంతులైన మహిళలే చట్టసభలకు ఎన్నికవుతారు. నిజానికి ఈనాడు చట్టసభలకు విద్యావంతులు ఎన్నిక కావడం చాలా అవసరం. రిజర్వ్ చేయబడిన స్థానాలకు పోటీ చేసే మహిళా అభ్యర్థికి కనీస విద్యార్హతలు ఉండాలని నిర్ణయిస్తే దానివలన మహిళలలో అక్షరాస్యత విద్యల పట్ల మరింత ఆసక్తి ఏర్పడుతుందని నేను అనుకుంటాను. శాసనసభలకు పోటీ చేయడానికి కనీసం ఎనిమిదవ తరగతి, పార్లమెంటుకు పోటీచేయడానికి పదవ తరగతి పూర్తి చేసి ఉండాలని నిర్ణయిస్తే బాగుంటుంది. ఇలా అనగానే మహిళల పట్ల వివక్షత చూపుతున్నారనే ఆరోపణ ఎదురవుతుంది. ఎందుకంటే శాసనసభలకి, పార్లమెంటుకి పోటీ చేయడానికి పురుషులకి ఇలాంటి నిబంధన ఏదీ లేదు. అది నిజమే. ఇలా పరిపాలన చేపట్టేవారికి ఎలాంటి విద్యార్హతలు నిర్ణయించకపోవడం వల్ల ఎలాంటి అనర్ధాలు కలుగుతున్నాయో అందరికీ తెలుసు. కనుక రాజ్యాంగ సవరణ ద్వారా పార్లమెంటుకు, శాసనసభలకు పోటీ చేసే స్త్రీ, పురుషులకు పదవతరగతి, ఎనిమిదవ తరగతి కనీస అర్హతలుగా నిర్ణయించవచ్చును. మహిళలకి 33% రిజర్వేషన్లు కల్పించాలంటే రాజ్యాంగ సవరణ తప్పదు. అలా రాజ్యాంగ సవరణకు పూనుకున్నప్పుడు కనీస విద్యార్హతలను కూడా అందులో చేర్చవచ్చును కదా.

కొన్ని నియోజకవర్గాలను కేవలం మహిళలకే కేటాయించడం ఎంతవరకు వీలవుతుందనేది పరిశీలించదగిన విషయం. షెడ్యూల్ తెగలకు ఇలా కొన్ని నియోజకవర్గాలను కేటాయించడానికి కారణం కొన్ని కొన్ని ప్రాంతాలకే ఆయా తెగల వారు పరిమితం కావడం. షెడ్యూల్ కులాల వారు అలా కొన్ని ప్రాంతాలకే పరిమితం కాలేదు.

ఇలా మహిళలకు కొన్ని నియోజక వర్గాలను కేటాయిస్తే దాని వల్ల పురుషులకి అన్యాయం చేసినట్లు అవుతుంది. అలా కాకుండా మహిళలకి కేటాయించిన స్థానాలను ప్రతి ఎన్నిక తరువాత మారిస్తే బాగుంటుంది.

చివరగా అతి ముఖ్యమైన అంశాన్ని చర్చించవలసి ఉంది. సమాజంలోని

ఒక వర్గానికి చెందిన, ఒక తరగతికి చెందిన ప్రజలు వెనుకబడటానికి కారణం ఏమిటన్నది పరిశీలించవలసి ఉంది. విద్య ద్వారా మనిషి తన పూర్తి శక్తి సామర్థ్యాలను తెలుసుకోగలుగుతాడని, తద్వారా ఆర్థిక, సామాజిక, రాజకీయ ప్రగతిని సాధించగలుగుతాడన్నది అందరూ అంగీకరించే విషయం. దురదృష్టవశాత్తు మనదేశంలో అన్ని పార్టీలు అక్షరాస్యత, విద్య అనే అంశాలను నిర్లక్ష్యం చేశాయి. మనకంటే చాలాకాలం తరువాత స్వేచ్ఛా స్వాతంత్ర్యాలు పొందిన అనేక దేశాలు ఈనాడు మనకంటే ఎక్కువ అక్షరాస్యత, విద్యా స్థాయిలను అందుకున్నాయి. నిరక్షరాస్యత, పేదరికాలను, స్వప్రయోజనాలకు ఉపయోగించుకోవడానికి మనం బాగా అలవాటు పడ్డామనిపిస్తుంది. ప్రజలు నిరక్షరాస్యలు అయితే రాజకీయ నాయకులు వారిని ఆకర్షణీయమైన నినాదాలతో మభ్యపెట్టి ఓటుబ్యాంకులుగా ఉపయోగించు కోవచ్చును. రిజర్వేషన్ సౌకర్యాన్ని సద్వినియోగం చేయాలంటే ఆ వర్గంలోని అక్షరాస్యలు, విద్యావంతుల సంఖ్యకు తగినట్లుగానే పరిమితంచేయాలి. అప్పుడు ఆయా వర్గాల సంఖ్యకన్నా వారిలో అక్షరాస్యుల, విద్యావంతుల సంఖ్య ప్రాధాన్యత వహిస్తుంది. కేవలం 10%, 15% అక్షరాస్యత ఉన్న వర్గాలకు వారి సంఖ్యను బట్టి అవసరానికి మించి రిజర్వేషన్లు కల్పించడం వల్ల ఉపయోగం ఏమిటి? ఇలా సంఖ్యపై ఆధారపడి నిర్ణయాలు తీసుకోవడం వల్లనే కేవలం ఒక శాతం మార్కులు సంపాదించిన వారికి మెడికల్ కాలేజీ సీటు లభిస్తుంటే 90% మార్కులు సాధించిన వారికి అవి అందకుండా పోతున్నాయి. సంఖ్యాపరంగా వ్యవహరించడం వల్ల వెనుకబడినతనం పోగొట్టలేము. ఇలా వ్యవహరించడం వల్ల ఆయా వర్గాల్లోని కొద్దిమందికి మాత్రమే ఆ సౌకర్యాలు అందుతాయి. మిగిలిన వారు అలాగే ఉండిపోతారు. అందుకనే ఈ మధ్య 'మాదిగ' కులస్థులు తమకి పెడ్యూల్ కులాల కోటాలో ప్రత్యేకమైన కోటాను కేటాయించవలసిందని ఉద్యమించారు. రిజర్వేషన్ సౌకర్యం ఆయా వర్గాలలోని విద్యావంతులకు మాత్రమే అందుబాటులో ఉంటున్నది. వారిలో కూడా కొందరు మతం మార్చుకున్నా ఆ విషయాన్ని సర్టిఫికేట్లలో పేర్కొనకుండా రిజర్వేషన్లు పొందుతున్నారు. ప్రస్తుతం రిజర్వేషన్లు సామాజిక న్యాయం, సమానత్వం సాధించడానికి ఉద్దేశించినవనే ప్రచారం విపరీతంగా సాగుతున్నందువల్ల మహిళలకు రిజర్వేషన్లు అవసరం లేదు అని అనలేము. ఐతే కొన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకోవాలి. మహిళలతోపాటు వికలాంగులు, పెన్షన్ పొందేవారు ఇలాంటి వారి గురించి కూడా ఆలోచించాలి.

దేశ రక్షణ విషయంలో అలక్ష్యం తగదు.

డిసెంబరు 23 - 29, 1996

మన దేశంలో క్రమంగా భద్రతా దళాల పట్ల నిర్లక్ష్య వైఖరి, దేశ భద్రత, ఆంతరంగిక భద్రతల పట్ల నిర్లిప్త వైఖరి ఎక్కువవుతున్నాయి. శత్రువులపై సాధించిన విజయాన్ని ఏ దేశం మరచిపోలేదు. యుద్ధ వీరులను మరచి పోరాదు. శత్రువులపై సాధించిన విజయాలకు గుర్తుగా ఉత్సవాలు చేసుకోకుండా ఉండదు. దేశ భద్రతకి అవసరమైన చర్య తీసుకోకుండా ఉండదు. దురదృష్టవశాత్తు భారత్ గత ఆరు సంవత్సరాలుగా అందుకు విరుద్ధంగా ప్రవర్తిస్తున్నది. ఈ కాలంలోనే ఢిల్లీలో పూర్తి మెజారిటీ పొందని, మిశ్రమ ప్రభుత్వాలు పాలనలోకి రావడం, మతతత్వ, కుల రాజకీయాలు పెచ్చుపెరిగిపోవడం, చుట్టూ ప్రక్కల దేశాల నుండి అక్రమ చొరబాటుదారుల ప్రవేశం ఎక్కువ కావడం జరిగింది. డిసెంబరు 10, 1996న 'భారత్ భద్రత 2000 సంవత్సరం, ఆ తరువాత' అనే ఒక అంశంపై చర్చాగోష్టి జరిగింది. అందులో జనరల్ ఎస్.కె.సిన్హా, ఎయిర్ మార్షల్ టాండన్, వైస్ ఎడ్మిరల్ రాజు, జనరల్ కరియప్ప వంటి మాజీ సైనికాధికారులు పాల్గొన్నారు. వీరంతా పదవీవిరమణ చేసినా దేశ భద్రత, రక్షణ బలగాల విషయంలో ఇప్పటికీ ఎంతో ఆసక్తిని చూపుతున్నారు. వీరితోబాటు ప్రస్తుతం సైన్యంలో పనిచేస్తున్న అధికారులు, విశ్వవిద్యాలయ ప్రొఫెసర్లు, ప్రముఖులైన పౌరులు గోష్టిలో పాల్గొన్నారు. ఐతే చర్చాగోష్టిలో చర్చించబడిన అంశాలు, వాటి ద్వారా సృష్టమైన విషయాలు ప్రతి భారతీయుడిని ఆలోచింపజేస్తాయి.

మనదేశ భద్రతకి ముప్పుగా పరిణమించే విదేశీ శక్తులు మూడు. అమెరికా మన భూభాగాల్ని ఆక్రమించుకోవాలని ప్రయత్నించకపోయినా ఆసియాలో భారత్ ఒక బలమైన దేశంగా రూపుదిద్దుకుంటున్నదనే విషయం మాత్రం అమెరికా పట్టించుకోకుండా ఉండలేదు. కనుక దేశం లోపల, బయట అనేక సమస్యలు సృష్టించి తద్వారా ఆసియాలో భారత్ బలమైన దేశంగా రూపొందకుండా చూసేందుకు శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తుంది. అమెరికా మనదేశ వ్యాపార, పారిశ్రామిక, ఆర్థిక రంగాలలో జోక్యం చేసుకుంటుంది. ఇది ప్రత్యక్షమైన మార్గం. ఇది కాకుండా పరోక్షంగా దేశంలో మత, జాతి, భాషా, కుల విభేదాలను సృష్టించడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. అమెరికాతో ఒక ఒప్పందం

చేసుకోవడం రాజకీయపరంగా విజ్ఞతతో కూడిన చర్య అవుతుంది. దాని వలన అమెరికా విచ్చిన్నకరమైన కార్యకలాపాలకు ప్రోత్సాహం ఇవ్వకుండా చూసుకోవచ్చును. అమెరికా భారత్ ఒక అభివృద్ధి చెందిన దేశంగా రూపొందడానికి ఎలాంటి సహాయం అందించకపోయినా కనీసం శత్రుదేశంగా వ్యవహరించకుండా ఉంటే చాలు. గతంలో మనదేశం సోవియట్ రష్యాకి ఇచ్చిన మద్దతు, హంగరి, చెకోస్లావేకియా, పోలెండ్, తూర్పుజర్మనీ, ఆఫ్ఝనిస్థాన్, దక్షిణ యెమన్ మొదలైన దేశాల్లో రష్యా సాగించిన నిరంకుశ పాలన, సోమాలియా, ఇథోపియా, ఈజిప్ట్, నిగరాగువా, క్యూబా మొదలైన దేశాల్లో సాగించిన అమెరికా వ్యతిరేక కార్యకలాపాలు వీటన్నింటివల్ల అమెరికాలో మనదేశం పట్ల వ్యతిరేకత నిర్మాణం అయింది. ఇంతేకాక అంతగా బలం లేని దేశాలతో కలిసి అలీన ఉద్యమం పేరిట భారత్ ఒక అలీన దేశాల కూటమిని రూపొందించడానికి ప్రయత్నించడం, అందులో క్యూబా వంటి కమ్యూనిస్టు దేశాలు సభ్యులు కావడం, ఆ కూటమి ఎక్కువగా అమెరికాకు వ్యతిరేకంగా మాట్లాడటం వల్ల కూడా అమెరికాకు భారత్ పట్ల వ్యతిరేక భావం ఏర్పడింది. భారత్ అనుసరిస్తున్న అలీన విధానం కమ్యూనిజానికి పరోక్షమద్దతుగా కనబడింది.

చైనా జనాభా, ప్రకృతి వనరులు భూవిస్తీర్ణం మొదలైన అంశాల మూలంగా సూపర్ పవర్ గా రూపొందింది. అమెరికా, రష్యాలు పరోక్షంగా విమర్శించినా చైనాను మాత్రం బలమైన రాజ్యంగా గుర్తించాయి. చైనా భారత్ లో భూభాగాల్ని ఆక్రమించాలని ప్రయత్నించకపోవచ్చును. కాని భారత్ బలమైన రాజ్యంగా రూపొంది టిబెట్ వంటి ప్రాంతాల విషయంలో తనని ప్రశ్నించే స్థాయికి రాకూడదని మాత్రం భావిస్తుంది. లడక్ ప్రాంతంలో అక్సాయ్ చిన్ ప్రాంతాన్ని ఆక్రమించిన చైనా అంతటితో తృప్తిపడుతుంది. ఐతే భారత్ ఆ భూభాగంపై తన హక్కుని వదులుకోవలసి వస్తుంది. మెక్ మోహన్ సరిహద్దు రేఖని భూమిపై గుర్తిస్తే అంగీకరించడానికి చైనా సిద్ధపడవచ్చును. బంగాళాఖాతం గుండా హిందూ మహాసముద్రంలోకి దారి ఉండాలని చైనా కోరుకుంటుంది. దీనికోసం బంగ్లాదేశ్ నిగాని, బర్మానుగాని, భారత్ లో భూభాగాలైన ఈశాన్య రాష్ట్రాలనుగాని చైనా తన గుప్పెట్లో పెట్టుకోవాలి. బంగ్లాదేశ్ లో ప్రకృతి వనరుల కొరత, విపరీతంగా పెరిగిపోతున్న జనాభా వంటి సమస్యల వల్ల ఆ దేశం వల్ల పాకిస్తాన్, భారత్, చైనా, బర్మాలకు ఎలాంటి

ఉపయోగం లేకపోగా అనేక నష్టాలు కలుగుతాయి. బంగ్లాదేశ్ పై ఆధిపత్యం వహిద్దామనుకునే ఏ దేశమైనా అక్కడి ప్రజలకు తిండి, బట్ట సమకూర్చేందుకు బిలియన్ల రూపాయలు గుమ్మరించవలసి వస్తుంది. కనుక చైనా బంగ్లాదేశ్ ని తన గుప్పెట్లో పెట్టుకునే ప్రయత్నం చేయదు. బంగాళాఖాతానికి దారి ఏర్పరుచుకునేందుకు చైనాకి ఉన్న సులభమైన మార్గం బర్మా. అమెరికా, రష్యాలతో గాని, భారత్ తోగాని అంతగా సత్సంబంధాలు లేని బర్మాని సులభంగా ఉపయోగించుకోవచ్చుని చైనా భావించవచ్చును. చైనా ఇప్పటికే బంగాళా ఖాతంలోని బర్మాకి చెందిన కొన్ని దీవులను లీజుకు తీసుకుంది. అందుచేత భారత్ గతాన్ని ఎక్కువగా తప్పకోకుండా తగిన జాగ్రత్తతో, చైనాపట్ల అనవసరమైన అనుమాన వైఖరిని అవలంబించకుండా వ్యవహరించగలగాలి. అలాగే చైనా పాకిస్తాన్ లో ఆయుధాలు సరఫరా చేస్తున్నదనే సంగతి కూడా గుర్తుపెట్టుకుని వ్యవహరించాలి. చైనా ఇప్పటికే న్యూక్లియర్ రియక్టర్లు పాకిస్తాన్ కు సరఫరా చేసింది. చైనా పాకిస్తాన్ తో స్నేహం చేయడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. ఒకప్పుడు చైనా, భారత్ లు సమానస్థాయిలో ఉండేవి. కాని ఆ తరువాత చైనా ఆర్థిక రంగంలో, సైనిక రంగాలలో భారత్ కంటే చాలా ముందుకు ప్రయాణించింది. కనుక ఇప్పుడు భారత్ తో ప్రత్యేకంగా శత్రుత్వం వహించవలసిన అవసరం చైనాకు అంతగా లేదు. కమ్యూనిజం పేరుతో భారత్ ని గుప్పెట్లో పెట్టుకోవాలని కూడా చైనా ప్రయత్నించదు. భారత్ లో కమ్యూనిస్టులతో చైనాకి చెప్పుకోదగ్గ సంబంధాలు లేవు. పైగా మనదేశంలోని కాంగ్రెస్, బిజెపి వంటి పార్టీల నాయకులను చైనా నాయకులు తమ పర్యటనల సందర్భంగా కలుసుకుంటున్నారు.

ఇకపోతే పాకిస్తాన్ మాత్రం నిస్సందేహంగా మన శత్రువు. హిందువులపై ద్వేషంతో పాకిస్తాన్ సృష్టించబడింది. కనుక ఆ ద్వేషాన్ని పెంచి పోషించకపోతే పాకిస్తాన్ అస్తిత్వానికే ముప్పు వాటిల్లుతుంది. ఇప్పటికే ఒకసారి విభజించబడి తూర్పు పాకిస్తాన్ ని పోగొట్టుకుంది. బంగ్లాదేశ్ ఏర్పాటు భారత్ కు ప్రయోజనకరమా? లేక పాకిస్తాన్ కి లాభదాయకమా అన్నది చర్చనీయాంశం. పాకిస్తాన్ తూర్పు, పశ్చిమ ప్రదేశాల్లో తలెత్తే వివాదాలు, సంఘర్షణలను పరిష్కరించుకోవడంలో మునిగి ఉండి ఆర్థికపరంగా, సైనికపరంగా బలహీన పడుతుందని కనుక అలా ఉంటేనే మంచిదని రాజాజీ భావించారు. అది నిజమే

అనిపిస్తుంది. ప్రస్తుతం పాకిస్తాన్ తన సైనిక శక్తినంతటినీ భారత్ కు వ్యతిరేకంగా ఉపయోగిస్తున్నది. మరోప్రక్క బంగ్లాదేశ్ భారత్ లో చొరబాటుదారులను ప్రవేశపెడుతుంది. భారత భూభాగాన్ని ఇస్లాం ఎనిమిది వందల ఏళ్ళు పరిపాలించింది. అలాగే ప్రపంచాన్ని ఇస్లాం మయం చేయాలనే లక్ష్యంతో సాగుతోంది. ఈ అంశాలను మనం ఎప్పుడూ గుర్తుంచుకోవాలి. అలాగే ఎనిమిది వందల సంవత్సరాలు పరిపాలించినా ఇస్లాం ఇక్కడి ప్రజలను పూర్తిగా ముస్లిములుగా మార్చలేకపోయింది. అదే ఇతర దేశాలలో ఎక్కడెక్కడ ఇస్లాం దాడి జరిపిందో అక్కడి ప్రజలు తమ సంస్కృతి, పరంపరను పూర్తిగా కోల్పోయి ఇస్లాంకి దాసోహమన్నారు. పాకిస్తాన్ పౌరుల్లో అధికశాతం మతం మార్చుకున్నవారే. తమ మతాచారాలను నమ్మనివారి పట్ల ఏర్పడే విపరీతమైన ద్వేషమే ఈ శత్రుత్వానికి ప్రధాన కారణం. దీనికి తోడు 1965, 1971లలో పాకిస్తాన్ భారత్ చేతిలో చవిచూసిన పరాజయాలు కూడా శత్రుత్వాన్ని, ద్వేషాన్ని పెంచాయి. జమ్మూ కాశ్మీర్ లో ముస్లిం జనాభా ఎక్కువగా ఉన్నా ఆ రాష్ట్రం భారత్ లో అంతర్భాగంగా ఉండడం వల్ల పాకిస్తాన్ ఏర్పాటుకు మూలకారణమైన ద్వితీయ సిద్ధాంతం అసంబద్ధమైనదని నిరూపితమవుతోంది. పాకిస్తాన్, భారత్ లలోని ముస్లిములు తాము భారత్ కు సహజసిద్ధమైన పాలకులమని భావిస్తారు. 1857లో హిందూ విప్లవకారులు బహదూర్ షాజహాన్ ని ఢిల్లీ పాలకునిగా గుర్తించినా చివరికి మాత్రం హిందువులు ముస్లిములను మోసగించారని ముస్లిం సిద్ధాంతకర్తలు మేధావులు అంటారు. ఎందుకంటే బ్రిటీష్ వారికి వ్యతిరేకంగా సాగిన ఉద్యమం హిందూ రాజులు పరిపాలనలో ఉన్న ప్రాంతాల్లో ఏ మాత్రం విస్తరించలేదని, ఆ ఉద్యమానికి హిందూ రాజులు సహకరించలేదని వారు ఆరోపిస్తుంటారు. బ్రిటీష్ వారు దేశాన్ని వదలి పోయినప్పుడు ఒకప్పటి మొగలాయి పాలకుల ప్రతినిధులుగా తమకే పరిపాలన అందాలని ముస్లిములు భావించారు. ఇలాంటి ఆలోచనలు, విశ్వాసాలు అటు పాకిస్తాన్ ముస్లిములలో, ఇటు భారత్ లోని ముస్లిములలో సమానంగా ఉంటాయి. పాత తరానికి చెందిన పాకిస్తానీయులే కాక, నవ తరానికి చెందిన వారు కూడా ఇదే విధంగా ఆలోచిస్తున్నారని జనరల్ సిన్హా పేర్కొన్నారు. ఒక పాకిస్తాన్ చరిత్రకారుడు తన పుస్తకంలో ఈ ఆలోచనలకి, విశ్వాసాలకు సైద్ధాంతిక మద్దతును కూడా సమకూర్చాడు. ఈ సందర్భంగా జనరల్ సిన్హా

ఒక సంఘటన ఉదహరించారు. శ్రీసిన్హా కుమారుడు విదేశీ వ్యవహారాల శాఖలో పని చేస్తున్నందువల్ల ఇస్లామాబాద్ లో ఉండవలసి వచ్చింది. ఇస్లామాబాద్ లోనే ఉండే శ్రీ సిన్హా మనవడు ఒకసారి పాట్లాకి శ్రీ సిన్హాని చూడటానికి వచ్చినప్పుడు కాశ్మీర్ భారత్ లోనే ఉండటానికి కారణమేమిటని అడిగాడు. పాకిస్తాన్ లో అతని స్నేహితులు కాశ్మీర్ ముస్లిములదని కనుక హిందువులకు వారిని పరిపాలించే హక్కు లేనేలేదని చెప్పారు. కాశ్మీర్ పాకిస్తాన్ లోనే ఉండాలని వాళ్ళు చెప్పారు. ఇలా ప్రతీ పాకిస్తాన్ పిల్లవాడు భారత్ పట్ల వ్యతిరేక భావంతో పెరుగుతాడు. కనుక సమీప భవిష్యత్ లో పాకిస్తాన్, భారత్ ల మధ్య సుహృద్భావ పూర్వకమైన సంబంధాలు నెలకొల్పవచ్చనే ఆలోచన ఎంత సత్యదూరమో మనకు అర్థమవుతుంది.

పాకిస్తాన్ భారత్ సైనిక శక్తిని ఎదుర్కోలేదు. కాని పూర్తి సహాయ సహకారాలను అందించే ఆరు ముస్లిం రాజ్యాలు మాత్రం పాకిస్తాన్ కి అన్ని రకాల ఆయుధాలు సమకూర్చి పెట్టడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాయి. కాశ్మీర్ విషయంలో ఇరాక్ తప్పించి ఏ ముస్లిం దేశం, ఈజిప్టుతో సహా, భారత్ ను సమర్థించడం లేదు. మరో ప్రక్క ఇస్లామ్ దేశాల సంస్థ (ఓఐసి) మాత్రం ముస్లిం కాశ్మీర్ ని భారత్ ఆక్రమించిదని తీర్మానాలు చేస్తున్నది. పాకిస్తానీయేతర ముస్లిం దేశాల మద్దతును సంపాదించేందుకుగాను భారత్ ఒకప్పుడు ముస్లిం దేశాల సంస్థలో సభ్యత్వాన్ని సంపాదించడానికి సైతం ప్రయత్నించింది. శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ హయాంలో మొరాకోలో జరిగిన ముస్లిం దేశాల సమావేశాలకు భారత ప్రభుత్వం ఫక్రుద్దీన్ ఆలీ అహ్మద్ ను తన ప్రతినిధిగా పంపింది. అంతేకాదు. ఓఐసిలో సభ్యత్వం ఇవ్వవలసిందిగా దరఖాస్తు కూడా చేసుకుంది. అదృష్టవశాత్తు ఆ అభ్యర్థన తిరస్కరించబడిందనుకోండి. కనుక శత్రుత్వానికి కాలుదువ్వే వారితో సంధి ప్రయత్నాలు చేస్తే ఎలా బెడిసి కొడతాయో ఈ సంఘటన ఋజువు చేస్తోంది.

జాతి వైషమ్యాలు, ఎన్నిక అయిన ప్రభుత్వాల బర్తరఫ్ ల మధ్యలో పాకిస్తాన్ తన వ్యతిరేక కార్యకలాపాలను కొనసాగించగలదా అన్నది ప్రశ్న. సింధ్ లో భారతదేశం నుండి వెళ్ళిన ముస్లిములు ఎదుర్కొంటున్న కష్టాలు, బంగ్లాదేశ్ లోని 2,00,000 ముస్లిములను వెనుకకు తీసుకోవడానికి పాకిస్తాన్ తిరస్కరించడం వంటివి గమనించిన తరువాత భారతీయ ముస్లిములలో

‘పాకిస్తాన్ తమ సంరక్షణ చూస్తుందా అని, తమ పితృభూమి అనే ఆలోచనలు ఎంతవరకు నిజం’ అనే ప్రశ్న తలెత్తుతోంది. ఐతే దీనివల్ల భారత్ కి పెద్దగా ఉపయోగం ఏదీ ఉండదు.

బంగ్లాదేశ్ సైనిక పరంగా భారత్ కు ప్రమాదం కాబోదని నేను అన్నాను. కాని బంగ్లాదేశ్ నుండి వస్తున్న చొరబాటుదారుల వల్ల అంతకంటే పెద్ద ప్రమాదమే ఎదుర్కొనవలసి వస్తుంది. చొరబాటు దారుల వల్ల ఒక మతవర్గపు సంఖ్య ఆయా ప్రాంతాల్లో పెరిగిపోతుంది. బెంగాల్, బీహార్, అస్సాంలోకి ప్రవేశిస్తున్న చొరబాటుదారుల ప్రవాహానికి అడ్డుకట్ట వేయాలంటే ఈ మూడు రాష్ట్రాల్లోనే కాక ఢిల్లీలో కూడా జాతీయ దృక్పథం కలిగిన ప్రభుత్వం ఏర్పాటు కావాలని శ్రీ సిన్హా అభిప్రాయపడ్డారు. భారత్ లోకి అక్రమంగా ప్రవేశించే వేలాది మంది బంగ్లాదేశీయులకు వారి మతానికి చెందినవారు ఇక్కడ ఆశ్రయం కల్పిస్తే, ‘సెక్యూలర్’, వామపక్ష పార్టీలు వారిని ఓటు బ్యాంకులుగా ఉపయోగించు కోవడానికి ఓటర్ల జాబితాలో చేర్చుతున్నాయి. ఈ పార్టీల వైఖరి మూలంగా దేశ ఆర్థిక పరిస్థితి క్షీణించడమే కాక మత సామరస్యం దెబ్బతింటుంది.

గత ఐదు సంవత్సరాలుగా పాకిస్తాన్ నుండి ప్రమాదం ఎక్కువవుతున్నా రాజకీయ పార్టీలు దేశ భద్రత, రక్షణల విషయాన్ని ఏ మాత్రం పట్టించుకోవడం లేదు. కాశ్మీర్ ఆరని మంటలా తయారయ్యింది. దేశపు ఆర్థిక వనరులలో పెద్ద మొత్తం ఆ రాష్ట్రానికి ధారపోయవలసి వస్తోంది. మనదేశం 1.2 మిలియన్ సైనిక బలగాలతో ప్రపంచంలోనే మూడవ స్థానంలో ఉన్నా 1990 నుండి ప్రతి సంవత్సరం మన సైన్యపు పోరాట పటిమ, సమర్థత తగ్గిపోతూ ఉంది. 1960లో స్థూల జాతీయోత్పత్తిలో 5% సైనిక బలగాల కోసం కేటాయించబడేది. ప్రస్తుతం అది 2.5%కి తగ్గింది. 1960లో బడ్జెట్ లో 55% సైన్యానికి ఆయుధాలు, యుద్ధ విమానాలు, యుద్ధనౌకలు కొనుగోలు చేయడానికై కేటాయించబడేది. కాని ఎప్పుడు బడ్జెట్ లులో 27% మాత్రమే ఇందుకు కేటాయించడం జరుగుతోంది. అలాగే సైనిక ఉద్యోగాలలో ఇంతకు ముందు ఉన్న ఆకర్షణ కొరవడుతున్నది. ప్రస్తుతం సైన్యంలో 15,000 ఆఫీసర్ పోస్టులు ఖాళీగా ఉన్నాయి. మన సైనిక దళాలలో చోటుచేసుకుంటున్న నిర్లిప్తతను, నిరాసక్తతను అర్థం చేసుకున్న పార్టీలు చాలా తక్కువ.

మన దేశంలోని సామాజిక, రాజకీయ పరిస్థితుల మూలంగా దేశ భద్రతకు ముప్పు ఏర్పడే ప్రమాదం ఉంది. గత కొద్ది సంవత్సరాలుగా రాజకీయ పార్టీలు దేశ సంపదను దోచుకోవడంలో ఒకనాటి ఈస్ట్ ఇండియా కంపెనీను గుర్తుకు తెస్తున్నాయి. ఈస్ట్ ఇండియా కంపెనీ మాదిరిగానే దోచుకున్న సంపదని విదేశాలకు తరలించి అక్కడి బ్యాంకులలో భద్రపరుచుకుంటున్నారు. ఒక అంచనా ప్రకారం గత దశాబ్దకాలంలో దాదాపు 1,00,000 కోట్ల రూపాయలు రాజకీయ నాయకుల జేబులలోకి చేరిపోయాయి. అక్కడి నుండి విదేశీ బ్యాంకుల్లో జమచేయబడ్డాయి. ఈస్ట్ ఇండియా కంపెనీ దేశంలో ఒక రాజకీయ మరొక రాజకీయ తగాదాలు పెట్టి తద్వారా లాభం పొందుతూ వచ్చింది. ప్రస్తుతం మన రాజకీయ పార్టీలు కూడా సరిగ్గా ‘విభజించు పాలించు’ అనే పద్ధతినే అనుసరిస్తున్నాయి. వీరంతా తమనితాము ‘సెక్యూలర్ కూటమి’ అని పిలుచుకుంటున్నారు. జాతీయ దృక్పథాన్ని కలిగిన భారతీయ జనతాపార్టీని అధికారంలోకి రాకుండా అడ్డుకుంటున్నారు. ఒకప్పటి సామ్రాజ్యవాద పాలకులు అనుసరించిన ‘విభజించు పాలించు’ అనే పద్ధతినే అనుసరించి హిందువులను 4700 కులాలుగా విడదీసి ఒకరికి, మరొకరి మధ్య విభేదాలు సృష్టిస్తున్నారు. ‘సెక్యూలరిజం’, ‘సామాజిక న్యాయం’ వంటి నినాదాల హోరులో తమ అనైతిక కూటమిని, ప్రభుత్వ వ్యవస్థ ద్వారా తాము సాగిస్తున్న దోపిడిని బయటపడకుండా కాపాడుకుంటున్నారు.

దేశ భద్రత విషయంలో ప్రస్తుతం అనుసరించబడుతున్న నిర్లక్ష్య వైఖరి సరైనది కాదని సైనికాధికారులు తమ పాలకులకు ఎప్పుడైనా తెలియజెప్పారా? ఈ సందర్భంలో శ్రీ సిన్హా ఒక సంఘటనను ఉదహరించారు. జనరల్ కరియప్ప ఒకసారి జవహర్ లాల్ నెహ్రూతో ‘మనం కేవలం పాకిస్తాన్ పైనే దృష్టి కేంద్రీకరిస్తున్నాం కాని చైనా నుండి కూడా ప్రమాదం ఎదురుకావచ్చును’ అని అన్నారు. అందుకు నెహ్రూ ‘మీరు పాకిస్తాన్ సంగతి చూసుకోండి, మీపైన ఉన్నవారు చైనా సంగతి చూసుకుంటారు’ అని సమాధానం ఇచ్చారు. సైనికాధికారులు చెప్పినది చేయటమే తప్ప రాబోయే ప్రమాదం గురించి ఆలోచించడంగాని, ఏం చేయాలని ఆలోచించడం కాని చేయరాదని ఆయన ఉద్దేశ్యంగా కనిపిస్తుంది. ఐతే ఆ తరువాత ఏం జరిగిందన్నది మనందరికీ తెలుసు. సర్దార్ పటేల్, కె.ఎమ్.మున్నీ, రాజాజీల సలహాలను పెడచెవిన పెట్టి

ఐక్యరాజ్యసమితిలో చైనా మాట ప్రకారం వ్యవహరించారు. కాని 1962లో అదే చైనా భారత్‌ను అతిహీనంగా అవమానానికి గురిచేసింది. దేశరక్షణ విధానాన్ని రూపొందించడంలో తమని ఏనాడూ సంప్రదించలేదని సైనికాధికారులు స్పష్టం చేశారు. ఒకరోజు అమ్మకం పన్ను గురించి, మరొకరోజు కుటుంబ నియంత్రణ గురించి విధానాలను రూపొందించే అధికారులు దేశరక్షణ విధానాలను రూపొందిస్తున్నారు. మైనారిటీ ప్రభుత్వాల మూలంగా దేశ పాలనా వ్యవస్థ చాలా బలహీనంగా తయారవుతున్నది. భారత్‌కు శత్రువులు దేశం లోపలనే ఉన్నారు. మాదకద్రవ్యాల అక్రమ రవాణా, తీవ్రవాదం, మతతత్వం, రాష్ట్రాలకు స్వయం ప్రతిపత్తి కల్పించాలనే నినాదం దేశాన్ని బలహీన పరుస్తున్నాయి. ఆసియాలో భారత్, చైనా, కజగిస్తాన్, పాకిస్తాన్, ఇరాన్‌లు అణుశక్తి కలిగిన దేశాలు. ఐతే ఐదింటిలో మిగిలిన నాలుగు మన పట్ల వ్యతిరేకత కలిగినవే. మాదకద్రవ్యాల వ్యాపారాన్ని అదుపు చేయడానికి సింగపూర్‌ని అనుసరించాలి. ఎన్ని సమస్యలు ఉన్నా పాకిస్తాన్ పూర్తిగా కుప్పకూలిపోదు. ఇజ్రాయిల్, ఫ్రాన్స్ వంటి దేశాలతో సత్సంబంధాలు ఏర్పరుచుకోవాలి. ఎందుకంటే ఆ దేశాలు అమెరికా సహాయ సహకారాలను అందుకుంటున్నా తమ స్వేచ్ఛా, స్వాతంత్ర్యాలను నిలబెట్టుకుంటున్నాయి.

పటిష్ఠమైన నౌకా దళ శక్తి కలిగిన దక్షిణ ఆఫ్రికాతో స్నేహం మనకు మంచి చేస్తుంది. ఆయా దేశాలు రక్షణపరంగా, తీవ్రవాదాన్ని అదుపు చేయడంలో గణనీయమైన ప్రగతి సాధించాయి. భారతదేశ నౌకాదళం తన శక్తి సామర్థ్యాలను, స్థానాన్ని కోల్పోతున్నది. మనకు తగినన్ని సబ్‌మెరిన్లు, యుద్ధనౌకలు లేవు. రష్యా నుండి కొనుగోలు చేసుకుంటున్న ఒక్కొక్కటి 30,000 రూ. ఖరీదు చేసే సుఖోయ్ యుద్ధ విమానాలు కేవలం రెండు సంవత్సరాలు మాత్రమే పనికి వస్తాయి. యుద్ధ విమానాలు, ట్యాంకుల తయారీ కోసం రూపొందించబడిన ప్రాజెక్టుల అమలు సత్తనడకతో సాగుతుండటం వల్ల ఎలాంటి ఉపయోగం లేదు. 'అగ్ని', 'పృథ్వి'ల తయారీలో జరుగుతున్న జాప్యం మన రక్షణ సామర్థ్యాన్ని మరింత దెబ్బ తీస్తుంది. మనకు మనమే సృష్టించుకున్న కాశ్మీర్ సమస్యను వెంటనే పరిష్కరించుకోవాలి. '1952కి ముందు ఉన్న స్థితి' అని మాట్లాడటమంటే ఇప్పటి దాక కాశ్మీర్ విలీనం విషయంలో మనం సాధించిన కొద్దిపాటి ప్రగతిని పూర్తిగా కాదనుకోవడమే అవుతుంది. ఐ.కె.

గుజ్రాల్, కుష్వంతసింగ్ వంటివారు పాకిస్తాన్, ఉర్దూలపై గౌరవం, ప్రేమాభిమానాలు చూపించవచ్చుగాని, పాకిస్తాన్ కూడా అదే విధంగా ప్రతిస్పందిస్తుందని భ్రమపడకూడదు. ఆయాచితంగా (అనుకోకుండా) అందివచ్చిన రక్షణ మంత్రి పదవిని వెలగబెడుతున్న ములాయం సింగ్ పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్, భారత్‌ల మధ్య సరిహద్దులనేవి పాటించడంలో అర్థం లేదని అనడం ఇప్పటికే అక్రమంగా దేశంలోకి ప్రవేశించి, నివాసం ఏర్పరచుకుంటున్న ఆయా దేశాల ముస్లిములకు ఆహ్వానం పలకడమే అవుతుంది. భారత్, బంగ్లాదేశ్, పాకిస్తాన్ల కూటమి ఏర్పాటు అనే వాదన ప్రమాదకరమైనది. అలాంటి కూటమి ఏర్పడకుండానే సాగుతున్న అక్రమప్రవేశకుల సమస్య ప్రమాదకర స్థాయికి చేరుకుంది. కూటమి ఏర్పాటు అంటే శత్రువులతో చెలిమి చేయడమే అవుతుంది. దీనివల్ల భారత్ నుండి బంగ్లాదేశ్, పాకిస్తాన్లకు వెళ్ళేవారు ఎవరూ ఉండరు. అప్పుడు భారత్ స్వేచ్ఛా స్వాతంత్ర్యాలకు, సార్వభౌమత్వానికి ముప్పువాటిల్లుతుంది. కనుక దేశంలోని జాతీయ వాదులైన నాయకులు, పౌరులు, పాలకులు సాగుస్తున్న దోపిడీ విధానాలను దేశభద్రతకు చేటుతెచ్చే విధానాలను అందరికీ తెలియజెప్పవలసిన తరుణం ఆసన్నమైంది. స్థూల జాతీయోత్పత్తిలో 5% రక్షణ రంగానికి కేటాయించాలి. ఆయుధాల తయారీని పూర్తి స్థాయిలో చేపట్టాలి. అలాగే యువకులకు నిర్బంధ సైనిక శిక్షణ అమలు చేయడం కూడా ఆలోచించవచ్చును.

**తెలియని మనుజుని సుఖముగ
తెలుపందగు సుఖతరముగ తెలుపగవచ్చున్
దెలిసిన వానిం దెలిసియు
తెలియని నరుదెల్పబ్రహ్మదేవుని వశమే.**

భావం: పూర్తిగా తెలియని వానికి సులభముగ దెలపవచ్చును. చక్కగా తెలిసిన వానికి తెలియచేయుట మరింత సులభము. కానీ స్వల్పజ్ఞానము కలిగి సర్వజ్ఞుడనని గర్వపడు వానిని సృష్టికర్త బ్రహ్మ కూడా రంజింపచేయలేదు.

భారత్ లో మరిన్ని రాష్ట్రాలు

డిసెంబరు 2 - 8, 1996

ఏదో కొద్దిమంది విజాతీయ భావాలు కలిగినవారు తప్పించి భారతీయులంతా ఈ దేశం అంతా ఒకటేనని, ఇది పవిత్రమైన భూమి అని గాఢంగా విశ్వసిస్తారు. పురాణగాథలు, ఆచార వ్యవహారాలు, చరిత్ర మొదలైన వాటివల్ల చిన్నతనం నుండి ప్రతి వారిలో తాము నివసిస్తున్నది జంబూద్వీపం లోని భరతవర్షంలో అనే నమ్మకం బలంగా ఏర్పడుతుంది. భారతదేశం అనగానే ఒక్కసారిగా హిమాలయాలు, వింధ్య, ఆరావళి, సహ్యాద్రి, మహేంద్రగిరి మొదలైన పర్వతాలు, గంగ, తపతి, గోదావరి, కృష్ణ, కావేరి మొదలైన నదులు, బదిరి, అమర్నాథ్, ఉజ్జయిని, ద్వారక, శృంగేరి, కంచి, రామేశ్వరం, శ్రీశైలం వంటి తీర్థాలు, కాశీ, మధురై, ద్వారక వంటి దేవాలయాలు గుర్తుకు వస్తాయి. ఈ భూభాగంలో అనేక చిన్నచిన్న రాజ్యాలు ఉండి ఉండవచ్చును. చిన్నరాజ్యాన్ని పెద్దరాజ్యం ఆక్రమించుకుని ఉండవచ్చును. కాని ఒక దేశంలో నివసిస్తున్నామని, తాము ఒక ధర్మానికి చెందిన వారమని, తమ ఆచారవ్యవహారాలు, పండుగలు, తీర్థస్థలాలు, గుడులు అన్నీ ఒక్కటేననే విషయం తెలుసు. అనేకమంది కాశీ, మధుర, అయోధ్య, రామేశ్వరాలను దర్శించుకోవడం తమ జీవిత ధ్యేయంగా భావించేవారు. ఒక రాజ్యానికి రాజు మరో రాజ్యంలోని దేవాలయాలకు కానుకలు సమర్పించేవాడు. అనేక మంది రాజులు సాధ్యమైనంత ఎక్కువ భూభాగాన్ని ఏలాలని ఉవ్విళ్ళూరేవారు. మహాభారతంలో ధర్మరాజు, ఆ తరువాత, అశోకుడు, కొంతవరకు హర్షుడు, సముద్రగుప్తుడు ఇలా ఎక్కువ భూభాగాన్ని పరిపాలించేవారే. దీని ద్వారా కూడ భారత్ ఒక దేశమనే విషయం స్పష్టమవుతుంది. దండయాత్రదారులు కూడా ఈ దేశం అంతా ఒకటేనని భావించేవారు. అక్షరు, ఔరంగజేబు దేశంలో ఎక్కువ భాగాన్ని తమ పరిపాలన క్రిందకు తేవాలని ప్రయత్నించారు. బ్రిటీషువాళ్ళు మాత్రమే దేశం మొత్తాన్ని తమ పరిపాలనలోకి తెచ్చుకోవడంలో సఫలం అయ్యారు. దానికి కారణం వారికి ఉన్న అధునాతన ఆయుధాలు, 800 సంవత్సరాల పాటు ఇక్కడి రాజులు మతం పేరుతో మారణహోమం సృష్టిస్తున్న శత్రువులను ఎదుర్కోవడానికి నిరంతరం పోరాటం సలిపి అలిసిపోయి ఉండటం.

ఏక రూపరాజ్యం అనేది గత 150 సంవత్సరాల నాటి నుండే ప్రాచుర్యంలోకి వచ్చిన భావన. గ్రీకు, ఇరాన్, టర్కీ, రష్యా రాజ్యాలు అనేక చిన్నచిన్న రాజ్యాలు కలిగినవి. బ్రిటీష్, ఫ్రెంచి ఇతర సామ్రాజ్యవాద దేశాలు కూడా అంతే. గత శతాబ్దిలో మాజినీ, గారిబాట్లీలు ఇటలీలోని రాజ్యాలన్నింటినీ ఏకం చేసి ప్రస్తుత ఇటలీ రాజ్యాన్ని ఏర్పాటు చేశారు. 125 సంవత్సరాల క్రితం ఛాన్సలర్ బిస్మార్క్ నేతృత్వంలో జర్మనీలోని చిన్నచిన్న రాజ్యాలన్నీ ఏకమై జర్మనీ ఏర్పడింది. యునైటెడ్ కింగ్డమ్ ఏర్పడి 200 సంవత్సరాలు కాలేదు. ఇలాంటి పాశ్చాత్య దేశాలతో పోలిస్తే భారత్ ఒక దేశంగా ఒక రాజ్యంగా అనేక వేల సంవత్సరాల నుండి విలసిల్లుతోంది.

ఇదంతా ఎందుకు చెబుతున్నానంటే మనమంతా ఒకే దేశానికి చెందిన వారమనే విశ్వాసం మనలో బలంగా పాతుకుంది. దానిని ఎవరూ తుడిచివేయలేరు. అప్పుడప్పుడు అక్కడక్కడ ఏదో ఒక పార్టీ లేక ఒక వర్గం తాము ప్రత్యేకమైన జాతి అని అనడం వినిపించవచ్చును. కాని వివాదం సమసి పోయిన తరువాత మన ఏకాత్మ భావన తిరిగి ప్రాముఖ్యత సంతరించుకుంటుంది. ఉదాహరణకి సిక్కులు పంజాబీ సుబా కావాలని డిమాండ్ చేశారు. కొందరు అది వేర్పాటువాదానికి దారి తీస్తుందని అన్నారు. కాని 1965లో పాకిస్తాన్ దాడి చేసినప్పుడు దానిని తిప్పికొట్టడంలో ప్రధాన పాత్ర వహించింది పంజాబ్ ప్రజే. తమిళనాడులో డిఎంకె వేర్పాటువాద ధోరణిని అవలంబిస్తున్నదని అందరూ భావించేవారు. కాని 1962లో చైనా మనపై దురాక్రమణ చేసినప్పుడు ద్రవిడుల కోసం స్వతంత్ర్య రాష్ట్రం కావాలని ఉద్యమం నిర్వహిస్తున్న డిఎంకె నాయకుడు అన్నదొరై తన ఉద్యమాన్ని ప్రక్కకు పెట్టి తమిళ ప్రజలంతా చైనా దురాక్రమణను ఎదుర్కొని, దేశ సమైక్యతను కాపాడటానికి ఏకం కావాలని పిలుపునిచ్చాడు. భరతవర్షం, భరతఖండం అనే భావన ఎంత బలంగా ఉందంటే ఎక్కడైనా స్వతంత్ర్య రాష్ట్రం కోసం ఉద్యమాలు సాగినా దేశ సమైక్యత సమగ్రతలకు ముప్పువాటిల్లినప్పుడు మాత్రం ఆ వివాదాలన్నీ సమసిపోతాయి. పాకిస్తాన్ దండయాత్ర పంజాబ్ లో భీతావహమైన పరిస్థితిని సృష్టించింది. కాని తామంతా ఒకే దేశానికి చెందిన వారమనే ఏకాత్మ భావన హిందువులలోనూ, సిక్కులలోనూ జాగృతమవడం వల్ల ఆ దాడిని ఎదుర్కొని నిలువగలిగాం. కనుక గూర్ఖాలాండ్, బోడోలాండ్, ఉత్తరాఖాండ్, జార్ఖండ్,

చత్తీస్‌ఘడ్, విదర్భ, తెలంగాణ మొదలైన ప్రత్యేక రాష్ట్రాల కోసం సాగుతున్న సాగిన ఉద్యమాలు దేశ సమైక్యతని బలహీన పరచలేవని అనిపిస్తుంది. ఒకసారి అలాంటి భయాలు తొలగిపోతే అప్పుడు మనం ప్రత్యేక రాష్ట్రాలకోసం సాగుతున్న ఉద్యమాలను సరిగా అర్థం చేసుకోగలుగుతాం.

జనాభా పరంగా విస్తీర్ణం పరంగా చిన్నదైన గోవా, త్రిపుర, హిమాచల్ ప్రదేశ్, నాగాలాండ్, మిజోరం మొదలైన వాటికి రాష్ట్ర ప్రతిపత్తి కల్పించాం. భాషాపరమైన సారూప్యత వల్ల కూడా ఎలాంటి ఇబ్బందులు కలుగలేదు. మనదేశంలో హిందీ వ్యవహార భాషగా ఆరు రాష్ట్రాలు, మరాఠీ, బెంగాలీ, తమిళం వ్యవహార భాషలుగా, రెండు రాష్ట్రాలు ఉన్నాయి. అలాగే ప్రత్యేక రాష్ట్రం కోరుకునే ప్రజలు దేశ విభజనను కోరుకోవడం లేదు. కాని మతం పేరుతో జమ్మూకాశ్మీర్‌లో మాత్రం వేర్పాటువాదం పెచ్చుపెరిగిపోతోంది. అలాగే పెద్ద రాష్ట్రాల్లో (బీహార్, ఉత్తరప్రదేశ్ మొ॥) పరిపాలన కష్టతరం అవడం వల్ల స్వార్థపరులైన రాజకీయ నాయకులు తమ అసమర్థ విధానాలకు, పరిపాలనకు అదే కారణమని చూపుతున్నారు. చిన్న రాష్ట్రాలైన హర్యానా వంటివి వేగంగా అభివృద్ధిని సాధించగలిగాయి. చిన్న రాష్ట్రాల్లో పరిపాలన సులభతరంగా ఉంటుంది. వేరువేరు ప్రాంతాల్లో వివిధ రాజులు, నవాబులు పరిపాలించడం వల్ల ఆయా ప్రాంతాల్లో ప్రత్యేకమైన పద్ధతులు, వ్యవస్థ ఏర్పడ్డాయి. సరైన పరిపాలన, అభివృద్ధి వ్యవస్థల కోసం ప్రత్యేక రాష్ట్రం కావాలని అనేక వర్గాలు డిమాండ్ చేస్తున్నాయి. కాని వారి భావనలను విశ్వాసాల్ని పట్టించుకోకపోతే అప్పుడు భారతదేశ సమైక్యత, సమగ్రతలను మనలోని భావాత్మక ఐక్యత కాపాడుతున్నట్లే. ఆంధ్రప్రదేశ్, మహారాష్ట్ర, మధ్యప్రదేశ్, బీహార్, ఉత్తరప్రదేశ్, పశ్చిమబెంగాల్‌ల సమైక్యత, సమగ్రతలను అలాంటి భావాత్మక ఐక్యత కాపాడుతుంది. ప్రజలు ఒకరికొకరు శత్రువులు కారు. తాము ప్రత్యక్షంగా పాలు పంచుకోగలిగిన పరిపాలన, ప్రభుత్వాలను వారు కోరుకుంటున్నారు. కనుక పరస్పర సహకారం ఒప్పందాల ద్వారా పునర్వ్యవస్థీకరణ జరగాలి. అంతేకాని ఉద్యమాలు, ఒప్పందాల ఉల్లంఘనల ద్వారా కాదు.

పైన చర్చించిన విషయాల ఆధారంగా సమస్యలను ప్రారంభ దశలోనే పరిష్కరించడానికి ఒక పద్ధతిని రూపొందించవచ్చును. ఆంధ్రప్రదేశ్‌ని తీసుకుందాం. ఈ రాష్ట్రంలో మూడు ప్రాంతాలు ప్రధానంగా కనిపిస్తాయి.

తెలంగాణ, రాయలసీమ, ఆంధ్ర. మద్రాస్ ప్రాంతంలో కలసి ఉన్నప్పుడు తెలుగు మాట్లాడేవారికి ప్రత్యేక రాష్ట్రం ఏర్పడాలని ఉద్యమం ప్రారంభమవుతున్నప్పుడు రాయలసీమ ప్రజలు తమ కంటే ఎక్కువ చదువుకున్న, ఆస్తిపరులైన కోస్తా ప్రజలు తమపై ఆధిపత్యం చెలాయిస్తారని సందేహించి తాము మద్రాస్ ప్రాంతంలోనే ఉంటామని, లేదా తమకి కొన్ని హామీలు ఇవ్వాలని కోరారు. ప్రత్యేక రాష్ట్రాల కోసం ఉద్యమాలు కొందరు స్వార్థపూరితులైన రాజకీయ నాయకుల మూలంగా ప్రారంభం కావచ్చును. కాని అంతమాత్రాన అలాంటి డిమాండ్లు అన్నీ సరైనవి కావని కొట్టి పారవేయడానికి వీలులేదు.

అప్పట్లో ముఖ్యమైన ప్రభుత్వ కార్యాలయాలు, హైకోర్టు ఎక్కడ ఉండాలన్న విషయంపై సందేహాలు వ్యక్తమయ్యాయి. తెలంగాణా ప్రజలకి కూడా రాయలసీమ ప్రజల మాదిరిగానే కొన్ని సందేహాలు, భయాలు ఉండేవి. కనుక అలాంటి సందేహాలు తొలగించడానికి ప్రజాభిప్రాయ సేకరణ జరపవచ్చును. అందులో ఆంధ్రప్రదేశ్‌ని రెండు లేక మూడు రాష్ట్రాలుగా పునర్వ్యవస్థీకరించాలా? అన్న ప్రశ్న వేయవచ్చును. 60% ప్రజలు అవును అని సమాధానం ఇస్తే అప్పుడు తెలంగాణ, రాయలసీమ, ఆంధ్ర విడివిడి రాష్ట్రాలుగా ఉండాలా? అని అడగవచ్చును. దీనికోసం మూడు వేరువేరు ప్రాంతాల్లో ఓటింగ్ జరిపించవచ్చును. ప్రతిప్రాంతంలో మూడింట రెండువంతుల ఓట్లు వస్తే అప్పుడు మూడు ప్రత్యేక రాష్ట్రాలు ఏర్పాటు చేయవచ్చును. అలా కాకపోతే ఏవీ ప్రాంతాల్లో అలాంటి విభజన అంగీకారం కాదో ఆ ప్రాంతాలు కలిపి ఉంచవచ్చును. ఇక ఖమ్మం, నెల్లూరు, వంటి సరిహద్దు జిల్లాల్లో ఆంధ్రలో చేరాలా? తెలంగాణాలో కలవాలా? అనే సందేహాలు తలెత్త వచ్చును. ఇక్కడ కూడ ప్రజల్లో మూడింట రెండువంతుల మంది ఏది కోరుకుంటే ఆ విధంగా ఏర్పరచవచ్చును. ఈ విషయాలన్నీ ఒకేసారి సేకరించవచ్చును. ప్రత్యేక రాష్ట్రాల కోసం డిమాండ్ చేస్తున్న ఇతర ప్రాంతాల్లో కూడా ఇదే పద్ధతిని అవలంబించవచ్చును.

ఈ విధంగా అతి తక్కువ కష్టంతో వివాదాలను పరిష్కరించవచ్చును. భారత్‌లో 50 రాష్ట్రాలను ఏర్పరచవచ్చును. ఎందుకంటే ఈ దేశం అంత పెద్దది, అంత జనాభా కలది. భారత్‌లో 10 వంతు జనాభా కలిగిన జర్మనీలో ఎనిమిది రాష్ట్రాలు ఉన్నాయి. 1/4 వంతు జనాభా కలిగిన అమెరికాలో 50 రాష్ట్రాలు ఉన్నాయి.

ఐతే అలాంటి ప్రజాభిప్రాయ సేకరణ రాజ్యాంగ పరంగా సమ్మతమైనదా? కాదా? ప్రజాభిప్రాయ సేకరణలో ఇంకా ఇతర విషయాలు ఏవైనా ఉండాలా అన్నది చర్చనీయాంశం. ఫ్రాన్స్ లో స్వార్థపరులైన రాజకీయ నాయకుల మూలంగా అరాచక పరిస్థితులు తలెత్తినప్పుడు జనరల్ డిగాలే కొత్త రాజ్యాంగాన్ని అమలు చేశాడు. దాని ప్రకారం దేశాధ్యక్షుడు ప్రజాభిప్రాయ సేకరణలో ఏవి అంశాలు ఉండాలన్నది నిర్ణయిస్తాడని ప్రకటించాడు. ఆ విధంగా అతడు ఫ్రాన్స్ లోని అన్ని పార్టీలు వ్యతిరేకించిన మీదట కూడా కొన్ని విషయాలపై ప్రజల అభిప్రాయాలను తెలుసుకొని తద్వారా ప్రజామోదాన్ని పొందగలిగాడు. మన దేశంలో కూడా అలాంటి అధ్యక్షుడు అవసరం. ఈనాడు కూడా ఎంఎల్ఎలు, ఎంపీలు, ఎన్నుకున్న రాష్ట్రపతి దేశ ప్రజలకు ప్రతినిధిగా కంటే ప్రధానమంత్రి ప్రతినిధిగానే వ్యవహరించడం చూస్తున్నాం. ప్రత్యేక రాష్ట్రాల ఏర్పాటు, ఉమ్మడి పౌరచట్టం, మన భూభాగాన్ని ఇతర దేశాలకు ఇవ్వడం (బంగ్లాదేశ్ కి తీవ్రంగా ఇచ్చినట్లు), రిజర్వేషన్ల పొడిగింపు, అణుబాంబుల తయారీ వంటివి ప్రజాభిప్రాయ సేకరణకి సరైన అంశాలు. జఫర్ సన్ చాలా ఎక్కువ క్రితమే నూతన తరాన్ని ఒక కొత్త జాతిగా గుర్తించగలగాలనీ, వారికి సరికొత్త రాజ్యాంగాన్ని ఏర్పరుచుకొనే స్వేచ్ఛని, స్వతంత్ర్యాన్ని కల్పించగలగాలని అన్నాడు. స్వతంత్ర్య భారత్ లో రెండు తరాలు గడిచిపోయాయి. ఇప్పటికే 90 రాజ్యాంగ సవరణలు జరిగాయి. ఐనా ఇంకా అనేక లోసుగులు, లోపాలు బయటపడుతూనే ఉన్నాయి. నూతన రాష్ట్రాల ఏర్పాటు తేలికైన పని కాకపోవచ్చును. కాని ఆ పనిని సంఘర్షణ ద్వారా కాక సమన్వయం, ఒప్పందం ద్వారా సాధించగలగాలి. అందుకు ప్రజాభిప్రాయ సేకరణ ఒక చక్కని సాధనం.

ఒకని సంపద జూచి ఓర్వలేనివారు
 సుఖము, శాంతి లేక కుములుచుండ్రు
 ఇంట నగ్గిబుట్ట ఇల్లు దహియింపదా?
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

మురికి వాడలకు అంతం లేదా?

డిసెంబరు 9 - 15, 1996

దేశ రాజధానిలోని 4,00,000 మురికి వాడలను తక్షణమే తొలగించవలసిందని సుప్రీం కోర్టు డివిజన్ బెంచ్ కేంద్ర ప్రభుత్వాన్ని ఆదేశించింది. ఈ మురికి వాడల వల్ల వాటిలో నివసించేవారికి, నగరానికి కూడా నష్టం వాటిల్లతోందని బెంచ్ అభిప్రాయ పడింది. రైలుపట్టాల పక్కన ఉండే మురికి వాడల్లో (రుగ్గీయోపిడీ అని హిందీలో, యోపడ్ పట్టీ అని మరాఠీలో అంటారు) ఉండే అతిహీనమైన పరిస్థితులను ప్రధానంగా పేర్కొంది. వీటిల్లో ప్రాథమిక అవసరాలైన నీటి వసతి, శుభ్రమైన గాలి ఉండవు. ఇక్కడి పిల్లలకు చదువుకోవడానికి ఏ మాత్రం వీలు ఉండకపోగా, ఆడుకోవడానికి కూడా స్థలం దొరకదు. వర్షాకాలంలోనైతే ఈ వాడల్లో నివసించేవారు మురికి నీటిగుండా తమ ఇళ్ళకి చేరుకోవలసివస్తుంది. ఇక్కడ నివసించే వారి సంఖ్య కూడా చాలా ఎక్కువ ఉంటుంది. మురికి వాడల్లో ఇలాంటి పరిస్థితులు అనేక దశాబ్దాలుగా కొనసాగుతున్నాయి. ఈ మురికి వాడలు సాధారణంగా ప్రభుత్వ భూముల్లోనే ఏర్పడతాయి. ముంబాయిలోని రే రోడ్డులో సగానికి పైగా రోడ్డును మురికివాడలే ఆక్రమించాయి. అనేక మంది అక్కడే పుట్టి, అక్కడే పెరిగి, అక్కడే చనిపోతూ ఉంటారు. వీరే ఉద్యమాలకు, ధర్మాలకి, ఊరేగింపులకి, దోమీలకి, ముఖ్యంగా ఓట్లు వేయడానికి 'ప్రజానీకం'గా ఉపయోగపడతారు. అన్ని పార్టీలు వీరిని ఉపయోగించుకోవాలని ప్రయత్నిస్తాయి. తక్కువ డబ్బుకి, తక్కువ సమయంలో జనాలను కూడగట్టాలంటే మురికివాడలు బాగా ఉపయోగపడతాయి. అతిహీనమైన జీవన పరిస్థితుల వల్ల మురికివాడల్లో నివసించేవారు డబ్బుకి ఆశపడి ఇలాంటి పనులకు ఎప్పుడూ సిద్ధంగా ఉంటారు. తల్లిదండ్రులు కుటుంబానికి కావలసిన తిండిగింజలు సంపాదించడానికి వెళితే రెండు, మూడు సంవత్సరాల పిల్లలు, రోజులు కూడా నిండని పసిపిల్లలను పెట్టుకుని ఫుట్ పాత్ లపై కాలం వెళ్ళదీయడం విచారకరమైన దృశ్యం.

గాంధీ మహాత్ముని రోజులనాటి నుండి సంస్కరణ వాదులు, రాజకీయ నాయకులు స్వతంత్ర్య భారతదేశంలో పేదరికం కష్టాలు ఉండనే ఉండవని అన్నారు. కాని ఈ నాటికి అనేక వేలాది మంది పేదరికంలోకి నెట్టివేయబడు తూనే ఉన్నారు. అలాంటి వారు నగరాలకి వలస వస్తున్నారు. ఇలా వచ్చే

వారంతా గ్రామాల నుండి వస్తున్నవారే, కాని గ్రామాల్లో వారికి కనీసం విశాలమైన స్థలాలు, స్వచ్ఛమైన గాలి, పుష్కలంగా నీరు, చల్లని చెట్లనీడ దొరుకుతాయి. అవన్నీ వదలి వారు నగరాల్లో మురికి వాడల్లో నివసించడానికి ఎందుకు వస్తున్నట్లు?

స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన నాటి నుండి దేశంలో ప్రజారోగ్యం, ముఖ్యంగా అంటువ్యాధుల, కరువుకాటకాల నివారణ మెరుగుపడింది. కరువు వల్ల, అంటు వ్యాధుల వల్ల సంభవించే బాల్యమరణాల సంఖ్య గణనీయంగా తగ్గింది. పుట్టిన పిల్లలు ఆరోగ్యంగా పెరిగి పెద్ద వారవుతున్నారు. దీని వల్ల జనాభాలో పెరుగుదల సంభవిస్తోంది. ఎక్కువమంది పిల్లలను పోషించడం అసాధ్యమై ఉంటే జనాభా ఇంతగా పెరిగే అవకాశం ఉండేది కాదు. ప్రభుత్వం పేదవారి సంక్షేమానికి అనేక సదుపాయాలు కల్పిస్తోంది. అందులో సందేహం లేదు. అన్ని పార్టీలు ఓట్ల సంపాదన కోసమైనా పేదల సంక్షేమానికి ప్రధానమైన స్థానాన్ని ఇస్తున్నాయి. ఇక వీరి అభిమానాన్ని పొందాలనుకునే వారు వినసొంపుగా ఉండే మాటలతో, ధనికులను విమర్శిస్తూ, సామాజిక న్యాయం కావాలంటూ, పెట్టుబడిదారులు, సామ్రాజ్యవాదుల శోషణ అంతం కావాలంటూ అనేక ఉపన్యాసాలు ఇస్తూ ఉంటారు. ఇలా ద్వేషాన్ని రెచ్చగొట్టడం ద్వారా పేదవారిని, నిరుద్యోగుల్ని సంతోషపెట్టి ఓట్లు దండుకునే ప్రయత్నం జరుగుతుంది. 1969 నుండి కాంగ్రెస్ లో చీలిక ఏర్పడి శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ ఇటు పార్టీలో, అటు దేశంలో ఏకైక నాయకురాలిగా వెలిగిపోవడం కోసం పేదవారిని, పేదరికాన్ని సాధనంగా ఉపయోగించుకున్నారు. పేదరికాన్ని ప్రధాన అంశంగా చేశారు. 'గరీబీ హటావో' వంటి నినాదాలు, 'రోజ్ గార్ యోజన'ల వంటి పథకాలు నెహ్రూ కుటుంబ సభ్యుల పేరు మీద అమలు చేయబడుతున్నాయి. ఇవన్నీ పేదరికాన్ని ఒక ప్రత్యేకమైన అలక్షణంగా చేసే ప్రయత్నంగా కనబడతాయి. ఇంకొక విచిత్రమైన విషయం ఏమిటంటే ప్రతి పంచవర్ష ప్రణాళికలో పేదరిక నిర్మూలన, గ్రామీణాభివృద్ధుల గురించి నిధులు కేటాయించబడతాయి. ఐనా అనేక వేల మంది గ్రామాలు వదలి నగరాలకి వలసపోతూనే ఉన్నారు, నగరాలలో మురికివాడలను పెంచుతూనే ఉన్నారు.

మురికివాడల్లో నివసించే వారు ఎదుర్కొంటున్న సమస్యలు అనేకం ఉన్నాయి. నాగరికమైన సమాజం ఏదైనా మురికి వాడల్లోని హీనమైన జీవన

పరిస్థితుల్ని ఎలా భరించగలడు? మురికివాడల మూలంగా వ్యాపించే కాలుష్యం, నిరక్షరాస్యత, పేదరికాల వల్ల మురికివాడల్లో నివసించేవారిలో చట్టవ్యతిరేక, హింసా ప్రవృత్తులు పెరిగిపోతున్నాయి. నగరాలలో పెద్దఎత్తున సాగే గృహ నిర్మాణం, ఇతర కార్యకలాపాలకి అతి తక్కువ ధరకి కూలీలు ఈ మురికివాడల నుండి లభిస్తారు. దాదాపు అన్ని మధ్య తరగతి కుటుంబాలలో పనిమనుషుల అవసరం ఉంటుంది. వీరు కూడా మురికివాడలకు చెందిన వారే అవుతారు. మురికి వాడల ఉద్ధరణకై మొట్టమొదటి సారిగా దృష్టి సారించినది రాజాజీ. ఆయన అప్పుడే భారతదేశపు అభివృద్ధిలో మురికివాడలు తప్పించలేని దోషమని ఒప్పుకున్నారు. కాని ఒక నాగరిక సమాజంలో ఉంటున్నాం కనుక మనం మురికివాడల లోని పరిస్థితులను చక్కదిద్దేందుకు కృషి చేయాలి. మురికి వాడలను తొలగించడం కోసం వారినందరినీ నగరానికి దూరంగా తరిమివేయడం ఎంత మాత్రం భావ్యం కాదని, ఎందుకంటే పనిపాటలు చేసుకు నేందుకు వారు నగరం బయట నుండి బస్సు చార్జీలు చెల్లించి బస్సుల్లో రాలేరని ఆయన అనేవారు. అంతేకాదు వారు కనీసం సైకిల్ కూడా కొనుక్కోలేరని, నడిచి వచ్చే వీలు ఉండదని ఆయన గుర్తించారు. కనుక మురికివాడలు ఎక్కడెక్కడ ఉంటే అక్కడే వాటిని అభివృద్ధి చేసే ప్రయత్నం జరగాలి కనుక విద్యుత్, పారిశుధ్య సౌకర్యాలు, మంచినీటి సదుపాయం మొదలైనవి అందరికీ ఉమ్మడిగా ఏర్పాటు చేయడం, పిల్లల కోసం కేర్ సెంటర్లను ఏర్పాటు చేయడం మంచినీటి ఆయన అభిప్రాయపడ్డారు. దీనివల్ల వారిలో మానవత్వం అడుగంటి పోకుండా నేరప్రవృత్తి పెరగకుండా చూడటానికి వీలవుతుంది. దురదృష్టవశాత్తు 'గరీబీహటావో' అన్న వారుగాని, వారి పార్టీగాని, వారి వ్యతిరేక పార్టీలుగాని ఇలాంటి కనీస సౌకర్యాలను కూడా కల్పించలేకపోయారు. కాని వీరే మరో ప్రక్క తండోపతండాలుగా నగరాలలో ప్రవేశిస్తున్న గ్రామప్రాంతాల వారికి మురికివాడలు ఏర్పరచుకోవడంలో అండగా నిలుస్తున్నారు. కొన్ని మురికివాడలకు జవహర్ నగర్, ఇందిరాగాంధీనగర్, సంజయ్ నగర్, రాజీవ్ నగర్, ఎన్టీఆర్ నగర్, జయప్రకాశ్ నగర్ ఇలా ఊర్లపేర్లు పెడతారు. ఇలాంటి వాడలను ఏర్పరచేటప్పుడు పెద్ద ఎత్తున కార్యక్రమాలు కూడా నిర్వహించబడతాయి. వాటికి మంత్రులు వస్తారు కూడా. తద్వారా ఇటు పోలీసు వ్యవస్థలోనూ, అటు ప్రభుత్వ అధికారులలోనూ ఆ మురికివాడలకి

అమోదముద్ర పడుతుంది.

ఒకవేళ సుప్రీంకోర్టు ఆదేశాల మేరకు మురికివాడలను నిజంగా ఖాళీ చేయిస్తే కొద్దిరోజులు గడవక ముందే మరికొంతమంది తిరిగి వాటిని ఆక్రమించుకుంటారు. కొంతకాలం గడిచిన తరువాత మంత్రులు వారికి పట్టాలు ఇప్పిస్తారు. ఉదాహరణకి గాంధీనగర్ ఎస్బిఐ కాలనీలోని మురికివాడల్ని తొలగించి వాటి స్థానంలో పక్కా ఇళ్ళు నిర్మించింది ప్రభుత్వం. అందులో సహజంగానే కాంట్రాక్టర్లు, రాజకీయ నాయకులు దొరికినంత దోచుకున్నారు. ఐతే ఇప్పుడు జరుగుతున్నదేమంటే రియల్ ఎస్టేట్ యజమానులు ఈ ఇళ్ళవారికి కొంత డబ్బు ముట్టచెప్పి వారి ఇళ్ళను కూల్చివేసి వాటి స్థానంలో ఫ్లాట్లు నిర్మించడం జరుగుతోంది. లాయర్లు తమ తెలివితేటలు బాగా ఉపయోగించి ఈ కార్యకలాపాలకి మద్దతుగా నిలుస్తున్నారు.

ఇలా ఖాళీ చేయబడిన వెంటనే మరికొంత మంది వచ్చి చేరుతుంటారు ఈ మురికివాడల్లో. పోలీసులు, ప్రభుత్వ అధికారులు, రైల్వే అధికారులు ప్రభుత్వ స్థలాల ఆక్రమణను ఎందుకని ఆపలేకపోతున్నారు? దీనికి కారణం ఆక్రమణలు రాజకీయ నాయకుల ప్రాపకంతో, మద్దతుతో కొనసాగడమే. భారత ప్రభుత్వం ఆర్థికంగా ఎంత బలహీనమైన స్థితిలో ఉందంటే మురికివాడల్లో కుళాయిలు, మరుగుదొడ్లు ఏర్పాటు చేయడానికి ప్రపంచ బ్యాంకు నుండి ఆర్థిక సహాయాన్ని అర్థిస్తోంది. నిజంగానే మురికివాడలను అభివృద్ధి పరచాలనుకుంటే క్రింది చర్యలు తీసుకోవచ్చును.

1. మురికివాడల విషయంలో రాజకీయ నాయకులకు రాజకీయ ప్రయోజనాలు ఉంటాయని గ్రహించడం
2. ప్రస్తుత సమాజంలో మురికివాడలు పరిహరించలేని దోషం, కనుక సాధ్యమైనంత మేరకు ఆ దోషాన్ని తగ్గించే ప్రయత్నం మాత్రమే చేయగలం.
3. కొత్త మురికివాడలు ఏర్పడకుండా జాగ్రత్త తీసుకోవడం. న్యాయస్థానాలు, ప్రభుత్వ ఆస్తులను ఆక్రమించుకునే వారిని కఠినంగా శిక్షించాలి.
4. పౌరులు కొందరు చోరవ తీసుకుని మురికివాడల ఏర్పాటుకు వ్యతిరేకంగా ప్రజాపయోగ రిట్ను దాఖలు చేయాలి.

5. ఏ కుటుంబంలోనైతే ఇద్దరు పిల్లలకంటే ఎక్కువ మంది ఉంటారో ఆ కుటుంబానికి ప్రత్యేక సదుపాయాలు ఆపివేయాలి. దానివల్ల ఆ కుటుంబం తిరిగి తమ గ్రామానికి తిరిగిపోయే పరిస్థితి ఏర్పడుతుంది.
6. మున్సిపల్ అధికారులు మురిగివాడల్లో మంచినీటి సౌకర్యం, విద్యుత్, మరుగుదొడ్లు, స్కూలు మొదలైన సదుపాయాలను కల్పించాలి.
7. మురికివాడల్లో నివసించే వారి పేర్లను నగర ఓటర్ల జాబితాలో కాకుండా వారు ఏ ఏ గ్రామాల నుండి వచ్చారో అక్కడే నమోదుచేయాలి. దీనివలన వీరిని ఉమ్మడి ఓటు బ్యాంకులుగా వాడుకోవాలనుకునే రాజకీయ నాయకుల ప్రయత్నాలు వమ్ము అవుతాయి.

ఆకాశంబుననుండి శంభునిశిరం బందుండి శీతాద్రి సు
శ్లోకంబైన హిమా ద్రినుండి భువి భూ లోకంబు నందుండి య
స్తోకాంభోధిఁ బయోధినుండి పవనాం ధోలోకముం జేరె గం
గాకూలంకష పెక్కు భంగులు వివేక భ్రష్టసంపాతముల్.

భావం: త్రిలోకంబులందును ఖ్యాతిపహించిన గంగానది మొదట స్వర్గమందుండి మహేశ్వరు మస్తమందును అక్కడనుండి హిమాలయ పర్వతముమీదను మిగుల యెత్తయిన హిమవత్పర్వతము నుండి భూమియందును, దానినుండి సముద్రము నందును, సముద్రమునుండి పాతాళలోకమునకు వరసగా పడుచువచ్చెను. ఈ విధముగ స్థానము నుండి జారిన వారి కనేకవిధముల క్రిందుగాబోవుట కలుగుచున్నది. అట్లే మూర్ఖుల పాట్లు అనేక విధములుగా నుండును.

బాధితులకు లేవు మానవ హక్కులు నేరస్తులకు మాత్రం 'సామాజిక న్యాయం'

జనవరి 6 - 12, 1997

పౌరహక్కుల కోసం గొంతు చించుకునే కొందరు వ్యవహరించే తీరు, అనుసరించే విలువలు చాలా విచిత్రంగా ఉంటాయి. వాళ్ళకి నేరస్తుల పట్ల ఉన్న శ్రద్ధ, బాధితుల పట్ల ఉండదు. 'ప్రజా వ్యతిరేకులు', 'కుట్రదారులు', 'పోలీసు ఇన్సార్పర్లు' అని అనేకమందిని నక్కలైట్లు మట్టుపెడుతూనే ఉంటారు. ఇలా చంపబడిన వారికిగాని, దోపిడికి గురైన వారికిగాని, ఈ పౌరహక్కుల ఉద్యమకారుల దృష్టిలో మానవహక్కులు అంటూ ఏమీ ఉండవు. కాని ఎప్పుడైనా పోలీసులు నేరస్తులను అదుపులోకి తీసుకుంటే మాత్రం వీరు పుంఖానుపుంఖాలుగా పత్రికా ప్రకటనలు విడుదల చేస్తారు. పోలీసుల చర్యను, కోర్టుల తీర్పులను ఖండిస్తారు. అంతటితో అయిపోలేదు. 1995 సెప్టెంబర్ 7న గుంటూరు జిల్లాలో ఇద్దరు నేరస్తులు రాష్ట్ర రవాణా సంస్థకు చెందిన బస్సుకి నిప్పుపెట్టారు. వారి అసలు ఉద్దేశ్యం ప్రయాణీకులను దోచుకోవడం. ఆ సంఘటనలో 23 మంది ప్రాణాలు కోల్పోయారు కూడా. ఆ నేరస్థులిద్దరికి ఉరిశిక్ష విధించబడింది. 1996 డిసెంబరులో ఆ శిక్ష అమలు చేయాలని నిర్ణయించడం జరిగింది. పౌరహక్కుల కోసం పోరాడేవారు ఈ శిక్షను తప్పించడానికి సుప్రీం కోర్టుని, రాష్ట్రపతిని ఆశ్రయించారు. అన్యాయంగా ప్రాణాలు కోల్పోయిన 23 మంది గురించి ఏమీ పట్టని వీళ్ళకి ప్రయాణీకులను దోపిడీ చేయాలని ప్రయత్నించి, చివరికి వారిని సజీవదహనం చేసిన నేరస్థుల పట్ల మాత్రం ఎక్కడలేని సానుభూతి, దయ కలగడం చాలా విచిత్రమైన విషయం. ఇలాంటి వాళ్ళు మానవ హక్కులను పరిరక్షిస్తారంటే మనం నమ్మగలమా? వీరికి మానవ జీవితాల పట్ల కనీసమైన గౌరవం కూడా లేదా? వీరికి ఎలాంటి నైతిక విలువలు లేవా? లేక వీరు ఎవరినైతే రక్షిద్దామని ప్రయత్నిస్తున్నారో ఆ నేరస్థుల వల్ల లాభం పొంది అలా ప్రవర్తిస్తున్నారా?

ఎం.పిలు, ఎమ్.ఎల్.ఎలు ప్రజా సేవకులు కారా?

ప్రధానమంత్రులుగా, ముఖ్యమంత్రులుగా, ఎంపిలుగా, ఎమ్మెల్యేలుగా చలామణి అయ్యే రాజకీయ దోపిడిదారులు సోషలిజం, సెక్యులరిజం, పేదవారి

ఉన్నతి, బలహీనవర్గాల ప్రగతి, మహిళ, మైనారిటీ వర్గాల పరిరక్షణ పేరుతో సాగించే కార్యకలాపాలు దిగ్భ్రాంతిని కలిగిస్తాయి. 'చట్టం తనపని తాను చేసుకుపోతుంది' అని పదేపదే ప్రకటించే ఒక మాజీ ప్రధాని అదే చట్టం నుండి తప్పించుకునేందుకు నిముషానికి కొన్ని వందల రూపాయల ఫీజు చెల్లించి లాయర్లను నియమించుకున్నారు. ఆయన ఏ కోర్టు ముందు హాజరు కాకూడదు; ఆయన చట్టం కన్నా పైస్థాయివారు, పార్లమెంటుకు మాత్రమే బద్దులు; సాధారణ పౌరులను విచారించే కోర్టులు ఆయనను విచారించలేవు; ఇతరులను నిర్బంధించిన జైళ్ళలో ఆయనను ఉంచడానికి వీలులేదు. తన పేరు ప్రతిష్టలను ప్రత్యర్థులు తన ఇంట్లో, బాత్‌రూంలో, పడకగదిలో డబ్బుకట్టలు దాచారని ఒక మంత్రిగారు అంటున్నారు. ఇంకొక మంత్రి తాను తనకిష్టమైన వారికే వెట్రోలు పంపులు, గ్యాస్ ఏజెన్సీలు మంజూరు చేశానని, ఎందుకంటే తనకంటే ముందు ఉన్నవారు ఇదే పని చేశారని ఒక గొప్ప సత్యాన్ని వెలిబుచ్చారు! పర్యావరణ మంత్రి ఒకాయన తనకున్న అధికారాన్ని ఉపయోగించి రక్షిత అరణ్య ప్రాంతాన్ని తన భార్య నిర్మించే హోటల్‌కి కేటాయించారు! ఇక ఇంకొక 'సుప్రీం లీడర్' తన వద్ద ఉన్న టన్నుల వెండి, బంగారం, వేలాది చీరలు, వందలాది గడియారాలు, చెప్పులు కోట్లాది రూపాయలు కేవలం తన తల్లి నుండి, అభిమానుల నుండి తీసుకున్నదేనని అంటున్నది. ఇలాంటి నాయకులు, ప్రజాప్రతినిధులు తాము ప్రజా సేవకుల జాబితాలో చేరామని అంటున్నారు. వీరంతా తాము ప్రజాసేవ చేయడానికే రాజకీయ రంగంలో ప్రవేశించామని, నెహ్రూ - ఇందిర, రాజీవ్‌ల సోషలిజం, సెక్యులరిజం తమకు ఆదర్శమని పదేపదే ప్రకటిస్తూ ఉంటారు. కాని ఎప్పుడైతే సిబిఐ లంచం తీసుకోవడం, అవినీతి వంటి ఆరోపణలపై విచారణ ప్రారంభించిందో అప్పుడు మాత్రం వీళ్ళు చట్టం నుండి తప్పించుకోవడానికి తమను చట్టపరిధి నుండి తప్పించవలసిందని డిమాండ్ చేస్తున్నారు. వీరి డిమాండ్ చూస్తే వీరు ఎమ్మెల్యేలు, ఎంపిలు అయినది ప్రజాసేవ చేయడం కోసం కాదని తమ స్వప్రయోజనాల కోసమేనని అనుకోవలసి వస్తుంది. రాజకీయ రంగం అవినీతిపరులు, నేరస్థులు, మోసగాళ్ళ నెలవుగా మారినది ప్రజల్లో దృఢమైన అభిప్రాయం ఎప్పుడో ఏర్పడింది.

1950 లోనే ఒక కాంగ్రెస్ ఎంపి ఒకసారి మాతో మాట్లాడుతూ ఇలా అన్నారు. "ఒకరు వ్యాపారం చేస్తున్నారు ఎందుకు? లాభం కోసమే కదా.

ఇంకొకరు డిగ్రీ సంపాదించి, క్లాస్ 1 ప్రభుత్వోద్యోగం సంపాదించాడు. ఆ తరువాత బోలెడు కట్నం పుచ్చుకున్నాడు. ఎందుచేత? చదువుకోవడానికి అయిన ఖర్చంతా రాబట్టుకునేందుకు. నేను ఇంజనీరింగ్ కాని, న్యాయశాస్త్ర పట్టాకాని పొందలేకపోయాను. కనుక రాజకీయాలలోకి వచ్చాను. నేను ఎన్నికల్లో గెలవడానికి కొన్ని లక్షల రూపాయలు ఖర్చుపెట్టాను. ఏదో ప్రయోజనం పొందటానికి కాకపోతే నేనంత డబ్బు ఎందుకు ఖర్చు పెట్టాలి? కనుక నేను పదవిలో ఉండే ఐదు సంవత్సరాల కాలంలో ఖర్చు పెట్టినదంతా సంపాదించడమే కాక, మళ్ళీ ఎన్నికలకి కావలసినది సంపాదించుకోవాలి. నేను మళ్ళీ గెలుస్తానని ఖచ్చితంగా చెప్పలేను కదా. కనుక ఒకవేళ ఓడిపోతే జరిగే నష్టాన్ని కూడా పూడ్చుకునేంతగా నేను సంపాదించాలన్న మాట. ఒక పొగాకు వ్యాపారి ఏం చేస్తున్నాడో నేనూ అదే చేస్తున్నాను. నాకు ఓట్లు వేసిన వారంతా నేనేదో నిస్వార్థంగా ప్రజాసేవ చేస్తున్నానని అనుకుని ఓట్లు వేయలేదు. వారంతా నెహ్రూని, సోషలిజాన్ని, ఆయనకు పేదవారి పట్ల ఉన్న ప్రేమని చూసి ఓట్లు వేశారు. నేను నెహ్రూకి ఓటు వేయాలని ప్రజలు భావిస్తున్నారన్న మాట. నేను తప్పక అదే చేస్తాను. నా వ్యాపారం ఏమిటి? నాకు ఎంత లాభం రావాలి అనేది నాకు స్పష్టంగా తెలుసు” ఐతే ఈ సదరు ఎంపిగారు ఏనాడూ తన ఎన్నికల సభల్లో సోషలిజం, పేదరిక నిర్మూలన, జాతీయభద్రత, అమెరికా సామాజ్యవాద తత్వం వంటి వాటి ఊసైనా ఎత్తలేదు. ఆయన కేవలం వేదిక మీద కూర్చునేవాడు. ఉపన్యాసాలన్నీ అయిపోయిన తర్వాత ప్రజలకి ఒక ‘సమ స్కారం’ పెట్టేవాడు. ఇలాంటి రాజకీయ నాయకులు తరిగిపోయి ఈ మధ్య కాలంలో సినిమాల నటీనటులు రాజకీయ ప్రవేశం ఎక్కువయింది. వీరు అటు సినిమారంగంలో, ఇటు రాజకీయ రంగంలో ద్విపాత్రాభినయం చేస్తూ ఉంటారు. వీరి అక్రమ సంపాదన అవినీతి విధానాలు కోర్టు విచారణల్లో, సిబిఐ దర్యాప్తులో బయటపడుతున్నాయి.

చలనం లేని అసమర్థ ప్రభుత్వం

ప్రభుత్వం దేశ భద్రత విషయంలో సైతం ఎంత అసమర్థ వైఖరిని అవలంబిస్తున్నదో పురూలియాలో ఆయుధాల చేరవేతకు సంబంధించిన విచారణ గమనిస్తే అర్థమవుతుంది. సిబిఐ కాని, కేంద్ర ఇంటలిజెన్స్ బ్యూరో కాని సంఘటన జరిగిన సంవత్సరం తరువాత కూడా నేరస్థులను పట్టుకోవడంలో పూర్తిగా విఫలమయ్యాయి.

విదేశీ ఏజెంట్లు పురూలియాలో 300 ఎకె47 రైఫిళ్ళు, అనేక వేలాది రౌండ్ల మందుగుండు, 25 రాకెట్ లాంచర్లు, 81 ట్యాంకు విధ్వంసక గ్రనేడ్లు, టెలిస్కోపులు, రివాల్వర్లు జారవిడిచారు. వీరిలో ప్రధాన కుట్రదారు అయిన న్యూజిలాండ్ దేశస్థుడు, మరో ఇద్దరు కనబడకుండా పోయారు. ఆధునిక కౌటిల్యుడిగా పేరు పొందిన పి.వి.నరసింహారావు నేతృత్వం వహిస్తున్న ప్రభుత్వానికిగాని, పదమూడు పార్టీల యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వానికి గాని దేశ గగన తలంలో విదేశీ విమానం ఇష్టానుసారం విహరించడానికి; తనకు కావలసిన చోట ఆయుధాలు జారవిడవటానికి ఎలా సాధ్యపడిందనే విషయాన్ని విచారించేందుకు తీరిక దొరకలేదు. గగన తలం మాట ఇలా ఉంటే భూమిపై కూడా మన రక్షణ దళాల పనితీరు అంతంత మాత్రంగానే ఉంది. అనేక వేలమంది బంగ్లాదేశ్ చొరబాటు దారులు దేశంలోకి ప్రవేశించి ఇక్కడ స్థిరనివాసం ఏర్పరచుకుంటున్నారు. ఐఎస్ఐ ఏజెంట్లు చిత్తవచ్చినప్పుడు దేశ సరిహద్దులను దాటి ఇక్కడ తమ ఏజెంట్లకు ఆయుధాలు అందజేస్తున్నారు. వీటన్నింటి కంటే మించి ‘సామాజిక న్యాయాన్ని’ గురించి మాట్లాడే మన రక్షణమంత్రి ములాయంసింగ్ పాకిస్థాన్, బంగ్లాదేశ్, భారత్ ల మధ్య సరిహద్దుల అవసరం లేనే లేదని ప్రజలు స్వేచ్ఛగా రావచ్చునని, పోవచ్చునని అన్నారు. ఇలాంటి అసమర్థ, ప్రమాదకర ప్రభుత్వ పాలనలో దేశం భద్రంగా ఉంటుందా?

బంగ్లాదేశ్ కి నీళ్ళు

ప్రస్తుతం యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వాన్ని నడుపుతున్న పార్టీల్లో కొన్ని గతంలో కేంద్రంలో పరిపాలన సాగిస్తున్నప్పుడు పశ్చిమ బెంగాల్ లో కొన్ని గ్రామాలను బంగ్లాదేశ్ కి ధారాదత్తం చేయడం పాఠకులకు గుర్తుండే ఉంటుంది. ఈ మధ్య జ్యోతిబసు చొరవతో, వామపక్ష, ప్రజాస్వామ్య, పురోగమన వాద, సెక్యులర్, సోషలిస్ట్ విదేశాంగ మంత్రి ఇందర్ కుమార్ గుజ్రాల్ స్ఫూర్తితో కేంద్ర ప్రభుత్వం వేసవి కాలంలో బంగ్లాదేశ్ కి 40,000 క్యూసెక్కుల గంగాజలాన్ని ఇవ్వడానికి ఒప్పందం చేసుకుంది. ఈ దానం మూలంగా కలకత్తా, హల్దియా పోర్టుల్లో పడవలు తిరగడానికి అవసరమైన జలాలు ఆ పోర్టులకు అందకుండా పోతాయి. ఇలాంటి ఒప్పందం చేసుకునేప్పుడు మన దేశం చొరబాటుదారులను అదుపు చేసేందుకు బంగ్లాదేశ్ ను ఒప్పించి ఉంటే పెద్దగా నష్టం ఉండేది కాదు. కాని అదేమీ జరగలేదు.

ఒకప్పుడు ఈస్ట్ ఇండియా కంపెనీ దేశంలోని సంపదను కొల్లగొట్టే కార్యంలో మునిగి ఉన్నప్పుడు పిండారీలు, ధగ్గులు వంటి దోపిడి ముఠాలు ప్రజలను దోచుకున్నాయి. ఈనాటి పాలకులు, పార్టీలు ఈస్ట్ ఇండియా కంపెనీ లాగా దేశాన్ని దోచుకుంటున్నారు. ఆ సంపదని విదేశీ బ్యాంకుల్లో దాచుకుంటున్నారు. ఈ దోపిడి ఇంకెంత కాలం సాగుతుంది? 'సెక్యూరిటీస్టుల' దుష్టపాలన ఇంకెంత కాలం భరించాలి? అనేవి అసలు ప్రశ్నలు.

విభజింప నుఱుకుసింగవుఁ

గొదమయు మదమలిసగండ కుంజరములపై

నిది బలశాలికి నైజము

గద తేజోనిధికి వయసు కారణమగునే?

భావం: కేసరి కిశోరము మదించిన యేనుగును జూచి దానిమీద కెగిరిపడుటకై ప్రయత్నించును. బలవంతుల కదిలక్షణము (స్వభావము) తేజోవంతులకును, బలవంతులకును వయస్సుతో పనిలేదు.

స్వశము హితంబు మూఢతా చ్ఛాదనంబు

గాఁగ నీగతి నిర్మించెఁ గమలభవుఁడు

సర్వ విదులగు సుజనుల సభలలోన

మౌనమె విభూషణము మూఢ మానవులకు

భావం: మూర్ఖులు తమ మూఢత్వమును మూసి పెట్టుకొనుటకై బ్రహ్మ వారికి మౌనము సృజించినాడు. మౌనమే వారికి పండిత జనుల నడుమ నొకయలంకారము వలెనున్నది కాన వారు మాటలాగకుండుటయే శ్రేయము.

పోటీకి వెనుకడుగు వేయరాదు

జనవరి 13 - 19, 1997

ఎపిఎస్ఆర్టీసి మేనేజింగ్ డైరెక్టర్, వైస్ చైర్మన్ బాధ్యతలు స్వీకరించిన శ్రీ అప్పారావు రోడ్డు రవాణా రంగంలో ఆర్టీసీ ఆధిపత్యాన్ని మరింత పెంచేందుకుగాను ప్రైవేటు సంస్థలను నిషేధించాలని యోచిస్తున్నట్లు తెలియజేశారు. నిజంగా అలా చేయాలని అనుకుంటున్నట్లైతే అది చాలా విచారించదగిన నిర్ణయం. కేవలం ఒకరి ఆధిపత్యం వలన ప్రయాణీకులకు తగిన సౌకర్యాలు లభిస్తాయి అని ఆయన వంటి సీనియర్ అధికారి అనుకోవడం విచిత్రమైన విషయం. ఆర్టీసి పనితీరు సరిగా లేక పోవడం వల్ల ప్రయాణీకులు అనేక ఇబ్బందులకు గురి అవుతున్నారన్నది అందరికీ తెలిసిన విషయమే. ఆర్టీసి అనుసరిస్తున్న ప్రయాణీకుల వ్యతిరేక పద్ధతుల్లో కొన్ని

- 1) హైదరాబాద్ నగరంలో తిరిగే ఆర్టీసి బస్సుల్ని కదులుతున్న చిమ్మీలు అనడం సబబుగా ఉంటుంది. వీటి నుండి వెలువడే కలుషితమైన, ప్రమాదకరమైన పొగ ప్రజారోగ్యానికి భంగకరం అని వేరే చెప్పక్కరలేదు. వాతావరణ కాలుష్య వ్యతిరేక నిబంధనలు కేవలం ప్రైవేటు వాహనాలకే వర్తిస్తాయా? అన్న సందేహం కలుగుతుంది.
- 2) ఇక స్టాపుల్లో ఆగవలసిన బస్సులు ఎప్పుడూ అక్కడ ఆగవు. కేవలం ఆయా స్టాపుల వద్దకు వచ్చేసరికి కొద్దిగా వేగం తగ్గించడం జరుగుతుంది. ఇది ప్రయాణీకుల భద్రతకి ముప్పు.
- 3) మిగతా వాహనాలు పోవడానికి వీలు లేకుండా ఒక బస్సుని మరొక బస్సు ఓవర్టేక్ చేయడం తరచు జరుగుతూ ఉంటుంది.
- 4) బస్సులు స్టాపుల్లో ఆగినా రోడ్డు ప్రక్కన కాకుండా రోడ్డు మధ్యలో ఆగడం వల్ల అనేక ప్రమాదాలు జరుగుతుంటాయి.
- 5) కొన్ని స్టాపుల్లో బస్సులు ఆగేందుకు ప్రత్యేకంగా స్థలం కేటాయించడం జరగదు.
- 6) ఒకే రూటులో నడిచే బస్సులు ఉంటే ఆ బస్సు డ్రైవర్లు, కండక్టర్లు సమయపాలనను ప్రక్కన పెట్టి తమకు తోచినప్పుడు బస్సులు నడవటం జరుగుతుంది.
- 7) నగర శివార్లలో నడిచే బస్సులు మితిమీరిన వేగంతో ప్రయాణించడం సర్వసాధారణ విషయం.

పబ్లిక్ రంగం సంస్థల్లో పనిచేసే కార్మికులపై నియంత్రణ చాలా తక్కువగా ఉంటుంది. ఎందుకంటే కార్మికులు ఏదో ఒక కార్మిక సంఘంలో చురుకుగా పాల్గొనడమే కాక ఆయా సంఘాలకు రాజకీయ పార్టీల ప్రాపకం ఎంతైనా ఉంటుంది. వారిపై ఎలాంటి క్రమశిక్షణ చర్య తీసుకోవడానికి వీలు ఉండదు.

లీటర్ ఇంధనంతో ప్రయాణించే దూరం; ఒక బస్సుకు సంవత్సరానికి అయ్యే మరమ్మత్తు ఖర్చులు; ఒక బస్సు ఒక సంవత్సరంలో చేరవేసే ప్రయాణీకుల సంఖ్య వంటివి చూస్తే ప్రైవేటు సంస్థల బస్సులే ఎక్కువ లాభదాయకంగా నడుస్తున్నాయని అర్థమవుతుంది.

ఆర్టీసీ అధ్యాన్నపు పనితీరు వల్ల ప్రయాణీకులు ఇబ్బందిపాలు అవుతూ ఉంటారు. రోడ్డు రవాణా రంగంలో కేవలం ఒకరి ఆధిపత్యమే చలామణి కావాలని అనుకోవడం ఏ మాత్రం సబబు కాదు. వస్తువుల రవాణా రంగంలో ఉన్నట్లే, ప్రయాణీకుల రవాణా రంగంలో కూడా ఎక్కువ సంస్థలు ఉండాలి. అప్పుడే ప్రయాణీకులకు ఎక్కువ సౌకర్యాలు అందించాలన్న పోటీ ఏర్పడుతుంది. ప్రైవేటు సంస్థలకు చెందినవారు కేవలం డబ్బును దృష్టిలో పెట్టుకుని పనిచేస్తారనే ఆరోపణ ఉంది. అదే నిజమనుకుంటే ఎంతో సౌకర్యాలు కలిగించే ఆర్టీసీ బస్సును కాదని ప్రజలు ప్రైవేటు బస్సులను ఎందుకు ఆశ్రయిస్తున్నారు? ప్రయాణీకులు ఎక్కువ డబ్బు ఖర్చు అయినా ఫరవాలేదని ప్రైవేటు బస్సులను ఎంచుకుంటున్నారు. కనుక ఆర్టీసీ, ప్రైవేటు సంస్థలు ప్రయాణీకులకు సౌకర్యాలు అందించడంలో, సమయానికి బస్సులు నడపడంలో వాతావరణ కాలుష్యాన్ని నివారించడంలో పోటీపడితే మంచిది. ఈ పోటీ అన్ని రూట్లలో ఉండాలి.

చివరగా, ఆర్టీసీ పోటీకి భయపడరాదు. ఎందుకంటే ఆర్టీసీలో అత్యధిక సంఖ్యలో బస్సులు ఉన్నాయి, ఎక్కువ ప్రాంతాలకు రవాణా సౌకర్యాలను అందజేయగలిగిన సామర్థ్యం ఉంది. కనుక పోటీవల్ల ఈ శక్తి సామర్థ్యాలు మరింత మెరుగుపడతాయి. 1984 దాకా బ్రిటీష్ టెలికమ్యూనికేషన్స్ అనే సంస్థ ఆ దేశంలో ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యం సాగించింది. కాని ఆ తరువాత పెరిగిన పోటీ మూలంగా ఆ సంస్థ పనితీరు కూడా బాగా మెరుగుపడింది. పోటీని పెంచడం ద్వారా వినియోగదారులకు మరింత సౌకర్యాన్ని పొందే వీలు కల్పిస్తున్న ఈ తరుణంలో పోటీని అంతం చేసి ఆర్టీసీకే పూర్తి ఆధిపత్యాన్ని కట్టబెడదామని అనుకోవడం ప్రజలకి అన్యాయం చేయడమే అవుతుంది.

సమస్యలు పరిష్కరించడానికి చిత్తశుద్ధి అవసరం

జనవరి 20 - 26, 1997

వస్త్ర పరిశ్రమ, కార్పొరేట్ పరిశ్రమ, తోళ్ళు, బొమ్మల తయారీ పరిశ్రమలో బాలకార్మికుల సంఖ్య భారత్ మొదలైన దేశాల్లో అధికంగా ఉందని, వీరికి తక్కువ జీతాలు మాత్రమే ఇస్తున్నారని అమెరికా, ఇతర యూరప్ దేశాలు తరచు గగ్గోలు పెడుతూ ఉంటాయి. బాల కార్మికుల జీతాలు చాలా తక్కువ కాబట్టి వారు ఉత్పత్తి చేసే వస్తువుల ధరలు కూడా తక్కువగా ఉంటాయని, అంతర్జాతీయ మార్కెటులో ఇలాంటి వస్తువులు తమ దేశ ఉత్పత్తులను పోటీ అవుతున్నాయని ఈ దేశాల ఆరోపణ. తక్కువ ధరకు వస్తువులను ఎగుమతి చేయడం గురించి మాట్లాడటానికి బదులు ఈ అభివృద్ధి చెందిన దేశాలు అభివృద్ధి చెందుతున్న దేశాల్లో పిల్లలకు విద్యాసౌకర్యాలు ఏమాత్రం లభించడం లేదని అక్కడి పిల్లల పట్ల అమానుషంగా వ్యవహరిస్తున్నారని తమ ఆందోళనను వ్యక్తం చేస్తుంటాయి. బాల కార్మికులచే పని చేయించడం మానవహక్కుల ఉల్లంఘన అవుతుందని అంటాయి. ప్రపంచం మొత్తంలో బాల కార్మికుల సమస్యను పూర్తిగా రూపుమాపాలని పిలుపునిస్తాయి కూడా. పైకి ఇదంతా గొప్ప మానవతా దృక్పథంలాగా కనిపిస్తుంది. ఐతే నిజానికి పిల్లలు అనేక పరిశ్రమల్లో పని చేయడానికి అనేక అనివార్య కారణాలు ఉంటాయి.

19వ శతాబ్ది వరకూ లండన్లోని అనేక పరిశ్రమల్లో స్త్రీలు, పిల్లలు పని చేసేవారని, వారి సంఖ్య చాలా ఉండేదని ఛార్లెస్ డికిన్స్ వ్రాసిన పుస్తకాల ద్వారా మనకు తెలుస్తుంది. గాజు పరిశ్రమలో పనిచేసే బాల కార్మికుల గురించి లిబరల్ పార్టీ, కన్వెన్షిటివ్ పార్టీలు గత శతాబ్ది వరకూ ఎన్నికల్లో ప్రస్తావిస్తూనే ఉండేవి. సమాజంలో ఆర్థికాభివృద్ధి సాధించడానికి ఒక స్థాయిలో బాల కార్మికుల సమస్యను ఎదుర్కొనవలసి వస్తుంది. భారత్లో తీసుకోండి. రాజ్యాంగం అమలులోకి వచ్చిన పది సంవత్సరాలులోగా దేశంలోని ప్రతి పిల్లవానికి ప్రాథమిక విద్యని అందించాలని రాజ్యాంగంలోనే పేర్కొనడం జరిగింది. కాని స్వాతంత్ర్యం వచ్చి 50 సంవత్సరాలు గడచిపోతున్నా దేశంలో అక్షరాస్యత 55% మాత్రమే కాగా ఆంధ్రప్రదేశ్లో అది 44% మాత్రమే ఉంది. దేశంలో 14 కోట్ల మంది బాల కార్మికులు ఉన్నారని ఒక అంచనా. పేద కుటుంబాలలో

5 నుండి 20 మంది దాకా పిల్లలు ఉంటారు. ముస్లిం కుటుంబాలలో ఈ సంఖ్య మరింత ఎక్కువగా ఉంటుంది. రోజు కూలీ తప్ప వేరే జీవనాధారం లేని తల్లిదండ్రులు తమ పిల్లలను సక్రమంగా పెంచలేరు. అందువల్ల పిల్లలు ఆహార లోపంతో బాధపడుతూ ఉంటారు. అలాంటి వారికి ఎంత తక్కువ జీతమైనా ఇస్తే అది ఆ కుటుంబం మొత్తానికి పెన్నిధి అవుతుంది. మరో విధంగా చెప్పాలంటే అలాంటి కుటుంబాలలో ప్రతి పిల్లవాడు కుటుంబ పోషణలో పాలు పంచుకుంటాడు. అసలు సమస్య ఏమిటంటే పోషించే స్తోమత లేకుండానే అధిక సంతానాన్ని కనడం. అక్షరాస్యత, ఉన్నత విద్య ఉంటే కుటుంబ నియంత్రణ ఆవశ్యకత తెలుస్తుంది. కాని ఇవేవి లేని వారికి దాని ప్రాముఖ్యత ఎలా తెలుస్తుంది? ఇక ప్రజాకర్షణ కోసం ప్రభుత్వాలు అమలు చేసే అనేక పథకాలు కూడా జనాభా సమస్యని మరింత తీవ్రతరం చేస్తున్నాయి. ఉదాహరణకి ఆంధ్రప్రదేశ్ లో రెండు రూపాయలకు కిలో బియ్యం పథకం ప్రవేశ పెట్టిన సమయానికి కూలీకి రోజు పది రూపాయలు మాత్రమే లభించేది. కాని ప్రస్తుతం రోజు కూలీ 60 రూపాయలకు పెరిగిన తరువాత కూడా అదే పథకం అమలు అవుతోంది. సబ్సిడీ 300 కోట్ల నుండి 1,200 కోట్ల రూపాయలకు పెరిగింది. గత 13 సంవత్సరాలలో ఈ పథకంపై 91,000 కోట్లరూపాయలు ఖర్చు చేయడం జరిగింది. ఐనా సబ్సిడీ బియ్యం పొందే పేదల సంఖ్య మాత్రం తగ్గలేదు. కనుక ఈ పథకం పేదవారికి సహాయం చేయడం మాట ఎలా ఉన్నా పేదరికాన్ని సుస్థిరం చేసిందని అనిపిస్తుంది. ఈ పథకంపై ఖర్చు చేసిన 91,000 కోట్ల రూపాయలు ప్రాథమిక విద్య, నిపుణత పెంపుదల కోసం వినియోగించి ఉంటే పేదరిక నిర్మూలన సాధ్యపడేది. పాలమూర్ జిల్లాలో అక్షరాస్యత కేవలం 15% మాత్రమే. ఆ జిల్లాలో పేదరికం విలయతాండవం చేస్తున్నది. ఎనిమిది సంవత్సరాలు నిండకుండానే పిల్లలు వేరువేరు పనులు చేయడానికి బయటకు పంపివేయబడుతున్నారు. ఒక కుటుంబం నుండి అలా అయిదు మంది పిల్లలు వేరే ప్రాంతానికి పంపివేయ బడటం నాకు తెలుసు. ఇలాంటి పిల్లలకు యజమాని తిండి, బట్ట, ఇస్తాడు. ఈ పిల్లల ద్వారా ఆ కుటుంబానికి సాలీనా రూ.25,000 రూపాయల ఆదాయం లభిస్తుంది. అందువల్ల ఆ పిల్లల తల్లిదండ్రులకి వేరే పని చేయవలసిన అవసరం ఉండదు. వాళ్ళు చేయరు కూడా. ఎంతమంది పిల్లలు ఉంటే అంత రాబడి ఉంటుంది. ఇలా తమ పిల్లలను నౌకర్లుగా మార్చివేయడం అమానుషమని, దేశానికి ఎంతో నష్టమని వీరికి నచ్చ చెప్పగలిగేది ఎవరు?

అభివృద్ధి పథంలో సాగే ప్రతి సమాజం ఎప్పుడో ఒకప్పుడు బాల కార్మికులపై ఆధారపడటం శోచనీయమైన విషయమైనా, అది నిజం. ముఖ్యంగా ఎగుమతి చేయబడే వస్తువుల ఉత్పత్తిలో ఇది కనబడుతుంది. ఈ పరిస్థితిని చక్కబరచడానికి కొన్ని పద్ధతులను అవలంబించవచ్చును. ఒకటి, కుటుంబ నియంత్రణను ఖచ్చితంగా అమలు పరచాలి. చైనాలో మాదిరిగా రెండోసారి గర్భం ధరించిన స్త్రీలకు బలవంతంగా గర్భప్రాపం చేయించకపోయినా ఇద్దరి కంటే ఎక్కువ మంది పిల్లలున్న కుటుంబానికి సంక్షేమ సౌకర్యాలు కలిగించకూడదు. రెండు, రాజకీయ పార్టీలన్నీ కుటుంబ నియంత్రణ ఆవశ్యకతను వివరించడం తమ కార్య ప్రణాళికలో ఒక భాగం చేయాలి. అలాగే పిల్లలను తప్పని సరిగా బడికి పంపాలని ప్రచారం చేయాలి. మూడు, ఈ కార్యక్రమాల అమలు అనుకున్న స్థాయిలో అమలు అయ్యేవరకు బాల కార్మికుల సమస్యను ఈ క్రింది విధంగా పరిష్కరింపవచ్చును.

- 1) బాల కార్మికుల ఆరోగ్యం, పోషణ బాధ్యతను వహించవలసినదిగా యజమానులకు తెలియజేయడం;
- 2) పనిచేసే చోట కొద్ది గంటలు తప్పనిసరిగా విద్యాబోధన జరిగేట్లు చూడటం
- 3) 5 - 6 సంవత్సరాల కాల వ్యవధిలో బాల కార్మికుల సమస్యను పూర్తిగా రూపుమాపేందుకు తగిన కార్య ప్రణాళికను రూపొందించడం.
- 4) 12 సంవత్సరాల లోపు పిల్లలను ఎటువంటి కర్మాగారంలో పని చేయకుండా నిబంధన విధించటం.

పాశ్చాత్య దేశాలతో ఘర్షణ పడడానికి బదులు ప్రభుత్వం సంక్షేమ కార్యక్రమాలకు ఆయా దేశాల మద్దతును కోరవచ్చును.

జన్మభూమి

1997 సంవత్సర ప్రారంభంలో వార్తాపత్రికలు రాష్ట్ర ముఖ్యమంత్రి, ఇతర మంత్రులు 'జన్మభూమి' కార్యక్రమం పేరున చేపట్టిన స్వచ్ఛంద కార్యక్రమాల వార్తలతో నిండిపోయాయి. టీవీలో, రేడియోలో అవే వార్తలు. గతంలో రాజకీయ నాయకుల నిర్మాణాత్మక కార్యక్రమాలను కొందరు గుర్తుకు తెచ్చుకున్నారు. గాంధీజీ స్ఫూర్తితో కాంగ్రెస్ కార్యకర్తలు అనేక ప్రజోపయోగ కార్యక్రమాలు చేశారు. వాళ్ళు అనేక గ్రామాలను, ముఖ్యంగా హరిజనవాడలను శుభ్రం చేసేవారు. అనేక వేలమంది తమ ఉద్యోగాలను, వృత్తులను వదిలి ఈ కార్యక్రమాల్లో పాలుపంచుకునేవారు.

1940లో కమ్యూనిస్టు నాయకుడు పి.సుందరయ్య నాయకత్వంలో అనేకమంది స్త్రీలు, పిల్లలు కృష్ణ, పశ్చిమగోదావరి జిల్లాల్లో నీటి కాలువలు, చెరువులు బాగు చేశారు. గ్రామాలలో రోడ్లు బాగు చేశారు. వయోజన విద్య తరగతులు నడిపారు. ఈ కార్యక్రమాల్లో వేటిలో ప్రభుత్వ నిధులు ఖర్చు చేయలేదు. అలాగే గత కొన్ని దశాబ్దాలుగా ఆర్.ఎస్.ఎస్. (రాష్ట్రీయ స్వయం సేవక్ సంఘ్), ఆ సంస్థ ప్రచారకర్తలు, సరస్వతీ శిశుమందిరాలు, వనవాసీ కళ్యాణ్ ఆశ్రమం ద్వారా ఉన్నత ప్రమాణాలు కలిగిన విద్యను, నైతిక విలువలను అందిస్తున్నారు. వరదలు, కరువు కాటకాలు, భూకంపాలు సంభవించినప్పుడు బాధితులను ఆదుకునేందుకు ముందు ఉంటారు వాళ్ళు. దివిసీమలో 1977లో వచ్చిన తుఫాను వల్ల ఇళ్ళు కోల్పోయిన వారి కోసం వాళ్ళు నిర్మించిన దీన్ దయాళ్ నగర్, దేశభక్తులైన కార్యకర్తలు సాధించే విజయాలను, కార్యాన్ని గుర్తు చేస్తుంది. ఎలాంటి పటాటోపం, ఆడంబరం, ప్రచారం లేకుండా ప్రజల నుండి సేకరించిన నిధులు ప్రజల కోసమే ఖర్చు చేయబడతాయి.

శ్రీ చంద్రబాబునాయుడు రూపొందించిన జన్మభూమి కార్యక్రమం చాలా ప్రశంసనీయమైనదే. అయినా అందులో కొన్ని లోపాలు కనబడతాయి. గత ఏబై సంవత్సరాలుగా అనేక సామాజిక సంక్షేమ కార్యక్రమాలు అమలు పరచబడ్డాయి. అవన్నీ ప్రభుత్వంచే ప్రభుత్వాధికారుల అజమాయిషీలో అమలు చేయబడ్డాయి. ఆ కార్యక్రమాలకు ఏ గతి పట్టిందో మనందరికీ తెలుసు. వాటన్నింటిలో వేలాది, కోట్లాది రూపాయల నిధులు వృధా అయ్యాయి. అవినీతి విషవృక్షంలా వ్యాపించింది. ప్రజల మనస్సులు కూడా కలుషితం అయ్యాయి. ప్రభుత్వ వ్యవస్థ, ప్రభుత్వాధికారుల మూలంగా జరిగే నష్టాన్ని గాంధీజీ మాదిరిగా గుర్తించిన మరొక నాయకుడు చైనాకి చెందిన మాతెయ్యంగ్. మావో 'సాంస్కృతిక విప్లవం' ఉద్దేశ్యం సరైనదే అయినా, అంతకు ముందు ఉన్న ప్రతి విషయాన్ని వ్యతిరేకించడం వల్ల హింసకు దారితీసింది. జన్మభూమి కార్యక్రమంలో ఎవరైనా స్వచ్ఛందంగా పాల్గొనవచ్చని ప్రకటించిన ప్రభుత్వం, ఆ కార్యక్రమాన్ని ప్రజలపై బలవంతంగా రుద్దినట్లు కనబడుతుంది. ప్రభుత్వోద్యోగులు తమ పని పాటలు వదలి ఈ కార్యక్రమంలో పాల్గొంటే అప్పుడు ప్రజానిధులు వృధా అవుతున్నట్లు. విద్యార్థులు పాల్గొంటే వారి విద్యాకాలం వృధా అయినట్లు. కనుక ఇది అంత మంచిది కాదు. ఆఫీసు తరువాత మాత్రమే స్వచ్ఛంద కార్యక్రమాల్లో పాల్గొనే అవకాశం ఉండాలి. ఈ స్వచ్ఛంద కార్యక్రమాలను ప్రభుత్వేతర సంస్థలకు వదలి పెట్టాలి. రాజకీయ పార్టీలు అలాంటి కార్యక్రమాలకు అడ్డంకులు కల్పించకపోతే

చాలు. కనుక సామాజిక వేత్తలు, మేధావులు గ్రామ స్థాయిలో స్వచ్ఛంద కార్యక్రమాల అమలు తగిన వ్యవస్థని ఏర్పరచడానికి ప్రయత్నించాలి. అందుకు క్రింది పద్ధతిని అనుసరిస్తే బాగుంటుంది.

- ✦ ప్రతి గ్రామంలో చేయవలసిన పనుల జాబితా తయారు చేయబడుతుంది.
- ✦ ఆ కార్యక్రమానికి అవసరమయ్యే నిధులు, సామాగ్రి అంచనా వేయడం జరుగుతుంది.
- ✦ నిధులు పంచాయితీ బడ్జెట్ నుండి కేటాయించబడతాయి. అవసరమైతే ప్రభుత్వం మరికొంత నిధులు కేటాయిస్తుంది.
- ✦ గ్రామంలోని కులీలను ఈ కార్యక్రమంలో పాల్గొనడానికి ప్రోత్సహించాలి.
- ✦ విద్యార్థుల విద్యాభ్యాసానికి ఆటంకం కలగకుండా, ఉద్యోగుల పనికి అడ్డురాకుండా ఉండే విధంగా కార్యక్రమాలు రూపొందించాలి. ప్రతి స్కూలు, విద్యాసంస్థ సంవత్సరంలోని కొన్ని సెలవులను సామాజిక కార్యక్రమాలకై వినియోగించాలి.

అలాగే ప్రస్తుతం అమలులో ఉన్న కొన్ని అర్ధరహిత కార్యక్రమాలను ఆపి వేస్తే బాగుంటుంది. ఉదాహరణకి వేరువేరు రాజకీయ పార్టీలు నిర్వహించే ర్యాలీలలో పాల్గొనేందుకు వేలాదిమంది తమ పనులు, ఉద్యోగాలు ప్రక్కకు పెడుతూ ఉంటారు. దీనివల్ల ఎంతో నష్టం జరుగుతోంది.

ఒక సంవత్సరకాలంలో సెలవుదినాలను ఆరు కంటే ఎక్కువ ఉండకుండా చూడాలి. ప్రముఖ వ్యక్తులు మరణిస్తే కార్యాలయాలు, స్కూళ్ళు మూసి వేయడం కాకుండా ఐదు నిమిషాలు మౌనం పాటిస్తే చాలు.

గ్రామాల్లో చేయవలసిన పనులను పి.డబ్ల్యు.డి.కి, ఆర్.అండ్.బికి అప్పగించకూడదు. అలాంటి పనులను గ్రామస్థులే స్వచ్ఛందంగా ముందుకు వచ్చి పూర్తి చేసుకోవాలి.

రెండు రూపాయలకు కిలో బియ్యం వంటి పథకాల వల్ల లాభం పొందే వారు చెట్లు నాటడం, వీధులను శుభ్రం చేయడం వంటి పనులు చేసేట్లుగా ప్రోత్సహించడం చేయాలి.

కమ్యూనిస్టుల లెక్కలేని తప్పిదాలు

ఫిబ్రవరి 3 - 9, 1997

జనవరి 23, 1997కు ముందు నుండి దేశం మొత్తంలో నేతాజీ సుభాష్ చంద్రబోస్ శత జయంతిని పురస్కరించుకుని అనేక సమావేశాలు, సభలు జరిగాయి. రాష్ట్రపతి పార్లమెంటు సెంట్రల్ హాల్లో నేతాజీ నిలువెత్తు చిత్రపటాన్ని ఆవిష్కరించారు కూడా. ఢిల్లీలోని నేషనల్ స్టేడియంలో జరిగిన బ్రహ్మాండమైన బహిరంగ సభను ఉద్దేశించి శ్రీ అటల్ బిహారీ వాజ్ పేయి, శ్రీఎస్.ఆర్.బొమ్మాయ్ ప్రసంగించారు. ముస్లింలీగ్, ఇతర ముస్లిం పార్టీలు మినహా దేశంలో తెలుగుదేశం వంటి ప్రాంతీయ పార్టీలతో సహా అన్ని పార్టీలు నేతాజీ శత జయంతి వేడుకలను ఘనంగా జరిపాయి. ఐతే అత్యంత ఆశ్చర్యకరమైన విషయం ఏమిటంటే పశ్చిమ బెంగాల్ ముఖ్యమంత్రి, మార్క్సిస్టు కమ్యూనిస్టు పార్టీ నాయకుడు శ్రీజ్యోతిబసు ఒకప్పుడు కమ్యూనిస్టు పార్టీ సుభాష్ చంద్రబోస్ని, ఆయన పార్టీ ఫార్వర్డ్ బ్లాక్ని మిత్రదేశాల పంచమాంగ దళమని దూషించడం పెద్ద తప్పిదమని బహిరంగంగా ప్రకటించాడు. ఈ తప్పిదాన్ని సరి చేసుకోవడానికా అన్నట్లు జ్యోతిబసు డమ్డమ్ విమానాశ్రయానికి నేతాజీ పేరు పెడుతున్నట్లుగా, రాష్ట్రంలో స్థాపించబోయే సార్వత్రిక విశ్వవిద్యాలయానికి కూడా నేతాజీ పేరునే పెట్టనున్నట్లు ప్రకటించాడు కూడా. 1920లో కమ్యూనిస్టు పార్టీ భారత్లో అవతరించినప్పటి నుండి తాము చేసిన తప్పిదాలను ఇన్నాళ్ళకి ఒప్పుకోవలసి రావడం నానాజాతి కమ్యూనిస్టులకి మింగుడు పడడం లేదు. వీళ్ళు ఒకప్పుడు గాంధీజీని బూర్జువా అని దూషించారు. ఆగస్టు 1942లో గాంధీజీ ప్రారంభించిన క్విట్ ఇండియా ఉద్యమాన్ని వ్యతిరేకించారు. అందులో పాల్గొన లేదు. ఇస్లాం మతాన్ని అనుసరిస్తున్న ముస్లిములు ఈ దేశంలో ఒక ప్రత్యేక జాతి అని, కనుక మత ప్రాతిపదికన వారికి స్వయం నిర్ణయాధికారం ఉంటుందని, ప్రత్యేక దేశాన్ని అంటే దేశ విభజనను కోరుకునే హక్కు, అధికారం వారికి ఉన్నాయని వాదించారు. భారత్కు 1947 ఆగస్టులో స్వాతంత్ర్యం రాలేదని, అది నిజమైన స్వాతంత్ర్యం కాదని, కొత్తగా ఏర్పడిన భారత ప్రభుత్వం కేవలం అమెరికా, బ్రిటన్ వంటి సామ్రాజ్యవాద శక్తుల చేతిలో కీలుబొమ్మ అని దేశంలోని పలుప్రాంతాల్లో (తెలంగాణ, కోస్తా ఆంధ్రా, పశ్చిమ బెంగాల్,

కేరళ) సాయుధ గెరిల్లా పోరాటాలను లేవదీశారు. అత్యంత ఘోరమైన మారణకాండకు కారకుడైన స్టాలిన్ వీరికి నాయకుడు. 1962 భారత్పై చైనా దాడిని ఆంగ్లో - అమెరికన్ సామ్రాజ్యవాద తత్వానికి వ్యతిరేకంగా జరిగిన దాడి అన్నారు. శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ ఎన్నిక చట్టబద్ధమైనది కాదని ఒక హైకోర్టు తీర్పు ప్రకటించినా తన పదవిని కాపాడుకునేందుకు శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ విధించిన అత్యవసర పరిస్థితిని వీళ్ళు సమర్థించారు. 1977లో శ్రీ మొరార్జీ దేశాయ్ ప్రభుత్వానికి మద్దతును ఉపసంహరించుకోవడం ద్వారా శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ తిరిగి అధికారం చేజిక్కించుకునేందుకు పరోక్షంగా సహాయపడ్డారు. 1989లో కాంగ్రెస్ను ఓడించడానికి అన్ని కాంగ్రెసేతర పార్టీలతో చేతులు కలిపారు. కాని 1996లో బిజెపి మతతత్వ పార్టీ అని విమర్శిస్తూ బిజెపి ప్రభుత్వం ఏర్పడకుండా అడ్డుపడ్డారు ఇదే కమ్యూనిస్టులు. కాని వీరే 1977-79లో జనసంఘ భాగస్వామి అయిన జనతా ప్రభుత్వాన్ని సమర్థించారు. ఐతే కమ్యూనిస్టులు తాము చేసిన తప్పిదాలను దశాబ్దాల తరువాతగాని గుర్తించకపోవడం విచిత్రంగా ఉంటుంది. దీనివల్ల వారికి కలిగిన 'జ్ఞానోదయం' కేవలం నాటకమని తేలుతుంది. లేదా వారి అతి మూర్ఖవైఖరి మారడానికి ఇన్ని సంవత్సరాలు పట్టిందని స్పష్టమవుతుంది. ఇన్ని తప్పిదాలు చేసి కూడా ఇంకా రాజకీయ రంగంలో నిలబడటానికి ప్రయత్నిస్తున్న రాజకీయ పార్టీ ప్రపంచంలో ఇంకొకటి ఉందా? 73 సంవత్సరాల నుండి పనిచేస్తున్నా వివిధ కమ్యూనిస్టు పార్టీల ఓట్లు 10% మించడం లేదు. అంతే కాదు ప్రస్తుతం కేంద్రంలో అధికారంలో ఉన్న 'స్టంట్- ఫ్రంట్' ప్రభుత్వంలో ఇద్దరు మంత్రుల్ని కలిగి ఉన్న సిపిఐ 1996 ఎన్నికల్లో 5% ఓట్లు కూడా పొందలేక జాతీయ పార్టీ హోదాను కూడా కోల్పోయే పరిస్థితుల్లో చిక్కుకుంది. 73 సంవత్సరాల 'ఘనచరిత్ర' కలిగిన కమ్యూనిస్టు పార్టీలు కేవలం పశ్చిమ బెంగాల్లో, అడపాదడపా త్రిపుర, కేరళలలో ప్రభుత్వాలను ఏర్పరచగలిగాయి. ఆ విధంగా ప్రాంతీయ పార్టీల స్థాయికి దిగజారిపోయాయి. తమ ఓట్ల శాతాన్ని పెంచుకుంటామని ఈ పార్టీలు పదేపదే ప్రకటిస్తూ ఉంటాయి. జవహర్లాల్ నెహ్రూ కాలంలో, ఇందిరాగాంధీ కాలంలో కమ్యూనిస్టు పార్టీ కాంగ్రెస్ ఓట్లను చీల్చగలిగిన మాట నిజమే.

ఐతే సిపిఐ ఇందిరాగాంధీకి అత్యంత క్షిప్రమైన పరిస్థితుల్లో అంటే 1969లో శ్రీమతి గాంధీ కాంగ్రెస్ను చీల్చినప్పుడు, 1976లో అత్యవసర పరిస్థితిని ప్రకటించినప్పుడు, ఆమెకు పూర్తి మద్దతును తెలిపింది. ఒక పథకం ప్రకారం మోహన్ కుమార్ మంగళం వంటివారు కమ్యూనిస్టు పార్టీ నుండి బయటకు వచ్చి కాంగ్రెస్లో చేరి మంత్రులు అయిపోయారు. హెచ్.ఆర్.గోఖలే, ఐ.కె.గుజ్రాల్ వంటి వారికి శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ ప్రోత్సాహం ఎంతో లభించింది. ఇక ఎటువంటి రాజకీయ అస్తిత్వంలేని, మేధావులుగా చెలామణి అయ్యే కె.వి. రఘునాథరెడ్డి, నూరుల్ హసన్ వంటివారు గవర్నర్లుగా, వైస్ ఛాన్సలర్లుగా, విదేశీ రాయబారులుగా, అనేక కమిటీల ఛైర్మన్లుగా పదవులు అలంకరించారు. ఇటువంటి వామపక్ష, ప్రజాస్వామ్య, పురోగమన, సామాజిక, సెక్యులర్, మార్క్సిస్టు, 'భారత్లో నివసించే భారతీయేతరులు' దేశంలో అన్ని ఆంగ్ల దినపత్రికల్లో ప్రవేశించారు. నిజానికి ఈ దినపత్రికల్లో కొన్ని పేజీల్లో పూర్తిగా వారి వ్యాసాలే కనబడతాయి. వాళ్ళు అందులో ఏ అబద్ధాన్నయినా ప్రచారం చేస్తారు. ఎటువంటి నిజాన్నైనా కప్పిపుచ్చుతారు. భావ ప్రకటనా స్వాతంత్ర్యం నిష్పక్షపాత వైఖరుల పట్ల వారికి ఉన్న శ్రద్ధ అటువంటిది! ముఖ్యంగా మానవ వనరుల అభివృద్ధి శాఖలో, జవహర్ లాల్ నెహ్రూ విశ్వ విద్యాలయంలో చేరిన ఇటువంటి 'మేధావివర్గం' పేద ప్రజానీకపు సొమ్ము అయిన ప్రభుత్వ నిధులతో తమ ప్రచారాన్ని సాగిస్తున్నారు. ఇక 1996లో వీరే దేశంలో కులతత్వ, మతతత్వ, ముస్లిం, ప్రాంతీయ పార్టీలను 'సెక్యులరిజం' పేరుతో ఒక చోటకి చేర్చి యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరచారు. మార్క్సిస్టు కమ్యూనిస్టు పార్టీ సెక్రటరీ హరికిషన్ సింగ్ సూర్జిత్ అవినీతి కాంగ్రెస్కు, యునైటెడ్ ఫ్రంట్కు మధ్య సంబంధాలు ఏర్పరచడానికి అవిశ్రాంతంగా కృషి చేస్తున్నాడు. ఇలాంటి వారు ఈనాడు సుభాష్ చంద్రబోస్ను కీర్తిస్తున్నారు. తాము చేసిన తప్పుల్ని తెలుసుకోవడానికి వీరికి దశాబ్దాల కాలం పడుతుంది. ఐతే సాధారణంగా ప్రజానీకం అప్పటికి వాళ్ళు చేసిన తప్పులు మరచిపోవడం జరిగిపోతూ ఉంటుంది.

ఈ నెల 22 నుండి 24 వరకు కరీంనగర్, మంచీర్యాల, ఆదిలాబాద్లలోని సరస్వతీ శిశు మందిరాలలో జరిగిన శిబిరాలలో పాల్గొనడం నాకు మరపురాని అనుభవం. ఈ శిబిరాలలో ఏడు, ఎనిమిది సంవత్సరాల

నుండి పదిహేను, పదహారు సంవత్సరాల వయస్సు గల 8000 మంది విద్యార్థులు పాల్గొన్నారు. అందులో వాళ్ళు దేశీయ ఆటలు, పాటలు, నృత్యాలు, నేర్చుకుని, ప్రదర్శించారు. విద్యావంతులైన పెద్దల ఉపన్యాస కార్యక్రమాలు జరిగాయి. వీటితోపాటు జరిగిన స్థానిక సమావేశాలలో అనేక మంది ప్రముఖులు నేతాజీ జీవితాన్ని గురించి, అనేక ఇతర విషయాలను గురించి ప్రసంగించారు. సరస్వతీ విద్యాపీఠానికి చెందిన 500 ఉపాధ్యాయులు, 200 కార్యకర్తలు ఈ కార్యక్రమాల నిర్వహణలో పాలు పంచుకున్నారు. ప్రతి విద్యార్థికి నేతాజీ చిత్రం ఒకవైపు, విద్యార్థి పేరు, తరగతి వివరాలు మరొక వైపు ఉన్న లాకెట్లు ఇచ్చారు. నేను శిబిరంలో పాల్గొన్న విద్యార్థులలో కొందరిని సుభాష్ చంద్రబోస్ గురించి అడిగాను. వాళ్ళు నేతాజీ స్వాతంత్ర్యోద్యమంలో నిర్వహించిన ప్రముఖ పాత్రని వివరంగా చెప్పగలిగారు. జనవరి 23న నేతాజీ జయంతి సందర్భంగా రాష్ట్రంలోని పాఠశాలలకి, ప్రభుత్వ కార్యాలయాలకి సెలవు ప్రకటించబడింది. నేను హైదరాబాద్ పబ్లిక్ స్కూల్లో ఏడవ తరగతి చదువుతున్న 12 సంవత్సరాల మనవడికి ఫోన్ చేసి నేతాజీ గురించి ఏమి తెలుసు అని అడిగాను. అందుకు నేతాజీ ఒక స్వాతంత్ర్య సమరయోధుడని సమాధానం చెప్పాడు. ఆయన ఎప్పుడు చనిపోయాడు అని ప్రశ్నించాను. ఆయన ఎప్పుడూ చనిపోయింది తెలియదుగాని, గాంధీజీకి ముందుగాని ఆ తరువాత గాని ఆయన భారత్లోనే మరణించాడని సమాధానం చెప్పాడు! ప్రముఖుల జయంతుల పేరిట ప్రభుత్వాలు సాగిస్తున్న 'తమాషా'ని తెలుసుకునేందుకు ఈ ఉదాహరణ చాలు. పిల్లలకు నేతాజీ గురించి ఏ విషయం చెప్పడం లేదు. దేశ సంపదని ఎంత వీలైతే అంత దోచుకుందామనుకునే కొందరు రాజకీయ నాయకులు సంస్థలను అదుపు చేస్తున్నారు. కేవలం సెలవులు ప్రకటించి తమ పని అయిపోయిందన్నట్లు వ్యవహరిస్తారు వీళ్ళు. దీనికి భిన్నంగా శిశుమందిర్ శిబిరాలలో పిల్లలకు సుభాష్ చంద్రబోస్ జీవిత చరిత్రను కథలుగా వివరించారు. నేతాజీ సమకాలికులకి నేతాజీకి ఉన్న తేడాలను వివరించారు. ప్రముఖుల కార్యాలను జీవితాలను స్మరించుకొని వారి మార్గంలో నడవడానికి పనిలో నిమగ్నం అవాలి తప్ప శ్రద్ధాంజలి పేరుతో సెలవులు ప్రకటిస్తే చాలదు.

ఆందోళన కలిగించే సంఘటనలు

ఫిబ్రవరి 10 - 16, 1997

జనవరి 30, 1997న కేంద్ర ప్రభుత్వోద్యోగులకు సంబంధించిన ఐదవ వేతన సంఘం ఎట్టకేలకు తన నివేదికను ప్రభుత్వానికి సమర్పించింది. దేశం మొత్తంలో 33 లక్షల మంది కేంద్ర ప్రభుత్వ ఉద్యోగులు ఉన్నారు. వీరిలో 15 లక్షల మంది రైల్వే రంగంలో, 5 లక్షల మంది పోస్టల్ రంగంలో, దాదాపు 4.60,000 మంది టెలికమ్యూనికేషన్ రంగంలో, 8 లక్షల మంది ఇతర రంగాలలో పనిచేస్తున్నారు. కేంద్ర బడ్జెట్ ప్రకారం 33 లక్షల కేంద్ర ప్రభుత్వ ఉద్యోగుల జీతాల చెల్లింపుకు సాలీనా 20,000 కోట్ల రూపాయలు ఖర్చవుతున్నాయి. వీటితోపాటు ఉద్యోగులకు కల్పిస్తున్న పెన్షన్, వైద్య, ఎల్ టి సి సదుపాయాలకు అదనంగా ఖర్చు అవుతున్నది. బడ్జెట్ లో 30,000 కోట్ల రూపాయల వడ్డీ చెల్లింపులు, 22,000 కోట్ల రూపాయల రక్షణ వ్యయం తరువాత ప్రభుత్వోద్యోగుల జీతాలకే అత్యధిక మొత్తం ఖర్చు అవుతోంది. ఈ మూడు వ్యయాలు కలిపే 72,000 కోట్ల రూపాయలు ఉంటుంది. ప్రభుత్వ ఆదాయం 100,000 కోట్ల రూపాయలు ఉండగా లోటు 20,000 కోట్ల రూపాయలు ఉంది. 1980 వరకు ఖర్చుల కంటే ఆదాయం ఎక్కువగా ఉండేది. దీని వలన కొత్త పరిశ్రమలు స్థాపించడానికి కొత్తప్రాజెక్టులు ప్రారంభించడానికి వీలు కలిగేది. కాని గరీబీ హటావో అనే నినాదంతో శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ, భారత్ ను 21వ శతాబ్దం లోకి తీసుకువెళతానని శ్రీ రాజీవ్ గాంధీ అనుసరించిన విధానాల వల్ల ఆదాయపు మిగులు పూర్తిగా అడుగంటిపోయి లోటు ఏర్పడింది. ప్రస్తుతం భారత్ తీర్చవలసిన ఋణం 9,00,000 కోట్ల రూపాయలు (ఇందులో 300,000 కోట్ల రూపాయలు విదేశీ ఋణం కూడా ఉంది.) అంటే ప్రతి పిల్లవాడి మీద, ప్రతి స్త్రీ, పురుషుని మీద 10,000 రూపాయల అప్పు భారం ఉండన్నమాట. ఇది దేశంలో తలసరి ఆదాయం కంటే ఎక్కువ.

ప్రస్తుత వేతన సంఘం సిఫార్సులను అమలు పరచాలంటే ప్రభుత్వంపై 11,300 కోట్ల రూపాయల అదనపు భారం పడుతుంది. ఐతే ఈ డబ్బు ఎక్కడ నుండి వస్తుందన్నదే ప్రశ్న. ఈ వ్యయాన్ని తట్టుకునేందుకు కొత్త పన్నులను విధిస్తారా? విధించాలను కుంటే ఎవరిపై కొత్త పన్నులు విధిస్తారు? లేక మరికొంత ఋణాన్ని తీసుకుంటారా? ఇలా అప్పులు చేయడం వల్ల ఎవరికి లాభం? 30,000 కోట్ల రూపాయలు వడ్డీ క్రింద ప్రభుత్వం ఖర్చు పెట్టే మొత్తం

వలన పేదలకు ఎటువంటి లాభం ఉండదు. ఎందుకంటే పేద ప్రజానీకం ఆదాయాన్ని నిల్వ చేసుకునే అవకాశం ఉండదు. కనుక ప్రభుత్వం చెల్లించే వడ్డీ మొత్తం ధనిక వర్గాల ఆదాయపు నిల్వలకే చెందుతుంది. వారికే అందుతుంది. ఐతే వేతన సంఘం చేసిన సిఫార్సుల్లో కొన్ని ప్రయోజనకరమైనవి కూడా ఉన్నాయి. ప్రస్తుతం ఐదు రోజుల పని వారాన్ని పెంచి ఆరు దినాలు పని వారంగా మార్చాలని, ప్రస్తుతం 12-15 వరకు గల ప్రభుత్వ సెలవు దినాల సంఖ్య తగ్గించి మూడు సెలవులు మాత్రమే ఉండాలని, ప్రముఖ వ్యక్తులు, నాయకులు మరణించినప్పుడు సెలవు ప్రకటించే సాంప్రదాయానికి స్వస్తి పలకాలని, రాబోయే 10 సంవత్సరాల కాలంలో 30% ప్రభుత్వోద్యోగుల సంఖ్యని తగ్గించాలని, ప్రస్తుతం ఉన్న ఖాళీలో 3.5 లక్షల ఖాళీలను తిరిగి భర్తీ చేయరాదని వేతన సంఘం సిఫార్సు చేసింది. ఈ సిఫార్సుల్లో ప్రభుత్వోద్యోగుల సంఖ్యను తగ్గించడం అనేది ప్రభుత్వం చేయలేకపోవచ్చును. కార్మిక సంఘాలు, ఇతర రాజకీయ పక్షాల వత్తిడి వల్ల అది సాధ్యం కాకపోవచ్చును.

ఇక సిఫార్సుల్లో అంత ఆమోద యోగ్యం కానిది ప్రభుత్వోద్యోగుల పదవీ విరమణ గడువును 58 నుండి 60 సంవత్సరాలకు పెంచడం. ఐతే అవినీతిపరులను, అసమర్థులను తొలగించాలనీ సూచించింది. ఇప్పటికే అసమర్థులైన ఉద్యోగులను తొలగించాలన్న నిబంధన ఒకటి ఉంది. కాని ఇప్పటి దాకా ఏ రాజకీయ నాయకుడిపై అవినీతి ఆరోపణలు, అసమర్థత పనితీరులపై పేరుతో విచారణ జరగనట్లే ఏ ప్రభుత్వోద్యోగిని అసమర్థత, అవినీతులపై ఉద్యోగం నుండి తొలగించడం జరగలేదు. అలా తొలగించబడిన కొద్దిమంది ఉద్యోగుల్లో పూనులు, చౌకీదార్లు, గుమాస్తాలు మాత్రమే ఉన్నారు. అందుచేత ఈ సిఫార్సు కూడా ఒక 'తీసుకోవలసిన చర్య'గానే మిగిలి పోతుంది. దేశంలో తీవ్రంగా ఉన్న నిరుద్యోగ సమస్యను దృష్టిలో పెట్టుకుంటే పదవీ విరమణ గడువును రెండు సంవత్సరాలు పెంచడం వల్ల 3,30,000 నిరుద్యోగులకు రాబోయే రెండు సంవత్సరాల వరకు ఉద్యోగం లభించే అవకాశాలు ఉండవు. అలాగే 58 సంవత్సరాల వరకు పైబడిన వారు ఉద్యోగాలలో ఉండడం వల్ల దేశ ప్రయోజనాలకు ఏ విధంగానూ లాభకారి కాదు. ఉన్నత ప్రభుత్వోద్యోగులకు ఎంటర్ టెయిన్ మెంట్ అలవెన్స్ ఇవ్వాలనడం కూడా సరైనది కాదు. దీనివల్ల అసలే బలహీనంగా ఉన్న ప్రభుత్వ ఖజానాపై మరింత భారం పడుతుంది.

అనేక మంది ప్రభుత్వోద్యోగులు ఉద్యోగాన్ని మించి ఇతర రకాల ఆదాయ మార్గాలను అనుసరిస్తుంటారన్నది అందరికీ తెలిసిన విషయమే. ప్రభుత్వ జోక్యం దేశరక్షణ, శాంతిభద్రతలు, ఆంతరంగిక భద్రత వంటి అంశాలకే పరిమితం కావాలి. మిగతా అన్ని రంగాలను ప్రభుత్వేతర సంస్థలకు వదలి పెట్టాలి.

ఈ మధ్య రెండు ముఖ్యమైన సంఘటనలు సంభవించాయి. అవి ముఖ్యమైనవి ఎందుకు అయ్యాయంటే ఆ సంఘటనలు సమాజంలో విస్తరిస్తున్న విపరీత ధోరణులను ప్రతిబింబిస్తున్నాయి. ప్రతి సంవత్సరం అనేక వందల మంది ముస్లిం పిల్లలు పశ్చిమ బెంగాల్ లోని ముర్షిదాబాద్ నుండి సౌదీ అరేబియాకు తరలించబడుతున్నారు. అక్కడ వీళ్ళంతా పడుపు వృత్తిలోకి నెట్టివేయబడుతున్నారు. ఇలాంటి వందలాది మంది పిల్లల్ని సౌదీ ప్రభుత్వం వెనక్కి తిప్పి పంపించింది. అలా వచ్చిన వారిలో గర్భవతులైన ఇంకా మైనారిటీ తీరని పిల్లలు ఉన్నారు. అనేక సంవత్సరాలు వీరిని తమ అవసరాల కోసం ఉపయోగించుకుని తిరిగి భారత్ కు పంపివేస్తున్నారు. అలా వస్తున్నవారు తమ వెంట ఏవో కొన్ని ఎలాక్ట్రానిక్ సామాగ్రి, గాజు వస్తువులు తెస్తున్నారు, తప్ప విలువైన వస్తువులు తేవడం లేదు. ఐతే వారి తల్లిదండ్రులు మాత్రం ఈ మాత్రం వస్తువులనే చూసి మురిసిపోయి తమ పిల్లల దుస్థితిని గురించి ఆలోచించడం లేదు. ఎక్కువమంది తమ పిల్లలను కూడా సౌదీకి పంపాలని ఆశ్రుతపడుతున్నారు! హైదరాబాద్ లో సరిగ్గా ఇలాంటి వ్యాపారమే సాగుతోంది. అతి చిన్న వయస్సు కలిగిన ముస్లిం ఆడపిల్లలను కేవలం 20,000 రూపాయలకు డెబ్బై సంవత్సరాలు పైబడిన అరబ్ షేక్ లకి ఇచ్చి పెళ్ళి చేస్తున్నారు. ఇలా వెళ్ళిన ఆడపిల్లలు ఐదారు సంవత్సరాల తరువాత నలుగురైదుగురు పిల్లలతో చిన్నచిన్న వస్తువులతో భారత్ కి తిరిగి వస్తున్నారు. విచారకరమైన విషయం ఏమిటంటే ఏ మానవహక్కుల ఉద్యమకారుడు, ఏ సెక్యూలర్ వాది, ఏ మైనారిటీ ముస్లిం నాయకుడు ఈ ఘోరమైన వ్యాపారాన్ని గురించి పల్లెత్తు మాట కూడా అనరు. ఇలాంటి వ్యాపారంలో చిక్కుకుంటున్నది కేవలం ముస్లిములనే కాదు. కాని ముస్లిములలో దీని పట్ల వ్యతిరేకత వ్యక్తం కావడం లేదు. ఈ విషయాన్ని ఎవరైనా చెపితే వెంటనే అతడిని మతతత్వ వాది అని, ఫాసిస్టు హిందువు అని విమర్శిస్తారు.

ఇలాంటిదే మరొక అమానుషమైన వ్యాపారం గత కొద్దిరోజుల క్రితం బయట పడింది. మన దేశం నుండి అనేక వందల మంది నిరుద్యోగ యువకుల్ని

దొంగచాటుగా నౌకల్లో గ్రీన్ కి, ఇటలీకి, ఇతర ఐరోపా దేశాలకి తరలిస్తున్నారు. దీనికి కారణం అవిద్య, నిరుద్యోగం, విదేశాల్లో సులభంగా ఎక్కువ డబ్బు సంపాదించవచ్చనే ఆశలవల్ల యువకులు విదేశాలకు వెళ్ళాలని తాపత్రయపడితే, అక్రమ వ్యాపారాలు చేసే ముఠాలు, నేతలు యువకుల బలహీనతలను ఆసరాగా తీసుకుని వారిని మోసగిస్తున్నారు. ఒక సంఘటనలో ఇలా నౌకాలో రవాణా చేయపడుతున్న కొందరు యువకుల్ని అధికారులకు పట్టుబడకూడదని సముద్రంలోకి నెట్టివేశారు. వారిలో కొద్ది మందిని మాత్రమే రక్షించగలిగారు. వాళ్ళు భారత్ కి తిరిగి వచ్చారు. సమాజంలో నైతిక విలువల పతనంతోపాటు సమర్థవంతంగా పనిచేయని ప్రభుత్వం, దేశం లోపల, బయట పెరిగిపోతున్న నేరస్థులు, అక్రమ చౌరబాబుదారుల వల్ల పరిస్థితులు ఆందోళనకరంగా మారుతున్నాయి.

దేశంలోని రాజకీయపక్షాల్లో అవినీతి, కుళ్ళు పేరుకొనిపోతున్నాయి. సీతారాం కేసరి కాంగ్రెస్ ను ప్రక్షాళనం చేస్తారని ఎవరూ ఆశించడం లేదు. ఆయన తన 82 ఏటవైనా ఎలాగైనా ఒకసారి ప్రధాని కావాలని ఆరాటపడి పోతున్నారు. అందుకోసమే నిరంతరం ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఆయనకి తానంటున్న మాటల అర్థం కూడా సరిగ్గా తెలిసినట్టు లేదు. ఆయన బిజెపిని ఫాసిస్టు పార్టీ అని దూషిస్తున్నారు. కాని మరి ఆయన పురోగమన, సోషలిస్టు, ప్రజాస్వామ్య, సెక్యూలర్, పేద ప్రజల పార్టీ అయిన కాంగ్రెస్ గతంలో ఎమర్జెన్సీ విధించి ప్రతిపక్ష నాయకులనందరినీ జైళ్ళలో కుక్కిందనే విషయం మరచిపోతున్నారు. ఇక ప్రజా వ్యతిరేకులని దూషించే కమ్యూనిస్టీతరులను వందలాది మందిని హతమార్చిన కమ్యూనిస్టులు, జనతాదళ్ లోని దొంగలు, పశువుల దాణా కుంభ కోణాలలో పేరుపడిన అవినీతిపరులు ఈనాడు కేంద్ర ప్రభుత్వాన్ని నడుపుతున్నారు. ఈ ప్రభుత్వం ఎక్కువ కాలం బ్రతికి బట్టకట్టదని అందరూ అనుకుంటున్నారు. కాని టిడిపి, డిఎమ్ కె, ఎజిపి, సమాజ్ వాది పార్టీ, కమ్యూనిస్టులు ఏనాడైనా తమకి అధికారం చేజిక్కుతుందని అనుకున్నారా? వారికి వచ్చిన ఈ సదవకాశాన్ని ఏ మాత్రం జారవిడుచుకోకుండా 13 పార్టీలను కలిపి ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరచారు. అలాంటిది ఇప్పుడు మళ్ళీ అధికారాన్ని పోగొట్టుకోవడానికి వాళ్ళు ససేమిరా ఒప్పుకోరు. అలా అధికారం పోయే చర్యలు వేటికీ వీరు పాల్పడరు కూడా.

సామాజిక న్యాయం, ఆర్థిక విధానాలు

ఫిబ్రవరి 17 - 23, 1997

'50 సంవత్సరాల స్వాతంత్ర్యం' అనే అంశంపై కాకినాడలో పిబ్రవరి 1,2 తేదీలలో సెమినార్ జరిగింది. దీనిని స్థానిక ఐ.డి.యల్. కాలేజీ యూనివర్సిటీ గ్రాంట్స్ కమిషన్ సహకారంతో ఏర్పాటు చేసింది. అందులో ఆంధ్ర విశ్వవిద్యాలయం, నాగార్జున, శ్రీ వెంకటేశ్వర, ఉస్మానియా విశ్వవిద్యాలయాల ప్రొఫెసర్లు, మాజీ హైకోర్టు న్యాయమూర్తులు, మాజీ వైస్ ఛాన్సలర్లు పాల్గొన్నారు. ఆ సెమినార్లో నేను 'సామాజిక న్యాయం, ఆర్థిక విధానాలు' అనే అంశంపై ప్రసంగించాను. స్వాతంత్ర్యోద్యమ సమయంలో మన ప్రజలు, నాయకులు ఏ ఆదర్శాల కోసం, ఏ లక్ష్యాల కోసం పోరాడారో వాటిని సాధించేందుకు తగిన విధానాలు, కార్యక్రమాలు మనం రూపొందించుకోగలిగామా? ఏ విధానాలు సరైనవి, ఏవి కావు అన్నది రెండు క్లిష్టమైన సమస్యలను ఎదుర్కొనడంలో దేశం అనుసరించిన విధానాలను చూస్తే అర్థమవుతుంది. స్వాతంత్ర్యం లభించిన వెంటనే 500 స్వతంత్ర్య సంస్థానాలను ఏకీకరణ చేయవలసిన పరిస్థితి ఎదురైంది. అప్పట్లో సర్దార్ పటేల్ హోంమంత్రిగా ఉండేవారు. ఆయన మూడు సంస్థానాలు తప్పించి మిగతా అన్ని సంస్థానాల రాజులు, నవాబులు, మహారాజులను స్వచ్ఛందంగా భారత్లో విలీనం అయ్యేట్లు ఒప్పించగలిగారు. ట్రావెన్కోర్ మాత్రం స్వతంత్ర్యం గానే ఉండదలచింది. జునాఘడ్ పాకిస్తాన్లో విలీనం కావడానికి సిద్ధపడింది. ఇక హైదరాబాద్ నైజామ్ స్వతంత్ర్యంగా ఉండటమే కాక నైజామ్ - ఇ - ముస్తఫా అని ఇస్లాం రాజ్యాన్ని ఏర్పాటు చేయాలని ఆశించాడు. అందుకు పాకిస్తాన్ సహాయాన్ని అందుకోవాలని ఆశించాడు. నిజామ్ మద్దతుతో రజాకార్లు ప్రజల్ని భయభ్రాంతుల్ని చేయడానికి దారుణమైన మారణకాండకు పాల్పడ్డారు. ఐతే సర్దార్ పటేల్ ఈ సంస్థానాలను ఎలా లొంగదీసుకున్నారో, పోలీస్ చర్య ద్వారా ప్రజాభీష్టాన్ని ఎలా నెరవేర్చారో మనకు తెలుసు. ఇంకొకవైపు జవహర్లాల్ నెహ్రూ జమ్మూ, కాశ్మీర్ వ్యవహారాన్ని స్వయంగా తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నారు. చాలా గొప్ప 'సోషలిస్టు', 'అంతర్జాతీయ' వాది అయిన నెహ్రూ దేశ సమస్యను పట్టించుకోకుండా, అంతర్జాతీయ పేరు ప్రతిష్టల కోసం మౌంట్ బాటన్ దంపతుల సలహా మేరకు కాశ్మీర్ సమస్యను అనవసరంగా ఐక్యరాజ్యసమితి ముందు పెట్టారు. అంతేకాదు

- తాత్కాలికమైనదని రాజ్యాంగంలో కాశ్మీర్ కోసం ప్రత్యేకంగా 370 అధికరణాన్ని కలిగించి రాబోయే కాలంలో కాశ్మీర్ మెల్లగా భారత్లో అవిభాజ్యమైన భూభాగంగా మారిపోతుందని ప్రకటనలు చేశారు. ఐతే అంతర్జాతీయవాది అనుసరించిన విధానాలు పూర్తిగా విఫలమయ్యాయని, సర్దార్ పటేల్ జాతీయ విధానాలు విజయవంతమయ్యాయని తేలిపోయింది. గత ఏభై సంవత్సరాలుగా మనం కోట్లాది రూపాయలు ఖర్చు పెడుతున్నాం. ప్రతి సంవత్సరం వందలాది ప్రజలు ప్రాణాలను కోల్పోతూనే ఉన్నారు. ఐనా కాశ్మీర్ సమస్య పరిష్కారం కనుచూపు మేరలో కనబడటం లేదు. మన విధానాల్లోని తప్పు ఒప్పులు తెలుసుకోవడానికి వ్యవసాయ రంగాన్ని కూడా పరిశీలించవచ్చును. సర్దార్ పటేల్ మరణించిన తరువాత రాజేంద్రప్రసాద్ మాటకు ఏ మాత్రం విలువ లేకుండా చేసిన మీదట, రాజాజీని 'దక్షిణానికి చెందిన ఒక సామాన్య వ్యక్తి' అని ముద్ర వేసిన తరువాత ప్రజాస్వామ్యవాది సోషలిస్టు, పురోగమనవాది, అంతర్జాతీయ వాది, సెక్యులర్ వాది అయిన జవహర్లాల్ నెహ్రూ వ్యవసాయ రంగాన్ని ఉద్ధరించడం కోసం కోపరేటివ్ వ్యవసాయ విధానాన్ని అమలు చేయాలని నిశ్చయించారు. దీనితో వ్యవసాయ రంగం ఎదుర్కొంటున్న సమస్యలన్నీ పటాపంచలైపోతాయని, దేశ ప్రజానీకానికి ఆకలి బాధలు ఉండవని అనుకున్నారు. నెహ్రూ రష్యాలో స్టాలిన్ అమలు చేసిన ఉమ్మడి వ్యవసాయ పద్ధతులు, వ్యక్తిగత ఆస్తుల రద్దు చూసి ముగ్ధుడైపోయాడు. కాని ఉమ్మడి వ్యవసాయ విధానాన్ని అమలు జరిపేందుకు స్టాలిన్ అనేక వేలమంది రైతుల్ని చంపించాడనే విషయం కాని, ఈ వ్యవసాయ విధానం విఫలం అవడం వల్ల కరువు ఏర్పడ్డా రష్యా, అమెరికా, కెనడా, ఆస్ట్రేలియాల నుండి ఆహార పదార్థాలను దిగుమతి చేసుకుంటున్నదన్న విషయాన్ని పట్టించుకోలేదు. ప్రొ.ఎన్.జి.రంగా, కె.ఎమ్.మున్నీ నెహ్రూ విధానాలపై నిరసన తెలుపుతూ కాంగ్రెస్ నుండి బయటకు వచ్చేశారు. వీళ్ళు రాజాజీ ప్రోత్సాహంతో కోపరేటివ్ వ్యవసాయం వల్ల కలిగే అసర్థాలను ప్రజలకు వివరించేందుకు ఒక ఉద్యమాన్ని కూడా లేవదీశారు. దీనితో కాళ్ళు చల్లబడ్డ నెహ్రూ కోపరేటివ్ వ్యవసాయ విధానాన్ని అమలు చేయాలన్న ఆలోచనను విరమించుకున్నారు. ఐతే నెహ్రూ విధానాలకు ప్రత్యామ్నాయంగా సి.సుబ్రమణ్యం రూపొందించిన వ్యవసాయ విధానాలు పూర్తిగా దేశ అవసరాలకు తగినట్లుగా ఉన్నాయి. మేలైన విత్తనాలను రైతుకు అందచేయడం, క్రిమిసంహారక మందుల వాడకం వంటి

పద్దతుల అమలు వల్ల హరిత విప్లవం సంభవమైంది. దీనితో దేశ ప్రజల ఆహార అవసరాలు తీరడమేకాక ఎగుమతి చేయడానికి కూడా వీలు ఏర్పడింది. సర్దార్ పటేల్, సుబ్రమణ్యంలు అనుసరించిన విధానాలు పూర్తిగా భారతీయమైనవి, ఆధునిక పద్దతులను దేశ అవసరాలకు తగినట్లుగా మలుచుకున్న పద్దతులు. నెహ్రూ విధానాలు పూర్తిగా పాశ్చాత్య పద్దతులను ఆధారంగా చేసుకుని రూపొందించినవి. ఈ పాశ్చాత్య పద్దతులు కూడా ఇప్పటికే అనేకం విఫలమయ్యాయి, అవుతున్నాయి కూడా. ఈ విధానాలు ఎలాగైతే సోషలిస్టు, కమ్యూనిస్టు దేశాల్లో సంపదను సృష్టించలేక పోయాయో అలాగే మన దేశంలో కూడా ఏ మాత్రం సత్ఫలితాలను ఇవ్వలేకపోయాయి.

భారత్ ఎదురొంటున్న సమస్యలు ప్రధానంగా నాలుగు రంగాలకు సంబంధించినవి. అవి 1) విద్యారంగం, 2) జనాభా, 3) పరిశ్రమలు, వ్యాపారం, 4) సామాజిక పరివర్తన.

విద్య :

స్వాతంత్ర్యం వచ్చి 50 సంవత్సరాలు గడిచిపోయినా మన దేశంలో అక్షరాస్యత 52%కి మించలేదు. మనతో పాటు స్వాతంత్ర్యం పొందిన దేశాలు అంతకంటే ఎక్కువ అక్షరాస్యత రేటునే సాధించాయి. మలేషియా, ఇండోనేషియా, కొరియా, చైనా, తైవాన్, సింగపూర్, థాయ్‌లాండ్, వియత్నాం, ఫిలిప్పీన్స్ వంటి దేశాలన్నీ మనకంటే ఎక్కువ అక్షరాస్యత రేటు సాధించగలిగాయి. మన దేశంలో మెట్రిక్యులేషన్ పూర్తి చేసిన వారు 5% కాగా, పట్టభద్రులు కేవలం 2% మాత్రమే. ఇక విద్యా ప్రమాణాలు స్వాతంత్ర్యం ముందు రోజుల కంటే అధ్వాన్నంగా ఉన్నాయి. 1947కి ముందు మన దేశంలో సర్.సి.వి.రామన్, రామానుజమ్, సర్ జగదీష్ చంద్రబోస్, సత్యేంద్రనాథ్ బోస్, మేఘనాథ్ సహా, ప్రఫుల్ల చంద్ర రే వంటి మహామహులైన శాస్త్రవేత్తలు ఉండేవారు. స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన తరువాత ఒక్క భారతీయ శాస్త్రజ్ఞుడికి కూడా నోబెల్ బహుమతి లభించలేదు. ఇక ఇక్కడ సరియైన ఉద్యోగాలు లభించక అమెరికాకు వలస పోయిన ఇద్దరు శాస్త్రజ్ఞులు హరగోవింద ఖురానా, చంద్రశేఖర్, ఆ తరువాత నోబెల్ బహుమతి పొందారు. వాళ్ళు నోబెల్ పురస్కారాన్ని గెలుచుకున్న తరువాత గాని వారు భారతీయులని మనకి గుర్తు రాలేదు. గ్రీసుకి చెందిన ప్రఖ్యాత కవి హోమర్ కూడా ఇలాంటి పరిస్థితే ఎదుర్కొన్నాడు.

ఈ రోజున మన విద్యా వ్యవస్థ అనేక మంది నిరుద్యోగుల్ని సృష్టిస్తోంది. మన దేశం శాస్త్రజ్ఞుల సంఖ్యలో ప్రపంచంలో మూడవ స్థానాన్ని ఆక్రమిస్తుందని మనం తరచు గొప్పలు చెప్పుకుంటాము. కాని ఇది ఎలాగ ఉంటుందంటే మన దేశం ఆవులు, గేదెల సంఖ్య ప్రకారం ప్రపంచంలో రెండవ స్థానాన్ని పొందు తుంది అని చెప్పుకున్నట్లే ఉంటుంది. మన ఆవులు, గేదెలు తక్కువ పాలు ఇస్తాయి. అలాగే తక్కువ మాంసాన్ని ఇస్తాయి. వాటి సంఖ్య ఎక్కువ ఉండవచ్చును కాని పెద్ద ఉపయోగం ఏదీ లేదు. కేవలం డిగ్రీలు పొందిన వారి సంఖ్య ఎక్కువ ఉన్నంతమాత్రాన సరిపోదు. ఉదాహరణకి, ఇంజనీర్లు దేశంలోని సహజ వనరులను దేశ అవసరాలకు తగినట్లు ఉపయోగించు కోవడానికి తగిన సాంకేతిక పద్దతులను రూపొందించగలగాలి. మన దేశంలో ప్రతి సంవత్సరం 80,000 మంది ఇంజనీరింగ్ పట్టాలు పుచ్చుకుని కాలేజీల బయటకు వస్తున్నారు. ఇప్పటికి దేశంలో 400 ఇంజనీరింగ్ కాలేజీలు ఉన్నాయి. 15 లక్షల మంది ఇంజనీర్లు ఉన్నారు. ఐతే లెక్కల ప్రకారం వీరిలో 5% మంది కూడా స్వయం ఉపాధి పొందలేకపోయారు. ఎక్కువ మంది ప్రభుత్వరంగ సంస్థల్లో, ప్రైవేటు సంస్థల్లో ఉద్యోగాలు చేసుకుంటున్నారు. ఇంగ్లీషు విద్యావిధానం క్లర్కులను సృష్టిస్తుందని మెకాలే ఎప్పుడో చెప్పాడు. అదే పద్ధతిలో మన దేశంలో కూడా క్లర్కులు తయారవుతున్నారు, ఇంజనీరింగ్ విద్యని అభ్యసించిన వారు ఉద్యోగులు అవుతున్నారు కాని దేశ వనరులను ఉపయోగించి సంపదను సృష్టించే పద్దతులను మాత్రం రూపొందించలేకపోతున్నారు.

మనం ఎందువల్ల విఫలమయ్యాం అనే విషయాన్ని ఆలోచించడం కంటే ఇప్పుడు మనం ఏం చేయగలం అనేది పరిశీలించడం మంచిది. విద్యావ్యవస్థ మనలో స్వాభిమానాన్ని, ఆత్మ విశ్వాసాన్ని పెంచేదిగా ఉండాలి. భారత దేశానికి కూడా శాస్త్ర సాంకేతిక రంగంలో ప్రాచీనమైన పరంపర ఉందని, ఇక్కడ అనేకమంది శాస్త్రజ్ఞులు ఉద్భవించారని పిల్లలకు చెప్పగలగాలి. ఐతే గత 50 సంవత్సరాలుగా మన విద్యా వ్యవస్థ విదేశీ ఆలోచనా ధోరణి కలిగిన స్వదేశీ మేధావుల చేతుల్లో నలుగుతోంది. వీరు భారతీయమైన, హిందుత్వానికి సంబంధించిన ఏ విషయాన్నైనా కించపరచి, తక్కువ చేసి, శాస్త్ర సాంకేతిక రంగాలలో మనం సాధించిన అభివృద్ధి అంతా పాశ్చాత్య దేశాల చలవ వల్లనేనని ప్రచారం చేస్తూ వచ్చారు. ప్రాచీన పరంపర, వారసత్వాన్ని చులకన చేయడం వల్ల, చారిత్రక సత్యాలను మరుగుపరచడం వల్ల భారతీయుల్లో నైరాశ్యధోరణి

ఏర్పడి స్వయం ప్రేరకత్వం నశించింది. పాశ్చాత్యులు మనకు వ్యతిరేకంగా జరిపిన కుట్రలు కూడా మన మంచి కోసం తీసుకున్న చర్యలని భావించడం జరుగుతోంది. ఆత్మహత్యా సదృశ్యమైన ఈ ధోరణి ఎంత వరకు వెళ్ళిందంటే సెంట్రల్ బోర్డు ఆఫ్ సెకెండరీ ఎడ్యుకేషన్ (CBSE) సిలబస్లో సంస్కృత భాషని తొలగించారు. సంస్కృతాన్ని ఐచ్ఛిక విషయంగా ఉంచాలని సుప్రీంకోర్టు ఆదేశించినప్పుడు కేంద్ర ప్రభుత్వం అందుకు అభ్యంతరం తెలిపింది. మనది సెక్యూలర్ రాజ్యం కాబట్టి సంస్కృత భాషని సిలబస్లో ప్రవేశ పెడితే అరబ్బీ, పర్షియన్ భాషల్ని కూడా చేర్చాల్సి వస్తుందని, కనుక అలాంటి చర్యలు తీసుకోవడానికి వీలుకాదని ప్రభుత్వం తరపున న్యాయవాది వాదించారు! అరబ్బీ, పర్షియన్ భాషలు ఎప్పటి నుండి దేశీయ భాషలు అయ్యాయని, సంస్కృత భాషతో సమాన స్థానాన్ని ఎలా ఇవ్వగలమని సుప్రీం కోర్టు ప్రశ్నించింది. అంతేకాదు సంస్కృతం మన రాజ్యాంగంలో పేర్కొన్న భారతీయ భాషల్లో ఒకటని, సంస్కృతం లేనిదే భారత్ లేదని ఈ విషయాన్ని ప్రభుత్వం మరచి పోరాడని హెచ్చరించింది. కనుక సంస్కృత భాషని తిరిగి సిలబస్లో ప్రవేశపెట్టాలని ఆదేశించింది. మన పురోగమన, సెక్యూలర్ విద్యావిధానం భారతీయ విలువలను ఏ మేరకు నాశనం చేసిందో తెలియజేయడానికే ఈ సంఘటనను ఉదహరించాను.

ఉద్యోగులను మాత్రమే సృష్టించే కాలేజీలు, స్కూళ్ళు మనకి చాలా ఉన్నాయి. కనుక ఇక కొత్తగా లా కాలేజీలు, ఆర్ట్స్ కాలేజీలను స్థాపించవలసిన అవసరం లేదు. ప్రభుత్వ కాలేజీల్లో, పాఠశాలల్లో ఉత్తీర్ణులయ్యేవారి సంఖ్య 35% నుండి 40% మాత్రమే ఉంటుంది. ఇక ఉత్తర్ ప్రదేశ్, బీహార్ వంటి రాష్ట్రాల్లో పరీక్షల్లో కాపీ కొట్టడం సరైనదని, 'సామాజిక న్యాయాన్ని' గురించి పోరాడే నాయకులు ప్రోత్సహించడం వల్ల ఆ మాత్రం సంఖ్యలో విద్యార్థులు ఉత్తీర్ణులవుతున్నారు. ప్రైవేటు స్కూళ్ళల్లో ఉత్తీర్ణుల శాతం 80 నుండి 100 వరకు ఉంటుంది. అంటే ప్రభుత్వం 60% దాకా ఉండే ఫెయిల్ అయ్యే విద్యార్థులపై నిధులు ఖర్చు పెడుతోంది. ప్రభుత్వ పాఠశాలల్లో ఉపాధ్యాయులకు ఎక్కువ జీతాలు లభిస్తాయి. ఐనా సాధారణంగా వారు తమ స్వంత ఊళ్ళలో రైతులుగా, వ్యాపారస్థులుగా రెండవ అవతారం ఎత్తుతూ ఉంటారు. విలువైన ప్రజాధనాన్ని ఇలా వ్యర్థం చేయడం జరుగుతోంది. కనుక ప్రభుత్వం కేవలం

మెట్రిక్యులేషన్ స్థాయివరకు మాత్రమే కల్పించుకోవాలి. కేవలం పర్యవేక్షణ మాత్రమే చేస్తూ ఉండాలి. విద్యా ప్రమాణాలు ఏ స్థాయిలో ఉండాలి, ఉపాధ్యాయుల అర్హతలు ఏం ఉండాలి వంటి విషయాలను ప్రభుత్వం నిర్ణయించాలి. ఉపాధ్యాయుల జీతాలు, పిల్లల ఫీజులు ఎంత ఉండాలన్నది ప్రభుత్వం నిర్ణయించాల్సిన అవసరం లేదు. దేశంలో ప్రతి సంవత్సరం 30 మిలియన్ పిల్లలు పుడుతున్నారు. ఈ పిల్లలందరికీ కనీసం ప్రాథమిక విద్య అందించాలంటే కూడా అది బృహత్పథకం అవుతుంది. ప్రైవేటు సంస్థలకు సంబంధించి పరికరాలు, గ్రంథాలయం, ఉపాధ్యాయుల సంఖ్య, వారి అర్హతలు మొదలైనవి ప్రభుత్వం పర్యవేక్షిస్తే చాలు. ప్రైవేటు సంస్థలకు పూర్తి స్వేచ్ఛను ఇవ్వాలి. అప్పుడు ప్రతిభావంతులైన విద్యార్థులు ఆ సంస్థల ద్వారా తమ ప్రతిభను మెరుగు పరుచుకోగలుగుతారు. ప్రభుత్వం సెలవులను నిర్ణయించడం కూడా చేయకూడదు. కేవలం పర్యవేక్షణ, నియంత్రణ మాత్రమే చేయాలి. అప్పుడే విద్యావ్యవస్థ నుండి సరైన ఫలితాలు అందుతాయి.

కట్నాల చావుల కథలు విన్నప్పుడు
 సిగ్గు గాదె, ప్రగతికెగ్గు గాదె?
 ఇటుల జరిగెనేని, ఇంకేది మన ప్రగతి?
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

ఆడవారలనుచు, అలుసుగాచూడకు,
 ఆడదికాదొక ఆదిశక్తి
 సృష్టి నిలచిపోవు, స్త్రీ శక్తి లేకున్న
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

సామాజిక న్యాయం, ఆర్థిక విధానాలు

మార్చి 3 -9, 1997

జనాభా :

(17 ఫిబ్రవరి 1997) సంచికలో ప్రారంభించిన చర్చను కొనసాగిద్దాం.

స్వతంత్ర్య భారత్ ఎదుర్కొంటున్న రెండవ అతి ప్రధాన సమస్య అడ్డా ఆపూ లేకుండా పెరిగి పోతున్న జనాభా. దీనికి తోడు దేశంలోని దారిద్ర్యరేఖ క్రింద ఉన్న 300 మిలియన్ ప్రజానీకాన్ని పైకి తెచ్చేందుకు అవసరమయ్యే ఆర్థిక ప్రగతి సాధ్యపడటం లేదు. 22 పశ్చిమ యూరప్ దేశాలు, జపాన్ లను కలిపితే ప్రపంచ జనాభాలో 14% జనాభా కూడా ఈ దేశాల్లో ఉండదు. అలాంటిది ప్రపంచ సంపదలో 75% ఈ దేశాల్లోనే పేరుకుపోతోంది. అమెరికా జనాభా కేవలం 1.1% చొప్పున మాత్రమే పెరుగుతోంది. దీనికి కారణం జననాల రేటు పెరగడం కాదు, ఆర్థిక కార్యకలాపాల్లో నిరంతరం కలుగుతున్న మార్పుల్ని తట్టుకునేందుకు అవసరమయిన నిపుణులను, పనివాళ్ళ సంఖ్యని పెంచడం వల్ల ఈ మాత్రం తేడా కనపడుతుంది. భారత్ లో మరణాల సంఖ్య గణనీయంగా తగ్గింది. కాని ఆర్థికాభివృద్ధి తగినంత స్థాయిలో లేకపోవడం వల్ల, జీవిత కాలం పెరగడం వల్ల జనాభా గుదిబండగా తయారైంది. 1947లో దేశ జనాభా 330 మిలియన్ ఉంటే ప్రస్తుతం 1000 మిలియన్ కి చేరుకుంది. ఆహారధాన్యాల ఉత్పత్తిలో 3.5 రెట్లు అధికోత్పత్తి సాధించినా ఇప్పటికీ అత్యధికశాతం ప్రజలు ఆహార లోటుతో బాధ పడుతున్నారు. ఒరిస్సా, బీహార్ వంటి రాష్ట్రాల్లో ప్రజలు పేదరికం వల్ల లభ్యమవుతున్న ఆహార పదార్థాలను కూడా కొనుగోలు చేయలేకపోతున్నారు. అంటే ఆహార ధాన్యాల ఉత్పత్తిలో పెరుగుదలను సాధించినా, అందరికీ ఆహారం అందుబాటులోకి రావడంలేదని తెలిసిపోతోంది. దీనికి తోడు దేశంలో 48% నిరక్షరాస్యులు కాగా ఆంధ్రప్రదేశ్ లో నిరక్షరాస్యుల శాతం 54 దాకా ఉంటుంది. మరణాల సంఖ్య తగ్గడం వల్ల, నిరక్షరాస్యత వల్ల జనాభా పెరుగుదల అదుపు తప్పిపోతున్నది. ఒక కుటుంబంలో పోషించగలిగే స్తోమతను మించి పిల్లలు ఉండటం వల్ల అనేక సమస్యలు ఉత్పన్నం అవుతున్నాయి. మరో వైపు సమాజంలోని విద్యావంతులు, ధనిక వర్గాలలో తక్కువ మంది పిల్లలు ఉండడం వల్ల వారికి సకల సౌకర్యాలు, ఉన్నతమైన విద్యావకాశాలు అందుతున్నాయి. పెరుగుతున్న

జనాభాను, దానివల్ల ఎదురవుతున్న సమస్యలను ఏ రాజకీయ పార్టీ పట్టించు కోవడం లేదు. పైగా జనాభా పెరిగినందువల్ల తమ రాజకీయ ప్రయోజనాలు మరింత సులభంగా నెరవేరతాయనే ధోరణి కనబడుతుంది. సామాజిక న్యాయం, సమానత్వం, ధనికవర్గాల శోషణకు వ్యతిరేకంగా పోరాటం వంటి నినాదాల ద్వారా ప్రజానీకాన్ని ఆకట్టుకుని రాజకీయంగా లాభపడదామని అవి ప్రయత్నిస్తుంటాయి. ఓటర్ల సంఖ్యను పెంచుకోవడం లోనే వారికి ఆసక్తి ఉంటుంది. పోటీపడి సంక్షేమ కార్యక్రమాలు రూపొందించడం, అమలు చేయడం జరుగుతోంది. వ్యవసాయ రంగంలో ట్రాక్టర్లు మొదలైన యంత్రాల వినియోగం ఎక్కువ కావడంతో క్రమంగా మనుషుల అవసరం తగ్గుతోంది. కాని నిరక్షరాస్యత, ఇతర వృత్తి నైపుణ్యం లేకపోవడం వల్ల వ్యవసాయ రంగంలో ఉపాధి కోల్పోయిన వారు ఇతర రంగాలకు పనికి రాకపోవడంతో వారు నిరుద్యోగులుగా మిగులుతున్నారు. అలాంటి వారు గ్రామాలను వదలి నగరాలకి తరలిపోతున్నారు. నగరాలకు చేరుకున్న వారు ప్రభుత్వ స్థలాలను, పుట్పాతలను ఆక్రమించుకుని అతి దయనీయమైన జీవితాలను వెళ్ళదీస్తున్నారు. ఇలా దిక్కామొక్కూ లేని ప్రజలను తాము నిర్వహించే ర్యాల్లీలకు, ఊరేగింపులకి రాజకీయ పార్టీలు ఉపయోగించుకుంటాయి. సరైన వసతి లేక, త్రాగేనీరు అందక, మురుగు పారుదల సదుపాయాలు లేకపోవడం వల్ల నగరాలలో అనేక ప్రాంతాలు మురికి వాడలుగా మారిపోతున్నాయి.

జనాభా పెరుగుదలకి దారితీస్తున్న అంశం మరొకటి కూడా ఉంది. ముస్లిములు స్త్రీలు స్కూళ్ళకి వెళ్ళడాన్ని, విద్యని అభ్యసించడాన్ని వ్యతిరేకిస్తున్నారు. మిగిలిన వర్గాల కంటే వీరు విద్యాపరంగా బాగా వెనకబడి ఉన్నారు. ముస్లిం మత నాయకులు ఉర్దూ మాధ్యమంగానే విద్యాబోధన జరగాలని పట్టుబట్టడం వల్ల ఇంగ్లీషు భాషా మాధ్యమంగా, ఇతర ప్రాంతీయ భాషా మాధ్యమంగా విద్యనభ్యసించే వారికంటే వీరు వెనుకబడిపోవడం జరుగుతోంది. ఒక ముస్లిం కుటుంబంలో 10 నుండి 20 మంది పిల్లలు ఉండడం సర్వ సాధారణ మైపోయింది. బహు భార్యత్వం వల్ల ఇలాంటి పరిస్థితి ఏర్పడుతోంది. ఈ మధ్య నేను మంచిర్యాల నుండి జమ్మికుంటకి వెళుతున్నప్పుడు ఒక ముస్లిం వ్యక్తిని కలిసాను. ఆయనకి నలుగురు భార్యలు, 50 మంది పిల్లలు ఉన్నారని తెలుసుకుని ఆశ్చర్యపోయాను. ఇంత మందిని ఎలా పోషించగలుగుతున్నారని అడిగితే అందులో తనకి ఏ మాత్రం ఇబ్బంది లేదని అన్నాడు. ఏడు సంవత్సరాల

వయస్సురాగానే పిల్లవాడు సైకిల్ టైర్ పంక్చర్లు వేయటం, స్కూటర్ గ్యారేజిలో పని చేయడం, చెత్త కాగితాలు సేకరించి అమ్మడం వంటి పనులు చేసుకుని పొట్ట పోషించు కోవలసిందే. ఆ కుటుంబం లోని 7 సంవత్సరాలకు పైబడిన పిల్లలంతా కలిసి నెలకి 15,000 రూపాయలు ఆర్జిస్తారు. ఇంటి యజమాని మాత్రం ఏ పని చేయడు! వ్యాపార నిమిత్తం నిర్వహించబడే పాల్తీకి, ఈ కుటుంబానికీ తేడా ఏముంది? ఇలాంటి వారికి 2 రూపాయల కిలోబియ్యం, తక్కువ ధరకి కిరోసిన్, చక్కెర, గర్భిణీ స్త్రీలకి 800 రూపాయల భత్యం వంటివి ప్రభుత్వం అందిస్తోంది. కేవలం ఓట్లు సంపాదించుకునేందుకు రాజకీయ నాయకులు ప్రజాధనాన్ని దుర్వినియోగం చేస్తూ ఇలాంటి వారికి సౌకర్యాలు కల్పిస్తుంటారు. తమ సంఖ్యను పెంచుకుని మరిన్ని సౌకర్యాలను, వసతులను పొందేందుకై ముస్లిం నాయకత్వం జనాభా పెంచడాన్ని ప్రోత్సహిస్తుంది. పెద్ద కుటుంబాల వల్ల ముస్లిములకు ఎక్కువ ఓట్లు లభించడం, దాని వల్ల రాజకీయ ప్రాముఖ్యత కూడా కలగడం చూసి క్రైస్తవులు కూడా ఇదే మార్గాన్ని అనుసరిస్తున్నారు. ఒక్క కేరళ తప్పించితే నిరక్షరాస్యత ఎక్కువగా ఉన్న మిగిలిన రాష్ట్రాల్లో క్రైస్తవులలో కూడా పెద్ద కుటుంబాల పట్ల మోజు ఎక్కువగా కనబడుతోంది. పెద్ద కుటుంబం వల్ల రాజకీయ ప్రయోజనాలు ఉంటాయనే భావం బలపడుతోంది. పేదలకు న్యాయం అనే పేరుతో ప్రభుత్వాలు అనేక సంక్షేమ కార్యక్రమాలు అమలు చేయడం, బియ్యం, కరెంటు వంటివి తక్కువ ధరలకే అందించడం వల్ల ఈ ఆలోచన మరింత బలపడుతోంది. ఇలా సబ్సిడీ ధరలకి నిత్యావసర వస్తువులు అందుబాటులోకి రావడం వల్ల, అధిక సంతానం వల్ల పేదవారు నిరక్షరాస్యత, అజ్ఞానం, వెనుక బడినతనాల నుండి బయటపడలేక పోతున్నారు. అడ్డా అదుపు లేని జనాభా పెరుగుదల దేశానికి ప్రమాదకారిగా పరిణమిస్తోంది. మనదేశం లోని నిరక్షరాస్యులకి, వృత్తి నైపుణ్యం కొరవడిన ప్రజనీకానికి ఎలాంటి ప్రభుత్వమైనా సకల సౌకర్యాలు కలిగించలేదు. అధిక జనాభా, నిరక్షరాస్యతల మూలంగా బాలకార్మికుల సంఖ్య పెరుగుతోంది. పేద కుటుంబాలలో ప్రతి పిల్లవాడిని కుటుంబానికి డబ్బు సంపాదించేవాడిగానే పరిగణిస్తున్నారు. పిల్లలను ఇళ్ళలో పనివారిగా 'లీజుకి' ఇవ్వడం సర్వసాధారణమై పోయింది. ఇలా పిల్లలచే పనిచేయించడం మానవత్వానికే కళంకం. ఐతే పేద తల్లి తండ్రులకి ఇవేవి పట్టవు. ఆకలికి మాడి చనిపోవడం కంటే తమ పిల్లలు

పని చేసుకుని బ్రతికితే చాలని వాళ్ళు ఆలోచిస్తారు.

చైనాలో ఒకరి కంటే ఎక్కువ మంది పిల్లలున్న తల్లిదండ్రులు శిక్షించబడతారు. ఇండోనేషియా, థాయిలాండ్, ఆఖరికి శ్రీలంక కూడా జనాభా పెరుగుదలను అరికట్టగలిగాయి. కాని మన దేశంలో మాత్రం రాజకీయ నాయకులు జనాభా పెరుగుదలని పరోక్షంగా ప్రోత్సహిస్తున్నారు. అధిక జనాభా వల్ల కలిగే నష్టాలను కొద్దిగానైనా ప్రజలకి చెపుతున్న పార్టీ బిజెపి ఒక్కటే. ఐతే ఆ పార్టీ కూడా అధిక సంతానాన్ని కలిగిన వారికి ఎలాంటి శిక్ష విధించాలో చెప్పలేక పోతున్నది. ఇంత అధిక జనాభాని పోషించడానికి తగిన డబ్బు మన ప్రభుత్వం వద్ద ఎప్పుడూ ఉండదు. దీనికి తోడు బంగ్లాదేశ్, పాకిస్థాన్ల నుండి వచ్చి పడుతున్న అక్రమ చొరబాటుదారుల వల్ల జనాభా సమస్య మరింత తీవ్రతరం అవుతోంది. అనేక మంది విదేశస్థులు భారత్ కు వచ్చి ఇక్కడి ఆడపిల్లలను వివాహం చేసుకుని తమ దేశాలకి తీసుకుపోయి కొంతమంది పిల్లలు పుట్టిన తరువాత తల్లి-పిల్లలను తిరిగి ఇక్కడికి పంపించేస్తున్నారు. దీనివల్ల దేశ వ్యతిరేక, విదేశీ జనాభా దేశంలో క్రమంగా పెరుగుతోంది. హైదరాబాద్, అహ్మదాబాద్, మీరట్, ముంబై వంటి నగరాల్లో ఇలాంటి వారి వల్ల మత ఘర్షణలు చెలరేగుతున్నాయి. నిరుద్యోగ సమస్య మూలంగా దొంగతనాలు, దోపిడీలు, స్వగ్నింగు, కిడ్నాపింగు, తీవ్రవాద కార్యకలాపాలు పెరుగుతున్నాయి.

జనాభా పెరుగుదలను అరికట్టిన కొన్ని దేశాలు అనుసరిస్తున్న పద్ధతులను మనం కూడా అనుసరించవచ్చును. వీటిలో ఒకటి స్త్రీలకు విద్య, ముస్లిములు అధిక సంఖ్యలో ఉండే మలేషియా, థాయిలాండ్, ఇండోనేషియా, కమ్యూనిస్టు చైనా, వియత్నాంలలో స్త్రీలు పురుషులతో సమానంగా విద్యని ఆర్జిస్తున్నారు. విద్యావంతులైన స్త్రీలు ఉద్యోగాలు చేయడం, వృత్తులను చేపట్టడం వల్ల, తమ కాళ్ళపై తాము నిలబడగలగడం వల్ల విచక్షణా జ్ఞానం పెరిగి కేవలం పిల్లల్ని కనే యంత్రాలుగా మారడం లేదు. భారత్ లో పరిస్థితి వేరు. సాధారణ జనాభాలో స్త్రీలు ఎక్కువ మంది నిరక్షరాస్యులు, ఇక ముస్లిములలోనైతే పరిస్థితి ఇంకా అధ్వాన్నంగా ఉంటుంది. కనుక స్త్రీ విద్యని ప్రోత్సహించాలి. రెండవది, ఇద్దరు కంటే ఎక్కువ మంది పిల్లలున్న కుటుంబంపై పరిహారాన్ని విధించాలి. ఇద్దరి

కంటే ఎక్కువ మంది పిల్లలను కనిన తల్లిదండ్రుల పౌరసత్వాన్ని రద్దు చేయాలి. అలాగే సంక్షేమ పథకాలను కూడా పరిమిత కుటుంబాలకే పరిమితం చేయాలి. ప్రభుత్వోద్యోగుల భర్తీలో ఈ అంశాన్ని కూడా పరిశీలించాలి. రిటైర్మెంట్ సౌకర్యాలను కూడా ఇద్దరి కంటే ఎక్కువ మంది పిల్లలున్న ఉద్యోగులకు వర్తింపచేయరాదు. గర్భిణీ స్త్రీలకు 800 రూపాయల భత్యం పథకాన్ని వెంటనే ఆపుచేయాలి. అలాగే పరిమిత సంతానం కలిగిన వారికి పురస్కారాలను అందించాలి. వివాహ సమయంలో ప్రభుత్వం 20,000 రూపాయలు విలువ చేసే సర్టిఫికెట్టును దంపతులకి బహుమతిగా ఇచ్చి 30 సంవత్సరాలు తరువాత 12% చొప్పున వడ్డీతో 6 లక్షల రూపాయలు ఇవ్వగలిగితే బాగుంటుంది. ఐతే తమకు ఒక్కటే సంతానం అని సాక్ష్యాధారాలు చూపగలగాలి. దీని వలన జనాభా నియంత్రణ సాధ్యపడుతుంది.

విద్య నిగూఢగుప్తమగు విత్తము రూపము పూరుషాళికిన్
 విద్య యశస్సు భోగకరి విద్య గురుండు విదేశబంధుండున్
 విద్య విశిష్ట దైవతము విద్యకు సాటిధనంబు లేదిలన్
 విద్య నృపాలపూజితము విద్య నెఱుంగనివాఁడు మర్దుండే.

భావం: మనుజులకు విద్యయే దాచుకొను ధనము. విద్యయే రూపమును, కీర్తిని దెచ్చును. సుఖింపజేయునది విద్యయే. విద్య గురువు వంటిది. దేశాంతరముల కేగిన విద్యయే బంధువు. విద్యాధనమునకు దగిన ధనమీ ప్రపంచంలో లేదు. విద్యయున్న దేవుని సహాయమున్నట్లే. పండితులగు రాజులు విద్యను పూజింతురు. ఇటువంటి విద్య నెఱుంగని వాడు ద్విపాద బశువని చెప్పుదురు.

సెక్యులరిస్టుల లీలలు

ఫిబ్రవరి 24 - మార్చి 2, 1997

ఇఫ్టార్ విందులు

నెలరోజుల రంజాన్ పండుగ సంరంభాలు ముగిసాయి. రంజాన్ పండుగ విశేషాలను గురించి సర్వత్రా విశేషంగా ప్రచారం చేయడం కూడా జరిగింది. ఈ పండుగ ఉత్సవాల కోలాహలం ప్రతి సంవత్సరం పెరుగుతోంది. అలాగే హిందువులలో గణేశ ఉత్సవాల పట్ల ఉత్సాహం, పట్టుదల పెరుగుతోంది. ఐతే ఈ ఉత్సాహం మతపరమైన వైషమ్యాలకు దారి తీయనంతవరకు అభిలషణీయమైనదే. ఇక్కడ ఒక విషయం మాత్రం చాలా స్పష్టంగా కనబడుతోంది. రంజాన్ ప్రార్థనల ఇఫ్టార్ విందుల గురించి వార్తా పత్రికల్లో విశేషమైన ప్రచారం జరగడమే కాక దూరదర్శన్లో కూడా తరచు చూపడం జరిగింది. ఐతే హిందువుల పండుగలైన శ్రీరామనవమి, కృష్ణాష్టమి, దీపావళి, దసరా, సంక్రాంతిలకు ఇంత ప్రచారం జరగదు. ఎందుచేత? ఇలాంటి వివక్షత వల్ల ముస్లిముల ఆధిక్యత కనబడుతుంది కదా? ఇలా హిందువులను కాఫిర్లుగా చూసే ఒక మతస్థులకు ఎక్కువ ప్రచారాన్ని, ప్రత్యేకతని కలిగించడం వల్ల వేర్పాటువాద ధోరణి పెరుగుతుంది. వీటన్నికంటే విచిత్రమనిపించే విషయం రాష్ట్రపతి, ప్రధాని, గవర్నర్, ముఖ్యమంత్రి, మంత్రులు, ఎం.పిలు ఇలా అనేకమంది హిందువులు ఇఫ్టార్ విందులు ఇచ్చారు. టీవీలో రంజాన్ విందులు చాలా వివరంగా చూపారు. మరి ఎప్పుడైనా ఏ ముస్లిం నాయకుడైనా హిందూ, బౌద్ధ, జైన, క్రైస్తవ పండుగల సందర్భంగా ఇలాంటి విందులు ఏర్పాటు చేశాడా? ముస్లిములు మాత్రమే అలాంటి విందులు, సత్కారాలు అందుకోవడానికి అర్హులా? అది కూడా విందులు ప్రజాధనాన్ని ఖర్చు చేసి ఏర్పాటు చేస్తుంటే దేశం ముస్లిములకు ఋణపడి ఉండా అనిపిస్తుంది. ఆ ఋణాన్ని ఇలా ఇఫ్టార్ విందుల ద్వారా తీర్చుకుంటున్నదా అనిపిస్తుంది. ముస్లిం సంతృప్తికరణను వ్యతిరేకించే కొందరు నాయకులు కూడా ఇఫ్టార్ విందులు ఏర్పాటు చేయడం శోచనీయమైన విషయం. ఇలా విందులు ఇవ్వడం ద్వారా నాయకులు ఏం సాధిద్దామని అనుకుంటారో? ప్రజాధనాన్ని దుర్వినియోగం చేయరాదని ప్రజావ్యాజ్యాలను దాఖలు చేసే వారు కూడా ఈ విందులను ప్రశ్నించరు. ఉపవాసం తరువాత అత్యంత రుచికరమైన పదార్థాలను ఆరగించాలనుకునే ధోరణి ఉపవాసపు పవిత్రతని, ఆధ్యాత్మిక విలువలను పూర్తిగా నాశనం చేస్తోంది.

ఒక వంశానికి 'ఋణ'పడి ఉన్నాం

నెహ్రూ కుటుంబంలో ఐదవ తరానికి చెందిన ప్రియాంక మొరారాబాద్ లోహ సామగ్రిని ఎగుమతి చేసే వ్యాపారి రాబర్ట్ వద్రాను వివాహమాడడం ఒక ప్రముఖ వార్త అయిపోయింది. వివాహాల విషయంలో ఆ కుటుంబంలో ఎలాంటి పట్టింపులు లేకపోవడం చాలామంది మెచ్చుకునే విషయం. ఇందిరాగాంధీ ఒక పార్టీని వివాహం చేసుకున్నారు. రాజీవ్ గాంధీ ఇటలీకి చెందిన ఒక క్రైస్తవ మతస్థురాలిని వివాహమాడి క్రైస్తవ మతం పుచ్చుకున్నారు. వివాహ దృవపత్రంలో ఆయన పేరు రాబర్ట్ గాంధీగా పేర్కొనబడింది. సంజయ్ గాంధీ ఒక సిఖ్కు యువతిని వివాహమాడారు. ఇప్పుడు రాజీవ్, సోనియాల కుమార్తె ప్రియాంక ఒక పంజాబీ క్రైస్తవుడిని వివాహమాడుతోంది. కుల, మత తేడాలు పాటించకపోవడాన్ని ఆమోదించవచ్చు. కాని ప్రియాంక కోసమై ఖర్చవుతున్న ప్రజాధనాన్ని లెక్క వేస్తే విచారం కలుగుతుంది. సోనియా గాంధీ 600 కోట్ల రూపాయల శాశ్వత నిధితో ఏర్పాటైన ఒక సంస్థకి అధ్యక్షురాలు. ఈ నిధి అంతా కేంద్ర ప్రభుత్వం, ప్రభుత్వరంగ సంస్థలు సమకూర్చినదే. అంటే అదంతా ప్రజాధనం అన్నమాట. దేశ రాజధానిలోని పది విశాలమైన భవంతులు ఆమె ఆధీనంలో ఉన్నాయి. ఆమె ప్రస్తుతం ఉంటున్న రెండు విశాల భవంతుల్లో కేవలం ఆమెతోపాటు ప్రియాంక, రాహుల్ మాత్రమే ఉంటారు. ఇప్పుడు ప్రియాంక వివాహం తరువాత ఇద్దరే ఉంటారు. ఒక సాధారణ పౌరురాలు అయిన ప్రియాంక రక్షణ నిమిత్తమై ఢిల్లీలోని రక్షిత ప్రాంతంలో ఒక ఎకరం స్థలంలో నిర్మించిన పెద్ద బంగళాను ప్రభుత్వం కేటాయించింది. దీనికితోడు ఒక బెటాలియన్ ఎస్.పి.జి. పోలీసులు బంగ్లా ముందు కాపలా నిమిత్తమై నియమించ బడ్డారు. మూడు తరాల పాటు నెహ్రూ కుటుంబం పరిపాలించిన, 30 శాతానికి పైగా ప్రజానీకం దారిద్ర్యరేఖకు క్రింద ఉన్న దేశంలో ఇదంతా జరుగుతోంది. ప్రభుత్వం కేటాయించిన బంగ్లాకి ప్రియాంక ప్రతి నెల కేవలం 8000 రూపాయలు మాత్రమే చెల్లిస్తుంది. కాని నిజానికి ఇదే భవంతిని ఇతర వ్యక్తులకు అద్దెకు ఇస్తే నెలకు రెండు లక్షల అద్దె వసూలవుతుంది. అంటే సాలీనా 24 లక్షలు ఆమె నివాసానికై ఖర్చు చేయడం జరుగుతోంది. దేశం కోసం సర్వస్వం త్యాగం చేశామని చెప్పుకునే నెహ్రూ కుటుంబం నూతన దంపతులకు సోనియా ఆధీనంలోని పది భవంతుల్లో ఒక దానిని కేటాయించ లేకపోయారా? ఒకరోజున రాహుల్ కి కూడా వివాహం అవుతుంది. అప్పుడు మళ్ళీ ఈ బీదదేశం ఆయనకి కూడా భద్రత కోసం ఒక విశాలమైన భవంతిని కేటాయించవలసి వస్తుంది. ఈ దుర్వినియోగాన్ని ఎవరూ ప్రశ్నించలేదు.

తమిళనాడులో జయలలిత తన దత్తపుత్రుడి వివాహం జరిపినప్పుడు సర్వత్రా నిరసనలు, వ్యతిరేకత వ్యక్తమయ్యాయి. ప్రజాధనం దుర్వినియోగం అవుతోందని గగ్గోలు పెట్టారు. మాజీ రాష్ట్రపతి సంజీవరెడ్డి పదవిలో ఉండగా పాలనా వ్యవస్థలో అవినీతి విపరీతంగా పెరిగిపోతున్నదని అప్పటి ప్రధాని శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీకి వ్రాసిన లేఖలో ఆరోపించారు. అందుకు ఆమె వెంటనే ఘాటుగా జవాబు కూడా వ్రాసింది. అందులో ఆమె తన తాత, తండ్రి దేశం కోసం ఎన్నో త్యాగాలు చేశారని, కనుక అలాంటి కుటుంబంపై అవినీతి ఆరోపణలు చేయడం తగదని వ్రాసింది. దానికి శ్రీ సంజీవరెడ్డి సరిగ్గా సమాధానం ఇచ్చారు. “నెహ్రూ కుటుంబం చేసిన త్యాగాలను దేశం గుర్తుంచుకుంటుంది. కాని వేలాది మంది ప్రజానీకం చేసిన త్యాగాలను మీరు గుర్తు పెట్టుకోవాలి. టి.ప్రకాశం వంటి వారెందరో ఉన్నారు. అలాంటి వారి వారసులు ప్రస్తుతం ఎవరికీ తెలియకుండా, పేదరికంలో మగ్గుతుంటే మనలాంటి కొందరు మాత్రం ఉన్నత పదవుల్లో సుఖభోగాలు అనుభవిస్తున్నాం” అని సమాధానం ఇచ్చారు. ఆనాడు శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీకి తగిన సమాధానం ఇచ్చేవారున్నారు. కాని నేడు నెహ్రూ కుటుంబానికి చెందిన ఒక వ్యక్తి కోసం ఇంత ప్రజాధనాన్ని దుర్వినియోగం చేస్తుంటే అభ్యంతరం తెలిపేవారు ఎవరూ లేకపోవడం శోచనీయమైన విషయం. ఇది సమాజంలో నైతిక విలువల పతనాన్ని సూచిస్తుంది. అసలు ఆలోచించవలసిన విషయం ఏమిటంటే ప్రధాని, రాష్ట్రపతి సమీప బంధువులకి ప్రజాధనం దుర్వినియోగపరచి సౌకర్యాలు కల్పించడం ఎంతకాలం సాగుతుంది? పౌరులంతా సమానం కాదా? ఢిల్లీలో ఎంతమందికి భద్రత ఉన్నది? వారందరికీ భద్రత కల్పించడం ప్రభుత్వ కర్తవ్యం కాదా?

ప్రజాసేవ పేరుతో స్వప్రయోజనాలు

ఎటువంటి ప్రత్యేకతలు లేని, జీవితంలో ఎలాంటి విజయాలు సాధించలేని, సి.ఎం.ఇబ్రహీం ఆఖరికి (స్వతంత్ర వ్యాపారాన్ని కూడా సరిగా నడుపుకోలేకపోయాడు. వ్యాపార నిమిత్తమై వివిధ బ్యాంకుల నుండి తీసుకున్న ఋణాలను తాను ప్రజాసేవలో మునిగి ఉన్నందువల్ల తీర్చలేనని ఎగవేశాడు.) దేశ ప్రయోజనాల దృష్ట్యా టాటా- సింగపూర్ ఎయిర్లైన్స్ కి అనుమతి ఇవ్వలేదని ప్రకటించాడు. అలాంటి ప్రైవేటు ఎయిర్లైన్స్ వల్ల ప్రభుత్వ ఎయిర్లైన్స్ కి నష్టం కలుగుతుందని అతని వాదన. ఐతే అనుమతి మంజూరు చేయకపోవడానికి ఇతరమైన కారణాలు చాలా ఉన్నాయని తెలుస్తోంది. ఇండియన్ ఎయిర్లైన్స్ మొదటి నుండి నష్టాల్లోనే ఉంది. దీనికి కారణం పోటీ కాదు. మితిమీరిన ఖర్చు, లోపభూయిష్టమైన పనితీరుల వల్ల నష్టాలు వచ్చాయి. అలాగే విదేశీ

సహకారంతో నడిచే ఎయిర్లైన్స్ ఏవీ దేశంలో లేవని కూడా కాదు. జెట్ ఎయిర్వేస్లో సాదీ ముస్లిములకు ఎక్కువ వాటా ఉంది. మరి సి.ఎం. ఇబ్రహీం గారు టాటా-సింగపూర్ ఎయిర్వేస్ని ఎందుకు వ్యతిరేకిస్తున్నట్లు? ఇది జెట్ ఎయిర్వేస్ని రక్షించడానికా? ఇండియన్ ఎయిర్లైన్స్ని రక్షించడానికా? దేశ ప్రయోజనాలను దృష్టిలో పెట్టుకుని సి.ఎం.ఇబ్రహీం అలా ప్రవర్తించడం లేదని పరిశీలకులు తేల్చి చెప్పేశారు. ఆయనకు ఖచ్చితమైన విధానం, నియమాలు, లేవని స్పష్టమైపోయింది. ఎవరు ఏది అడిగినా 'కాదనాలి' అనే నిశ్చయంతో ఉన్నట్లు కనబడుతోంది. దేశంలో అమలు అవుతున్న సరళీకృత విధానాలు దేశ ప్రయోజనాల కోసం కాక స్వప్రయోజనాల కోసమేనని తెలిసిపోతోంది.

మేరీ మాత శోభాయాత్ర

10-2-97న ఆకాశవాణి ప్రాంతీయ వార్తల్లో విజయవాడలో జరిగే మేరీమాత పండుగ గురించి వివరంగా చెప్పడం జరిగింది. మత మార్పిడులు సాగిస్తున్న మిషనరీల కార్యకలాపాలను గమనిస్తే ఆశ్చర్యం కలుగుతుంది. హిందువుల విగ్రహారాధన తప్పు కాబట్టి వారి ఊరేగింపులు అర్థం లేనివి అని విమర్శించారు. కాని మిషనరీలు మేరీమాతకు హిందూ దేవత మాదిరిగా పూజలు, జాతరలు జరిపిస్తున్నారు. ఇవన్నీ మత మర్పిడుల పట్ల వ్యక్తమవుతున్న వ్యతిరేకతలను ఎదుర్కొనేందుకు, అలాగే మతం మారిన తరువాత కూడా తమ పూజాది కార్యక్రమాలు యధావిధిగా కొనసాగించుకోవచ్చనే నమ్మకం హిందువుల్లో కల్పించడం కోసం సాగిస్తున్నారు. క్రైస్తవులుగా మారిన తరువాత కూడా హరిజనులు దళితులుగానే పరిగణించబడుతున్నారని మిషనరీలు ప్రకటించారు. ఏనుకీస్తు, మేరీ మాతల చిత్రాలను ఊరేగించడం తప్పుకాదని హిందువుల మాదిరిగా విగ్రహాలను ఊరేగించడం తప్పని మిషనరీలు ప్రచారం చేస్తూ ఉంటారు. కాని ఈ రెండింటికి తేడా ఏమిటో అర్థం కాదు. కేవలం హిందుత్వం పై ఆధిపత్యాన్ని సాధించడం కోసమే మిషనరీలు ఇలాంటి ప్రచారం సాగిస్తున్నారని తేలిపోతుంది. ఇలాంటి మోసపూరిత పద్ధతుల్ని అదుపు చేయాలంటే మత మార్పిడులను నిషేధించడం ఒక్కటే మార్గం. మతం మార్చుకున్న వారిలో 90% మంది పేద గిరిజనులు. మతం మారడమేమిటమీదకు వారు ముగ్గురు సభ్యులున్న కమిటీ ముందు తమ మాతృమతం కంటే క్రైస్తవం ఎందువల్ల గొప్పదో చెప్పగలగాలి. అప్పుడే వారికి మతం మారడానికి అనుమతినివ్వాలి. దీనివల్ల అమాయక గిరిజనులను మభ్యపెట్టి మతం మార్చే మిషనరీల ఆటలు కట్టుతాయి.

సమర్థులకి, నిజాయితీ పరులకి స్థానం లేదు

మార్చి 10 - 16, 1997

1997 ఫిబ్రవరిలో సికింద్రాబాద్ కంటోన్మెంట్ బోర్డు ఎన్నికలు జరిగాయి. ఏడు స్థానాలకు 114 మంది పోటీ చేశారు. వాళ్ళలో ఒకరు పరుసగా గత ఆరుసార్లు పోటీ చేసినవారు ఉన్నారు. గత ఎన్నికల్లో అతడు ప్రచారం చేస్తూ ఆఖరి సారిగా తాను పోటీ చేస్తున్నానని, ఇక మీదట పోటీ చేయనని చెప్పాడు. ఈ సారి మళ్ళీ ఎందుకు పోటీ చేస్తున్నారని అడిగితే "నేను కాంగ్రెస్ పార్టీలో అనేక సంవత్సరాల నుండి పనిచేస్తున్నాను. నాకన్నా అసమర్థులు అధికార అందలాలు ఎక్కి కూర్చున్నారు. వాళ్ళు ఎమ్మెల్యేలు అయి డబ్బు, అధికారం చేజిక్కించుకున్నారు. నేను మాత్రం కంటోన్మెంటు బోర్డులోనే ఉండిపోయాను. అందుచేత నాకు కూడా ఎమ్మెల్యే టిక్కెట్ ఇచ్చే దాకా కంటోన్మెంట్కి పోటీ చేస్తూనే ఉండాలని నిశ్చయించుకున్నాను" అని అన్నాడు. ఈ వ్యక్తి నిరక్షరాస్య ముస్లిం. అతని ప్రణాళిక ఇలా ఉంది. కంటోన్మెంట్ బోర్డుకి చెందిన స్థలాలను ఆక్రమించుకుని అందులో మురికివాడలు ఏర్పరచాడు. ఆ స్థలాలను ఎవరూ ఖాళీ చేయించకుండా అడ్డుకుంటాడు. ఆ మురికి వాడల్లో మంచినీటి వసతి, విద్యుత్ సౌకర్యం కల్పించబడుతుంది. తాను ఎమ్మెల్యే అయితే అప్పుడు పట్టాలు ఇప్పిస్తానని హామీ కూడా ఇచ్చాడు. తన గెలుపుని ఖాయం చేసుకునేందుకు అతడు పాతబస్తీ నుండి అనేకమంది బురఖాలు ధరించిన స్త్రీలను తీసుకువస్తాడు. గత ఎన్నికల్లో ఇతనికి వ్యతిరేకంగా ఒక విద్యావంతుడైన ముస్లిం యువకుడు పోటీ చేసి కేవలం 400 ఓట్ల తేడాతో ఓడిపోయాడు. ఆ యువకుడు ఈ సారి కూడా పోటీ చేశాడు. అతను తనకి మద్దతివ్వవలసిందిగా కాంగ్రెస్ పార్టీని కోరాడు. కాని ఆ పార్టీ విద్యావంతుడైన యువకుడి కన్నా పాతవాడు, నిరక్షరాస్యుడైన వ్యక్తినే ఎంచుకుంది. ఎవరికి విజయావకాశాలు ఎక్కువగా ఉన్నాయనే అంచనాలే ముఖ్యం కాంగ్రెస్ వారికి. ఈ పాత నాయకుడు ఒక చిన్న ఇంట్లో ఉంటాడు. ఐతే అతనికి బినామీ ఆస్తులు ఎన్నో ఉన్నాయి. ఇతడు విద్యావంతులున్న ప్రాంతంలో ఏ మాత్రం ప్రచారం చేయడు.

కంటోన్మెంట్ బోర్డు సభ్యులు చేసే వ్యాపారాలు.

- 1) ప్రభుత్వ స్థలాలను అక్రమించుకోవడం;
- 2) కాలనీల నిర్మాణానికి, వ్యక్తిగత ఇళ్ళ నిర్మాణానికి అక్రమ అనుమతిని ఇప్పించి, డబ్బుతీసుకోవడం;
- 3) రోడ్ల రిపేర్ల కాంట్రాక్టులు;
- 4) చట్ట వ్యతిరేక కట్టడాలపై నియంత్రణ.

అనేకమంది మాజీ సైనికులు కూడా ఎన్నికల్లో పోటీ చేశారు. ఐతే ఇలాంటి విద్యావంతులు, నిజాయితీపరులు గెలుస్తారని అనుకున్న మా ఆశలు నెరవేరలేదు. అలాంటి అభ్యర్థి ఒక్కరూ గెలవలేదు. అత్యంత అవినీతిపరుడైన నాయకుడే నెగ్గాడు. విద్యావంతులు మునిసిపాలిటీల నుండి శాసనసభల వరకూ దేనిలోనూ ప్రవేశించలేరని తేలిపోయింది. ప్రభుత్వంలో పేరుకుపోయిన అవినీతి, అసమర్థతలను చూసి ప్రజలు నీతిపరులు, సమర్థులు, విద్యావంతులను ఎన్నుకుంటారని కొందరు భావించవచ్చును. కాని అలా జరగడం లేదు. 40 హత్య కేసుల్లో ముద్దాయి అయిన బందిపోటు రాణి పూలన్దేవి పార్లమెంటు సభ్యురాలైంది. అలాగే ఉత్తరప్రదేశ్ నుండి, బీహార్ నుండి పూలన్దేవి వంటి మరో ఇద్దరు నిరక్షరాస్య మహిళలు కూడా పార్లమెంటుకు ఎన్నికయ్యారు. వీళ్ళిద్దరిలో ఒకరు ములాయంసింగ్ సమాజ్ వాది పార్టీకి చెందితే, మరొకరు లల్లూప్రసాద్ జనతాదళ్ కి చెందినవారు. ఒకప్రక్క రాజకీయ రంగంలో నేరప్రవృత్తి పెరిగిపోతున్నదని, నేరస్థులు చట్ట సభల్లో సభ్యులైపోతున్నారని అందరూ వాపోతుంటారు. మరోప్రక్క నిరక్షరాస్యులైన మంత్రులు దేశ ఆర్థిక, విదేశీ, సామాజిక విధానాలను రూపొందిస్తున్నారు. కనుక సమర్థతకి కొలత ఏమిటి? నేరస్థులు ఎమ్మెల్యేలు అవడానికి ఎవరు కారణం? ఒక నేరస్థుడు స్వతంత్ర్య అభ్యర్థిగా పోటీ చేస్తే గెలవడు. కాని అతడే ఏదైనా పార్టీ తరపున పోటీ చేస్తే గెలుస్తాడు. అంటే రాజకీయాల్లో నేరప్రవృత్తి పెరిగిపోకుండా చూడవలసిన బాధ్యత ఆయా పార్టీల నాయకత్వంపై ఉంది.

సికింద్రాబాద్ కంటోన్మెంట్ బోర్డు గురించి నేను చెప్పిన సంఘటనే మైసూర్ లో కూడా జరిగింది. అమెరికాలో బాగా డబ్బు గడించి తన స్వంత దేశానికి, నగరానికి మంచి చేద్దామని వెనక్కి తిరిగి వచ్చిన ఒక ఇంజనీర్

అభ్యర్థిగా పోటీ చేశాడు. ఆయన ఒక బ్రస్టెని స్థాపించి నగరాభివృద్ధికి, సామాజిక కార్యక్రమాలకు నిధులు ఖర్చుపెట్టాడు. అందరూ అతని సామాజిక దృష్టికి మెచ్చుకున్నారు. వాళ్ళే అతన్ని మైసూర్ మునిసిపల్ ఎన్నికల్లో పోటీ చేయమన్నారు. తన ప్రాంతంలో అంత చదువుకున్నవారు, పెద్దపెద్ద ఉద్యోగాలు చేస్తున్న వ్యక్తులు చాలా మంది ఉన్నారు కనుక తన గెలుపు తథ్యమని ఆయన అనుకున్నాడు. ఇంటింటికి తిరిగి ప్రచారం చేయడం, తన సేవాభావం వల్ల గెలుపు సులభమనుకున్నాడు. కాని ఘోరంగా ఓడిపోయాడు. తనని పోటీ చేయమని ప్రోత్సహించిన వారు సైతం తనకు ఓట్లు వేయలేదని గ్రహించాడు. విద్యావంతుడు, సమర్థుడైన తమ స్నేహితుడికి ఓటు వేయలేదని అనేకమంది ఒప్పుకున్నారు. ఎందుకంటే అతనికి ఓటువేస్తే అది వ్యర్థమని వాళ్ళు భావించారు! ఆ నియోజక వర్గంలో అనేక మురికివాడలున్నాయి. వాటికి ఇతడు ఎలాగా వెళ్ళలేదు. ఆ ప్రజలంతా డబ్బు తీసుకుని 110 సంవత్సరాల చరిత్ర గల పార్టీకి చెందిన ఒక పాత నాయకుడికే ఓట్లు వేస్తారు. కనుక ఇలాంటి ప్రజలను ఏ మాత్రం ప్రభావితం చేయలేని విద్యావంతుడైన, నిజాయితీ పరుడైన అభ్యర్థి కన్నా ప్రతిపక్ష పార్టీకి చెందిన అనుభవం కలిగిన రాజకీయ నాయకుడికే ఓటు వేయడం మంచిదని వాళ్ళు భావించారు. దీనిని బట్టి డబ్బు, నేర ప్రవృత్తి రాజ్యమేలుతున్న రాజకీయ రంగంలో ఏ రాజకీయ పార్టీ మద్దతు లేకుండా ఎలాంటి విద్యావంతుడు ఎన్నికల్లో పోటీ చేయలేదని స్పష్టమవుతోంది. కనుక నిజాయితీ కలిగిన జాతీయ భావాలు కలిగిన పార్టీ నాయకులు సమర్థులైన వారిని అభ్యర్థులుగా నిలబెట్టాలి. కులతత్వ పార్టీలు, నేరప్రవృత్తి పెంచే పార్టీలు బందిపోటు రాణులను, నిరక్షరాస్యులను పార్లమెంటు సభ్యులుగా నిలబెట్ట గలిగినప్పుడు, నిజాయితీ కలిగిన పార్టీలు సమర్థులైన వ్యక్తులను పార్లమెంటు సభ్యులుగా ఎందుకు చేయకూడదు?

సమర్థత లేకుండా ప్రమోషన్లు :

ప్రమోషన్ పరీక్షలో నిర్ణయించిన కనీస మార్కులు పొందని వారికి ఉద్యోగంలో ప్రమోషన్ ఇవ్వరాదని సుప్రీంకోర్టు ఒక తీర్పులో పేర్కొంది. సామాజిక న్యాయం పేరుతో అనేక పార్టీలు ప్రభుత్వాన్ని, విద్యా వ్యవస్థని నీరు కారుస్తున్నాయి. మెడికల్ ఎంట్రన్స్ లో 1% మార్కులు వచ్చిన వారు సీట్లు

సంపాదిస్తే 90% మార్కులు వచ్చిన వారు కాలేజీల్లో ప్రవేశించలేకపోవడం జరుగుతోంది. అనేక కాలేజీల్లో 'సామాజిక న్యాయం' పేరున తక్కువ మార్కులతో సైతం సీట్లు పొందిన విద్యార్థులు పరీక్షల్లో పాస్ కాలేక కోర్సు పూర్తి చేయడానికి రెట్టింపు సమయాన్ని తీసుకోవడం జరుగుతోంది. (నాలుగు సంవత్సరాల ఇంజనీరింగ్ డిగ్రీ కోర్సుని గత పది సంవత్సరాలుగా చదువుతున్న వారు నాకు తెలుసు. ఇలాంటి వారికి కాలేజీ ఫీజులు, మెస్ చార్జీలు అందుతూనే ఉన్నాయి.) ఇలాంటి వారి వల్ల స్కూళ్ళలో, కాలేజీల్లో అనేక సమస్యలు ఎదురవుతూ ఉంటాయి. వీరికి బోధించడానికి అధ్యాపకులకు ఎక్కువ సమయం పడుతూ ఉంటుంది. నేను ఒక సాంకేతిక విశ్వవిద్యాలయంలో ఎగ్జామినర్ గా ఉన్నప్పుడు ఒక అభ్యర్థికి పాస్ మార్కులు వేసి పాస్ చేయవలసిందిగా ఒక ప్రొఫెసర్ కోరాడు. ఎందుకంటే ఆ విద్యార్థి ఏడు సంవత్సరాలుగా ఆ కోర్సు చదువుతున్నాడని, అతను స్వంతంగా పరీక్ష పాస్ అయ్యే అవకాశం లేదని అన్నాడు. బొంబాయి లెజిస్లేటివ్ కౌన్సిల్ లో హరిజనులకు స్కాలర్ షిప్ లు మంజూరు చేసే బిల్లుపై మాట్లాడుతూ డా॥అంబేద్కర్ వెలిబుచ్చిన అభిప్రాయాలు గమనించదగినవి. ఆయన పీడిత వర్గాలకు (ప్రస్తుతం హరిజనులు, దళితులు) స్కాలర్ షిప్పులు మంజూరు చేయడాన్ని వ్యతిరేకించారు. అలాంటి వ్యక్తుల కుటుంబాలు చాలా పేద స్థితిలో ఉండడం వల్ల వారికి మంజూరు చేసిన స్కాలర్ షిప్పులు విద్యార్థికి కాకుండా కుటుంబానికి ఆహారం కొనడానికే ఖర్చవుతాయని, కనుక హరిజన విద్యార్థులకి హాస్టల్ సౌకర్యాలు కలిగించి, వారిలో విద్యాస్థాయిని పెంపొందించాలని ఆయన సూచించారు. కేవలం సదుపాయాలు కలిగిస్తే చాలదు. వారు కూడా ఇతరులతో సమానస్థాయిని అందుకునేట్లు చేయాలి. డబ్బు ఖర్చుపెట్టడం ద్వారా, వారిని అన్ని రంగాలలోకి ప్రవేశపెట్టడం ద్వారా వెనుకబడిన వర్గాలకు మంచి చేస్తున్నామని అనుకుంటే పొరపాటు. అంబేద్కర్ రూపొందించిన రాజ్యాంగంలో రిజర్వేషన్లు పది సంవత్సరాలకు మాత్రమే పరిమితమని పేర్కొనడం జరిగింది. ఐతే యాభై సంవత్సరాలు గడిచినా ఇంకా రిజర్వేషన్లు కొనసాగుతూనే ఉన్నాయి. ఇప్పటికే బాగా అభివృద్ధి సాధించిన వారు కూడా ఇంకా ఆ సదుపాయాలు పొందుతూనే ఉన్నారు.

ఇంకొక చారిత్రాత్మకమైన తీర్పులో సుప్రీంకోర్టు వెనుకబడిన తరగతులలో కొందరు రిజర్వేషన్ సౌకర్యాల వల్ల లాభం పొంది తగినంత అభివృద్ధిని సాధించారని, వారు అగ్రవర్గాల వారి కంటే కూడా మెరుగైన స్థితిలో ఉన్నారని ఇలాంటి 'ప్రగతి సాధించిన' వర్గాలకు రిజర్వేషన్ సౌకర్యం కల్పించవలసిన అవసరం లేదని పేర్కొంది. ప్రభుత్వాలు, చట్టసభలు ఈ విషయంలో చురుకుగా వ్యవహరిస్తాయని సుప్రీంకోర్టు ఆశించింది. కాని అందుకు విరుద్ధంగా కేరళ అసెంబ్లీ ఏభై సంవత్సరాలపాటు రిజర్వేషన్ సౌకర్యం కల్పించినా ఇప్పటికీ ఏ వెనుకబడిన తరగతులు ఏ మాత్రం అభివృద్ధి సాధించలేదు. కనుక ఏ వర్గాన్ని రిజర్వేషన్ జాబితా నుండి తొలగించలేమని ఒక తీర్మానాన్ని ఆమోదించింది. ఇంతకు మించి అన్యాయం ఏమైనా ఉంటుందా? రిజర్వేషన్ సౌకర్యం పొందిన ఐ.ఎ.ఎస్, ఐ.పి.ఎస్, ఐ.ఎఫ్.ఎస్, అధికారుల కుమారులు, కుమార్తెలు ప్రగతి సాధించిన వర్గాలకు చెందరా? సంప్రదాయపరంగా ధనిక కులాలుగా పేరుపొందిన వైశ్యులు, రెడ్డి, కమ్మ ఇతర కులాల వారికి సమానంగా వెనుకబడిన తరగతుల్లో షెడ్యూల్ కులాల్లో కూడా కొందరు అపారమైన ధన సంపత్తిని, ఉన్నత విద్యని సంపాదించుకున్నారు. ఐనా ప్రతి కులం వారు తమని వెనుకబడిన కులాల జాబితాలో చేర్చమని అడుగుతున్నారు. వెనుకబడిన కులాల వారు తమని షెడ్యూల్ కులాలు, తరగతుల జాబితాలో చేర్చమని డిమాండ్ చేస్తున్నారు. ఇలాగే కొనసాగితే కొంత కాలానికి అందరూ వెనుకబడిన తరగతుల జాబితాలో చేరిపోతారు. అప్పుడు మనం రాజ్యాంగంలోని 'సోషలిస్టు', 'ప్రజాస్వామ్య', 'సెక్యులర్' అనే పదాలను తొలగించి వాటి స్థానంలో 'వెనుకబడిన' అనే పదం ఉపయోగించుకుంటే సరిపోతుంది. అప్పుడు 'భారత్ వెనుకబడిన తరగతుల రిపబ్లిక్' అని చెప్పుకోవచ్చు. సోషలిజం, సామాజిక న్యాయం, ప్రజాకర్షక ప్రజాస్వామ్యం సాధించిన ఘన విజయం ఇదే!

విద్యుత్ కొరతకి ఎవరు బాధ్యులు?

మార్చి 17 - 23, 1997

రాష్ట్రంలోని వివిధ ప్రాంతాలకు ముఖ్యంగా తెలంగాణకు చెందిన రైతాంగం రాష్ట్ర విద్యుచ్ఛక్తి బోర్డుకు వ్యతిరేకంగా నిరసన ప్రదర్శనలు నిర్వహిస్తున్నారు. లో వోల్టేజి, కరెంటుకోత మొదలైనవి వారి సమస్యలు. తమ మోటార్లు కాలిపోతున్నాయని, పంటలు ఎండిపోతున్నాయని వారు ఫిర్యాదు చేస్తున్నారు. విద్యుత్ బోర్డు మీద కోపంతో వారు ఒక్కొక్కసారి విద్యుత్తు శాఖ ఉద్యోగులపై భౌతిక దాడులకు సైతం పాల్పడుతున్నారు. వారి ఆగ్రహం సమర్థనీయమే. అయితే ట్రాన్స్‌ఫార్మర్లు తగులబెట్టడం, హింసాకాండకు దిగడం వంటివి మాత్రం సమర్థనీయం కావు. విద్యుత్తు శాఖకు వాటిల్లే ఎలాంటి నష్టమైనా ప్రజలకు కలిగే నష్టమే. ఎందుకంటే భవిష్యత్తులో వారే పన్నుల రూపంలోనో, పెరిగే విద్యుత్తు రేట్ల రూపంలోనో దానిని పూర్ణవలసి ఉంటుంది. అసంతృప్తికి గురైన ప్రజలు ఆగ్రహంతో బస్సులు, రైల్వేస్టేషన్ల వంటి ప్రభుత్వ ఆస్తులను నష్టం చేస్తుంటారు. దేశభక్తులు, వివేకవంతులు అయిన ప్రజలు దీనిని ఖండించాలి.

అయితే ఇవాళా రేపు ప్రభుత్వాలు ప్రజలకు జరుగుతున్న అన్యాయాల విషయంలో ఏ మాత్రం స్పందన లేకుండా ఉంటున్నాయి. నిరసన ప్రదర్శనలు, బంద్‌లు, రాస్తారోకోలు, హింసాత్మక చర్యలు వంటి వాటికి ప్రజలు దిగితే తప్ప ప్రభుత్వాలు కూడా కదలటం లేదు. కనుక ప్రజలకు అది అలవాటుగా మారిపోతోంది.

అసలు ఈ లోవోల్టేజీకి మూలకారణం ఏమిటన్న విషయాన్ని గురించి ఆలోచించడం రైతులు మరచిపోయారు. రాష్ట్ర విద్యుచ్ఛక్తి బోర్డు రాష్ట్ర ప్రభుత్వపు ఆస్తి. ఓటు బ్యాంకు రాజకీయాలలో భాగంగా ప్రభుత్వం రైతుల నుండి విద్యుత్తును అసలు ధరకంటే చాలా తక్కువ వసూలు చేయాలని నిర్ణయించింది. మన రైతులు వేల సంఖ్యలో విద్యుత్తు మోటార్లతో నడిచే పంపు సెట్లను వాడుతున్నారు. మన వ్యవసాయంలో చాలా భాగం ఇవాళ ఆ మోటార్లందించే నీటిపైనే ఆధారపడి జరుగుతోంది. మన రైతులు వ్యవసాయ రంగంలో వాడుతున్న విద్యుత్తు ఇప్పుడు 50% చేరుకుంది.

వ్యవసాయేతర గృహోపయోగాలకు వాడుతున్న విద్యుత్తు 10%-15%. దానికి సబ్సిడీ ఇస్తే పరవాలేదు. కానీ 50% విద్యుత్తు వినియోగం పట్టణ,

పారిశ్రామిక వినియోగదారుల ద్వారా సబ్సిడీ చేయవలసి వస్తే విద్యుత్తు యూనిట్ ధర పెరిగిపోవడం ఖాయం. ముఖ్యంగా పరిశ్రమల వారికి విద్యుత్తు ధర విపరీతంగా పెరిగిపోతోంది. ఎంత పెరిగిపోతోందంటే పరిశ్రమల వారికి స్వంతంగా జనరేటింగ్ స్టేషన్లు పెట్టుకుని, తమకు కావలసిన విద్యుత్తు తామే ఉత్పత్తి చేసుకోవడమే విద్యుత్తు బోర్డు నుండి విద్యుత్తు కొనడం కంటే చౌకగా కనబడుతోంది. పరిశ్రమల వారు ఈ పద్ధతిని ప్రారంభిస్తే అప్పుడు సబ్సిడీ ధనాన్ని సేకరించేందుకు విద్యుత్తు బోర్డు పట్టణ, గృహోపసర వినియోగదారుల పై మరింత భారాన్ని మోపడం అనివార్యం అవుతుంది. వారికి విద్యుత్తు సరఫరా రేట్లను మరింత పెంచవలసి వస్తుంది.

అప్పుడు, ఇప్పుడు రైతులు చేస్తున్నట్లుగానే పట్టణ వినియోగదారులు ప్రదర్శనలు, విద్యుత్తు బోర్డు ఆస్తుల ధ్వంసం వంటి చర్యలకు దిగుతారు. కనుక ఈ మొత్తం వ్యవహారంలో నిజమైన విలన్ ఒక పెద్ద వర్గానికి సబ్సిడీ ఇవ్వజూడడమే. ఈ సబ్సిడీని ప్రభుత్వం పూరించవలసి ఉంటుంది. కానీ ప్రభుత్వం దగ్గర ధనం లేదు. కనుక ఆ ధనం మిగిలిన విద్యుత్తు వినియోగదారుల నుండే రాబట్టవలసి ఉంటుంది.

మొత్తం మీద విద్యుత్తు రంగం తీవ్ర సంక్షోభంలో ఉంది. అదనంగా విద్యుత్తు ఉత్పత్తి చేసేందుకు ధనం ప్రభుత్వం వద్ద లేదు. విద్యుత్తు లేనంతవరకు ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో కొత్త పరిశ్రమలుగానీ వాణిజ్య సంస్థలుగానీ రావు. అంటే నూతనంగా ఉద్యోగావకాశాలు కల్పించబడవు. దానివల్ల విద్యావంతులైన నిరుద్యోగులలో మరింత నిరాశ నిస్పృహలు పెరిగిపోతాయి. రైతులు ప్రజలందరూ దీనిని గుర్తించాలి. కొద్దిమందికి కొంత కాలం సబ్సిడీలు అందించడం అర్థం చేసుకోగల విషయమే. కానీ ఒక పెద్ద వర్గానికి అనంత కాలం పాటు సబ్సిడీలు కల్పించడం ఏమాత్రం వాంఛనీయం కాదు. అది మిగిలిన వర్గాల పేదరికానికి, రాష్ట్ర ఆర్థికవ్యవస్థ విధ్వంసానికి మాత్రమే దారి తీస్తుంది.

గ్రామీణ ప్రాంతాలలోనూ, పారిశ్రామిక వాడలలోను పెద్దఎత్తున విద్యుత్ చౌర్యం సాగుతూ ఉంటుందన్నది అందరికీ తెలిసిన విషయమే. మైనారిటీ వర్గాలు ముఖ్యంగా ముస్లిములు నివసించే ప్రాంతాలలో అయితే దీనికి అడ్డు అడుపు ఉండదు. ఒక రైతుగానీ, ఒక పారిశ్రామిక వేత్తగానీ విద్యుత్ కనెక్షన్ కోసం విద్యుత్ శాఖ వద్దకు వెళితే లంచం ఇవ్వకుండా బయటపడలేదు. లేకపోతే ట్రాన్స్‌ఫార్మర్లు లేవనో, వైర్లు లేవనో, ప్యూజులు లేవనో సమాధానం వస్తుంది. పెద్ద మొత్తాలలో డిపాజిట్ కోరబడుతుంది. ఒకవేళ దానిని చెల్లించినా ఏదో

ఒక రూపంలో జాప్యం కొనసాగుతూనే ఉంటుంది. అందుకే వినియోగదారుడు చౌర్యానికి పాల్పడుతూ ఉంటాడు.

గ్రామీణ ప్రాంతాలలో విద్యుత్తు వైర్లకు వెదురు కర్రల సహాయంతో హుక్స్ వేసి విద్యుత్తును దొంగిలించడం సాధారణ దృశ్యం. ఈ చౌర్యాన్ని అరికట్టడానికి ఎలాంటి చర్యలు తీసుకోబడడం లేదు. అలా ఖర్చయ్యే విద్యుత్తుపై ఎలాంటి రాబడి ఉండదు. పట్టణాలలో ఈ చౌర్యం ఆధునిక పద్ధతులలో సాగుతూ ఉంటుంది. అసలు వినియోగం కంటే చాలా తక్కువ చూపించే మీటర్లను లైన్మెన్లే ఇస్తుంటారు.

విద్యుచ్ఛక్తి విషయంలో ఏదైనా సమస్య వచ్చినప్పుడు వినియోగదారుడు సంబంధిత అధికారులను సంప్రదించాలని అనుకోడు. ఎందుకంటే వారు ఏ మాత్రం బాధ్యతాయుతంగా వ్యవహరించరు కనుక. వినియోగదారులు ఎక్కువగా లైన్మెన్ పైనే ఆధారపడుతూ ఉంటారు. వారికి ఇవ్వవలసిన లంచం ఇచ్చేస్తే ఇక వినియోగదారుడు విద్యుత్తు శాఖకు తనకు తోచిన మొత్తం చెల్లిస్తే సరిపోతుంది. ఆ విద్యుత్తు బోర్డుకు ఎంత తక్కువ చెల్లించాలనుకుంటే అంత ఎక్కువ లంచం ఇవ్వవలసి ఉంటుంది.

నగరాలలో ముస్లింలు నివసించే బస్తీలలో అయితే ఈ విద్యుత్ చౌర్యం బహిరంగంగా, యధేచ్ఛగా సాగిపోతూ ఉంటుంది. నిజాయితీ పరుడైన విద్యుత్ శాఖాధికారి ఎవరైనా దానిని నిరోధించాలని ప్రయత్నిస్తే అతడిపై దాడులకు దిగుతారు. దానిని కూడా ఎదుర్కొని ఆ అధికారి ఒకవేళ అక్రమ కనెక్షన్లను తొలగించ యత్నిస్తే రాజకీయ నాయకులు రంగంలోకి దిగుతారు. మైనారిటీలను హింసిస్తున్నారంటూ రభస ప్రారంభిస్తారు.

నా వ్యక్తిగత అనుభవం ఒకటి ఉంది. నా ఇంటిలో మీటర్ సక్రమంగా పనిచేయడం లేదని, కనుక వేరే మీటర్ అమర్చమని నేను ఒకసారి బోర్డుకు వ్రాశాను. ఈ అభ్యర్థన వల్ల బోర్డులో ఏ మాత్రం కదలిక రాలేదు. కొద్ది రోజుల తరువాత నేను ఊళ్ళో లేని సమయంలో 1000 రూపాయల బిల్లు మాకు చేరింది. నేను తిరిగిరావడం ఆలశ్యమైనందున బిల్లు వెంటనే చెల్లించలేదు. ఇంకేముంది! మా కనెక్షన్ తొలగించబడింది. తిరిగి రాగానే నేను ఆ బిల్లు చెల్లించి వేశాను. బోర్డు చైర్మన్ ఇంజనీరింగ్ కాలేజీలో నా సహాధ్యాయి. ఆయనకు ఒక నివేదనను సమర్పించాను. నాకు పంపబడిన తప్పుడు బిల్లు గురించి విచారించి, సరి చేసేందుకు ఒక అధికారిని ఆయన పంపించాడు.

ఇక చైర్మన్ను ఇబ్బంది పెట్టడం ఎందుకని నేనే స్వయంగా అసిస్టెంట్

ఇంజనీర్ ఎకౌంట్స్ ఆఫీసుకు వెళ్ళాను. లైన్మెన్ను కూడా పలుమార్లు కలిశాను. అధికారులు గౌరవంగానే వ్యవహరించారు కానీ విచారణ మాత్రం సాగలేదు. నా మిత్రుడైన చైర్మన్ రిటైర్డ్ క్రొత్త చైర్మన్ వచ్చారు. ఆయన కూడా నాకు తెలుసు. నా 30 నెలల కథను ఆయనకు కూడా వినిపించాను. ఆ తదుపరి ఒక శెలవు దినం నాడు అకౌంట్స్ అధికారి మా ఇంటికి వచ్చారు. కనెక్షన్ సరి చేయబడిందని, బిల్లు కూడా సరిచేయడం జరిగిందని చెప్పాడు. అతడి మాటలను బట్టి అతడేదో లంచం ఆశిస్తున్నాడని నాకు అర్థం అయింది. సరి చేయబడిన బిల్లు నాకు కావాలని అయితే లంచం చెల్లించే ప్రసక్తే లేదని నేను స్పష్టం చేశాను. అతడు వెళ్ళిపోయాడు. నెలల తరబడి ఏమీ జరుగనేలేదు.

తిరిగి నేను చైర్మన్తో, ఛీఫ్ ఇంజనీర్తోను మాట్లాడాను. మూడేళ్ళపాటు ఇదంతా సాగిన తరువాత నాకు వచ్చిన తప్పుడు బిల్లులన్నీ సరిచేసి చివరికి వారు నాకు 5 వేల రూపాయలు తిరిగి వస్తాయని తేల్చారు. అది కూడా ధనం రూపంలో ఇవ్వడం కాక భవిష్యత్తు బిల్లులలో సర్దుబాటు చేస్తామని చెప్పారు.

విద్యుత్ శాఖ చైర్మన్, ఛీఫ్ ఇంజనీర్ వంటి వారితో సన్నిహిత సంబంధాలు కలిగిన నా స్థాయి వ్యక్తికే ఇంత కష్ట పడాల్సి వచ్చిందంటే ఒక సాధారణ వ్యక్తి మాటేమిటి? ఇన్ని మార్గాలలో అతడు ప్రయత్నించగలడా?

నా కుమారుడు వేరే ఊరిలో పారిశ్రామిక వేత్త. నేను నా తప్పుడు బిల్లును సరి చేయించుకునేందుకు పడ్డ కష్టాన్ని గురించి చెప్పినప్పుడు అతడు నన్ను చూసి నవ్వాడు. అలాంటి అర్థం లేని కష్టాలను తీరికగా కూర్చున్న వారే పడతారని, అధికారుల నుండి ఫలితాలను ఆశించడం తెలివి తక్కువతనం మాత్రమేనని తెలివైన వారందరికీ తెలుసునని, లైన్మెన్లకు 'హస్తాలు' చెల్లించుకోవడం, ఆ తరువాత మనకు తోచిన విధంగా బిల్లులు చెల్లించడం ఉత్తమమైన మార్గమని అతడి అభిప్రాయం.

ప్రభుత్వ కార్యాలయాలలో ఉన్న అనైతిక, అవినీతి అధికారుల కారణంగా ఉత్తములైన పౌరులు కూడా బలవంతంగా అవినీతికి పాల్పడవలసి రావడం నిజంగా దురదృష్టకరం. ఇదంతా అధికార పీఠాలలో కూడా అలాంటివారే ఆసీనులై ఉండడం వల్ల జరుగుతోంది. రాజకీయాలు ఈనాడు ఒక లాభసాటి వ్యాపారంగా మారాయి.

మహా పురుషుల అడుగుజాడలు

మార్చి 24 - 30, 1997

దేశ స్వాతంత్ర్యానికై, ప్రజాసంక్షేమానికై ఎంతో కృషి చేసిన కొందరు మహనీయులను ఒకసారి గుర్తుచేసుకుందాం. అలాంటి వారిలో ప్రపథమంగా పేర్కొనదగినవారు శ్రీసి.రాజగోపాలాచారి. వీరినే రాజాజీ అని, సి.ఆర్.అని కూడా పిలిచేవారు. నేను మద్రాసులో ఇంజనీరింగ్ ఆఖరి సంవత్సరం చదువుతున్నప్పుడు కమ్యూనిస్టు యూనియన్ అయిన మద్రాస్ సూడెంట్స్ ఆర్గనైజేషన్ (ఎమ్.ఎస్.ఓ) ఆధ్వర్యంలో ప్రభుత్వోద్యోగాల విషయమై ఊరేగింపు నిర్వహించాము. రాజాజీ ముఖ్యమంత్రిగా ఉండేవారు. మేము ఆయన్ని కలిసినప్పుడు(నేను సూడెంట్ అసోసియేషన్ (ప్రెసిడెంట్)ని) ఆయన మాకు ఒక్కటే సమాధానం చెప్పారు. “ప్రస్తుతం ప్రభుత్వం ఒక్కొక్క జూనియర్ ఇంజనీర్ కి నెలకి 250 రూ॥లు జీతం ఇస్తున్నది. మీరు ఇంజనీరింగ్ డిగ్రీ పుచ్చుకున్న వారందరికీ ఉద్యోగాలు ఇవ్వాలని అడుగుతున్నారు. ఐతే నెలకి రూ.150లు మాత్రమే సరిపోతుందని మీరు అంటే అలా అందరికీ ఉద్యోగాలు ఇవ్వడానికి మాకు అభ్యతరం లేదు.” ఆయన సమాధానం వినేసరికి మాకు ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు. ఉన్న వనరులని ఎక్కువమందికి పంచవలసివస్తే ఒక్కొక్కరి వాటా తగ్గిపోతుంది. ఇదే విషయం ఆయన చెప్పారు. ప్రస్తుతం ఇదే జరుగుతోంది కూడా. దేశజనాభా అడ్డాఅదుపూ లేకుండా పెరుగుతోంది. జనాభాలో సగం మంది నిరక్షరాస్యులు. మెట్రీక్యులేషన్ వరకూ పూర్తి చేసిన వారు కేవలం 5% మాత్రమే. ఐనా అందరికీ ప్రభుత్వోద్యోగాలు కావాలి. దేశసంపదని పెంచగలిగే సామర్థ్యం ఉన్నా లేకున్నా అందరికీ ప్రభుత్వ ఉద్యోగాలు కావాలి. కాని ప్రభుత్వం ఇన్ని ఉద్యోగాలు సృష్టించగలదా? ఇంజనీర్లు, ఇతర వృత్తివిద్యావైపుణ్యం కలిగిన వారు స్వంతంగా పరిశ్రమలు స్థాపించి విద్యావంతులకి, నిపుణత కలిగిన వారికి ఉద్యోగాలు కల్పించాలి.

1965లో రాజాజీ స్వతంత్ర్య పార్టీ ప్రారంభించినప్పుడు నేను రాజాజీని కలవడానికి వెళ్ళాను. అప్పుడు ఆయన బాత్ రూంలో బట్టలు ఉతుక్కుంటున్నారని తెలిసి ఆశ్చర్యపోయాను. మహాత్మాగాంధీ సన్నిహిత అనుచరుడు, ముఖ్యమంత్రిగా, జవహర్ లాల్ నెహ్రూ కేబినెట్ లో మంత్రిగా, భారత్ కు వైస్రాయ్ గా పదవీ బాధ్యతలు నిర్వహించిన రాజాజీ అంత వయస్సులో కూడా తన బట్టలు తానే ఉతుక్కుంటారని తెలిసి ఆశ్చర్యపోయాం. ఏ పనీ తక్కువది కాదు- అని పని ప్రాముఖ్యతని రాజాజీ అలా తెలియజెప్పారు.

ముందు చూపు లేకుండా నెహ్రూ అనుసరిస్తున్న కమ్యూనిస్టు తరహా విధానాలను వ్యతిరేకిస్తూ రాజాజీ స్వతంత్ర పార్టీని స్థాపించారు. 70 సంవత్సరాల వయస్సులో అధికారాన్ని పొందడం సాధ్యం కాదని తెలిసినా ప్రత్యేకంగా ఒక పార్టీని ఎందుకు ప్రారంభించారని ఆయన్ని అడిగినపుడు - “ఎందుకంటే మీ లాంటి యువకులంతా నెహ్రూని విమర్శించడానికి భయపడుతున్నారు. ఆలోచన, అనుభవం ఉన్న పెద్దలంతా భ్రమల్లో తేలియాడుతున్నారు” అని సమాధానం చెప్పారు.

ప్రతి ఒక్కరూ తాము సమ్మిన సిద్ధాంతాలకు కట్టుబడి నిర్భీతితో వ్యవహరించగలగాలని గాంధీజీ చెప్పతూ ఉండేవారు. అలాంటి నిర్భీతికి, పట్టుదలకి సజీవ ఉదాహరణ రాజాజీ. ఆయన మద్రాస్ ప్రావిన్స్ ముఖ్యమంత్రిగా ఉన్నప్పుడు తన మంత్రివర్గంలో కేవలం ధనవంతులకు మాత్రమే స్థానం కల్పించేవారు. పేదవారాల వారికి అవకాశం ఇవ్వకుండా కేవలం ధనికులను మాత్రమే ఎందుకు మంత్రులుగా నియమిస్తున్నారని అడిగితే ‘వీళ్ళంతా ధనికులు కావడం వల్ల వారికి డబ్బు సంపాదించాలనే ఆశ ఉండదు. కనుక అవినీతి మార్గాల ద్వారా ప్రజాధనాన్ని కొల్లగొట్టే ప్రయత్నం చేయరు. అదే పేద కాంగ్రెస్ కార్యకర్తల్ని మంత్రులు చేస్తే, వాళ్ళు అవినీతికి పాల్పడి కాంగ్రెస్ ప్రతిష్టనే నాశనం చేస్తారు. అప్పుడు కాంగ్రెస్ స్వాతంత్ర్య పోరాటానికి నాయకత్వం వహించే అర్హతని కోల్పోతుందని సమాధానమిచ్చేవారు. గాంధీజీ కూడా ఈ సమాధానానికి తృప్తి చెందారు. ఒకసారి రాజాజీ స్వరాజ్య పత్రికలో ఇలా వ్రాశారు- ‘అనేక మంది కాంగ్రెస్ పార్లమెంటు సభ్యులు అనేక అవినీతి విధానాలకు పాల్పడుతున్నారు. ఇలాంటి వారిని భారత శిక్షాస్మృతి ప్రకారం శిక్షించడం తప్పుకాదు.’ ఈ ప్రకటన పార్లమెంటులో పెద్ద 1దుమారం లేపింది. రాజాజీని పార్లమెంటుకు రప్పించి సభ్యుల ప్రతిష్టకు భంగకరమైన ప్రకటనలు చేసినందుకు శిక్షించాలని అనేకమంది సభ్యులు పట్టుబట్టారు. అనేక రోజులపాటు రాజాజీపై విమర్శలు కొనసాగాయి. చివరికి ఒకరోజు నెహ్రూ స్వయంగా కల్పించుకుని సభ్యులతో “మీరు రాజాజీపై ప్రవేశ పెట్టాలనుకున్న సభాపాక్కుల తీర్మానం ఉపసంహ రించుకుంటే మంచిది. ఎందుకంటే రాజాజీ ఇప్పటిదాకా కేవలం ఆరోపణలు మాత్రమే చేశారు. మీరు ఆయన్ని ఇక్కడికి రప్పించి ప్రశ్నిస్తే అప్పుడు ఆయన ఆరోపణలు నిజమని ఋజువు కూడా చేస్తారు. కనుక ఈ వ్యవహారాన్ని ఇక్కడితో వదిలివేస్తే మంచిది” అని అన్నారు. దానితో సభ్యులంతా మౌనం వహించారు.

రాజాజీ తాను నమ్మిన విలువలను ఎంత ఖచ్చితంగా పాటించే వారంటే అభిప్రాయ భేదాలు వచ్చి ఆయన రెండుసార్లు కాంగ్రెసును వదిలి బయటకు వచ్చేశారు. భారతీయులను సంప్రదించకుండా బ్రిటీష్ ప్రభుత్వం 1939లో ప్రపంచ యుద్ధంలో పాల్గొనడానికి నిశ్చయించినప్పుడు కాంగ్రెస్ నాయకత్వం వివిధ ప్రాంతాల మంత్రివర్గాలలో మంత్రులుగా ఉన్న కాంగ్రెస్ సభ్యులు రాజీనామా చేయాలని నిర్ణయించింది. కాని రాజాజీకి ఈ నిర్ణయం నచ్చలేదు. ఆయన ముఖ్యమంత్రి పదవితోపాటు కాంగ్రెస్ సభ్యత్వానికి కూడా రాజీనామా చేశారు.

నేను నెలకొకసారి 'స్వరాజ్య' పత్రికకు వ్యాసం పంపుతూ ఉండేవాడిని. రాజాజీ వ్యాస రచయితలకి ప్రత్యేకంగా ఉత్తరాలు వ్రాస్తుండే వారు. 'ది రూలర్ కార్పొరేషన్ ఆఫ్ ఇండియా లిమిటెడ్' అనే వ్యాసంలో నేను కాంగ్రెస్ నాయకులు, మంత్రులు ఒక ప్రైవేటు కంపెనీ డైరెక్టర్ల మాదిరిగా వ్యవహరిస్తున్నారని, వాళ్ళు అధికారాన్ని ఉపయోగించుకుని దేశ సంపదని దోచుకుంటున్నారని వ్రాశాను. ఆ వ్యాసాన్ని ప్రశంసిస్తూ రాజాజీ ఉత్తరం వ్రాశారు. రాజాజీ కంటే మరింత సాన్నిహిత్యం, స్నేహం ఉన్న మరొక గొప్ప వ్యక్తి శ్రీఎన్.జి.రంగా. 1977లో ఇందిరా కాంగ్రెస్లో చేరేదాకా ఆయన ఏ విషయంలో రాజీ ఎరుగరు. సోషలిజం, కమ్యూనిజాలను సిద్ధాంతపరంగా వ్యతిరేకించడమే కాక సోవియట్ రష్యాలో కమ్యూనిజం సృష్టించిన అల్లకల్లోలాన్ని ఆయన బాగా గుర్తించగలిగారు. అటు కాపిటలిస్టు కాని, ఇటు కమ్యూనిస్టు కాని వ్యక్తి శ్రేయస్సును కాంక్షించడం లేదని శ్రీ రంగా నమ్మేవారు. డబ్బు సంపాదనలో అందరూ తమ లక్ష్యాన్ని వదిలివేస్తారని, కొందరు ఇతరులను పీడించి డబ్బు గడిస్తే కొందరు తక్కువ పనికి ఎక్కువ జీతాలు రాబట్టాలని ప్రయత్నిస్తారని, నిజానికి రైతు, చిన్న తరహా పరిశ్రమకారులు మాత్రమే హక్కులు, స్వేచ్ఛ గురించి మాట్లాడే అర్హత కలిగిన వారని ఆయన దృఢ విశ్వాసం. ఆయన కాంగ్రెస్లోని కమ్యూనిస్టు, సోషలిస్టు సానుభూతి ధోరణికి వ్యతిరేకంగా అనేక సార్లు కాంగ్రెస్ను వదిలి బయటకు వచ్చేశారు. ఐతే కమ్యూనిజాన్ని వ్యతిరేకించేందుకు తిరిగి కాంగ్రెస్లో చేరేవారు. 1948 నుండి 1951 దాకా కమ్యూనిస్టులు తెలంగాణలో, తీర ప్రాంతాల్లో చేపట్టిన సాయుధ ఉద్యమాన్ని తీవ్రంగా వ్యతిరేకిస్తూ ప్రొ||రంగా ప్రభుత్వం సాయుధ పోరాటాన్ని ప్రోత్సహించే కమ్యూనిస్టుల్ని తీవ్రంగా శిక్షించాలని డిమాండ్ చేశారు. ఆయన సహచరులు పార్లమెంటు ఎన్నికల్లో

ఎప్పుడూ విజయం సాధించలేకపోయారు. కేవలం ఉపఎన్నికల్లో మాత్రమే గెలుపొందేవారు. దీనికి కారణం శ్రీరంగా ప్రజాకర్షక విధానాలను, సోషలిజాన్ని, కోపరేటివ్ వ్యవసాయ పద్ధతుల్ని, కార్మికులకి రాయితీలను, రైతులపై పన్నుల విధింపును తీవ్రంగా వ్యతిరేకించడమే. ఒక దశలో జవహర్ లాల్ నెహ్రూ శ్రీరంగాని కేంద్ర కేబినెట్లోకి ఆహ్వానించారు కూడా. ఐనా ఇది తన వ్యతిరేకతను ఎదుర్కోవడానికే చేస్తున్న ప్రయత్నమని ఆయన ఆహ్వానాన్ని తిరస్కరించారు. మరణానంతరం వరకూ పదవులను ఆశించని వ్యక్తి శ్రీరంగా. వీరిలాగానే పదవులను ఆశించక నైతిక విలువల పరిరక్షణకు జీవితాంతం కృషి చేసిన మహనీయులు ఆచార్య కృపలానీ, లోకనాయక్ జయప్రకాష్ నారాయణ్ లు. శ్రీజయప్రకాష్ నారాయణ్ బ్రిటీష్ వారిని ఎదిరించడానికి మహోద్యమాన్ని నడిపిన గాంధీజీ వలె ఇందిరాగాంధీకి వ్యతిరేకంగా మహోద్యమాన్ని నడిపారు. మేము ఢిల్లీలో ఉన్నప్పుడు దాదాపు ప్రతిరోజు ప్రొ||రంగా మా ఇంటికి వస్తూ ఉండేవారు. ప్రభుత్వోద్యోగంలోనో, ఏదో కంపెనీ ఉద్యోగంలోనో చేరక స్వతంత్రంగా పరిశ్రమ పెట్టాలని, తద్వారా సంపదని పెంచాలని పిల్లలకి బోధిస్తూ ఉండేవారు. ప్రొఫెసర్ గారి భార్య భారతీదేవి భారతీయ స్త్రీకి ప్రతిరూపం. 1930లో వాళ్ళు ఇరువురు ప్రజారంగంలో పని చేయాలని నిశ్చయించుకున్నప్పుడు సంతానాన్ని పొందరాదని కూడా నిర్ణయించుకున్నారు. ఎందుకంటే సంతానం ఉంటే ప్రజాసంక్షేమానికి పూర్తి శక్తియుక్తులు వినియోగించడం వీలు కాదని వారు భావించారు. శ్రీమతి భారతీదేవి కూడా ప్రొ||రంగా మాదిరిగానే కమ్యూనిస్టు, సోషలిస్టు విధానాలను తీవ్రంగా వ్యతిరేకించే వారు. 1956లో కాంగ్రెస్ సమావేశాల తరువాత నెహ్రూ కోపరేటివ్ వ్యవసాయ విధానాలను అమలు చేయాలని నిశ్చయించినప్పుడు ప్రొ||రంగా కాంగ్రెస్ వదిలిపెట్టాలని అనుకున్నారు. ప్రొ||రంగాని ఆ ప్రయత్నం నుండి విరమింప చేయడానికై శ్రీమతి భారతీదేవిని కేంద్ర కేబినెట్లో చేర్చుకోవాలని నెహ్రూ భావించారు. నెహ్రూ మాట మేరకు గోవింద వల్లభ పంత్ శ్రీమతి భారతీదేవిని కలిశారు. శ్రీమతి భారతీదేవి వల్లభ పంత్తో 'పండిట్జీ! నేను మిమ్మల్ని గౌరవిస్తాను. కాని మీరు ఎందుకు కలవడానికి వచ్చారో నాకు తెలుసు. నన్ను క్యాబినెట్లోకి ఆహ్వానించడం ద్వారా ప్రొఫెసర్ గారిని కాంగ్రెస్ వదిలిపోకుండా ఆపాలని మీరు ప్రయత్నిస్తున్నట్లున్నారు. కాని నా భర్త ఎక్కడ ఉంటే నేనూ అక్కడే ఉంటాను' అని సమాధానం ఇచ్చారు.

ప్రొ||రంగా ఇలాంటి సంఘటనలను పిల్లలకి పదేపదే చెబుతూ ఉండేవారు. నమ్మిన సిద్ధాంతానికి, విలువలకు కట్టుబడి ఉండాలని బోధించేవారు. హరిజనుల పట్ల ఆయనకు అపారమైన ప్రేమాభిమానాలుండేవి.

నేను అత్యంత సాన్నిహిత్యాన్ని పొందిన మరొక వ్యక్తి కులపతి కె.ఎమ్.మున్నీ. భారతీకి శ్రీమున్నీ చేసిన గొప్ప యోగదానం భారతీయ విద్యాభవన్ స్థాపన. రాజాజీ, ప్రొ||రంగాల మాదిరిగా శ్రీమున్నీ కూడా ప్రఖరణ జాతీయవాది, నెహ్రూ సోషలిస్టు విధానాలను వ్యతిరేకించారు. భారతీయ సంస్కృతి గొప్పదనాన్ని ఆయన చాటి చెప్పారు. రానురాను ఇంగ్లీషు విద్య వ్యాప్తి చెందుతుంది కాబట్టి భారతీయ ఇతిహాసాలు, పురాణాలను ఇంగ్లీషులో వ్రాయించాలని ఆయన తలపెట్టారు. 1930లో భవన్ బుక్ యూనివర్సిటీని ప్రారంభించారు. అందులో భారతీయ పురాణాలను, ఇతిహాసాలను ఇంగ్లీషులో వెలువరించారు. ఆయన స్వయంగా గొప్ప రచయిత. ఎనిమిది సంవత్సరాలుగా వెలువడిన 'శ్రీకృష్ణావతారం' ఆయన మరణం మూలంగా మధ్యలోనే ఆగిపోయింది. రాజాజీ వ్రాసిన రామాయణ, భారతాలు భవన్ ద్వారా ముద్రించబడ్డాయి. రాజాజీ, మున్నీజీల మధ్య గాఢమైన స్నేహాభిమానాలు ఉండేవి. మహాభారతం, మహాభాగవతం ద్వారా వేదవ్యాసుడు గొప్ప రాజనీతివేత్త అయిన శ్రీకృష్ణుని ఒక అవతారంగా నిలిపితే మున్నీజీ తన 'కృష్ణావతారం' ద్వారా శ్రీకృష్ణుని తిరిగి ఒక రాజనీతివేత్తగా ప్రజల ముందు ఉంచారని రాజాజీ మున్నీజీని ప్రశంసించారు.

మహనీయుల జీవితాలు మనకి స్ఫూర్తిదాయకంగా ఉంటాయి. వారి గొప్పతనం ఎన్నటికీ నశించదు. కాని ప్రస్తుత రాజకీయ నాయకులు అధికారం కోల్పోయిన వెంటనే వారి నిజస్వరూపాలు బయటపడి జైళ్ళపాలవుతున్నారు. సోషలిజం, సెక్యులరిజం ప్రజాజీవనంలోని నైతిక విలువలను పూర్తిగా నాశనం చేశాయి. భారతీయ సాంప్రదాయంలో విద్య, పేరు ప్రతిష్టలు డబ్బుతో ముడిపెట్టబడేవి కావు. అందుకనే పేద పండితునికి ప్రజలు ఎంతో గౌరవించేవారు. అధికారాన్ని కలిగిన రాజుకి ఇంత ప్రజాదరణ, గౌరవం లభించేవి కావు. అధికారం, పేరు ప్రతిష్టలు ఒకేచోట ఉంటే అక్కడ నైతిక విలువలు నశిస్తాయి.

అనైతిక రాజకీయాలు - అర్థంలేని ఆర్థిక విధానాలు

మార్చి 31 - ఏప్రిల్ 6, 1997

ఈ సారి కూడా అనేక రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు లోటు బడ్జెట్ను ప్రవేశపెట్టాయి. రూ.1100 కోట్ల లోటు బడ్జెటుతో ఆంధ్రప్రదేశ్ అన్ని రాష్ట్రాల కంటే ముందు ఉంది. ఆదాయం కంటే ఖర్చుని విపరీతంగా పెంచుకుని ఏ కంపెనీ కానీ, వ్యక్తి కాని మనుగడ సాగించగలడా? వ్యక్తులు, కంపెనీలు అలాంటి పరిస్థితి ఏర్పడితే బ్యాంకుల నుండి అప్పు తెచ్చుకోవచ్చును. కొన్ని ప్రభుత్వాలు కూడా అడ్డా అదుపు లేకుండా ఖర్చు చేయడం విచిత్రం. కేంద్రం తగినన్ని నిధులు ఇవ్వడం లేదని ఆరోపిస్తాయి. ఐతే కేంద్రం మంజూరు చేసిన నిధుల్ని ప్రభుత్వ ఖర్చులకి, ఉద్యోగుల జీతాలకి వాడడం జరుగుతుంటుంది. వివిధ జిల్లాల పర్యటనలో ముఖ్యమంత్రి బడ్జెటులోని భారీ లోటుని ఏమాత్రం ఖాతరు చేయకుండా అనేక కొత్త కొత్త పథకాలను మంజూరు చేయడం, కొత్త వాగ్దానాలు చేయడం జరిగిపోతూనే ఉంటుంది. ఇలా కేవలం ముఖ్యమంత్రి చేయడం లేదు. 'సాధారణ రైతు' కుటుంబం నుంచి వచ్చిన మన ప్రధాని శ్రీ దేవేగాడ కూడా జమ్మూ కాశ్మీర్, ఉత్తరాఖండ్, ఉత్తరప్రదేశ్, బీహార్, ఈశాన్య రాష్ట్రాల్లో పర్యటించినప్పుడు వందలాది కోట్లాది రూపాయలు ఖర్చు అయ్యే అనేక పథకాలను ప్రకటించారు. ఈ పథకాలన్నీ ఎనిమిదవ, తొమ్మిదవ పంచవర్ష ప్రణాళికల్లో కేటాయించబడిన నిధులకంటే ఎంతో ఎక్కువ. వీళ్ళంతా ఇలా, ఇష్టం వచ్చినట్లు వాగ్దానాలు చేయడానికి, పథకాలు ప్రకటించడానికి కారణం తాము ఎక్కువకాలం అధికారంలో ఉండబోము. కనుక ఆ వాగ్దానాల గురించి, పథకాల గురించి ఆ తరువాత ప్రజలు తమని నిలదీసే ప్రమాదం రాదని వీరి నమ్మకం.

ఐతే ప్రజల్లో ఆలోచనాపరులు, బాధ్యతాయుతులైన పౌరులు ప్రజా వ్యాజ్యాల ద్వారా ప్రభుత్వాలను కూడా ఎలా నిలదీయ వచ్చునో గ్రహిస్తున్నారు. అలాంటివారు మంత్రులు, ముఖ్యమంత్రులు చేసే ఉత్పత్తి వాగ్దానాలకు వ్యతిరేకంగా న్యాయస్థానాల్లో ప్రజా వ్యాజ్యాలను తీసుకుని వస్తే అప్పుడు వీరంతా ప్రమాదంలో పడతారు. మంత్రులు చేసే వాగ్దానాలు, ప్రకటించే పథకాలు బడ్జెట్లో ఇంతకు ముందు ప్రకటించారా లేదా అన్నది అడిగితే చాలు.

ఇలా అడ్డూఅదుపూ లేకుండా ఖర్చులు చేసిన తరువాత ప్రభుత్వాలు ఖజానాలను నింపుకునేందుకు తోచిన పన్నులను విధిస్తాయి. ఉదాహరణకి కేబుల్ టీవీనే తీసుకోండి. కేబుల్ టీవీకి ప్రభుత్వం ఇస్తున్న ప్రోత్సాహం కాని, సౌకర్యం కాని ఏముంది? 80,000 మంది స్వంత డబ్బుతో, ఎంతో శ్రమకోర్చి ఐదు సంవత్సరాల స్వల్పకాలంలో 20 మిలియన్ ఇళ్ళకు కేబుల్ టీవీ సౌకర్యాలను అందించారు. దీనితో పోల్చుకుంటే టెలికాం శాఖ 115 సంవత్సరాలలో కేవలం 8 మిలియన్ ఇళ్ళకు మాత్రమే టెలిఫోన్ సౌకర్యాన్ని అందజేయగలిగింది. అంటే కేబుల్ టీవీ కంపెనీలు సంవత్సరానికి ఐదు మిలియన్ ఇళ్ళను చేరుకుంటే, టెలికాం కేవలం 2 మిలియన్ ఇళ్ళకు మాత్రమే చేరుకుంది. ఐతే ఇప్పుడు రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు కేబుల్ టీవీ వినియోగదారుల పై కొత్తగా పన్నులు విధిస్తున్నారు. ఈ పన్నులు కేబుల్ టీ.వి. వినియోగదారులు చెల్లించే మొత్తంలో 20% ఉంటుంది. ప్రభుత్వం ఏ కార్యక్రమాలను రూపొందించదు. అలాగే కేబుల్ టీవీ ఆపరేటర్లు ప్రభుత్వ వనరులను ఏ మాత్రం ఉపయోగించుకోరు. అలాగే వినియోగదారులు కూడా ప్రభుత్వ వనరులను ఏ విధంగానూ ఉపయోగించడం లేదు. ఐనా ప్రభుత్వం వినియోగదారులపై పన్ను విధిస్తున్నది. ఇలాంటి అసంబద్ధమైన పన్నుల విధింపు వల్లనే పన్నుల ఎగవేత, ప్రభుత్వం పట్ల అసంతృప్తి పెరుగుతాయి. ఇలా పన్నుల ద్వారా వసూలైన డబ్బు ఏమవుతుంది? ప్రతిరోజూ ఏదో ఒక కుంభకోణం బయటపడుతుండటం మనకు తెలుసు. కొత్తకుంభకోణం బయటపడినప్పుడల్లా పాత కుంభకోణాన్ని మరచిపోవడం జరుగుతుంటుంది. ఐతే ఈ కుంభకోణాల గురించి ఎవరూ అంతగా పట్టించుకోరు. ఎందుకంటే ఇంత పెద్ద కుంభకోణం జరిగిందని గగ్గోలు పెట్టినవారే ఆ తరువాత అధికారం చేజిక్కుగానే కుంభకోణాల్లో ఇరుక్కోవడం సర్వసాధారణ విషయం. అందుకనే అన్యాయం, అక్రమం జరిగిందని ఆరోపణలు గుప్పించడమే కాని నిజంగా ఎలాంటి చర్యలు తీసుకోవడానికి ఏ పార్టీ ముందుకు రాదు. పద్నాలుగు పార్టీల స్టంట్లు ప్రభుత్వం అక్రమ డీలర్షిప్పులను, లైసెన్సులను, పర్మిట్లను చట్టసమ్మతం చేయాలని ప్రయత్నించడానికి కారణం ఏమిటి? దోపిడీని చట్టబద్ధం చేయడంకంటే మించిన అన్యాయం ఏదైనా ఉంటుందా? అలా చేయాలనుకున్నప్పుడు అనేక నేరాల్లో శిక్ష అనుభవిస్తున్న ఖైదీలను కూడా ఎందుకు వదలివేయకూడదు! అలా తమ తప్పుల్ని మాఫీ చేయించుకుని బయటపడి వాళ్ళు మళ్ళీ తాజాగా నేరాలు ఎందుకు చేయరాదు?

వి.వి.ఐ.పి.ల భద్రత

దాదాపు 500 మంది వి.వి.ఐ.పి.లకు అత్యంత కట్టుదిట్టమైన భద్రతా ఏర్పాట్లు కల్పించబడుతున్నాయని తెలుస్తోంది. ఒక బెటాలియన్ ఎన్.పి.జి.కి సంవత్సరానికి నాలుగుకోట్ల రూపాయలు ఖర్చు అవుతాయి. కొందరు రాజకీయ నాయకులకి ఒక్కొక్కరికి ఒక బెటాలియన్ యన్ ఎన్.పి.జి. కమెండోలు ఉంటారు. రాజీవ్ గాంధీ కుమార్తె ప్రియాంకా, ఆమె భర్తల భద్రతకి ఒక బెటాలియన్ ఏర్పాటు చేయబడింది. నేరస్తులైన ఎమ్మెల్యేలను, ఎం.పి.లకు సాధారణ పౌరుడు చెల్లించే పన్నులతో ప్రత్యేక భద్రతా ఏర్పాట్లు కల్పించబడుతున్నాయి. ఇంత భద్రతా ఏర్పాట్లు కల్పించినా ఒక తెలుగుదేశం ఎమ్మెల్యేని పట్టపగలు రాష్ట్ర రాజధానిలో హత్య చేశారు. హతుడు అనేక నేరాలకు పాల్పడ్డాడని ఆరోపణలు కూడా ఉన్నాయి. ఐతే ఆశ్చర్యకరమైన విషయం ఏమిటంటే శ్రీ టి.ఎన్.శేషన్ కు కూడా ప్రత్యేక భద్రత కల్పించబడిందన్నది. ఆయనకి 70 మంది కమెండోలు రక్షణ కల్పిస్తూ ఉంటారు. వీరి కోసం ప్రభుత్వం ప్రతి నెలా 7 లక్షలు ఖర్చు చేస్తోంది. ఇంటలిజెన్స్ బ్యూరో ఇంత రక్షణ అవసరం లేదని కమెండోల సంఖ్య తగ్గించ వచ్చని తెలియజేస్తే శ్రీ శేషన్ తన తీవ్ర వ్యతిరేకతని వ్యక్తం చేసి తనకు 70 మంది కమెండోల రక్షణ అవసరం ఉందని ప్రభుత్వానికి తెలియజేశారు. ఎన్నికల విధానాన్ని ప్రక్షాళన చేయడంలో శ్రీ శేషన్ చూపిన చొరవ అందరికీ తెలిసినదే. అది ఆయన బాధ్యత. తన బాధ్యతని నెరవేర్చినందుకుగాను దేశం తన రక్షణకి రూ. 7 లక్షలు ప్రతినెల ఖర్చు చేయాలని కోరడం సబబా? అనేకమంది నేరచరిత్ర కల రాజకీయ నాయకులు కూడా ప్రభుత్వ రక్షణ పొందుతున్నారు. హవాలా, పశువుల దాణా, ఆయుర్వేద మందుల కుంభకోణాల్లో కోట్లు దోచుకున్న వారికి రక్షణ కల్పించడం కోసం దేశం ప్రతినెల కొన్ని కోట్లు ఖర్చు పెడుతున్నది. ఐతే శేషన్ వంటి వ్యక్తులు కూడా అలా ప్రవర్తించడం, రక్షణ కావాలని పట్టుపట్టడం ప్రజా జీవనంలో నైతిక విలువల పతనాన్ని సూచిస్తుంది. వ్యక్తిగత, సమాజ జీవనంలో ధర్మం, నైతికతలకు స్థానం లేకుండా పోయింది. దీనికి కారణం సెక్యూలరిజం పేరుతో విద్యావిధానంలో నైతిక విలువల బోధనను తొలగించడమే.

మితిమీరిన సంతృప్తికరణ

నేను తరచు ఇండియన్ ఎయిర్లైన్స్లో ప్రయాణిస్తాను. విమానంలో ప్రయాణీకులకు చదువుకోవడానికి అనేక ఉర్దూ పత్రికలు కూడా ఇస్తూ ఉంటారు. ఈ ఉర్దూ పత్రికల సంఖ్య హిందీ పత్రికల సంఖ్య కంటే ఎక్కువగా ఉంటుంది. ఇంగ్లీషు పత్రికల బదులు ఇలా ఉర్దూ పత్రికలను విమానాల్లో ఇవ్వరాదని అనేక మంది ప్రయాణీకులు తెలియజేశారు కూడా. ప్రయాణీకులు ఎవరూ ఉర్దూ పత్రికలను చదవరు. ఒక శాతం ప్రయాణీకులకి కూడా ఉర్దూ రాదు. ఐనా మైనారిటీలను సంతృప్తిపరచడం కోసం ఈ పత్రికల్ని ఉంచుతారు. దీనివల్ల ఎవరికి ఉపయోగం? ముస్లిములకి ఏ లాభం జరుగుతుంది? ఉర్దూ మాధ్యమంలో చదవడం వల్ల, బహుభార్యత్వం, పెద్ద కుటుంబాలు మొదలైన వాటివల్ల ముస్లిములు వెనుకబడి పోతున్నారు. హజ్ యాత్రలకు ప్రత్యేక సౌకర్యాలు కల్పించడం, శుక్రవారం ప్రార్థనలకి పనివేళలను కుదించడం వంటి వాటి వల్ల ముస్లిములలో మరిన్ని సౌకర్యాలు డిమాండ్ చేసే మనస్తత్వం పెరుగుతున్నది తప్ప వారి పురోభివృద్ధి సాధ్యపడటం లేదు.

ఆశయుండవచ్చు, అది సహజమెల్లరకు,
 ఆశలేని మనుజుడవని లేదు
 ఆశ దురాశయైన దుఃఖంబు తప్పదు
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

రాజులెల్లరో తొల్లి రాజ్యాల నేలిరి,
 ప్రాణాల నొసగిరి, ప్రజల కొరకు
 పదవి తప్ప, ప్రజల సుఖమరయరీనాడు
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

'సెక్యూలర్' పార్టీల నిజ స్వరూపాలు

ఏప్రిల్ 7 - 13, 1997

మార్చి 30, 1997 యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వానికి బయట నుండి ఇస్తున్న మద్దతును కాంగ్రెస్ ఉపసంహరించుకోవడం రాజకీయ పరిజ్ఞానం లేని సామాన్యులకి చాలా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించి ఉండవచ్చును. కాని 1979 చరణ్ సింగ్ ప్రభుత్వం, 1991లో చంద్రశేఖర్ ప్రభుత్వాల వంటి మైనారిటీ ప్రభుత్వాలకి మద్దతు ఇచ్చినట్లే ఇచ్చి ఉపసంహరించుకోవడం కాంగ్రెస్ పార్టీ 'భవ్యమైన' చరిత్రలో, సాంప్రదాయంలో ఒక భాగమని తరచి చూస్తే బోధపడుతుంది.

10వ లోక్ సభ ఎన్నికలు జరగక ముందే అమెరికా గూఢచారి సంస్థ సెంట్రల్ ఇంటెలిజెన్స్ ఏజెన్సీ (సి.ఐ.ఎ.) ఎన్నికల ఫలితాలను గురించి అమెరికా అధ్యక్షుడికి ఒక నివేదిక సమర్పించింది. అందులో ఎన్నికల్లో ఏ పార్టీకీ పూర్తి మెజారిటీ లభించదని, భారతీయ జనతా పార్టీ అతి పెద్ద పార్టీగా అవతరిస్తుందని, ఆ పార్టీ కాకుండా మిగతా ఏ పార్టీలతోనైనా ఏర్పడిన సంకీర్ణ ప్రభుత్వం ఒక సంవత్సరానికి మించి మనుగడ సాగించలేదని తేల్చిచెప్పింది. అంతేకాదు ఆ తరువాత జరిగే మధ్యంతర ఎన్నికల్లో బిజెపి పూర్తి మెజారిటీ సాధిస్తుందని కూడా పేర్కొంది. ఇలాంటి జోస్యాలు భారత్ లోని ఏ పేరొందిన జ్యోతిష్ పుడు చెప్పలేకపోయాడు. సి.ఐ.ఎ. జోస్యంలో మొదటి భాగం నిజమైంది. ఇక రాబోయే నెలల్లో ఏం జరుగబోతోందన్నది ఊహించడం తప్పేమి కాదు.

భారత రాజకీయ రంగంలో అనిశ్చిత పరిస్థితులు నెలకొని ఉన్నాయి. కాంగ్రెస్ పార్టీ ఇంతకు ముందు మాదిరిగా లోక్ సభలోనూ, అనేక రాష్ట్రాల్లోనూ మెజారిటీ సాధించగలిగే స్థితిలో లేదు. ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థలో రాజకీయ పార్టీలు ఎన్నికల్లో జయాపజయాలను చవిచూడటం కొత్తేమీ కాదు. కాని కాంగ్రెస్ పార్టీలో, ఇందిరాగాంధీ నియంతృత్వ పోకడలను అనుసరించిన నాటి నుండి, ప్రజాస్వామ్య విలువలు మృగ్యమయ్యాయి. జిల్లాస్థాయి నుండి కేంద్రస్థాయి వరకు పార్టీలో సంస్థాపరమైన ఎన్నికలు లేనే లేవు. ఇందిరాగాంధీ మొదలు ఎవరు ప్రధాని అయినా అంతా తమ ఇష్టానుసారం ప్రదేశ్ కాంగ్రెస్ అధ్యక్షుల్ని నియమించడం, వాళ్ళు జిల్లాస్థాయి నాయకుల్ని నియమించడం జరుగుతూ వస్తోంది. రాష్ట్రాల ముఖ్యమంత్రులెవరు ఉండాలన్నది కూడా ప్రధానమంత్రి

నిర్ణయించవలసిందే. కనుక కాంగ్రెస్ పార్టీ ఒక వ్యక్తిగత సంస్థ అయిపోయింది, నైతిక విలువలకు తిలోదకాలు ఇవ్వబడ్డాయి. పరాజయాల పరంపర ఎక్కువ అవుతున్న కొద్దీ పార్టీలో భయాందోళనలు పెరిగాయి. గెలుపును ఖాయం చేసుకోవడం కోసం ఓటుబ్యాంకుల రాజకీయాలు ఊపు అందుకున్నాయి. మొదట హరిజనుల పేరిట, ఆ తరువాత ముస్లిముల పేరిట, గత కొన్ని సంవత్సరాలుగా వివిధ కులాల పేరిట ఓటు బ్యాంకుల ఏర్పాటుకు ప్రయత్నాలు సాగుతున్నాయి. ఇప్పుడు కొత్తగా ఈశాన్య రాష్ట్రాలను ఓటు బ్యాంకులుగా రూపొందించుకోవాలనే తాపత్రయంలో ఉంది. ఇక కాంగ్రెస్ నాయకులు లెక్కలేనన్ని నేరాలకు పాల్పడ్డారు. ఆర్.డి.ఎక్స్ దొంగ రవాణాని అరికట్టకపోవడం, అక్రమ చొరబాటుదారులకు ఆశ్రయం కల్పించడం, లైసెన్స్ - కోటా పద్ధతిని ఆసరాగా చేసుకుని అక్రమ సంపదని సమకూర్చుకోవడం, అలా సంపాదించిన డబ్బుని విదేశీ బ్యాంకుల్లో దాచిపెట్టుకోవడం వంటి నేరాలకు పాల్పడ్డారు. అధికారంలో ఉన్నంతకాలం అక్రమంగా ఆర్జించిన డబ్బుని ఎన్నికల్లో వెదజల్లడం, ఎమ్మెల్యేలని, ఎం.పీ.లని కొనడం, అసమ్మతి వాదుల్ని తృప్తిపరచడం కోసం వాడుతుంటారు. అవినీతి, నేరప్రవృత్తి ఎంత వ్యాపించిందంటే నేరాల స్థానంలో కాంగ్రెస్ నాయకులు మొదటి రెండు స్థానాలను ఆక్రమించుకుంటారు.

ఇలా పతన దిశలో ఉన్న కాంగ్రెస్లో అధికారాన్ని పొందలేని కొందరు బయటపడి జనతాదళ్గా ఏర్పడ్డారు. రాజీవ్ గాంధీ దీనినే 'జగదాదళ్' అని హేళన చేశారు కూడా. ఎలాంటి సిద్ధాంతం లేక కేవలం పదవి కోసం అర్రులు చాచే నాయకులు ఎవరికి వారు సొంత కుంపట్లు ఏర్పరచుకున్నారు. అందుకనే ఒక్కొక్క కులానికి చెందిన నాయకుడు ఒక్కొక్క వర్గాన్ని ఏర్పరచుకున్నాడు. ముఖ్యంగా బీహార్, ఉత్తరప్రదేశ్, హర్యానా, పశ్చిమ రాజస్థాన్, ఉత్తర మధ్యప్రదేశ్లో ఈ ధోరణి ఎక్కువగా కనబడుతుంది. ప్రతి జగదాదళ్ ఎమ్మెల్యే, ఎంపి ఎల్లప్పుడూ పదవి ఎలా దక్కుతుందా అని తాపత్రయ పడుతూనే ఉంటాడు. పదవి కోసం ఎవరి పంచన చేరడానికైనా వారు సిద్ధంగా ఉంటారు. ఇంతకు ముందు చరణ్ సింగ్, ఆయన కుమారుడు అజిత సింగ్ లు ఇలా పదవుల కోసం పార్టీలను మార్చారు. కాని ప్రస్తుతం వీరి సంఖ్య గణనీయంగా పెరిగింది. లల్లుప్రసాద్ యాదవ్, ములాయం సింగ్, రాంవిలాస్ పాశ్వాన్. సి.ఎం.ఇబ్రహీం.

సయ్యద్ షాబుద్దీన్, దేవీలాల్, ఆయన కుమారుడు, ఆఖరికి చంద్రశేఖర్ కూడా 'రంగులు' మార్చడానికి ఎప్పుడూ సిద్ధంగా ఉంటారు.

ఇక ముస్లింల సంగతి. వీరిలో ఎక్కువ మంది నాయకులు కాంగ్రెస్లోనూ, జగదాదళ్లోనూ, కమ్యూనిస్టు పార్టీల్లోనూ ఉన్నారు. ఒకరిద్దరు బిజెపిలో కనిపిస్తారు. అలాగే టి.డి.పి., అస్సాం గణపరిషత్, డిఎంకె, ఎఐడిఎంకె వంటి ప్రాంతీయ పార్టీల్లో కూడా వీరు పుష్కలంగా ఉన్నారు. ఇలా వివిధ పార్టీల్లో ఉండే ముస్లిం నాయకుల లక్ష్యం ఒక్కటే. ఏదో ఒక రకంగా మంత్రి పదవులు పొంది ముస్లిముల ప్రత్యేక హక్కులను, ప్రత్యేక సౌకర్యాలను కాపాడటం. వాళ్ళ అంచనా ప్రకారం 141 లోక్ సభ నియోజకవర్గాల్లో ఏ పార్టీ గెలుపొందాలనేది ముస్లింలు నిర్ణయించగలుగుతారు. అందుకునే ప్రతి పార్టీతో బేరసారాలు సాగిస్తుంటారు. హజ్ యాత్రికులకి మరిన్ని సౌకర్యాలు, ఆక్రమించుకున్న భూములకు పట్టాలు, విద్యాసంస్థలను నడుపుకునేందుకు నిధులు, అక్రమ చొరబాటుదారులకి వసతి సౌకర్యాలు, ఉర్దూ భాషకి ప్రాముఖ్యతని ఇవ్వడం వంటివి ఈ బేరసారాల్లో ఉంటాయి. కాంగ్రెస్ అధ్యక్షుడు శ్రీ సీతారాం కేసరి మూకుమ్మడి ఓట్ల కోసం ముస్లింలకు కూడా రిజర్వేషన్లు కల్పించాలని పదేపదే ప్రకటనలు జారీ చేస్తున్నాడు. గులాంనబీ ఆజాద్, తారిక్ అన్వార్, అహ్మద్ పటేల్ వంటి వాళ్ళు కేసరికి ఇలా కోరమని సలహాలు ఇస్తూ ఉంటారు.

వీరికి తోడుగా కన్నీరాం బహుజన సమాజ్ పార్టీ ఉంది. కన్నీరాంలో ప్రశంసించ దగిన లక్షణం ఏదైనా ఉందంటే అది మంత్రివర్గాలను కులదోయడం, చీల్చడంలో అతనికి ఉన్న అనుభవం, పట్టుదల. సెక్యూలర్ పార్టీలుగా పిలవబడుతున్న పార్టీలన్నీ మోసకారి పార్టీలని కన్నీరాం అంటాడు. అది మాత్రం నిజం. బిజెపితో పొత్తు పెట్టుకున్నా ఆ పార్టీని 'మనూవాది' పార్టీ అని దూషిస్తూనే ఉంటాడు. బిఎస్పికి అధికారం కట్టబెట్టడానికి ఏ పార్టీతోనైనా పొత్తుపెట్టుకునేందుకు సిద్ధంగా ఉంటాడు. అందుచేతనే ఒకసారి కాంగ్రెస్ తో, ఒకసారి సమాజ్ వాది పార్టీతో, అకాలీదళ్ తో, బిజెపితో, కొన్ని రాష్ట్రాల్లో జనతాదళ్ తో పొత్తు పెట్టుకుంటూ ఉంటాడు.

ప్రాంతీయ పార్టీ స్థాయికి దిగజారి పోయిన కమ్యూనిస్టులకి భారత్ వ్యతిరేక ధోరణితో పాటు వివిధ పార్టీలతో అవసరార్థం పొత్తు కుదుర్చుకునే

'ఘనమైన' చరిత్ర ఉంది. స్వాతంత్ర్యానికి ముందు మతపరంగా ముస్లింలు ఒక ప్రత్యేకమైన జాతి అని ద్వితీయ సిద్ధాంతాన్ని సమర్థించి దేశ విభజనకు తమవంతు ప్రోత్సాహమిచ్చారు. మొదట్లో రెండవ ప్రపంచ యుద్ధాన్ని రెండు సామ్రాజ్యవాద శక్తుల మధ్య యుద్ధంగా వర్ణించిన వారు హఠాత్తుగా తమ నాయకుడైన స్టాలిన్ ఆదేశం మేరకు ఆ యుద్ధం 'ప్రజల పోరాటమని' ప్రచారం చేయడం మొదలుపెట్టారు. 1962లో భారత్ పై చైనా దురాక్రమణని వీరు సమర్థించారు. నేతాజీ సుభాష్ చంద్రబోస్ ఫాసిస్టు అని, జపాన్ చేతిలో కీలుబొమ్మ అని అన్నారు. 1947లో భారత్ పొందిన స్వాతంత్ర్యం అర్థరహితమైనదని, భారత్ అమెరికా, ఇంగ్లాండుల సామ్రాజ్యవాద శక్తుల చేతిలో కీలుబొమ్మ అని అన్నారు. వీరే ఇప్పుడు కొత్తగా భారత్ ఒక దేశం కాదని అనేక జాతుల కలయిక అని అంటున్నారు. ఐతే వీరికి ముస్లిములంటే మాత్రం భయం. అందుకనే కేరళలో మల్లపురం అని ఒక ప్రత్యేక ముస్లిం జిల్లాను ఏర్పాటు చేయడం, పశ్చిమ బెంగాల్ లో బంగ్లాదేశ్ చొరబాటుదారులకి ఆశ్రయం కల్పించడం వంటివి శాయశక్తులా చేస్తూ ఉంటారు. కాని కాశ్మీరులో ముస్లిం మెజారిటీ ప్రాంతాల నుండి కాశ్మీర్ పండితుల్ని తరిమివేస్తున్నప్పుడు మాత్రం వీరు ఏమీ మాట్లాడరు. అలాగే బంగ్లాదేశ్ నుండి బౌద్ధులైన చక్కాలను తరిమివేస్తే వీరికేమీ పట్టదు. భారత్ భూభాగాన్ని బంగ్లాదేశ్ కి ధారదత్తం చేయడంలో, నదీజలాలను ఉదారంగా దానం చేయడంలో మాత్రం వీరు ఎనలేని ఉత్సాహం చూపుతారు. హిందువుల మత విశ్వాసాలను ఏ మాత్రం ఖాతరు చేయని వీరు ముస్లింల మనోభావాలకు దెబ్బ తగలకూడదని సెక్యులర్ భాష్యాలు వల్లిస్తుంటారు. ముదుసలి అయిన షాబానో విడాకుల కేసులో కోర్టు ఆమెకు మనోవర్తి ఇవ్వాలని ఆదేశిస్తే ఆ ఆదేశాలు తిరస్కరించబడినా వీరు నోరెత్తరు. అజామ్ అంటూ ముస్లింలు ప్రతిరోజు ఐదుసార్లు మసీదుల నుండి శబ్దకాలుష్యాన్ని కలిగిస్తూ ఉంటే మౌనం వహిస్తారు. ముస్లింలు పవిత్రయాత్ర పేరున ఇతర దేశాలకి వెళ్ళిరావడానికి సకల సౌకర్యాలు కల్పించాలని మాత్రం పదేపదే ప్రభుత్వాన్ని కోరుతూ ఉంటారు.

చొరబాటుదారులకి ఆశ్రయం కల్పించడం వల్ల దేశ సమైక్యత, భద్రతలకి ముప్పు వాటిల్లినా వీరికి చీమ కుట్టినట్లు కూడా ఉండదు. ఇలాంటివారు యునైటెడ్ ప్రంట్ ప్రభుత్వానికి మద్దతునిస్తూ ఎలాంటి బాధ్యత, నైతిక హక్కు లేకుండా కేవలం అధికారం మాత్రం అనుభవిస్తున్నారు.

ఇలాంటి అనిశ్చిత రాజకీయ పరిస్థితుల్లో, కాంగ్రెస్ పార్టీ పతనదిశగా ప్రయాణిస్తున్న సమయంలో ప్రంట్ ప్రభుత్వం ఇన్ని రోజులు మనుగడ సాగించడం చాలా విచిత్రమైన విషయం. ఇంకో విచిత్రమైన విషయం ఏమిటంటే లోక్ సభలో గెలుచుకున్న స్థానాలపరంగా ద్వితీయ, తృతీయ స్థానాల్లో ఉన్న పార్టీ ప్రధాని పదవిని పొందలేక పోవడం. దేవెగౌడ కనీస కోరంకు అవసరమైన స్థానాలకు సైతం గెలుచుకోలేకపోయిన పార్టీకి చెందినవారు. భారత్ లో ప్రస్తుతం సాగుతున్న విచిత్ర పరిణామాలకు ఇవి మచ్చుతునకలు.

బలహీనమైన కేంద్ర ప్రభుత్వం ఉంటే తమ ఆటలు చెల్లుబాటు అవుతాయని ప్రాంతీయ పార్టీలన్ని యునైటెడ్ ప్రంట్ గా ఒక చోట చేరాయి. వారికి కాంగ్రెస్ మద్దతు. కేవలం బిజెపిని అధికారంలోకి రానివ్వకుండా అడ్డుకునేందుకే ఈ పార్టీలన్నీ 'సెక్యులరిజం' అనే జిగురుతో అతుక్కుని నిలబడ్డాయి. అధికారంలో లేకపోతే సగం మంది కాంగ్రెస్ నాయకులు జైళ్ళపాలు కావడం ఖాయం. అందరు నాయకులు ఏదో ఒక నేరానికి పాల్పడ్డారని కేసులు విచారణలో ఉన్నాయి.

ఒక మాజీమంత్రికి అప్పుడే పది సంవత్సరాల జైలుశిక్ష కూడా పడింది. మరొక ఇద్దరికి సుప్రీంకోర్టు ఒక్కొక్కరికి 50 లక్షల రూపాయల జరిమానా విధించింది కూడా. మాజీప్రధాని మోసగించడం, ఘోర్షరీ, లంచం ఇవ్వడం, తీసుకోవడం వంటి నేరారోపణలు ఎదుర్కొంటున్నారు. ఆఖరికి శ్రీ సీతారాం కేసరి పైన కూడా ఒక కేసు విచారణ సాగుతోంది. కనుక ఈ నేరస్థుల గుంపుకు వాటి నుండి బయటపడే మార్గం ఒక్కటే ఉంది. ఒక ప్రక్క దేవెగౌడ కాంగ్రెస్ నాయకుల విచారణలను తన పదవిని కాపాడుకునేందుకు ఉపయోగించు కుంటున్నారు. దీనితో కాంగ్రెస్ వారికి దేవెగౌడను దించివేయడం తప్ప మరో మార్గం కనబడటం లేదు. అసలు ఈ 'అత్యురక్షణ' విధానాలను స్వయంగా శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ ఆచరించి చూపారు. జనతా ప్రభుత్వం హయాంలో 'కిస్సాకుర్చీకా' కేసులో తను, తన కుటుంబసభ్యులు తీవ్రమైన ఆరోపణలను ఎదుర్కొంటున్నప్పుడు శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ జనతాపార్టీని చీల్చి చరణ్ సింగ్ కి మద్దతు ప్రకటించి తద్వారా తనపై విచారణలో ఉన్న కేసులన్నింటినీ మాఫీ చేయించుకుని, తరువాత తీరికగా చరణ్ సింగ్ ప్రభుత్వాన్ని కూలగొట్టింది. ఆమె కుమారుడు రాజీవ్ గాంధీ కూడా సరిగ్గా ఇదే పద్ధతి అవలంబించాడు. జనతాదళ్ ప్రభుత్వం బోఫోర్స్ కుంభకోణపు విచారణను తీవ్రతరం చేసినప్పుడు

రాజీవ్ గాంధీ జనతాపార్టీని చీల్చి చంద్రశేఖర్ కి మద్దతు ప్రకటించాడు. విచారణ తీవ్రతను తగ్గించిన తరువాత చంద్రశేఖర్ ప్రభుత్వానికి మద్దతు ఉపసంహరించుకున్నారు. ఇలా తమ ప్రయాజనాలను నెరవేర్చుకునేందుకు కాంగ్రెసేతర ప్రభుత్వాలకు మద్దతునిచ్చి ఆ తరువాత తమకు ఎలాంటి లాభం ఉండదని తెలుసుకున్న వెంటనే ఆ ప్రభుత్వాలను కూల్చివేయడం అనే 'కుతంత్రాన్ని' కాంగ్రెస్ పార్టీ విజయవంతంగా మూడవసారి అమలు చేయగలిగింది. దేశ సమైక్యత, సమగ్రతలను ఏ మాత్రం ఖాతరు చేయనివారంతా యునైటెడ్ ఫ్రంట్ లో చేరారు. వీరికి, అవినీతిపరులైన వర్గానికి మధ్య ఘర్షణ మొదలైంది. వీరంతా కలిసి సరికొత్తగా మరొక సర్దుబాటు చేసుకుని కొత్త ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరచినా ఆశ్చర్య పోసవసరం లేదు. మతతత్వశక్తులను ఎదిరించడమే తమ ధ్యేయమని చెప్పుకుంటూ ఈ పార్టీలన్నీ దేశభద్రతకి ఏర్పడుతున్న ముప్పుని ఏ మాత్రం పట్టించుకోవు. జయచంద్రులు, మీర్ఖాసింలు పుట్టుకొస్తారు. సెక్యూలరిజం, సోషలిజం పేరుతో వీరు సృష్టిస్తున్న అరాచకత్వాన్ని దేశప్రజలు గుర్తిస్తున్నారు. వారికి తగిన బుద్ధి చెబుతారు.

ధనికుడేది పల్కిన, ధరను జెల్లు
 కాసులేనివాని నీతి వినము
 కాసులు ధరనేల, నీతికి విలువేడ?
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

గుడిలోన కొలువైన దొడ్ల దేవరలైన
 రాజ్యాలనేలెడు రాజులైన
 పరుల సాయము లేక, పనులేమి జరుగవు
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

విచిత్రమైన విదేశాంగ విధానం

ఏప్రిల్ 14 - 20, 1997

యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వం అస్తిత్వం కోసం పోరాడుతూ ఉంటే మన దేశం అలీన దేశాల నేతల సమ్మేళనాన్ని నిర్వహిస్తోంది. ఇలాంటి సమావేశాన్ని ఏర్పాటు చేయాలన్న ఆలోచన పాకిస్థాన్ పట్ల, కమ్యూనిస్టు దేశాల పట్ల అవ్యాజ్యమైన ప్రేమ ప్రదర్శించే మన విదేశాంగ మంత్రి శ్రీ ఐ.కె.గుజ్రాల్ కు కలిగింది.

మార్క్సిస్టు మేధావి అయిన శ్రీగుజ్రాల్ కు కమ్యూనిస్టు దేశాల పట్ల ఎంత భక్తి, ప్రేమ ఉన్నాయంటే ఆయన ఇప్పటికీ ప్రపంచంలో రెండు రకాల వర్గాలు ఉన్నాయనీ, ఒక వర్గానికి సోవియట్ రష్యా నేతృత్వం వహిస్తోందనే భ్రమలోనే ఉన్నారు. ఇలాంటి భ్రమకులోనైన వారికి సోవియట్ రష్యా లేనేలేదనే కఠోర సత్యం నమ్మశక్యంగా ఉండదు. వాళ్ళు ఇప్పటికీ సోవియట్ యూనియన్ తిరిగి ఏర్పడక పోతుందా? తాము నమ్మిన సిద్ధాంతాలు బలం వుంజుకోలేవా? అనే ఆశతో ఎదురు చూస్తూ ఉంటారు. సోవియట్ యూనియన్ లేనేలేదని, ఇప్పటిదాకా కమ్యూనిజాన్ని అనుసరించిన తూర్పు ఐరోపాదేశాలు ఇప్పుడు కమ్యూనిజం వాసనలు ఏ మాత్రం లేని రష్యాతో కూడా పొత్తు పెట్టుకోవడానికి సిద్ధంగా లేవని, ఆ దేశాలన్నీ నాటో కూటమిలో చేరిపోవడానికి ఎక్కువ ఉత్సాహం చూపుతున్నాయనే విషయాలు ఇలాంటి వారు గుర్తించలేక పోతున్నారు. అందుకనే వాళ్ళు ఢిల్లీలో ఇలాంటి సమావేశాలు ఏర్పాటు చేస్తూనే ఉంటారు. నిజానికి అమెరికా, సోవియట్ రష్యాల మధ్య ప్రచ్ఛన్న పోటీ సాగుతున్న సమయంలో కూడా అమెరికా వ్యతిరేక ధోరణి, సోవియట్ రష్యా పట్ల సమ్మతి కలిగిన దేశాలే అలీన దేశాలుగా పేరుపొంది ఒక సంస్థను రూపొందించుకున్నాయి. కమ్యూనిస్టు దేశాలైన క్యూబా, అఫ్ఘనిస్తాన్ అలీనోద్యమ సంస్థలో సభ్యులయ్యాయి. దీనినిబట్టి ఆ సంస్థ ఉద్దేశ్యాలు, లక్ష్యం స్పష్టమౌతుంది. అలీన దేశాల సంస్థకి సంబంధించిన మరొక విచిత్రమైన విషయం ఏమిటంటే ఇస్లాం మత మౌఢ్య దేశాల సంస్థ ఆర్గనైజేషన్ ఆఫ్ ఇస్లామిక్ కంట్రీస్ లోని సభ్యదేశాలు ఇందులో కూడా సభ్యులు కావడం. నలభైకి పైగా ఇలాంటి దేశాలు అలీనోద్యమ సంస్థలో ఉన్నాయి. ఈ దేశాలన్నింటికీ ఒక ఖచ్చితమైన లక్ష్యం ఉంటుంది. ఈ దేశాలు భారత్ పట్ల ప్రదర్శించే వైఖరి ఎలా

ఉంటుందన్నది నాకు ప్రత్యక్షంగా తెలుసు. టెలికమ్యూనికేషన్ రంగంలో వివిధ అంశాలను చర్చించేటప్పుడు ఈ దేశాలన్నీ వ్యతిరేకంగా వాదించేవి. భారత్ తరపున సభ్యులుగా వెళ్ళిన మాకు కూడా ఇలా అమెరికాకు వ్యతిరేకంగానే మాట్లాడవలసిందని సూచనలు అందేవి. అభివృద్ధి చెందుతున్న దేశాల ప్రయోజనాలు కాపాడాలనే భారత్ వాదనని ఆఫ్రికా, ఆసియా దేశాలు అనేకం సమర్థించేవి. కానీ తీర్మానాన్ని ఆమోదించేందుకు ఓటింగ్ పెట్టినప్పుడు మాత్రం ఈ దేశాలు అమెరికా పక్షం వహించడం, భారత్, కమ్యూనిస్టు దేశాలు ఒక పక్షంగా మిగిలిపోవడం జరుగుతూ ఉండేది. ఇరాన్, లిబియా, కొన్నిసార్లు ఇరాక్ తప్పించి మిగతా ముస్లిం దేశాలన్నీ అమెరికాని సమర్థించడం కాని, ఓటింగ్ లో పాల్గొనక పోవడం కాని జరిగేది. ఇలాంటి దేశాల గుంపును నేను 'జిందాబాద్, జిందాబాద్' గుంపని అనే వాడిని. ఎలాగైతే వీధుల్లో ఊరేగింపుల్లో పాల్గొనే ప్రజలు సమయానుసారం అందరికీ 'జిందాబాద్' అంటూ చివరికి తమకు ఎవరు సహాయం చేస్తే వారి పక్షం వహిస్తారో, అలాగే ఈ దేశాలన్నీ మొదట్లో భారత్ ను సమర్థించి ఆ తరువాత అమెరికా అందించే ఆర్థిక సహాయం కోసం అమెరికా పక్షం వహించడం జరుగుతూ ఉండేది.

ఐతే ఇలాంటి సంస్థని ఏర్పాటుచేయడంలో ఎంతో కృషి చేసిన భారత్ కు ఏమైనా లాభం చేకూరిందా అన్నది ప్రశ్న. ప్రతి సభ్య దేశం తన ప్రయోజనాలకు అనుగుణంగా వ్యవహరిస్తూ ఉంటుంది. భారత్ కు అతి ముఖ్యమైన అంశం కాశ్మీర్. భారత్ ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేసినా ఇస్లాం దేశాలు భారత్ ని సమర్థిస్తూ ఓటు వేయలేదు. మరోప్రక్క ఈ దేశాలన్నీ ఓఐసి సమావేశాల్లో మాత్రం కాశ్మీర్ కి వ్యతిరేకంగా పాకిస్తాన్ ప్రవేశపెట్టిన తీర్మానాలనన్నింటినీ సమర్థించాయి. ఐతే పగటికలు కనే అలీనోద్యమ నేతలు మాత్రం ఈ విషయాన్ని ఎక్కడా బయట పడనివ్వరు. ఈ మధ్య జరిగిన 'నామ్' సమావేశాల్లో కూడా ఇజ్రాయిల్ కు వ్యతిరేకంగా అరాఫత్ అనుసరిస్తున్న విధానాన్ని ఈ ఇస్లాం దేశాలన్నీ సమర్థించాయి. కాని ఇజ్రాయిల్ భారత్ తన పట్ల వ్యతిరేక ధోరణిని అవలంబిస్తున్నప్పటికీ, కాశ్మీర్ విషయంలో భారత్ నే సమర్థిస్తూ వచ్చింది. పాకిస్తాన్ అనేక సంవత్సరాలుగా కాశ్మీర్ లోకి, పంజాబ్ లోకి ఇతర రాష్ట్రాలలోకి తీవ్రవాదులను ప్రవేశపెట్టి భీభత్సాన్ని సృష్టిస్తున్నట్లే, అరాఫత్ ని సమర్థించే అరబ్

దేశాలు పాలస్తీనా తీవ్ర వాదులకీ పూర్తి సహాయ సహకారములు అందిస్తున్నాయి. ఈ పాలస్తీనా తీవ్రవాదులు అమాయక ఇజ్రాయిల్ పౌరులపై దాడులు చేస్తున్నారు. కిడ్నాపింగ్ లు, విమానాల హైజాక్ లు వంటివి విపరీతంగా పెరిగిపోయాయి. అనేక సంధర్భాల్లో ఇజ్రాయిల్ తన స్నేహ హస్తాన్ని భారత్ కి అందిస్తునే ఉంది. జమ్మూ కాశ్మీర్, పంజాబ్ లోని తీవ్రవాద కార్యకలాపాల్ని అదుపు చేయడంలో సహాయం అందిస్తామని ఇజ్రాయిల్ గూఢాచారి సంస్థ 'మోసాద్' ముందుకు వచ్చింది కూడా. పాకిస్తాన్ అణు రియాక్టర్లను ధ్వంసం చేసేందుకు సంసిద్ధతని వ్యక్తం చేసింది. కాని భారత్ ప్రభుత్వం అందుకు ఒప్పుకోక పోవడం వల్ల ఈనాడు పాకిస్తాన్ అణుబాంబులను తయారు చేసుకోగలిగింది. ఇరాక్ కూడా అణు బాంబులు తయారుచేసి ఎవరి మీద ప్రయోగిస్తుందో ఇజ్రాయిల్ కి బాగా తెలుసు. ప్రపంచంలో స్వప్రయోజనాలను పట్టించుకోకుండా ఊహలోకాల్లో విహరించే దేశాల్లో మన దేశం ఒకటి. ఉరుగ్వే సమావేశాల్లో భారత్ అభివృద్ధి చెందుతున్న దేశాల తరపున నిలబడలేక పోయింది. ఎందుకంటే మొదట్లో భారత్ కి మద్దతు ఇచ్చిన దేశాలు రానురాను వెనుకంజ వేశాయి.

ఇలా ఊహలోకాల్లో విహరించడం వల్ల భారత్ కి నిజమైన మిత్రులు ఎవరూ లేకుండా పోయారు. జవహర్ లాల్ నెహ్రూ హయాంలో దక్షిణ-తూర్పు ఆసియా దేశాలన్ని అమెరికా చేతిలో కీలుబొమ్మని అనుకునేవారం. నిజానికి థాయిలాండ్, కంపూచియాలో భారతీయ సంస్కృతి బాగా కనిపిస్తుంది. కాని ఈ దేశాలేవి మనకి ఇప్పుడు మిత్ర దేశాలు కావు. నిజానికి 'ఎసియన్' (అసోసియేషన్ ఆఫ్ సౌత్ - ఈస్ట్ ఏసియన్ నేషన్స్) ను మనం నిర్లక్ష్యం చేస్తూ వచ్చాం. కాని ఇప్పుడు మళ్ళీ ఆ సంస్థతో సంబంధాలు పెట్టుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాం. ఈ దేశాలను మనలాగా మార్క్సిజం, సోషలిజం, సోవియట్ రిప్లై మైత్రి వంటివి ముఖ్యం కాదు. ఆర్థిక ప్రగతి, వ్యాపారాభివృద్ధి వంటివి ముఖ్యం అని భావించాయి. కనుక ఈ దేశాలు ఒక సంస్థగా ఏర్పడి అమెరికాను అనవసరంగా వ్యతిరేకించకుండా జాగ్రత్తగా వ్యవహరిస్తున్నాయి. ఊహావాదుల వల్ల భారత్ ప్రయోజనాలు ఎప్పుడూ దెబ్బతింటూనే ఉన్నాయి. వీళ్ళు భారత్ ప్రాచీనమైన సంస్కృతి, సాంప్రదాయాలను ఏ మాత్రం

గౌరవించరు. ఇలాంటి అభారతీయ మేధావులు విదేశాంగ శాఖలోనూ, మానవవనరుల శాఖలోనూ ఉన్నత పదవులను అధిష్టించడం దురదృష్టకరం. చరిత్ర వక్రీకరణ. శత్రువర్గాలను సంతృప్తపరచే ప్రయత్నం, ఊహాజనిత స్నేహితులతో మైత్రి వంటివి ఇలాంటి మేధావుల ప్రధాన లక్షణాలు. ఈనాడు రెండు సూపర్ పవర్ల మధ్య పోటీ అనేది లేనప్పుడు 'నామ్' వంటి సంస్థల అవసరం లేదు.

మన బ్రాంతులను వదిలించుకుని 'నామ్' నేతలుగా పిలిపించుకోవాలనే అత్యుత్సాహాన్ని వదులుకుంటే దేశానికి మేలు జరుగుతుంది. సంతృప్తికరణ, భయం ఈ రెండూ పొరపాట్లే. దేశ ప్రయోజనాలను దృష్టిలో పెట్టుకుని ఖచ్చితమైన, నిలకడ కలిగిన విధానాలను అవలంబిస్తే మంచిది.

ఏనరునకు విత్తముగల

దానరుడు కులీనుడధిక ధార్యుడ డతందే

ధీనిధి ధన్యుడు నేర్పరి

నానాగుణగణము కాంచ నంబున నిలుచున్.

భావం: ప్రపంచమున డబ్బెవ్వనికి గలదో వాడు విద్య, మంచినడవడి, బుద్ధి కలవాడు, పుణ్యాత్ముడు, సామర్థ్యములు గలవాడునగుచున్నవాడు. సకల గుణములును బంగారమును బట్టియేయుండును.

దానము భోగము నాశము

పూనికతో మూడు గతులు భువి ధనమునకున్

దానము భోగము నెఱుగని

దీనుని ధనమునకు గతి దృతీయమె పొసంగున్.

భావం: దానము, భోగము, నాశము యనిమ్మాడు మార్గములుగా ధనము భూమియందు ఖర్చుగును. ఒకరికీయక దాననుభవింపక యుంచు ధనమునకు మూఁపదియగు నాశనమే ప్రాప్తించును

సంస్కృతి పరిరక్షణ ఇదేనా!

ఏప్రిల్ 21 - 27, 1997

ఏ మాత్రం వ్యవహార కుశలత, విషయ పరిజ్ఞానం, పూర్వానుభవం లేని వ్యక్తి ప్రసారశాఖ, పౌరవిమాన శాఖ బాధ్యతలను నిర్వహించడం దురదృష్టకరం. భారతీయ సంస్కృతిపై సాటిలైట్ టీవీల ద్వారా జరుగుతున్న పాశ్చాత్య సాంస్కృతిక దాడిని ఎదుర్కొనడానికి చర్య తీసుకుంటామని ఆయన పదేపదే ప్రకటించారు. అందుకుగాను స్థానిక కేబుల్ టీవీ ఆపరేటర్లకు విదేశీ టీవీ ఛానళ్ళను ప్రసారం చేసేందుకు ప్రత్యేకంగా అనుమతి పొందవలసి ఉంటుందని, దీని వలన విదేశీ ఛానళ్ళలోని కార్యక్రమాలను సైతం అదుపు చేయడానికి వీలుంటుందని ఆయన అంటున్నారు. ఐతే అసలు శ్రీ ఇబ్రహీం భారతీయ సంస్కృతి పరిరక్షణ గురించి మాట్లాడటమే విచిత్రంగా ఉంటుంది. సంస్కృతి పరిరక్షణ గురించి ఇంతగా బాధ పడుతున్న మంత్రి ఈడ్గా మైదానంలో (ఆ మైదానం ప్రభుత్వానికి చెందినది. అందులో కేవలం ముస్లిములు ప్రార్థనలు చేసుకోవడానికి అనుమతించడం జరిగింది.) జాతీయ పతాకాన్ని ఎగురవేయడానికి కొందరు వ్యతిరేకించినప్పుడు వారికి సమాధానం ఎందుకు చెప్పలేకపోయారు? అనేకమంది అరబ్ షేకులు బొంబాయిలోనూ, హైదరాబాద్ లో ముక్కుపచ్చలారని ఆడపిల్లల్ని వివాహం చేసుకొని తీసుకుపోయి, వారికి పిల్లలు పుట్టిన తరువాత తిరిగి భారతదేశానికి పంపివేసినప్పుడు ఏమీ మాట్లాడలేదు ఎందుకని? హిందువుల మనోభావాలకు తీవ్ర ఆఘాతం కలిగే విధంగా ఎమ్.ఎఫ్.హుస్సేన్ సరస్వతీ దేవిని నగ్నంగా చిత్రించినప్పుడు వీరు పల్లెత్తు మాట అనలేదు ఎందుకని? ఒకవేళ సంస్కృతి పరిరక్షణ విషయంలో ఆయన దృష్టివేరు అని అనుకున్నా శ్రీ ఇబ్రహీం గత చరిత్ర చూసినా అనేక అనుమానాలు కలగడం సహజం. స్వంత వ్యాపారం కోసం ఈయన ఒక జాతీయబ్యాంకు నుండి అతిపెద్ద మొత్తంలో అప్పు తీసుకున్నాడు. ఐతే ఆ వ్యాపారంలో నష్టాలు వచ్చాయని లెక్కలు చూపించి తాను తీసుకున్న అప్పును బ్యాంకు మాఫీ చేయాలని కోరుతున్నాడు. అది కూడా తాను ప్రజాసేవలో తనమునకలై ఉన్నందువల్ల, వ్యాపారాన్ని చూసుకోలేక పోతున్నందువల్ల, అప్పు మాఫీ చేయాలని కోరుతున్నాడు. అంటే లెక్కాపత్రం లేని ఆయన 'ప్రజాసేవ' కోసం కోట్లాదిరూపాయల అప్పుకు నీళ్ళు వదులు కోవాలన్నమాట! ఇదే కాదు

ఆయనకి ఇంకా ఘనమైన చరిత్ర ఉంది. శ్రీ ఇబ్రహీంకి ఒక సోదరుడు ఉన్నాడు. ఆయన శ్రీ ఇబ్రహీం వ్యాపార లావాదేవీలను చూస్తూ ఉంటాడు. మంత్రిగారి సోదరుడు ఒక హత్య కేసులో నిందితుడు. కనుక జైలుపాలు కాకుండా ఉండేందుకు అతడు సకలసౌకర్యాలు కలిగిన ఆస్పత్రిలో ఉంటూ వ్యాపార వ్యవహారాలు చూసుకుంటున్నాడు. ఇలాంటి 'అమోఘమైన' చరిత్ర కలిగిన మంత్రి సంస్కృతిని కాపాడతానని ప్రకటిస్తే సామాన్య ప్రజానీకం నమ్మడం ఎలా?

విదేశీ ఛానెళ్ళపై ఆంక్షల గురించి ఆలోచిద్దాం. భారత్తోసహా అనేక దేశాలు తమతమ విధానాలను ప్రచారం చేయడానికి అనేక రకాల రేడియో కార్యక్రమాలను ప్రసారం చేస్తూ ఉంటాయి. అవి విదేశాల్లో ప్రజలకి అందుబాటులో ఉండేవిధంగా ప్రసారం చేస్తాయి. బ్రిటన్ కి చెందిన బిబిసి, వాయిస్ ఆఫ్ అమెరికా, రేడియో మాస్కో, రేడియో పాకిస్థాన్, చైనా, 'అజాద్ కాశ్మీర్', శ్రీలంక మొదలైనవి. భారత్ ను లక్ష్యంగా చేసుకుని తమ కార్యక్రమాలను ప్రసారం చేస్తూ ఉంటాయి. అలా కార్యక్రమాలు ప్రసారం చేయడానికి లైసెన్సు పొందాలని అంతర్జాతీయ నిబంధనలు ఏవీ లేవు. భారత్ లోగాని, మరే దేశంలోనైనా ఎవరైనా తమ రేడియోలో ఆ కార్యక్రమాలను వినవచ్చును. ఈ కార్యక్రమాలన్నీ సాంస్కృతికంగా హాని కలిగించవని ఎవరూ హామీ ఇవ్వలేదు. అలాగే మిగతా దేశాల మాదిరిగానే భారత్ లో కూడా విదేశీ రేడియో కార్యక్రమాలు వినడానికి ప్రత్యేకమైన లైసెన్సు పొందవలసిన అవసరం కూడా లేదు. గతంలో పూర్తి నియంతృత్వ దేశాలైన సోవియట్ రష్యాలో కొన్ని 'హాని'కరమైన కార్యక్రమాలను అడ్డుకునేందుకు ప్రభుత్వం ప్రయత్నించినా ఆ ప్రయత్నం కూడా పూర్తి సఫలం కాలేదు. అందుచేత పార్టీకార్యకర్తల ద్వారా విదేశ కార్యక్రమాలను రహస్యంగా వినేవారిని కనిపెట్టే ఏర్పాటు చేసింది అప్పటి కమ్యూనిస్టు ప్రభుత్వం.

కొద్ది సంవత్సరాల క్రితం దాకా టీవి ప్రసారాలను 50 నుండి 100 కి.మీ. పరిధికి మించి ప్రసారం చేయడానికి వీలు ఉండేది కాదు. కాని గత పది సంవత్సరాలలో ఉపగ్రహాల ద్వారా అతి ఎక్కువ విస్తీర్ణంలో ప్రసారం చేయడానికి వీలు ఏర్పడింది. ఈ రకం ఉపగ్రహాల్ని భూమికి 32,500 కి.మీ. ఎత్తులో అంతర్జాతీయ టెలికమ్యూనికేషన్ యూనియన్ అనుమతి మేరకు ఈ నిర్ధారిత స్థానంలో నిలిపి ఉంచి వాటి ద్వారా కార్యక్రమాలను ప్రసారం చేయడం

జరుగుతోంది. రానురాను కార్యక్రమాల ప్రసార పరిధి పెరిగింది. అలాగే ఒక ఉపగ్రహం అనేక తరహా పనులకు వినియోగించుకునే వీలు ఏర్పడింది. ఒక ఉపగ్రహం 3 నుండి 15 సంవత్సరాలపాటు పని చేస్తుంది. ప్రసార సామర్థ్యం పెరగడం, ఎక్కువ ప్రీక్వెన్సీలు అందుబాటులోకి రావడం వల్ల యాంటెన్నాలు వగైరా ఎలక్ట్రానిక్ పరికరాల పరిమాణం కూడా క్రమంగా తగ్గుతోంది. ఎక్కువ మందికి అందుబాటులోకి వస్తున్నాయి.

కార్యక్రమ ప్రసారం కోసం ప్రత్యేక తరహా ఉపగ్రహాల్ని రూపొందించారు కూడా. పైగా ఈ రకం ఉపగ్రహాల తయారీ ఎంత చవక అంటే అనేక కంపెనీలు స్వంతంగా వీటిని రూపొందించుకుంటున్నాయి. ఈ ఉపగ్రహాల ద్వారా టీవి కార్యక్రమాలను ప్రసారం చేస్తున్నారు. ఐతే ప్రసారం చేసే వారికి ఉపగ్రహానికి అయ్యే ఖర్చు, కార్యక్రమాల్ని రూపొందించుకునేందుకు అయ్యే ఖర్చు ఎక్కడ నుండి వస్తుంది? రేడియో ప్రసారాలకైతే ప్రభుత్వం నుండి, అడ్వర్టైజ్ మెంట్ల ద్వారా, ప్రాయోజిత కార్యక్రమాల ద్వారా డబ్బు వస్తుంది. ఉపగ్రహ ప్రసారాలకు ఇదే మాదిరిగా డబ్బు రావాలి, వస్తుంది. కాని ఆ రాబడి చాలా తక్కువగా ఉంటుంది. అందుచేత కార్యక్రమాల్ని చూసేవారు అందుకు డబ్బు చెల్లించాలి. కాని ఎవరు, ఎప్పుడు, ఎంతసేపు కార్యక్రమాల్ని చూస్తున్నారు? ఎవరి దగ్గర ఎంత వసూలు చేయాలి అన్నది నిర్ణయించడం ఎలాగ? ఈ సమస్యని అధిగమించేందుకై ప్రతి ఉపగ్రహ ప్రసార కేంద్రానికి ఒక కోడ్ కేటాయించారు. ఆ కోడ్ ప్రకారం టీవి ఛానల్ ని సరిచేసుకుంటేగాని సరైన చిత్రంగాని, శబ్దం కాని రావు. ఫలానా ఛానల్ లో కార్యక్రమం చూడదలుచుకున్న వారు ఆ ఛానల్ కు డబ్బు చెల్లించి కోడ్ ని పొందుతారు. ఇక విదేశీ డిటిహెచ్ ఛానల్ లు భారతీయ చట్టానికి లోబడి ఉండనవసరం లేదు. అలాంటప్పుడు విదేశీ ఛానళ్ళ కార్యక్రమాలను రహస్యంగా పొందుతున్న వారి నుండి ఎలాంటి ఆదాయం ఛానల్ యాజమాన్యం వసూలు చేయలేదు.

ఇంతకీ నిజంగానే ప్రభుత్వం దేశ సంస్కృతీ సభ్యతల్ని కాపాడాలని అనుకుంటున్నారా? అదే నిజమైతే 800 సంవత్సరాల ముస్లిం దండయాత్రలు, మారణకాండ కేవలం అప్పటి రాజుల మధ్య జరిగిన ఘర్షణలు మాత్రమేనని, అవి ముస్లిం పాలకులు ఇస్లాం మతాన్ని వ్యాప్తి చేయడం కోసం సాగించిన మత యుద్ధాలు కానేకావని జవహర్ లాల్ నెహ్రూ విశ్వవిద్యాలయం ప్రొఫెసర్లు బోధిస్తున్న అసత్యపు చరిత్రని ఆపి ఉండేది. పార్లమెంటు సమావేశాల

ప్రారంభంలో వందేమాతర గీతం ఆలపించడానికి అభ్యంతరాలు తెలిపిన కొందరికి సమాధానం చెప్పి ఉండేది. అలాగే అల్లాయ్ ప్రపంచంలో నిజమైన దేవుడు, మహ్మద్ మాత్రమే ఆఖరి ప్రవక్త అనే 'అజా' (పిలుపు) ని ముస్లిములు రోజుకి ఐదుసార్లు లాడ్స్పీకర్ల ద్వారా వినిపించడం ఇతర మతస్థుల విశ్వాసాలపై దాడికి పాల్పడటమే. గతంలో కలకత్తా హైకోర్టు 65 డెసిబిల్ స్థాయికి మించి శబ్దాన్ని ఉత్పత్తి చేసే స్పీకర్ల ద్వారా ఇలాంటి పిలుపునివ్వడం 1986 పర్యావరణ పరిరక్షణ చట్టం క్రింద నేరం అవుతుంది.

ఇక భారతీయ సినిమా పరిస్థితి ఏమిటి? భారతీయ సినిమాలలో హింస, శృతిమించిన శృంగారం, ద్వేషం, పగ, అసూయ వంటి అంశాలు పుష్కలంగా ఉంటున్నాయి. టీ.వి., రేడియో కార్యక్రమాల ద్వారా జరుగుతున్న సాంస్కృతిక దాడిని ఎదుర్కొంటాయని ప్రభుత్వం ప్రకటించింది. కాని ఏవిధంగా ఎదుర్కొంటుంది? రేడియో, దూరదర్శనాలు పాశ్చాత్య సినిమాలకంటే అధ్వాన్నంగా ఉండే భారతీయ చిత్రాలను ప్రసారం చేస్తున్నాయి. భారతీయ నటీనటుల శృతిమించిన, అసభ్య చిత్రాల్ని ప్రసారం చేస్తున్నందువల్ల విదేశీ సంస్కృతి వల్ల స్వదేశీ సంస్కృతి పై దాడిని ఎదుర్కొన్నట్లు ఎలా అనుకోగలం?

అలాగే విదేశీ ఛానళ్ళు ఈ రోజున డిష్ యాంటెనాల ద్వారా అందరికీ అందుబాటులోకి వచ్చాయి. డిష్ యాంటెనాలను ఏర్పాటు చేసుకోవడానికి ఎవరి లైసెన్సు అక్కరలేదు.

తమ ప్రజలకు ఎలాంటి కార్యక్రమాలు మాత్రం అందాలి అన్న నియంత్రణను ప్రపంచంలోని కొన్ని దేశాలు పాటించే ప్రయత్నం చేస్తున్నాయి. ఐతే ఆ ప్రయత్నం కూడా సఫలం కావడం లేదు. ఏ దేశం విదేశీ ఛానళ్ళపై రుసుము విధించాలని ప్రయత్నించడం లేదు.

సాంస్కృతిక దాడిని ఎదుర్కొనటానికి మార్గం ప్రజలలో నైతిక, సాంస్కృతిక విలువలను పెంపొందించడం. దీనికోసం చిన్నతనంలో ఇళ్ళలో ఆ తరువాత స్కూళ్ళలో ఉపాధ్యాయులు, ప్రజాజీవనంలో నాయకులు, ప్రభుత్వం నైతిక విలువలను పెంపొందించాలి, నిలబెట్టాలి. గత 50 సంవత్సరాలుగా కాంగ్రెస్ పార్టీ, దాని నుండి పుట్టిన ఇతర పార్టీలు, వామపక్ష, ప్రజాస్వామ్య, పురోగమన, సెక్యులర్, సోషలిస్టు మేధావులు, పార్టీలు భారతీయ సంస్కృతి,

చరిత్ర, ధర్మం, నీతి మొదలైన వాటిని పూర్తిగా నాశనం చేసి, భ్రష్టు పట్టించడం వల్ల సమాజంలో సర్వత్రా అవినీతి, అక్రమాలు విలయతాండవం చేస్తున్నాయి. కాంగ్రెస్ పార్టీకి చెందిన ఇరవై మంది మాజీ కేంద్రమంత్రులపై 118 సిబిఐ కేసులు నమోదు అయ్యాయన్న విషయం ప్రజాజీవనంలో నైతిక విలువలు ఎంతగా పతనమయ్యాయో తెలుపుతుంది. వీరి నేరాలు బయటపడిపోతాయనే భయంతో కాంగ్రెస్ పార్టీ 'సెక్యులర్' యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వానికి మద్దతు ఉపసంహరించుకుంది. స్వాతంత్ర్యం వచ్చిననాటి నుండి 'సెక్యులర్' పాలకులు అనుసరించిన దుర్నీతి, కుసంస్కృతులను వివరించాలంటే మాటలుచాలవు. ఏదైనా జాతీయవాద దృక్పథం కలిగిన పార్టీ అధికారం చేపట్టాలంటే ఈ నాయకులందరి దుర్నీతిని బయటపెట్టగలగాలి.

వ్యక్తిగతంగా మన దూరదర్శనలోనూ, విదేశీ ఛానళ్ళలోనూ ప్రసారమయ్యే చవకబారు కార్యక్రమాలకు నిరసన వ్యక్తం చేస్తున్నాను. సినిమా, టీవి, ఉపగ్రహాలు, అణుశక్తి వంటి అద్భుతమైన విజ్ఞాన ఆవిష్కారాలను కొందరు అసురీ ప్రవృత్తి కలిగినవారు దుర్వినియోగం చేయటం చాలా విచారాన్ని కలిగిస్తుంది. అలాంటి ప్రవృత్తులను అరికట్టాలంటే ప్రభుత్వ నియంత్రణ, లైసెన్స్ పద్ధతి పనికిరావు. దానికోసం ప్రజా జీవనంలో నైతిక విలువలను పెంపొందించాలి. పిల్లలతో పాటు ధైర్యంగా, నిస్సంకోచంగా చూడగలిగే కార్యక్రమాలనే మనం చూడాలి, ప్రోత్సహించాలి.

సి.ఎమ్. ఇబ్రహీం తో ఈ చర్చని మొదలు పెట్టాం కనుక ఆయన చేసిన మరొక 'ఘన'కార్యాన్ని పేర్కొని ముగిస్తాను. టాటాకంపెనీ సింగపూర్ ఎయిర్ లైన్స్ తో కలిసి ప్రారంభించాలనుకున్న దేశీయ విమానయాన సంస్థకి ఇబ్రహీం మోకాలు అడ్డుతున్నారు. అలాంటి సంస్థ వల్ల ప్రభుత్వం ఆధ్వర్యంలో నడిచే ఇండియన్ ఎయిర్లైన్స్ దెబ్బతింటున్నదని ఇబ్రహీం వాదన, కాని ఈ రంగంలో పోటీ లేని రోజుల్లో కూడా ఇండియన్ ఎయిర్లైన్స్ నష్టాల్లో నడిచిందన్నది కఠోర సత్యం. ఇప్పుడు అనేక ప్రైవేటు సంస్థలు కూడా వచ్చాయి. కనుక అంతగా సామర్థ్యం లేని ఇతర ప్రైవేటు సంస్థల కంటే సామర్థ్యం కలిగిన టాటా-సింగపూర్ ఎయిర్లైన్స్ నుండి ఎదురయ్యే పోటీ ఎక్కువ ప్రమాదమని ఇబ్రహీం భావిస్తున్నారా? అన్ని రంగాలలో విదేశీ పెట్టుబడులను ఆహ్వానిస్తున్నాం కానీ

ఎయిర్ లైన్స్ రంగంలో పెట్టుబడుల్ని ఎందుకు తిరస్కరిస్తున్నట్లు? అరబ్ దేశాల్లోని కొందరు వ్యాపారులకి జెట్ ఎయిర్వేస్ అనే సంస్థలో 40% పెట్టుబడులు ఉన్నాయి. మరి ఇన్ని రోజులు శ్రీ ఇబ్రహీం జెట్ ఎయిర్వేస్ సంస్థని పట్టించుకోలేదెందుకని? ఇబ్రహీం ముందు ఉన్న మంత్రి గులాంనబీ ఆజాద్ కూడా ఇలాగే వ్యవహరించారు. ఏ మాత్రం వ్యవహార జ్ఞానం లేని ఇబ్రహీం ఏదో ఒక స్వార్థ ప్రయోజనాన్ని ఆశించి అలా వ్యవహరిస్తుండవచ్చును. కాని ఇలాంటి పద్ధతులవల్లనే యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వం కుప్పకూలింది.

**ఆజ్ఞయును గీర్తియును భూసు రావనంబు
దానమును భోగమిత్రసం త్రాణనములు
షడ్గుణంబులు గలుగ వే జనులయందు
వారిఁ గొల్చిన ఫల మేమి వసుమతీశ.**

భావం: ఏ రాజులందు శాసనము, దిశాంతముల వరకు వ్యాపించిన కీర్తియు బ్రాహ్మణ రక్షణ, పాత్రాపాత్రత నెఱింగి దానముచేయుట, లోభత్వములేక సేవించుట యను సద్గుణములుండవో వారిని సేవించుట లాభశూన్యము.

**కారణము లేనికలహంబు గరుణలేమి
పరవధూపరదనవాంఛ బంధుసాధు
జనములం దసహిష్ణుత్వ మనఁగ జగతిఁ
బ్రకృతి సిద్ధంబు లివి దుష్ట నికరమునకు**

భావం: దుర్జనుల నాదరింప గూడ దెందుచేత ననగా దయ యుండదు. కారణము లేకుండగనే పోట్లాడుదురు. పర స్త్రీలను సదా కోరుచుందురు. పర ధనాపహరణమునకై ప్రయత్నింతురు. సుజనులయందు బంధువులయందు ఓర్పి కలిగి యుండరు.

రాజ్యాంగ పునర్నిర్మాణం

ఏప్రిల్ 28 - మే 4, 1997

ప్రజ్ఞాభారతి ఆధ్వర్యంలో భాగ్యనగర్ లో 'భారత రాజ్యాంగ పునర్నిర్మాణం' అనే అంశంపై రెండు రోజుల సెమినార్ జరిగింది. సుప్రీంకోర్టు మాజీ ప్రధాన న్యాయమూర్తి శ్రీ ఇ.వెంకటరామయ్య, సుప్రీంకోర్టు మాజీ న్యాయమూర్తి శ్రీ బి.టి.జీవన్ రెడ్డిలతో పాటు అనేకమంది న్యాయవేత్తలు, విద్యావేత్తలు, రాజనీతివేత్తలు, ఐ.ఎ.ఎస్. అధికారులు, అడ్వకేట్లు తదితర ప్రముఖులు ఎందరో ఈ సెమినార్ లో పాల్గొన్నారు. లోక్ సభ మాజీ సెక్రటరీ జనరల్ శ్రీ సుభాష్ కశ్యప్ పదవీ బాధ్యతలను నిర్వహిస్తున్నప్పుడు అనేక రాజ్యాంగ సవరణలను, ఆ సంధర్భంగా జరిగిన చర్చలను ప్రత్యక్షంగా చూశారు. ఆయన కూడా సెమినార్ లో పాల్గొనడం ఒక విశేషం. స్వతంత్ర భారత ప్రప్రథమ సైన్యాధ్యక్షుని కుమారుడైన ఎయిర్ మార్షల్ కె.సి.కరియప్ప కూడా పాల్గొన్నారు. నక్సలైట్ సిద్ధాంత సమర్థకుడుగా పేరుపొందిన ప్రొ.హరగోపాల్, వామపక్ష భావాలకు మద్దతునిచ్చే ప్రొ.శాంతాసిన్హా వంటి వారు కూడా చర్చాగోష్టిలో పాల్గొన్నారు. గత నాలుగు దశాబ్దాలుగా రాజ్యాంగం ఏ విధంగా దుర్వినియోగం అవుతున్నదన్న విషయంపై వక్తలు వెలిబుచ్చిన, అభిప్రాయాలను నేను ఇక్కడ స్థూలంగా వివరిస్తాను. 'మన రాజ్యాంగం ఎంత ఉత్తమమైనదైనా కానివ్వండి. ఆ రాజ్యాంగాన్ని అమలు పరచే వ్యక్తులు సరైన వారు కానప్పుడు రాజ్యాంగం ద్వారా ఎవరికీ మంచి చేకూరదు' అని డా॥రాజేంద్రప్రసాద్, డా॥అంబేద్కర్ ఆనాడే స్పష్టం చేశారు. ఒక మనిషికి అనారోగ్యం కలిగినప్పుడు మనం అతడికి మందు వేసి ఆ అనారోగ్యం వల్ల కలిగే బాధని నివారించడానికి ప్రయత్నిస్తాము. అంతే కాని అనారోగ్యానికి కారణమైన అలవాట్లను వెంటనే మార్చుకోమని, అప్పుడే నివారణ సాధ్యపడుతుందని చెప్పం. అలాగే రాజ్యాంగం సత్ఫలితాలను ఇవ్వాలంటే దానిని అమలు చేసే వ్యక్తులకు తగిన సామర్థ్యం, విషయ పరిజ్ఞానం ఉండాలన్నది నిజమే అయినా అప్పుడప్పుడు పరిస్థితులను చక్కదిద్దడానికి రాజ్యాంగంలో సవరణలు కూడా అవసరమవుతాయి.

భారత ప్రజాస్వామిక రిపబ్లిక్ అని మన రాజ్యాంగంలోని పీఠిక

పేర్కొంటున్నది. మరి రాజకీయ పార్టీలు ఏవీ ప్రజాస్వామ్య పద్ధతుల్ని అవలంబించనప్పుడు ఇక్కడ ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థ నిలబడగలుగుతుందా? ఒకప్పుడు కాంగ్రెస్ పార్టీలో తాలూకా స్థాయి నుండి కేంద్ర స్థాయి వరకూ సంస్థాగత ఎన్నికలు నిర్వహించబడేవి. పోటీ జరిగేది. నీలం సంజీవరెడ్డి, ఎన్.జి.రంగాలు ప్రదేశ్ కాంగ్రెస్ కమిటీ అధ్యక్ష పదవికి పోటీ చేశారు. అలాగే అఖిలభారత కాంగ్రెస్ కమిటీ అధ్యక్ష పదవికి పట్టాభి సీతారామయ్య, నేతాజీ సుభాష్ చంద్రబోస్ పోటీ చేశారు. పట్టాభి సీతారామయ్యకు మహాత్మాగాంధీ మద్దతు కూడా ఉంది. ఐనా నేతాజీ సుభాష్ చంద్రబోస్ అధ్యక్షునిగా ఎన్నికయ్యారు. ఆ విధంగా ప్రజాస్వామ్య పద్ధతుల్లో ఓటింగ్ ద్వారా నాయకుడిని ఎన్నుకోవడం జరిగేది. కాని ఆ తరువాత దురదృష్టవశాత్తు శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ ప్రధాని అయిన నాటి నుండే కాంగ్రెస్ లో ప్రజాస్వామ్య పద్ధతులు అడుగంటిపోయాయి. మొదట్లో శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ పోటీలో శ్రీమొరార్జీ దేశాయ్ పై నెగ్గిన తరువాతనే ప్రధానిగా ఎంపిక అయ్యారు. రానురాను తన ఆధిపత్యాన్ని నిలుపుకునేందుకు, తన వ్యతిరేకులను తొలగించుకునేందుకు ఇందిరాగాంధీ ఈ పద్ధతికి స్వస్తి చెప్పి అఖిలభారత స్థాయి నుండి జిల్లా స్థాయి వరకూ కమిటీ అధ్యక్షులను తానే నియమించడం ప్రారంభించింది. తన ఇష్టానుసారం ముఖ్యమంతుల్ని, ప్రదేశ్ కాంగ్రెస్ కమిటీ అధ్యక్షుల్ని నియమించడం, వారిని మార్చడం చేస్తూ ఉండేది. కనుక ఉన్నత పదవులు పొందాలనుకున్నవారు ఇందిరాగాంధీని, ఆమె వంశాన్ని పొగడటం, తద్వారా ఆమె ప్రాపకం సంపాదించడం మొదలుపెట్టారు. కొందరైతే 'ఇందిరే ఇండియా, ఇండియాయే ఇందిర' అని అనేవరకూ వెళ్ళారు. తాను నియమించిన వ్యక్తి స్వతంత్రంగా వ్యవహరిస్తున్నాడని గాని, అవిధేయత చూపుతున్నాడని గానీ ప్రజాదరణ చూరగొంటున్నాడని గాని అనిపిస్తే చాలు, అతడిని పదవి నుండి తొలగించడం జరిగేది. ఏ ముఖ్యమంత్రికీ తన క్యాబినెట్ లోని ఇతర మంతుల్ని ఎంపిక చేసుకునే హక్కు ఉండేది కాదు. అలాంటి నిర్ణయాలు ఢిల్లీలోనే తీసుకోబడేవి. సీలు చేసిన కవర్ లో అవి సంబంధిత ముఖ్యమంత్రికి తెలియజేయబడేవి. అలాగే ముఖ్యమంత్రి మార్పు అవసరమైనప్పుడు కూడా కేంద్రం నుండి ప్రధాని, కాంగ్రెస్ అధ్యక్షురాలు సీలు చేసిన కవరు పంపడం, కాబోయే ముఖ్యమంత్రి పేరు సూచించే ఆ కవరును ఎయర్ పోస్ట్ నుండి కాంగ్రెస్

కార్యాలయానికి పెద్ద ఊరేగింపుగా తీసుకుని రావడం, కొబ్బరికాయ కొట్టి, హారతులిచ్చిన తరువాత ఆ కవరును తెరవడం జరిగేది. ఆ కవరులో సూచించిన వారి పేరును ఒకరు ప్రతిపాదిస్తే, మరొకరు మద్దతు తెలిపి ఆ వ్యక్తి ముఖ్యమంత్రిగా 'ఏకగ్రీవం'గా ఎన్నికైనట్లు ప్రకటించబడేది. 1979-83 మధ్యకాలంలో మన రాష్ట్రంలో కాంగ్రెస్ ప్రభుత్వం పాలనలో ఉన్నప్పుడు నలుగురు ముఖ్యమంతులను శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ నియమించారు. అలాగే 1989-94 మధ్య కాలంలో ఈ 'ప్రజాస్వామ్య పద్ధతి' ప్రకారమే, చెన్నారెడ్డి, జనార్థన్ రెడ్డి, కోట్ల విజయభాస్కరరెడ్డి ముఖ్యమంతులుగా నియమించబడ్డారు. ఇలా నియమించబడిన ముఖ్యమంతులకు ప్రజాదరణ ఏ మాత్రం ఉండేది కాదు. అందుకనే 1979-83 కాలంలో నాలుగవ ముఖ్యమంత్రి ఒక్కసారి కూడా శాసనసభలో ముఖం చూపలేదు. ఆ తరువాత ఎన్నికల్లో కాంగ్రెస్ పార్టీ ఘోర పరాజయం పాలయింది. మళ్ళీ అదే వ్యక్తిని 1989-94 కాలంలో చివరి రెండు సంవత్సరాలు ముఖ్యమంత్రిగా నియమించడం జరిగింది. ఆయన నేతృత్వంలో ఎన్నికల్లో పోటీ చేసిన కాంగ్రెస్ తిరిగి ఘోర పరాజయం చవిచూడవలసి వచ్చింది. అన్ని రాష్ట్రాల్లోనూ దాదాపుగా పరిస్థితి ఇంతే. ఇంతకీ విషయం ఏమిటంటే దేశంలో అతిపెద్ద పార్టీలో అతి మహత్తరమైన 'చరిత్ర' కలిగిన పార్టీలో అంతర్గత ప్రజాస్వామ్యం మృగ్యం. శాసనసభకి, పార్లమెంటుకు ఎవరు పోటీ చేయాలన్నది కూడా ముందుగానే నిర్ణయమైపోతుంది. ప్రధాని మెప్పు పొందగలిగిన వారికే టికెట్లు లభిస్తాయి. కాంగ్రెస్ లో ఏర్పడిన విభేదాల కారణంగా బయటికి వచ్చిన వారు ఏర్పరచిన పార్టీల్లో కూడా ఇదే పరిస్థితి. అధిష్టానవర్గమే అన్నీ నిర్ణయిస్తుంది. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో నిజమైన ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థ ఎలా రూపుదిద్దుకుంటుంది? అతిపెద్ద పార్టీకి నేతృత్వం వహించే వ్యక్తి పార్టీ తన స్వంత ఆస్తి అనుకుని వ్యవహరిస్తే ఇలాగే ఉంటుంది. మోతీలాల్ నెహ్రూ, జవహర్ లాల్ నెహ్రూ, ఇందిరాగాంధీ, రాజీవ్ గాంధీలకైతే నాయకత్వం వంశపారంపర్యంగా సంక్రమించింది. ఇక ఇతర ముఖ్యమంతులు, ఎం.పి.లు, ఎమ్మెల్యేలు కూడా శాయశక్తులా ప్రయత్నించి అధికారాన్ని తమ వారసులకు అందిస్తున్నారు. ఒకప్పుడు మరణానంతరం అధికారం వారసులు అందుకుంటే ఇప్పుడు తాము ఉండగానే తమ వారికి అధికారం కట్టబెట్టాలన్న తొందర ఎక్కువ అవుతున్నది. పి.వి.నరసింహారావు, దేవెగోడ, ఎన్టీరామారావులు ఇలాగే

వ్యవహరించారు. కమ్యూనిస్టు పార్టీలోనూ ఇదే స్థితి. జ్యోతిబను గత పద్దెనిమిదేళ్ళుగా ముఖ్యమంత్రిగా ఉంటున్నారు. కమ్యూనిస్టు పార్టీలో కూడా ప్రజాస్వామ్య విధానాలు ఏ మాత్రం కనిపించవు. కేరళలో శ్రీమతి గౌరీధామన్ కాబోయే ముఖ్యమంత్రి అని ప్రచారం జరిగింది. కాని ఎన్నికలు అయిన తరువాత మరొకరు ముఖ్యమంత్రి అయ్యారు. కనుక రాజ్యాంగంలో తీసుకు రావలసిన మొదటి సవరణ ఏమంటే రాజకీయ పార్టీల్లో అంతర్గత ప్రజాస్వామ్యం పాటించాలి. టి.ఎన్.శేషన్ హయాంలో రాజకీయ పార్టీలు తీరుతెన్నుల్ని సరిచేసే ప్రయత్నం కొంత జరిగింది. కాని ఆయన అధికారాన్ని తగ్గించేందుకు పి.వి.నరసింహారావు మరొకరిని ఎన్నికల కమీషన్లో ప్రవేశపెట్టారు. కనుక ఈ విషయంలో రాజ్యాంగ సవరణే మార్గం.

అలాగే గవర్నర్ పదవి కూడా ఎంతో దుర్వినియోగం అవుతుంది. కాంగ్రెస్ వ్యక్తులుగా పేరు పడిన రామ్లాల్, కుముద్బెన్ జోషిలు తమ ఢిల్లీ నాయకులకు తగినట్లుగా ఎలా వ్యవహరించినదీ ఆంధ్ర ప్రజలకు బాగా తెలుసు. అవినీతి ఆరోపణలకు గురై పదవులు వదిలిపెట్టిన మాజీమంత్రులు, ముఖ్యమంత్రులు, వారి వారి రాష్ట్రాల్లో ఎలాంటి గొడవ చేయకుండా వేరే రాష్ట్రానికి గవర్నర్లుగా పంపడం మామూలు అయిపోయింది. ఇలాంటి అవినీతి విధానాలు ఎంత తీవ్రంగా ఉంటాయంటే ఒక పంజాబ్ గవర్నర్ విమాన ప్రమాదంలో మరణించినప్పుడు రాజ్ భవన్లో పెద్ద మొత్తంలో బంగారం, డబ్బు బయటపడ్డాయి. ఉత్తరప్రదేశ్లో కాంగ్రెస్ మద్దతుదారు అయిన గవర్నర్ రమేష్ భండారీ యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వంలో కులతత్వవాది అయిన రక్షణ మంత్రికి సహాయ సహకారాలను అందించి ఎన్నికల్లో ఎంపిక అయిన ఎమ్మెల్యేలను ఆరు నెలలపాటు శాసనసభలోకి ప్రవేశించనీయకుండా ఆపాడు. ఇంకొక గవర్నర్ తన పదవీకాలం పూర్తవగానే తనకు కేటాయించిన సామాగ్రిని స్వంత ఇంటికి తరలించాడు. శ్రీతాపసే అనే గవర్నర్ ప్రవర్తన అన్నిటి కంటే ఘోరంగా ఉంది. ఢిల్లీ నేతల ఆజ్ఞ మేరకు రాష్ట్ర ప్రభుత్వాన్ని బర్తరఫ్ చేసి ముఖ్యమంత్రి ఆయన అనుచరుల చెప్పుదెబ్బలను రుచి చూశాడు ఈయన. గవర్నర్ పదవిలో ఉండే వ్యక్తి ఎంతో వ్యవహార కుశలతను, పరిపాలనా సామర్థ్యాన్ని, జాతీయ దృక్పథాన్ని కలిగి ఉండాలని రాజ్యాంగ నిర్మాతలు భావించారు. స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన తొలి రోజుల్లో గవర్నర్లుగా నియమించబడిన సి.రాజగోపాలాచారి, శ్రీ

పి.ప్రకాశం, శ్రీ హెచ్.బి.మోడీ, శ్రీ కె.ఎమ్.మున్నీ, డా॥పట్టాభి సీతారామయ్య మొదలైన వారు ఇలాంటివారే. కాని నేటి గవర్నర్లు చాలామందిపై క్రిమినల్ కేసులు, అవినీతి ఆరోపణలు ఉన్నాయి. వీరికి ఎలాంటి అర్హతలు ఉండవు. ఈ రోజుల్లో ప్రభుత్వ కార్యాలయాల్లో క్లర్కులకి కూడా కొన్ని కనీస అర్హతలు ఉండాలనే నియమం ఉంది. కాని గవర్నర్లుగా నియమించబడే వారికి మాత్రం ఏ అర్హత నియమాలు లేవు. ప్రధాని ఎలాంటి వాడైతే గవర్నర్లను అలాంటి వారినే నియమిస్తాడు. కనుక రాజ్యాంగంలో మార్పు చేసేటప్పుడు ఈ విషయాన్ని కూడా దృష్టిలో ఉంచుకోవాలి.

నీరము తప్తలోహమున నిల్చి యనామకమై నశించు నా
నీరమె ముత్యమట్లు నలినీదళసంస్థితమైతవర్చు నా
నీరమె శుక్తిలోఁబడి మణిత్యముఁ గాంచు సమంచిత ప్రభం
బౌరుషవృత్తు లిట్లధము మధ్యమును త్తముఁగొల్చువారికి.

భావం: కాలిన ఇనుముపై జలము బోసినచో పేరులేకుండ నశించును. ఆ నీరే తామరాకుపైబడి తళతళ ముత్యమువలె ప్రకాశించును, ఆ నీరే ముత్యపు చిప్పలోబడి రత్నరూపము నొందును, ఆ విధముగానే లోకంబున నధముని, మధ్యముని, ఉత్తముని సేవించు వారి కధమమధ్యమోత్తమ గుణంబులు పట్టుబడును.

మనుజులలో నెవ్వండు దగఁ
దనవాఁడనువాఁడు దుష్ట ధరణీశునకుం
దనకయి వ్రేలిమి వ్రేల్చెడు
జనుని తనుఁపు గాల్చు వాయుఁ సుఖుఁడదయుండై.

భావం: తనకొకేమి జేయుమన్నను సిద్ధపడియున్న వానిశరీరముగూడ గాల్చునట్టి నిప్పువంటివాడగు రాజున కెంతయిష్టముగా మెలగినను రాజానుగ్రహుడు కానేరడు కావున వాని నాశ్రయించగూడదు.

అస్థిర ప్రభుత్వపు అస్థవ్యస్థ విధానాలు

మే 5 -11, 1997

ఒకనాటి 'సాధారణ' రైతు నేతృత్వం వహించిన యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వం పతనం అయింది. సాధారణ రైతునని చెప్పుకున్న వ్యక్తి కూడా అధికారం చేజిక్కిగానే సన్నిహితులకి, కుటుంబ సభ్యులకి 'చేతనైన' సహాయం చేశారు. (ఆయన ఒక కుమారుడు ఎం.పి అయితే, మరొక కుమారుడు రాష్ట్రమంత్రి అయ్యాడు. కూతుళ్ళకి, కోడళ్ళకు పెట్రోలుపంపులు, గ్యాస్ ఏజెన్సీలు విరివిగా లభించాయి.) ఆయన స్థానంలో శ్రీ ఇంద్రకుమార్ గుజ్రాల్ ప్రధాని పదవిని అలంకరించారు. ఐతే ఈ మార్పు, ఏవో కొన్ని ప్రాంతీయ పార్టీలు, ఆ మాటకొస్తే జిల్లాలు సైతం దాటని పార్టీలు కలిసి కేంద్రంలో అధికార పీఠాన్ని కదిలించడమనేది విచిత్ర పరిణామాన్ని సూచిస్తోంది. ఏ మాత్రం నైతిక విలువలను పాటించని, అవినీతి పరులైన, నేరస్థులైన రాజకీయ నాయకులు అధికారం కోసం నానా అగచాట్లు పడ్డారు. కమ్యూనిస్టులు ఎలాంటి బాధ్యత లేకుండా అధికారాన్ని అందుకోవాలనుకున్నారు. ఫ్రంట్ ప్రభుత్వాన్ని పదేపదే కూలద్రోయడం ద్వారా తమపై సాగుతున్న సి.బి.ఐ దర్యాప్తుల్ని బోఫోర్స్ కుంభకోణపు విచారణను అడ్డుకోవాలని సీతారాం కేసరి తదితర కాంగ్రెస్ నాయకులు ప్రయత్నిస్తున్నారు. తమపై కేసుల్ని కొట్టివేయడమో లేక అధికారం కోల్పోవడమో ఏదో ఒకటి నిర్ణయించుకోమని వాళ్ళు చెబుతున్నారు. వీరికి తోడు కమ్యూనిస్టులు, సెక్యులరిస్టులు, 'సామాజిక న్యాయం' అని గగ్గోలు పెట్టే కులతత్వవాదులు అధికారం కోసం పోటీ పడుతున్నారు. ఐ.కె.గుజ్రాల్ గత చరిత్ర ఏమిటి? ఆయన ఒకప్పుడు కమ్యూనిస్టు పార్టీకి సన్నిహితంగా మెలిగినవాడు. 'పురోగమనవాది'గా పేరుపడినవాడు, సోవియట్ రష్యాపై ఎనలేని భక్తి ప్రపత్తులు కలిగినవాడు. కమ్యూనిస్టులు కామ్రేడ్ మోహన్ కుమార్ మంగళం, హెచ్.ఆర్.గోఖలే వంటి వారిని ఇందిరా కాంగ్రెస్ లో పంపినట్టే 'పురోగమనవాది' వామపక్ష భావాలు కలిగిన 'ప్రజాస్వామ్య వాది', 'సోషలిస్టు' అయిన గుజ్రాల్ ని కూడా కాంగ్రెస్ లో ప్రవేశపెట్టారు. ఈయనకి ముస్లిములన్నా, పాకిస్తాన్ అన్నా ఎనలేని ప్రేమాభిమానాలు. కాశ్మీర్ కు 1954 పూర్వం నాటి ప్రతిపత్తిని కల్పించాలని గట్టిగా చెప్పేవారిలో గుజ్రాల్ మొదటివాడు. పాకిస్తానీయులు తమ ఇష్టానుసారం భారత్ లోకి వచ్చిపోయే వీలు కల్పించాలని

వాదిస్తాడు. అందుకనే భారత్ లో ప్రవేశించే పాకిస్తానీయులకు వీసా రుసుము తగ్గించాడు; ఉర్దూని పెంచి పోషించాలని కృషి చేస్తున్నాడు. పాకిస్తాన్ నుండి ఎలాంటి సుహృద్భావ ప్రకటన లేకపోయినా, పాకిస్తాన్ పట్ల ఎంతో గౌరవాభిమానాలు ప్రకటించాలని తాపత్రయపడతాడు. హుగ్లీ నదిలో నీరు తగ్గుతుందని తెలిసినా, కలకత్తా నౌకాశ్రయంలో పెద్దపెద్ద నౌకలు రావడానికి తగిన నీరు కరువవుతుందని తెలిసినా బంగ్లాదేశ్ కి గంగాజలాలు ఇవ్వాలని నిర్ణయించిన ఘనుడు. ఇదే గుజ్రాల్ ఈ మధ్యనే ఢిల్లీలో 'నామ్' సమావేశాలను ఏర్పాటు చేశాడు. అందులో నలభై దేశాల అధినేతలు పాల్గొన్నారు. భారత్ ని వేనోళ్ళ పొగిడారు. కాని అవే దేశాలు జమ్మూ కాశ్మీర్ ను పాకిస్తాన్ కు ఇచ్చివేయాలనే తీర్మానానికి మద్దతు తెలిపాయి కూడా! నామ్, గుజ్రాల్ ప్రపంచంలోనే పెద్ద తీవ్రవాదిగా పేరుపడిన యాసిర్ అరాఫత్ కి మద్దతునిచ్చారు. అరాఫత్ ఇజ్రాయిల్ తో వైరం పూనాడు. నిజానికి ఇజ్రాయిల్ కి, భారత్ కి మధ్య అనేక పోలికలు ఉన్నాయి. ఇజ్రాయిల్ భారత్ ని ఎప్పుడూ సమర్థిస్తూనే ఉంది. ఇజ్రాయిల్ జెరూసలంలో తమ పౌరుల కోసం ఇళ్ళు నిర్మించడాన్ని అరాఫత్ వ్యతిరేకిస్తున్నాడు. ఎందుకంటే ఆ ప్రాంతాల్లో ముస్లిములు అధిక సంఖ్యాకులు. పాకిస్తాన్ ని అమితంగా ప్రేమించే సెక్యులరిస్టు గుజ్రాల్ ప్రధానమంత్రి కాగానే ముస్లిం సంతృప్తికరణకు పూనుకున్నారు. 'సెక్యులర్' ప్రభుత్వపు సబ్సిడీలపై హాజీయాత్రకి వెళ్ళిన ముస్లిములు మక్కాలో సంభవించిన అగ్నిప్రమాదంలో మరణించడంపై విచారణ జరపడానికి దర్యాప్తు సంఘాన్ని నియమించారు. ఇలా అగ్ని ప్రమాదంపై విచారణ జరిపేందుకు దర్యాప్తు సంఘాన్ని నియమించాలన్న ఆలోచన సౌదీ అరేబియా ప్రభుత్వానికి రాకముందే గుజ్రాల్ దర్యాప్తుకు ఆజ్ఞలు జారీచేయడం విచిత్రం. అగ్ని ప్రమాదంలో మరణించిన వారికి ఒక్కొక్కరికి లక్షరూపాయలు పరిహారం చెల్లించాలని నిర్ణయించారు. హాజీయాత్రని తమ స్వంతడబ్బు ఖర్చుచేసి చేయాలని ఖురాన్ పేర్కొంటున్నది. అంటే హాజీయాత్రకి బయలుదేరే వారెవరూ కూటికి, గుడ్డికి లేనివారు కాదు. అలాంటి వారికి లక్షరూపాయల నష్టపరిహారం చెల్లించడం దేనికి? అందుచేత ఇదంతా బీదలపట్ల జాలి, దయతో చేస్తున్నది కాదు. కేవలం ముస్లిములను సంతోష పెట్టడమే దీని లక్ష్యం.

ఇలాంటి మేధావికి అతని స్వంత రాష్ట్రమైన పంజాబ్ లో చండీఘర్ లో, ఢిల్లీలో ఏ మాత్రం పేరు ఉంది? ఏమీలేదు. లల్లాప్రసాద్ యాదవ్ దయా

దాక్షిణ్యాలతో ఆయన పాటూ నుండి రాజ్యసభకు ఎన్నికయ్యారు. ఇలాంటి అనామక వ్యక్తులు ప్రధానులు కావడం నిజంగా భారత్ చేసుకున్న 'అదృష్టం'! ఇలాంటి అనామక వ్యక్తులే కమ్యూనిస్టులకు, ఇతర తెరవెనుక నాయకులకి కావలసింది. వీళ్ళ ద్వారా 'తాము అనుకున్నది' చేస్తూ ఉంటారు. 'సుబేదారుల' పాలనలో భారత్ కు ఒరిగేదేమిటి?

దేశం రాసురాసు బలహీనపడుతున్నది. ఐ.ఎస్.ఐ విద్రోహక చర్యల వల్ల, బంగ్లాదేశీ చౌరబాటుదారులవల్ల శాంతి భద్రతల పరిస్థితికి తీవ్ర ఏఘాతం కలుగుతోంది. 'తాను విశ్వవిద్యాలయ ఆవరణలో తిరిగేటప్పుడు జేబులో పిస్తోలు పెట్టుకుని తిరుగుతానని, విశ్వవిద్యాలయం నిండా ఐ.ఎస్.ఐ ఏజెంట్లు నిండిపోయారని' అలీఘర్ విశ్వవిద్యాలయ వైస్-ఛాన్సలర్ అన్నారంటే పరిస్థితి ఎలా ఉందో ఊహించవచ్చును. హైదరాబాద్, మద్రాస్, బెంగుళూరు నగరాల్లో ఐ.ఎస్.ఐ ఏజెంట్లు విచ్చలవిడిగా తమ కార్యకలాపాలను సాగిస్తున్నారని కేంద్ర హోం సెక్రటరీ శ్రీపద్మనాభయ్య తెలిపారు. అణుబాంబు కలిగిన ప్రక్క దేశం నుండి ఎలాంటి దాడి ఎదురైనా ఎదుర్కునేందుకు కావలసిన సంసిద్ధత కొరవడినట్లు అనిపిస్తుంది. సి.ఎం.ఇబ్రహీం వంటి మన 'సెక్యూలర్' మంత్రులు మైనారిటీ మతస్థలకు చెందిన బహుళ జాతి సంస్థల ప్రయోజనాలను కాపాడటం కోసం ప్రభుత్వం అనుసరిస్తున్న సరళీకృత విధానాలను సైతం తిలోదకాలు ఇస్తూ ఉంటారు. ఇక తరచు ప్రధానులు మారిపోవడం, 'బయట నుండి మద్దతు' వంటి రాజకీయాలు ప్రపంచం దృష్టిలో మనని చులకన చేస్తున్నాయి. విదేశీ పెట్టుబడిదారులు ఇక్కడి పరిణామాల వల్ల భయాందోళనకు గురవుతున్నారు. ఈ నాటకమంతా కేవలం 'సెక్యూలరిజాన్ని' రక్షించడం కోసమేనని నాయకులు చెబుతున్నా ఆ సెక్యూలరిజం అంటే మత మౌఢ్య ముస్లింలను సంతృప్తి పరచడమేనని, దానివల్ల నిజంగా ముస్లింలకి కూడా ఎలాంటి ప్రయాజనం చేకూరదని ప్రజలకి అర్థమైపోయింది. ఇలాంటి నాయకులకు వచ్చే ఎన్నికల్లో ఏ గతి పడుతుందో?

గత పదిరోజులుగా నేను హంగరీ, ఇజ్రాయిల్ దేశాల్లో పర్యటించాను. ఆ దేశాల్లోని మేధావులు, భారత్ పట్ల మైత్రీ భావం కలిగిన వారు భారత్ లో సంభవిస్తున్న పరిణామాలను ఎలా గమనిస్తున్నారన్నది నేను ప్రత్యక్షంగా చూశాను. కమ్యూనిస్టు కోరల నుండి తమ వ్యవస్థలను బయటపడేసేందుకు

హంగరీ ప్రజలు కృషి సలుపుతున్నారు. హిట్లర్ అధికారం నుండి బయట పడినందుకు చిహ్నంగా హంగరీలో నెలకొల్పబడిన సోవియట్ రష్యా సైనిక స్థూపాలను, విగ్రహాలను తొలగిస్తున్నారు. 1956లో సోవియట్ నిరంకుశ ప్రభుత్వానికి వ్యతిరేకంగా ఉద్యమించినవారి విగ్రహాలు అక్కడ నెలకొల్పు తున్నారు. భారత్ లో కొన్ని రాష్ట్రాల్లో కమ్యూనిస్టులు పాలనచేయడం పట్ల, కేంద్రంలో ఏ ప్రభుత్వం రావాలి అనేది కమ్యూనిస్టులు నిర్ణయిస్తుండడం పట్ల హంగరీ మిత్రులు కొందరు తమ ఆశ్చర్యాన్ని వ్యక్తం చేశారు. మార్క్సిస్టు కమ్యూనిస్టు దేశమైన ఉత్తర కొరియాలో నెలకొని ఉన్న అరాచక, కరవు పరిస్థితులు, స్టాలిన్ విధానాలవల్ల క్యూబాలో ఏర్పడ్డ భయంకర పరిణామాలు భారత్ ప్రజానీకం గమనించ లేదా అని వారు ప్రశ్నిస్తున్నారు. కాశ్మీర్ సమస్య పరిష్కరించబడుతుందా అని కొందరు ఇజ్రాయిల్ మిత్రులు అడిగారు. ప్రపంచంలో పెద్ద తీవ్రవాది అయిన ఆరాఫత్ ని, ముస్లిం దేశాల సమాఖ్యని భారత్ ఎందుకు గౌరవిస్తున్నదని వాళ్ళు ప్రశ్నిస్తున్నారు. కాశ్మీర్ ను వదిలించు కుంటే భారత్ కు ఒక సమస్య తీరుతుంది కదా అని వాళ్ళు ప్రశ్నించినపుడు నేను ఆరు మిలియన్ ముస్లిములు తమ రాజ్యాంగాన్ని, ప్రభుత్వాన్ని గౌరవించ నప్పుడు, దేశంలోని వివిధ ప్రాంతాల్లో ఉన్న 100 మిలియన్ ముస్లిముల మాటేమిటని అడిగాను. అప్పుడు వారికి భారత్ ఎదుర్కొంటున్న క్లిష్ట పరిస్థితి అర్థమయింది. దేశ విభజన సమయానికి ముస్లిముల జనాభా 6% ఉండేదని ప్రస్తుతం అది 12% పెరిగిందని చెప్పినప్పుడు వారికి పరిస్థితి అర్థమయింది. ఇజ్రాయిల్ లో అరబ్ జనాభా వేగంగా పెరగడం ఒక సమస్య. హంగరీ నుండి వలస వచ్చిన ఇజ్రాయిల్ చరిత్రకారుడు ఇలా అన్నాడు - "టర్కీలు బుడాపెస్ట్ లో, వియన్నాలో ఘోర పరాజయంపాలు అయినప్పుడు వాళ్ళు తమ సామ్రాజ్యాలను విస్తరించుకునేందుకు కత్తి చేపడితే లాభం లేదని, తమ సంఖ్యని పెంచుకోవడం ఒక్కటే మార్గమని భావించారు" భారతీయులు గత చరిత్ర పాఠాల నుండి ఏదైనా నేర్చుకుంటారా? లేక స్వార్థ ప్రయాజనాల కోసం కొట్టుమిట్టాడుతూ పతన మవుతారా? హంగరీ, ఇజ్రాయిల్ ప్రజలకు తమ మాతృభూమి పట్ల అపారమైన గౌరవాభిమానాలు ఉన్నాయి. తమ దేశాన్ని బలోపేతం చేయాలన్నది వారి ఆకాంక్ష. వారు ఇతరుల స్నేహాన్ని అర్థిస్తారు, ఆశిస్తారు కాని అంతర్గత శత్రువులను ఏ మాత్రం సహించరు. మనకు అంత స్పష్టమైన దృక్పథం ఉందా?

భారత్, పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్ సమాఖ్య?

మే 12 - 18, 1997

గత అర్ధ శతాబ్దంలో ఇస్లాం దేశాలతో కూడిన మూడు సమాఖ్యలు ఏర్పడటం, అవి విఫలం కావడం జరిగింది. వాటిలో మొదటిది ఈజిప్ట్, సూడాన్, లిబియా దేశాలతో ఏర్పడిన యునైటెడ్ అరబ్ రిపబ్లిక్. కాని ఏర్పడిన రెండు సంవత్సరాలలోగానే ఆ సమాఖ్య విడిపోయింది. కేవలం ఈజిప్ట్ మాత్రమే ఇప్పటి యు.ఎ.ఆర్.పేరుతో పిలువబడుతోంది. ఆ తరువాత ఈజిప్ట్, సిరియాల సమాఖ్య ఏర్పడింది. కాని అది కూడా కొన్ని నెలల కంటే ఎక్కువ కాలం నిలబడలేదు. మూడవది ఇరక్, జోర్డాన్ల మధ్య ఏర్పడింది. ఈ సమాఖ్యకి కూడా కొద్ది కాలానికే నూకలు చెల్లాయి. ఈ సమాఖ్యలన్నింటి లక్ష్యం ఒక్కటే, ఇజ్రాయిల్ కు వ్యతిరేకంగా పోరాడి, పాలస్తీనా రాజ్యాన్ని ఏర్పరచి, చివరికి ఇజ్రాయిల్ ను పూర్తిగా నాశనం చేయడం. దానికోసమే ఈ ఇస్లాం దేశాలు సమాఖ్యలుగా ఏర్పడటానికి విఫల ప్రయత్నం చేశాయి. ఇజ్రాయిల్ ఇప్పటికీ తన అస్తిత్వాన్ని నిలుపుకోగలుగుతోంది. లిబియా, సిరియాలలో ఇజ్రాయిల్ పట్ల తీవ్ర వ్యతిరేకత ఉన్నా సమాఖ్యలు మాత్రం బ్రతికిబట్టకట్టలేకపోయాయి. ముస్లిం ఆధిక్యత కలిగిన బోస్నియాలోని కొన్ని ప్రాంతాలు, క్రోట్, సెర్బ్ ఆధిపత్యం కలిగిన కొన్ని ప్రాంతాలు కలిపి ఒక సమాఖ్య వంటి వ్యవస్థని ఏర్పాటు చేయాలనే ప్రయత్నాలు ముమ్మరంగా సాగుతున్నాయి. ఐతే ఈ ఒప్పందం కూడా ఎక్కువకాలం నిలబడదని అనుకుంటున్నారు. కనుక చరిత్ర చెప్పే సత్యం ఒక్కటే -వేరువేరు సైద్ధాంతిక దృక్పథాలు కలిగిన ప్రజానీకం ఒక సమాఖ్యగా ఏర్పడటం సాధ్యం కాదు. గొప్ప సమాఖ్యలుగా పేరొందిన సోవియట్ రష్యా, యుగోస్లోవియా రిపబ్లిక్ల విచ్ఛిన్నం ఒకే రాజకీయ సిద్ధాంతానికి కట్టుబడిన ప్రజానీకం సైతం ఎక్కువకాలం కలిసి ఉండడం సాధ్యం కాదని తేల్చివేసింది.

పాకిస్తాన్, భారత్లతో ఒక సమాఖ్య ఏర్పడాలన్న ములాయంసింగ్ ప్రకటనకి ప్రతిస్పందిస్తూ పాకిస్తాన్ విదేశాంగ మంత్రిత్వశాఖ ప్రతినిధి భారత్ పాకిస్తాన్ల మధ్య విభేదాలకు కారణం కేవలం కాశ్మీర్ మాత్రమే కాదని, వ్యాపార సంబంధాలు, ఇతర ద్వైపాక్షిక సంబంధాలను మెరుగుపరుచుకునే ప్రయత్నం చేసినంతమాత్రాన భారత్-పాక్ల మధ్య విభేదాలు, ఉద్రిక్తతలు సమసిపోవని ఒక ప్రకటనలో పేర్కొన్నారు. ఈ మధ్య దేవెగౌడ ప్రభుత్వంలో విదేశాంగ

మంత్రిగా వ్యవహరించిన ఐ.కె.గుజ్రాల్ భారత్ ను సందర్శించడానికి వచ్చే పాకిస్తానీయులపై ఎటువంటి ఆంక్షలు విధించబోమని ప్రకటించారు. ఇంతకు ముందు భారత్ కు వచ్చిన పాకిస్తానీయులు ఎక్కడ భారత్ లో ప్రవేశించారో అక్కడ నుండే తిరిగి వెనక్కి వెళ్ళడానికి వీలయ్యేది. కాని ఇప్పుడు ఎక్కడైనా ప్రవేశించవచ్చును, ఎక్కడ నుండైనా వెనక్కి వెళ్ళిపోవచ్చును. ఇంతకు ముందు చూడటానికి వీలులేని ప్రదేశాలను కూడా ఇప్పుడు చూడవచ్చును. భారత్ చూపిన ఔదార్యానికిగాను పాకిస్తాన్ భారత్ నుండి వెళ్ళే హిందువులు, సిఖ్కులు, ఆఖరికి భారతీయ ముస్లిములకు సైతం ఎలాంటి రాయితీలు ప్రకటించలేదు. మరి పాకిస్తాన్ నుండి వందలాది మంది ఇక్కడికి వచ్చి ఇక్కడే స్థిరపడిపోతున్నారని, వారిలో ఐ.ఎస్.ఐ. ఏజెంట్లు కూడా ఉన్నారని గూఢచారి సంస్థల నివేదికలు స్పష్టం చేస్తుంటే మరోప్రక్క ఇలాంటి సంతృప్తికరణ విధానాలు అవలంబించడం దేనికి?

ప్రభుత్వ లెక్కల ప్రకారమే ఇప్పటికే 18 మిలియన్ బంగ్లాదేశీయులు భారత్ లోకి అక్రమంగా ప్రవేశించి, స్థిరనివాసం ఏర్పరుచుకున్నారని తెలుస్తోంది. చొరబాటుదారుల ప్రవాహం ఆగలేదు. భారతీయులు తమ దేశంలో చొరబాటుతున్నారని ఇటు పాకిస్తాన్ కానీ, అటు బంగ్లాదేశ్ కానీ ఎప్పుడూ ఆరోపించలేదు. నిజానికి గొప్ప 'సెక్యూరిస్టులు' పాకిస్తాన్ నుండి పారిపోయి వచ్చినా, పాకిస్తాన్ పై ప్రేమాభిమానాలు చూపే కుష్పంత సింగ్, కులదీప్ నయ్యర్ వంటి వారు సమాఖ్య ఏర్పడాలని ఎంత వాదించినా, తాము మాత్రం తమ తాత ముత్తాతల దేశానికి వెనక్కి తిరిగి పోవడానికి ప్రయత్నించరు? ఎందుకని?

పాకిస్తాన్ ఎలా ఏర్పడిందో ఒక్కసారి గుర్తు చేసుకోండి సర్ సయ్యద్ అహ్మద్ ఖాన్ మొదలు 19వ శతాబ్ది ద్వితీయార్థం వరకు ఉన్న అందరు ముస్లిం నాయకులు భారత్ స్వతంత్ర్యం అయితే ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థ నెలకొంటే అందులో అధిక సంఖ్యాక హిందువుల ముందు అల్పసంఖ్యాక ముస్లిములు తలవంచవలసి వస్తుందని వాపోయారు. నిజానికి ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థలో మతం, జాతి, భాషల ఆధారంగా విభజన జరగదు కనుక ఎవరూ శాశ్వతంగా మైనారిటీలు కాదు, ఎవరూ మెజారిటీ వర్గం కారు. ప్రజలు తమ రాజకీయ గుర్తింపుని మార్చుకోవచ్చును. అందువల్ల ఎవరూ ఎల్లప్పుడూ మెజారిటీగా ఉండిపోరు. కాని ముస్లిం నాయకులు మాత్రం "భారత్ లోని ముస్లిములు ఇస్లాం

మత ఆధారం వల్ల ముస్లిమేతరుల కంటే భిన్నమైనవారు. జాతిపరమైన, భాషాపరమైన, సాంస్కృతిక పరమైన సారూప్యత ఉంటే ఉండవచ్చును. కాని ముస్లిములు ముస్లిమేతరుల కంటే ప్రత్యేకమైన వారు. కనుక హిందూ-ముస్లిం సమస్య కేవలం మైనారిటీ-మెజారిటీ సమస్య కాదు. అది రెండు జాతుల మధ్య సమస్య. రెండు విభిన్న జాతులకు చెందిన ప్రజలు ఒకే రాజ్యంలో నివసిస్తున్నప్పుడు ఏదైనా ఆ రెండు జాతుల మధ్య సమానంగా పంచవలసి ఉంటుంది. అంటే చట్టసభల్లో, న్యాయ వ్యవస్థలో, సైన్యంలో ప్రభుత్వ కార్యాలయాల్లో సరిసమానమైన సంఖ్యలో భర్తీ జరగాలి” అని వాదిస్తూ ఉంటారు. ఐతే ఈ వాదనని కాంగ్రెస్ పార్టీ ఒప్పుకోదు. స్వాతంత్ర్యం వచ్చే వరకూ బ్రిటీష్ వారు ముస్లిముల వేర్పాటువాద ధోరణిని పెంచి పోషించారు. వారికి ప్రత్యేక నియోజక వర్గాలను ఏర్పాటు చేశారు. కేంద్ర లెజిస్లేటివ్ కౌన్సిల్లో మూడవ వంతు స్థానాలను ముస్లిములకు కేటాయించారు. ఇలా తమకి ప్రత్యేక కేటాయింపు ఉండాలని ముస్లిములు అడగటానికి వారు చూపిన కారణం తాము ఈ దేశాన్ని అనేక సంవత్సరాలు పాలించామని! మహ్మద్ ఆలీ జిన్నా 1946 నాటికి ముస్లిం వర్గ ప్రతినిధి అయిపోయాడు. అతని ప్రకారం “ముస్లిములు మహాపురుషులుగా, వీరులుగా భావించే మహ్మద్ ఘోరీ, అల్లాఉద్దీన్ ఖిల్జీ, బాబర్, ఔరంగజేబు వంటి వారు ముస్లిమేతరులకు దోపిడీదారులు, హంతకులు. అలాగే ముస్లిములు గోమాంసాన్ని భక్షిస్తే హిందువులకు గోవు పవిత్రమైనది. విగ్రహ విధ్వంసం, జిహాద్ వంటివి ముస్లిముల పవిత్రం కర్తవ్యం అయితే ఇవన్నీ హిందువులలో భయాందోళనలకి కారణం అవుతున్నాయి. ముస్లిములకు, ముస్లిమేతరులకు మధ్య ఇన్ని తేడాలు ఉన్నాయి. కనుక వారు ఒక దేశంలో మనలేరు. కనుక దేశ విభజన అనివార్యం.” ఇదీ మహ్మద్ ఆలీ జిన్నా వాదన.

కాని అసలు ప్రశ్న ఏమిటంటే 50 సంవత్సరాలు స్వపరిపాలన తరువాత పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్ లోని ముస్లిములు వాళ్ళు సమాఖ్య ఏర్పడటానికి భారత్ లోని ముస్లిములతో ముస్లిమేతరులతో కలవగలరా? జమ్మూ-కాశ్మీర్ లో ముస్లిములు అధిక సంఖ్యాకులు. వారి రాష్ట్రానికి ప్రత్యేక రాజ్యాంగం ఉంది. కాశ్మీర్ ప్రజలు భారత్ లో ఎక్కడైనా ఆస్తులు సమీకరించుకోవచ్చును. కానీ భారత్ లోని ఇతర రాష్ట్రాల ప్రజలు మాత్రం కాశ్మీర్ లో ఆస్తులు పొందటానికి వీలు లేదు. ఐనా అక్కడి ముస్లిములు తాము భారత్ నుండి విడిపోవాలని

కోరుకుంటున్నారు. హైదరాబాద్ లో రజాకర్ల వారసులు భారత్ నిజాని మోసగించిందని, నిజామ్ కి ఇవ్వవలసిన గౌరవ ప్రతిపత్తులు ఇవ్వలేదని ఈనాటికీ ప్రచారం చేస్తూ ఉంటారు. కాశ్మీర్ నుండి హిందువులు నిర్దాక్షిణ్యంగా తరమివేయబడినా ఒక్క భారతీయ ముస్లిము అందుకు వ్యతిరేకత తెలియజేయలేదు.

సమాఖ్య వల్ల ఒరిగేదేమిటి? మూడు దేశాల్లో ప్రజలు స్వేచ్ఛగా ఒక దేశం నుండి మరొక దేశానికి వెళ్ళవచ్చును. కాని భారత్ లోని ముస్లిమేతరులు ముస్లిం రిపబ్లిక్ అయిన పాకిస్తాన్ కి వెళ్ళే సాహసం చేయరు. అలాగే బంగ్లాదేశ్ వెళ్ళలేరు. పాకిస్తాన్ లో స్వాతంత్ర్యానికి ముందు 30% ఉన్న ముస్లిమేతరుల సంఖ్య ప్రస్తుతం 1% తగ్గిపోయింది. ఇక బంగ్లాదేశ్ లో 35% హిందూ జనాభా 10% తగ్గిపోయింది. ఐ.కె.గుజ్రాల్, కమ్యూనిస్టులు, లల్లూయాద్, ములాయం సింగ్ వంటి సెక్యులర్ యోధులుగాని తమ పిల్లలను లాహోర్ లోనో, ధాకాలోనో చదువుకునేందుకు పంపగలరా? పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్ లో సెక్యులరిజం, మత సహిష్ణుత, మైనారిటీల హక్కులు అనే ఆదర్శసూత్రాలు వర్తించగలరా?

ఇలా భారత్ నుండి ఒక్కరు కూడా పాకిస్తాన్ గాని, బంగ్లాదేశ్ గాని వెళ్ళే ప్రసక్తే లేదు. కాని లక్షలాది సంఖ్యలో ముస్లిములు మాత్రం భారత్ లోకి వచ్చి పడతారు. పాకిస్తాన్ లో వివక్షతకు గురైన షియాలు, అహ్మదీలు, ఇస్మాయిల్ లు ఇక్కడికి వస్తారు. ఇక అతి అధ్వాన్నస్థితిలో ఉన్న బంగ్లాదేశ్ ని వదలి వందలాది మంది బంగ్లాదేశీయులు ఇంతకు ముందులా దొంగచాటుగా ప్రవేశించకుండా బాహాటంగా, స్వేచ్ఛగా భారత్ లో ప్రవేశించి ఇక్కడ స్థిరపడిపోతారు. అప్పుడు పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్ భారత్ లో నివసిస్తున్న తమ దేశీయులకి తగిన సౌకర్యాలు, హక్కులు కలిగించాలని డిమాండ్ చేస్తాయి. రక్షణపరమైన రహస్యాలు సైతం దాగవు.

పెద్ద దేశాలకు పాఠాలు నేర్వే అతి చిన్న దేశం

మే 19 - 25, 1997

3500 సంవత్సరాల పురాతన చరిత్ర కలిగిన యూదుల మాతృభూమి ఇజ్రాయిల్ 1948 మే 14న ఐక్యరాజ్యసమితి తీర్మానం ప్రకారం ఒక రాజ్యంగా రూపుదిద్దుకొని తన సార్వభౌమాధికారాన్ని తిరిగి పొందింది. డా॥బెన్ గురియన్ పాలస్తీనాలో ఒక కొత్త రాజ్యం ఏర్పడిందని ప్రకటించడం జరిగింది. రోమన్లు ఇజ్రాయిల్‌ని ఆక్రమించినప్పుడు ఆ దేశానికి పాలస్తీనా అని పేరుపెట్టారు. యూదుల రాజ్యాన్ని మొట్టమొదటిసారిగా బాబిలోన్, ఆ తరువాత ఈజిప్టు ఆక్రమించాయి. ఐతే ప్రతిసారి వారి నాయకుల సాహస పరాక్రమాల వల్ల తిరిగి వాళ్ళు తమ భూభాగాన్ని పొందుతూ వచ్చారు. క్రీ.పూ.40లో ఇజ్రాయిల్ రోమ్ సామ్రాజ్యంలో ఒక భాగం అయింది. అప్పటి నుండి అనేకసార్లు యూదులు తమ భూభాగాన్ని తిరిగి పొందేందుకు తిరుగుబాట్లు చేస్తూ వచ్చారు. క్రీ.శ.74లో ఆఖరిసారిగా తిరుగుబాటు జరిగింది. ఆ తరువాత మళ్ళీ క్రీ.శ.132లో షిమోన్ బార్ కోబా నేతృత్వంలో మళ్ళీ తిరుగుబాటు జ్వాలలు పైకెగసాయి. తిరుగుబాట్లను అణచి వేయాలనే నిర్ణయంతో రోమ్ పాలస్తీనాలోని యూదులందరినీ ఆసియా, ఆఫ్రికా, ఐరోపా ప్రాంతాలకు తరిమి వేసింది. ఆ తరువాత పాలస్తీనాను బైజాన్టియన్లు (313-636), పర్షియన్లు(614), అరబ్ మహ్మదీయ దండయాత్రకారులు (636-1099), మొస్లిమ్ మామలుక్లు (1291-1516), ఒట్టమాన్ టర్కీలు (1517-1917) ఆక్రమించుకున్నారు. దాదాపు పంతొమ్మిది వందల సంవత్సరాల పాటు యూదులు తమ మాతృభూమికి దూరంగా వేరువేరు దేశాల్లో ఉండిపోయారు. అరబ్బులు వారి భూమిని, ఇళ్ళను ఆక్రమించుకున్నారు. కేవలం కొద్దివేల మంది యూదులు మాత్రం తమ మాతృభూమిలో అతి దయనీయమైన స్థితిలో జీవితాలు గడుపుతూ, స్వేచ్ఛా స్వాతంత్ర్యాలు పొందేందుకు తగిన సమయం కోసం వేచిచూశారు. ప్రథమ ప్రపంచ యుద్ధంలో టర్కీల పరాజయంతో పాలస్తీనా బ్రిటన్ అధికారం క్రిందకి వచ్చింది. ఐతే బ్రిటీష్ ప్రభుత్వ నిబంధనల మూలంగా కొద్దిమంది యూదులు మాత్రమే తమ దేశానికి తిరిగివెళ్ళే వీలు కలిగింది. ఆ తరువాత హిట్లర్ నేతృత్వంలో ప్రపంచం మొత్తం నుండి బందీలుగా

చేయబడిన 60 లక్షల మంది యూదులను 17 పట్టణాలలో (వీటిలో ట్రెబ్లింకా, బెర్జ్ బెల్జర్; ఆషవిడ్జ్ పట్టణాలు ప్రముఖమైనవి) గ్యాస్‌ఛాంబర్‌లో అతి క్రూరంగా హతమార్చిన వైనం యావత్ ప్రపంచాన్నే దిగ్భ్రాంతిలో ముంచివేసింది. ఈ క్రూర మారణకాండ నుండి ఎలాగో ఒకలాగ తప్పించుకుని బయటపడ్డ యూదులు పాలస్తీనా వైపు పరుగులు తీశారు. 1944లో జర్మనీ పరాజయం పాలవడంతో యూదులు స్వేచ్ఛగా పాలస్తీనా వైపు పయనించారు. కాని అరబ్‌లు వీరి రాకను వ్యతిరేకించారు. అలాగే బ్రిటీష్‌వారు కూడా పెద్ద సంఖ్యలో యూదులు రాకుండా అడ్డుకున్నారు. యూదులకు అరబ్‌లకు మధ్య; యూదులకు బ్రిటీష్ ప్రభుత్వానికి మధ్య యుద్ధాలు జరిగాయి. ఈ తిరుగుబాటును అదుపు చేయలేక పోయిన బ్రిటన్ అనేక చర్చల తర్వాత ఐక్యరాజ్యసమితి సహాయంతో పాలస్తీనాని యూదులకు అరబ్‌లకు విభజించి ఇవ్వాలని నిర్ణయించింది. యూదులు ఆ విభజనను అంగీకరించి స్వతంత్ర్య ఇజ్రాయిల్ రాజ్యాన్ని స్థాపించుకుంటే అరబ్‌లు మాత్రం ఇరాక్, మొరాకో దేశాల సలహా మేరకు ప్రత్యేక రాజ్యాన్ని ఏర్పరచుకోవడానికి నిరాకరించారు. ఎలాంటి సైన్యం లేని నూతనంగా ఏర్పడిన ఇజ్రాయిల్‌పై ఈజిప్ట్, జోర్డాన్, సిరియా, లెబనాన్, ఇరాక్ సైన్యాలు ఒక్కొక్కటిగా దాడి చేశాయి. కాని అంతకు ముందు అనేక విజాతీయ ప్రభుత్వాలకు వ్యతిరేకంగా తిరుగుబాటు చేసిన యూదు గెరిల్లా దళాలన్నీ ఏకమై అరబ్ దేశాల సైన్యాలను తిప్పికొట్టాయి. 1949లో ఐక్యరాజ్యసమితి కాల్పుల విరమణను ప్రకటించింది. అనేకమంది అరబ్‌లు ఇజ్రాయిల్‌ను వదిలి అరబ్ దేశాల వైపు ప్రయాణించారు. వారంతా సరిహద్దుల్లో ఐక్యరాజ్యసమితి ఏర్పరిచిన గుడారాల్లోనే కాలం వెళ్ళబుచ్చవలసి వచ్చింది. 50 సంవత్సరాల పాటు వాళ్ళు అదే పరిస్థితిలో ఉన్నారు. అరబ్ దేశాలేవీ వారిని పట్టించుకోలేదు. అరబ్‌సైన్యాలు 1956, 1967, 1973లలో ఇజ్రాయిల్‌పై దాడులు చేశాయి. సోవియట్ రష్యా నుండి అందిన అత్యాధునిక ఆయుధాలతో దాడి చేసిన అరబ్ సేనలను ఇజ్రాయిల్ సమర్థవంతంగా తిప్పికొట్ట గలిగింది. ఈ యుద్ధాల మధ్యలో ఇజ్రాయిల్ తీవ్రవాదుల దాడుల్ని, విమానాల హైజాకింగ్‌లను ఎదుర్కొనవలసి వచ్చింది. 1982లో ఇజ్రాయిల్ సేనలు లెబనాన్‌లో ప్రవేశించి అక్కడ అరబ్ దేశాలచే నెలకొల్పబడిన తీవ్రవాదుల శిక్షణ శిబిరాలను ధ్వంసం చేశాయి. 46 సంవత్సరాల పాటు దాడులు చేసినా

ఇజ్రాయిల్ పై విజయం సాధించలేని పాలస్తీనియన్లు యాసర్ అరాఫత్ నేతృత్వంలో ఎట్టకేలకు ఇజ్రాయిల్ తో శాంతి ఒప్పందం చేసుకుని, ఇజ్రాయిల్ ని పూర్తిగా నాశనం చేయాలన్న తమ తీర్మానాన్ని ఉపసంహరించుకున్నారు. అనేక అరబ్ దేశాలు (ఈజిప్ట్, జోర్డాన్) ఇజ్రాయిల్ తో ఒప్పందాలు చేసుకున్నాయి. పాలస్తీనియన్లు స్వతంత్ర రాజ్యాన్ని ఏర్పరచుకోవడానికి అష్టకష్టాలు పడుతున్నారు.

అనేక ప్రతిబంధకాలను అధిగమించిన తరువాత యూదులు ఏర్పరచుకున్న ఇజ్రాయిల్ ఎలా ప్రగతి సాధించిందో ఒక్కసారి చూద్దాం. ఇజ్రాయిల్ విస్తీర్ణం 27,800 చ.కి.మీ.లు. ఇందులో సగభాగం ఎడారి. 55 లక్షల జనాభా (హైదరాబాద్ కంటే కొద్దిగా ఎక్కువ, సరిగ్గా హాంకాంగ్ జనాభా అంత)లో 17.1% ముస్లిములు.

70 దేశాల నుండి 20 లక్షల యూదులు కట్టుబట్టలతో ఇజ్రాయిల్ చేరారు. వారందరికీ వసతి, విద్య, ఉద్యోగాలు సమకూర్చబడ్డాయి. తమ జాతీయ భాష అయిన హిబ్రూని (మన సంస్కృతం వంటిది) పునరుద్ధరించు కున్నారు. అన్ని రంగాలలో ఆ భాషనే మాధ్యమంగా ఉపయోగిస్తున్నారు. దేశ జనాభా 0.8 మిలియన్ నుండి 5.5 మిలియన్ కి పెరిగింది.

*నిస్సారమైన భూముల్ని సస్యశ్యామలంగా చేశారు. పర్వతాలపై సైతం అరణ్యాలను పెంచారు. ప్రజానీకానికి కావలసిన ఆహారం ఇజ్రాయిల్ లోనే ఉత్పత్తి అవుతుంది. పళ్ళు, కాయగూరలు, పూలు వంటివి ఎగుమతి చేయబడతాయి కూడా. వీటిపై ప్రతి సంవత్సరం 800 కోట్ల రూపాయల ఆదాయం వస్తుంది.

*జాతీయ ఆరోగ్య భీమా చట్టం క్రింద అందరికీ వైద్య సౌకర్యాలు అందజేయబడతాయి. శిశుమరణాల సంఖ్య వెయ్యింటిలో 7.5 మాత్రమే ఉంటుంది. జీవిత కాలపరిమితి 79 సంవత్సరాలు.

*జాతీయాదాయంలో ఎక్కువభాగం ఇజ్రాయిల్ విద్యారంగంలో ఖర్చు చేస్తుంది. అక్షరాస్యత నూరుశాతం. 20-24 సంవత్సరాల మధ్య వయస్సు వారిలో 53 శాతం ఉన్నత విద్య అభ్యసిస్తున్నవారే. శాస్త్ర, సాంకేతిక రంగాలలో, పరిశోధనా రంగాలలో ఇజ్రాయిల్ అనేక దేశాల కంటే ముందు ఉన్నది.

ఇజ్రాయిల్ తీసుకున్న పేటెంట్ల సంఖ్య 1960లో 1514 నుండి 1996లో 3962కి పెరిగింది. విద్యార్థులలో 39% సైన్స్, ఇంజనీరింగ్, వైద్యరంగాలకు చెందినవారు.

*తలసరి ఆదాయంలో 1950లో 500 అమెరికన్ డాలర్లు ఉంటే అది 1960కి 1,145; 1970కి 1776; 1980లో 5,010; 1996లో 13,374కి చేరుకుంది.(అంటే భారత్ లో తలసరి ఆదాయం కంటే 28 రెట్లు ఎక్కువ)

*2.53 మిలియన్ పర్యాటకులు ప్రతి సంవత్సరం ఇజ్రాయిల్ ను సందర్శిస్తారు.

ఇజ్రాయిల్ సాధించిన ప్రగతి క్రింది పట్టికలో స్పష్టంగా తెలుస్తుంది.

ఇజ్రాయిల్ సాధించిన ప్రగతి		
	ప్రపంచంలో మొదటి స్థానం	ఇజ్రాయిల్ స్థానం
వైద్య సదుపాయాలకు పెట్టే ఖర్చు (జాతీయాదాయంలో)	అమెరికా 14%	IV 7.5%
శాస్త్రవేత్తలు, సాంకేతికవేత్తల సంఖ్య	జపాన్ 110	IV 76
విద్యారంగం	హంగరీ 6.7%	II 6%
పరిశోధనా రంగం	జపాన్ 112.8%	I 3.1%
ముద్రణ రంగం	బ్రిటన్ 150	II 129
ఆసుపత్రిలో పడకలు	జపాన్ 16	IV 6

ఇవే గాక ఇజ్రాయిల్ అనేక ప్రత్యేకతలను సాధించింది. ఇజ్రాయిల్ పాలిష్ రాళ్ళని ఎగుమతి చేస్తుంది. ప్రపంచంలోని పాలిష్ రాళ్ళు ఎగుమతుల్లో 80% ఇజ్రాయిల్ నుండి ఎగుమతి అవుతాయి. అలాగే ఆయుధాలు అత్యంత అధునాతనమైనవి. ఆఖరికి అమెరికా కూడా ఎలక్ట్రానిక్ ఆయుధాల తయారీకై ఇజ్రాయిల్ పై ఆధారపడుతుంది. ఒక్కచుక్క జలవనరులు వ్యర్థం కాకుండా, ఆవిరి కూడా కాకుండా జాగ్రత్త వహిస్తారు. ఇజ్రాయిల్ కి అందుబాటులో ఉన్న ఏకైక జల వనరు అయిన జోర్డాన్ నదిలోని నీటినే పైపుల ద్వారా దేశం మొత్తంలో సరఫరా చేయడం జరుగుతుంది. సోలార్ ఎలక్ట్రిక్ జనరేటర్లు లేనిదే

ఏ గృహ నిర్మాణానికి అనుమతి లభించదు. నూనె చమురు నిక్షేపాలుగాని, బొగ్గు నిక్షేపాలుగాని ఇజ్రాయిల్‌లో లేవు. బొగ్గుని దక్షిణ ఆఫ్రికా నుండి దిగుమతి చేసుకుంటుంది. అక్కడి పౌరులు స్త్రీ 2 సంవత్సరాలు, పురుషులు 3 సంవత్సరాలు తప్పనిసరిగా సైన్యంలో పనిచేస్తారు. ఆరుగంటల వ్యవధిలో సైనిక బలగాలను అప్రమత్తం చేసి ఎవరు ఎక్కడికి వెళ్ళాలి అనే సూచనలు సైతం ఇవ్వగలిగిన వ్యవస్థ ఉంది.

ఇజ్రాయిల్‌లోని అరబ్ పౌరులకి సైన్యంలో ప్రవేశం ఉండదు. కాని డ్రూజెస్ (ముస్లిములలో వివక్షతకు గురైనవారు), బెడూయన్లు (ఎడారిలో నివసించే ఒక జాతి) వారికి మాత్రం సైన్యంలో ప్రవేశం ఉంటుంది. బెడూయన్లు అత్యుత్తమ సైనికులుగా అనేకసార్లు తమ శక్తిసామర్థ్యాలను నిరూపించుకున్నారు. దేశం పట్ల యూదులకు అపారమైన శ్రద్ధాభక్తులు ఉంటాయి. ఈ చిన్న దేశంలో 12కు పైగా రాజకీయ పార్టీలు ఉన్నాయి. అనేక యుద్ధాలు, ఏడు సంవత్సరాలపాటు అరబ్ దాడులను ఎదుర్కొంటున్న సమయంలో కూడా ఇజ్రాయిల్‌లో పార్లమెంటు ఎన్నికలు యధావిధిగా జరుగుతూ వచ్చాయి.

ఇజ్రాయిల్ నుండి మనం నేర్చుకోవలసింది ఏమిటి? భారత్ మాదిరిగానే ఇజ్రాయిల్ కూడా అనేక దాడులను, విదేశీ పాలనను, విధ్వంసాన్ని ఎదుర్కొంది. అన్నిటికంటే ఘోరమైన విషయం ఇజ్రాయిల్‌లు మూడుసార్లు తమ దేశం నుండి వెళ్ళగొట్టబడ్డారు. అనేక శతాబ్దాల విదేశీ పాలనలో సైతం ఇజ్రాయిల్ ప్రజానీకం తమ జాతీయతని, వారసత్వాన్ని, భాషని నిలుపుకున్నారు. భారత్ మాదిరిగానే ఇజ్రాయిల్ చుట్టూ అనేక శత్రుదేశాలు ఉన్నాయి. అంతర్గత కల్లోలం, ఇతర దేశాల దాడులను ఎదుర్కొంటూ ఇజ్రాయిల్ చెప్పుకోదగిన అభివృద్ధిని సాధించింది. ఆసియా, ఆఫ్రికాలోని అనేక దేశాలకు శాస్త్ర, సాంకేతిక రంగాల్లో సహాయాన్ని కూడా అందిస్తోంది. తీవ్రవాదుల దాడిలో ఒక్క పిల్లవాడు చనిపోయినా దేశం మొత్తం చింతాగ్రస్తమవుతుంది. అయినా సహనశీలతకు లోటు లేదు. జెరూసలేం యూదు దేవాలయం కూల్చివేయబడి దాని స్థానంలో రెండు మసీదులు కట్టబడ్డాయి. (భారత్‌లో మాదిరిగానే). ఐనా మసీదులు ఇప్పటికీ నిలిచి ఉన్నాయి. ఇజ్రాయిల్ అంటే సుదృఢమైన, సమైక్య జాతి అని పేరు గడించింది. అమెరికా కూడా ఇజ్రాయిల్‌పై ఒత్తిడి తీసుకురాలేదు. దేశ

ప్రయోజనాలే అన్నిటికంటే ముఖ్యమని ప్రతి యూదు పౌరుడు భావిస్తాడు. తన శత్రుదేశం అణుబాంబు తయారుచేస్తున్నదని గ్రహించి ఇజ్రాయిల్ ఆ దేశపు అణు రియాక్టర్‌ని ధ్వంసం చేసింది. ఇలా శత్రువుల పథకాలను నిరంతరం అప్రమత్తతతో గమనిస్తూ ఉంటుంది. భారత ప్రజనీకం ఇజ్రాయిల్‌తో సత్సంబంధాలను నెలకొల్పుకోవాలనుకుంటే భారత ప్రభుత్వాలు మాత్రం అనేక కారణాల వల్ల అలా ప్రవర్తించలేకపోతున్నాయి. ఈజిప్ట్ వంటి దేశం ఇజ్రాయిల్‌తో సంబంధాలను ఏర్పరచుకున్నా భారత్ ఆ పని ఇంకా చేయలేకపోతోంది. వ్యవసాయం, రక్షణ, గూఢచారి, సాంకేతిక, ఎలక్ట్రానిక్ ఆయుధాల తయారీ రంగాలలో మనం ఇజ్రాయిల్ నుండి అనేక పాఠాలు నేర్చుకోవలసి ఉంది.

హర్తకుఁ గాదు గోచర మహర్షిశమున్ సుఖపుష్టి సేయు స
తీర్తి ఘటించు విద్యయను దివ్యధనం బఖిలార్థ కోటికిం
బూర్తిగ నిచ్చినం బెరుఁగు బోదు యుగాంతపు వేళనైన భూ
భర్తలు దధనాధికుల పట్టున గర్వము మాను టొప్పగున్.

భావం: ధనమును తనకురులు తనకురించెదరు కాని విద్యాధనమట్లు తనకురించుటకు శక్యముగానిది విద్యదివారాత్రములందు సుఖమిచ్చును నిష్కళంకమగు కీర్తిదెచ్చును. ధనమెవరికైననిచ్చిన తరగును. కాని విద్యాధన మెందర కిచ్చినను దరుగదు. ప్రళయ కాలంమందైనను విద్యకునశింపులేదు. కనుక విద్యాధికుల వద్ద ధనపతులగు రాజులు గర్వములేక యుండుట మంచిది.

ఇజ్రాయిల్ యాత్ర - స్మరించుకోదగ్గ అనుభవాలు

మే 26 - జూన్ 1, 1997

ఇజ్రాయిల్ గురించి అనేక విషయాలు మనం వింటూంటాం. పత్రికలలో పతాక శీర్షికలలో చదువుతూ ఉంటాం. అయితే ఆ చిన్ని దేశపు అసలు రూపాన్ని మరింత సన్నిహితంగా, లోతుగా పరిశీలించాలనే ఉద్దేశంతో గత ఏప్రిల్ మాసంలో మేం ఇజ్రాయిల్ యాత్రకు వెళ్ళాం. ఆ ఇజ్రాయిల్ యాత్ర నిజంగా ఒక దివ్యమైన అనుభూతి లాంటిది. టెల్ అవీవ్, జెరూసలేం, మసాదా, డెడ్ సీ, నెటాన్యా, నజరెత్, సీ ఆఫ్ గెలీలీ వంటి ప్రాంతాలన్నీ మేం సందర్శించాం. ఇజ్రాయిల్ చరిత్ర, వారి వీర గాథలు ఒక ఎత్తు. అయితే అవన్నీ ప్రస్తుతానికి ప్రక్కన బెట్టినా ఇజ్రాయిల్ దేశపు 49వ స్వాతంత్ర్య దినోత్సవం సందర్భంగా అక్కడ పలువురు మిత్రులతో మాట్లాడిన విషయాలలో ప్రముఖంగా పేర్కొనదగిన అంశాలు ఎన్నో ఉన్నాయి.

ముందుగా కొన్ని వాస్తవాలను మనం తెలుసుకోవాలి. 1900 సంవత్సరాల సుధీర్ఘ ప్రవాహం తరువాత యూదులు తమ మాతృభూమిని, సామ్రాజ్యాన్ని, సార్వభౌమత్వాన్ని తిరిగి సంపాదించుకున్నారు. ఆ 1900 సంవత్సరాల పాటు ఆ భూభాగాన్ని ఇప్పుడు సౌదీ అరేబియా, యెమెన్ లుగా పిలువబడే దేశాలకు చెందిన అరబ్బులు ఆక్రమించుకున్నారు. పదేపదే తిరుగుబాట్ల కారణంగా రోమ్ సామ్రాజ్యంలోని అన్ని ప్రాంతాల నుండి క్రీ.శ. 1వ శతాబ్దంలో యూదులు తరిమికొట్టబడ్డారు. అప్పటి నుండి ఆ భూభాగం పాలస్తీనాగా పిలువబడడం మొదలైంది. రోమన్ల నుండి అది బైజాంటైన్లు, అరబ్బులు, క్రూసేడర్లు, తురకలు, చివరికి బ్రిటీష్ వారు....ఇలా పలువురి చేతుల్లోకి మారుతూ వచ్చింది.

చివరికి సోవియట్ యూనియన్, అమెరికా, ఐక్యరాజ్యసమితి కల్పించుకుని, ఒక తీర్మానం ద్వారా బ్రిటీష్ ఆధిపత్యాన్ని అంతం చేసి తాము నిర్ధారించిన విభజన రేఖకు ఇరువైపుల స్వతంత్ర రాజ్యాలను ఏర్పాటు చేసుకోవలసిందిగా యూదులకు, అరబ్బులకు పిలుపునిచ్చాయి. 1948 మే 14 నాడు యూదులు తమ సామ్రాజ్య స్థాపనను ప్రకటించారు. అంతలోనే అయిదు అరబ్బు దేశాలు కలిసి ఆ సరికొత్త దేశాన్ని అంతం చేసేందుకు యుద్ధానికి తలపడ్డాయి. శత్రుసైన్యాలు తమ సైన్యం కంటే వందరెట్లు అధికంగా ఉన్నా

చలించక యూదులు అపూర్వ సాహసంతో వారిని ఎదుర్కొన్నారు. చివరికి వారిని తరిమికొట్టారు కూడా.

ఐక్యరాజ్యసమితి రంగప్రవేశంతో సంఘర్షణ నిలిచిపోయింది. అయితే అరబ్బులెవరూ ఇజ్రాయిల్ భూభాగంలో నివసించరాదంటూ 16 ముస్లిం దేశాలు రెచ్చగొట్టడంతో వారంతా పాలస్తీనా భూభాగంలోకి వచ్చిపడ్డారు. ఆనాటి నుండి ఆ పాలస్తీనియన్ల బ్రతుకులు టెంట్లలోనే గడుస్తున్నాయి. ఐక్యరాజ్యసమితి శరణార్థి ఏజన్సీలు అందించే సహాయ సహకారాలతోనే వారు జీవనం గడుపుతున్నారు.

మరోవైపు అప్పుడే పుట్టిన ఇజ్రాయిల్ దేశం నెమ్మదిగా ప్రపంచ వ్యాప్తంగా 70 దేశాలలో నివసిస్తున్న సుమారు 20 లక్షల మంది యూదులను తన భూభాగానికి రప్పించింది. ఒక శక్తివంతమైన, సమృద్ధవంతమైన సామ్రాజ్యంగా ఎదిగింది. 1948, 1956, 1973, 1982లలో ఇరుగు పొరుగు దేశాలతో యుద్ధాలు కూడా చేయవలసి వచ్చింది. మనం కాశ్మీర్ లో ఎదుర్కొంటున్నట్లే 1986-93 మధ్య ఇజ్రాయిల్ కూడా తన అధీనంలో ఉన్న వెస్ట్ బ్యాంక్, గాజాస్ట్రిప్ లో అరబ్బు తీవ్రవాదాన్ని ఎదుర్కోవలసి వచ్చింది. బాంబింగులు, అపహరణలు, హైజాకింగ్ లు, హత్యలు వంటి తీవ్రవాద చర్యలను ఇన్ని సంవత్సరాలుగా ఇజ్రాయిల్ ఎదుర్కొంటూనే వచ్చింది.

తీవ్రవాద చర్యల వల్ల లాభంలేదని చిట్టచివరికి గ్రహించిన పాలస్తీనా విముక్తి సంస్థ నేత యాసర్ అరాఫత్ 1993లో బిల్ క్లింట్న్ సమక్షంలో నార్వే శాంతి ఒప్పందంపై సంతకాలు చేశాడు. పాలస్తీనా, ఇజ్రాయిల్ ల మధ్య శాంతిని నెలకొల్పేందుకు, పాలస్తీనాలో స్వయంపాలనను పునరుద్ధరించేందుకు నెమ్మదిగానైనా కొంత ప్రయత్నం ప్రారంభమైంది. ఒక దశాబ్దం క్రితమే ఈజిప్టు ఇజ్రాయిల్ తో దౌత్య సంబంధాలను ఏర్పాటు చేసుకుంది. కాగా ఈ మధ్యనే జోర్డాన్ కూడా ఆ దేశంతో శాంతి ఒప్పందం చేసుకుంది.

28000 చ.కి.మీ.ల మరుభూమి లాంటి ప్రాంతం ఇజ్రాయిల్. అందులో సగభాగం నెగెవ్ అనబడే ఎడారి ప్రాంతమే. 1948 నాటికి మిగిలిన సగభాగం పరిస్థితి కూడా దాదాపు అలాగే ఉండేది. కానీ ఇజ్రాయిల్ ప్రజలు అద్భుతాలు సృష్టించారు. బీదుభూముల్ని సస్యశ్యామలం చేశారు. కొండలనిండా అడవులు పెంచారు. జోర్డాన్ నది గుండా గెలీలీ సముద్రంలోకి ప్రవేశిస్తున్న నీరుగానీ,

వర్షం రూపంలో లభించిన నీరుగాని ఒక్కచుక్క కూడా వృధా కాకుండా జాగ్రత్తగా వినియోగించారు.

ఈనాడు ఇజ్రాయిల్ జనాభా 55 లక్షలు. 1948 వీరి జనాభా కంటే ఇది 8 రెట్లు. అందులో 7 లక్షల మంది అరబ్బు ముస్లింలు ఉన్నారు.

మిగిలిన వారిలో సగం మంది 70 దేశాల నుండి వచ్చినవారు. వారు 30 భాషలు మాట్లాడేవారు. కానీ నేడు అందరూ మాట్లాడే భాష హిబ్రూ. ఆ భాషను సంపూర్ణంగా పునరుద్ధరించి అధికార వ్యవహార భాషగా చేశారు.

ఇజ్రాయిల్లో నాకు ఆతిథ్యమిచ్చిన వ్యక్తి బ్రిగేడియర్ జనరల్. ప్రస్తుతం ఒక టెలీ కమ్యూనికేషన్ల కంపెనీకి వైస్ ప్రెసిడెంట్ గా ఉన్నారు. “భారతదేశం, ఇజ్రాయిల్ల మధ్య దౌత్య సంబంధాలు పునరుద్ధరించబడిన తరువాత వేలాది మంది ఇజ్రాయిల్ యాత్రికులు భారత దేశాన్ని సందర్శించారు. అయితే ఇప్పుడు ఆ సంఖ్య బాగా తగ్గిపోయింది. అక్కడి పేదరికం, అపరిశుభ్రత మాకు ఎంతో దిగ్భ్రాంతిని కలిగిస్తుంది. ఇంత విశాలమైన వనరులు ఉండి కూడా భారతదేశం ఎందుకు పేదరికంలో ప్రుగ్గుతోందన్నది మాకు అంతుబట్టని విషయం” అన్నారాయన.

“భారతదేశాన్ని పేదరికంలో ఉంచాలంటే ఎంతో గొప్ప ప్రయత్నం కావాలి” అని శ్రీ నానీపాల్వీవాలా ఒకసారి వ్యాఖ్యానించారు. భారతీయ బ్రాండు సోఫలిజము, 1969 తరువాత మన నాయకులు ఎత్తుకున్న ప్రజాకర్షక విధానాలు చివరికి భారతదేశాన్ని నిరుపేద దేశంగా మార్చి వేయడానికే దోహదం చేశాయి. కమ్యూనిస్టు దేశమైన ఉత్తర కొరియాలో గత 50 సంవత్సరాలుగా ఏమి జరుగుతోందో ఒక్కసారి గమనించండి. అక్కడ క్షామం విలయతాండవం చేస్తోందీనాడు. అమెరికా వారికి అన్నం పెడుతోంది. ప్రజలకు తిండి పెట్టడానికి ఉత్తర కొరియా వద్ద ధనం లేదు. కానీ దక్షిణ కొరియాను అణచివేసేందుకు అణ్వస్త్రాలు తయారు చేయాలని మాత్రం అది తహతహలాడిపోతోంది.

మా మిత్రుడి వ్యాఖ్యలకు నాకు తోచిన సమాధానాన్ని నేను ఇచ్చాను.

“మేం అనేక ఘన విజయాలు కూడా సాధించాం. మా జనాభా మూడు రెట్లు పెరిగినా మా దేశంలో ఆకలిచావులు లేవు. సగటు జీవిత కాలం 30 సంవత్సరాల నుండి 55 సంవత్సరాలకు పెరిగింది. జనాభాను గనుక మేం నియంత్రించి ఉండి ఉంటే ఇంత అధిక సంఖ్యలో పేదలు, నిరక్షరాస్యులు మా

దేశంలో ఉండేవారు కాదు” అని నేను చెప్పాను.

పాకిస్తాన్ తో కాశ్మీర్ సమస్యను పరిష్కరించుకోవడంలో మీరు ఎందుకు విఫలం అయ్యారని అతడు ప్రశ్నించాడు. వెంటనే నేనొక ఎదురు ప్రశ్న వేశాను. అరబ్బులతో, ముస్లింలతో సమస్యను ఇజ్రాయిల్ పరిష్కరించుకోగలిగిందా అన్నది నా ప్రశ్న. ఎందుకంటే కేవలం అరబ్బు దేశాలే కాక ఇస్లామిక్ దేశాల సమాఖ్యలో సభ్యదేశాలైన మొత్తం 45 దేశాలు కూడా ఇజ్రాయిల్ పై కత్తికట్టి ఉన్నాయి. నా ప్రశ్నకు చిరునవ్వుతో అతడిచ్చిన సమాధానం ఏమిటంటే ఇజ్రాయిల్ - అరబ్బు వివాదం ఎప్పటికైనా పరిష్కరింప బడుతుందన్న ఆశ తనకు లేదని.

యూదులు, అరబ్బులలాగే భారత్, పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్ ప్రజలు కూడా ఒకే సంతతికి చెందినవారని, ఒక భూమికి, ఒకే నాగరికతకు చెందినవారని నేను పేర్కొన్నాను. కానీ వారు ముస్లింలు గనుక తమది వేరే జాతి అని వారు ప్రకటించుకున్నారు. తమకు వేరే రాజ్యాంతుండాలని కోరుతున్నారు. దాని ఫలితమే పాకిస్తాన్ ఆవిర్భావం. ఆ తరువాత అది రెండుగా చీలింది. పాలస్తీనా విభజన వల్ల యూదు - అరబ్బు సమస్య ఏ విధంగా పరిష్కారం కాలేదో అదే విధంగా భారతదేశ విభజన వల్ల కూడా హిందూ- ముస్లిం సమస్య పరిష్కారం కాలేదు. కాకపోతే అరబ్బు ముస్లింల అసలు ఉద్దేశాల విషయంలో యూదులకు ఎటువంటి భ్రమలుగానీ, అపోహలు కానీ లేవు. దురదృష్టవశాత్తు భారతదేశంలోని అధికార వర్గాలు మాత్రం ముస్లిం సమస్య విషయంలో సరియైన అవగాహన లేదు. ఒక భారతదేశం విషయంలోనే కాదు. ఫిలిప్పీన్స్, నైజెర్, బోస్నియా - హెర్జెగోవినా, లెబనాన్, ప్రాస్, తాజాగా అమెరికా, రష్యా (చెచెన్యా), అర్మేనియా, అజర్ బైజాన్ - ఈ అన్ని దేశాలలో ఉన్న ముస్లిం సమస్యను కూడా వారు అర్థం చేసుకోలేరు.

ఆ తరుపరి నా మిత్రుడిని నేను ప్రశ్నించే అవకాశం వచ్చింది. అంతకు ముందురోజు జెరూసలేంలోని హర్ హోమ్ ప్రాంతాన్ని మేం దూరం నుండి తిలకించాం. ఇజ్రాయిల్ అక్కడ భవన సముదాయాలను నిర్మించే ప్రయత్నంలో ఉంది. అందుకు అరాఫత్, అరబ్బులు, ప్రపంచంలోని ముస్లిం దేశాలన్నీ అభ్యంతరం చెబుతున్నాయి. ఇజ్రాయిల్ తో చేసుకున్న శాంతి ఒప్పందాన్ని రద్దు చేస్తానని కూడా అరాఫత్ బెదిరిస్తున్నాడు.

హార్ హోమాలో భవన సముదాయాలు నిర్మించాలని ఎందుకు పట్టుదల అని నేను నా మిత్రులను ప్రశ్నించాను. వారి సమాధానం ఇది: కింగ్ డేవిడ్ నిర్మించిన యూదు దేవాలయం ఒకటి ఉంది. సోమనాథ దేవాలయంలాగే అది కూడా అనేకసార్లు ధ్వంసం చేయబడింది. ఆ ప్రాంతంలో రెండు మసీదులు నిర్మింపబడి ఉన్నాయి.

1948 నుండి 1967 వరకు ఆ ప్రాంతం జోర్డాన్ ఆధీనంలో ఉండేది. 1967లో అరబ్బులకు, ఇజ్రాయిలీలకు మధ్య జరిగిన 6 రోజుల యుద్ధంలో వెస్ట్ బ్యాంక్, గాజా స్ట్రిప్లతో బాటు తూర్పు జెరూసలేం కూడా విముక్తం చేయబడింది. సినాయ్ ద్వీపఖండాన్ని కూడా ఇజ్రాయిల్ ఆక్రమించుకుంది.

ఆ తదుపరి జరిగిన ఒప్పందాలలో ఇజ్రాయిల్ సినాయ్ ప్రాంతాన్ని ఈజిప్టుకు ఇచ్చివేసింది. విదేశీ శక్తులు రుద్దిన కమ్యూనిజం కుప్పకూలగానే బెర్లిన్ పట్టణం ఏకమైపట్లు గానే జెరూసలేం కూడా సమైక్యం చేయబడింది. జెరూసలేం యూదుల చరిత్రలో, అనుభూతులతో, ఆత్మలతో ముడిపడి ఉన్న పట్టణం. దాని విభజనను, దానిపై ఇతర దేశాల ఆధిపత్యాన్ని ఇజ్రాయిల్ ఎన్నటికీ అంగీకరించదు.

మరోకారణం కూడా ఉంది. 1948-67 మధ్య జెరూసలేం జోర్డాన్ ఆధీనంలో ఉన్న సమయంలో యూదు దేవాలయ స్థలంలో ప్రార్థనలు జరుపుకోవడానికి సైతం యూదులకు అనుమతి లభించేది కాదు. 1967లో అది ఇజ్రాయిల్ ఆధీనంలోకి వచ్చిన తరువాత అక్కడ యూదు దేవాలయ శిథిలాలపై నిర్మింపబడిన మసీదులలో ప్రార్థనలు జరుపుకోవడానికి వచ్చే అరబ్బులను ఇజ్రాయిల్ ప్రభుత్వం ఎన్నడూ అభ్యంతరం పెట్టలేదు. పైగా జెరూసలేం ఇజ్రాయిల్ రాజధాని అయినప్పటికీ దానికి గల వివాదాస్పద భూమికను అడ్డం పెట్టుకుని అమెరికాతో సహా వివిధ దేశాలు తమ రాయబా కార్యాలయాలను టెల్ అవీవ్ లో ఏర్పాటు చేసుకున్నాయి. అయినా ఇజ్రాయిల్ పట్టించుకోలేదు.

ఇంత వివరణ ఇచ్చిన తరువాత ఆ ఇజ్రాయిలీ మిత్రులు నన్ను ఇలా ప్రశ్నించారు:

“కాశ్మీర్ భారతదేశంలో అవిభాజ్య అంతర్భాగమని మీరు చెబుతూ వస్తున్నారు. అందుకు అనుగుణంగా మీ పార్లమెంటు ఏకగ్రీవంగా ఒక

తీర్మానాన్ని కూడా చేసింది. శ్రీనగర్ లో మరి మీరు కొన్ని ఇళ్ళు కట్టాలనుకోండి. అందుకు పాకిస్తాన్ నుంచో, అరబ్ దేశాలనుంచో లేదా హురియత్ నేతల నుంచో అనుమతి కావాలని మీరు భావిస్తారా?”

‘అవిభాజ్య అంతర్భాగం’ అనే పదానికి సరియైన నిర్వచనం మన భారతదేశానికి తెలియదు. కానీ ఇజ్రాయిలీలకు మాత్రం దాని విషయంలో స్పష్టమైన అవగాహన ఉంది. తమ భూభాగంలోని ప్రతి సెంటీమీటరు భూమిపైన సార్వభౌమాధికారం తమదేనని వారు స్పష్టంగా నమ్ముతారు. వారికి గల ఆ స్పష్టత, దృఢత్వాల్లే వారి మనుగడకు, ప్రగతికి, 56 శత్యదేశాలను ధైర్యంగా ఎదుర్కొనడానికి ఆధారం అవుతున్నాయి.

మరి ఇజ్రాయిల్ భూభాగానికి వెలుపల జోర్డాన్ కు చెందిన వెస్ట్ బ్యాంక్ భూభాగంలో యూదుల స్థావరాలను ఏర్పాటు చేయడానికి ఎందుకు ప్రయత్నిస్తున్నారని నేను అడిగాను. “పాలస్తీనా ప్రభుత్వం ఏర్పడిన తరువాత ఆ స్థావరాలన్నీ తొలగించక తప్పదని మీకు తెలియదా”? అని నేను ప్రశ్నించాను. అందుకు వారు కొంత జటిలమైన సమాధానాన్ని ఇచ్చారు.

చారిత్రాత్మకంగా చూసినప్పుడు ప్రస్తుత ఇజ్రాయిల్ భూభాగమే కాక జోర్డాన్ పరిసర ప్రాంతాలు కూడా ఒకప్పుడు యూదులు 1900 సంవత్సరాల పాటు ప్రవాసంలో ఉన్న సమయంలో ముఖ్యంగా 7వ శతాబ్దం తరువాత అరబ్బులు యూదులు వదలి వెళ్ళిన ఆ భాగాలలోకి వచ్చి నివాసం ఏర్పరచుకున్నారు. 1948లో యూదులు కొంత భాగంలో తమ సామ్రాజ్యాన్ని స్థాపించుకోగలిగారు. 1967లో యుద్ధం ఫలితంగా అరబ్బుల నివాస ప్రాంతమైన వెస్ట్ బ్యాంక్ కూడా వారి స్వాధీనంలోకి వచ్చింది.

జమ్మూ-కాశ్మీర్ ఉదాహరణను తీసుకుంటే ఆజాద్ కాశ్మీర్ గా పిలువబడే ప్రాంతం ప్రస్తుతం పాకిస్తాన్ ఆధీనంలో ఉంది. “ఆక్రమిత కాశ్మీర్ ను తిరిగి తీసుకోవాలని భారతదేశం భావిస్తున్నట్లు కనబడటం లేదు. మేం మాత్రం ఆక్రమించిన వెస్ట్ బ్యాంక్ ను తిరిగి ఇచ్చి వేశాం. నిజానికి అక్కడ స్థిరపడడానికి అరబ్బులకు ఎంత అధికారం ఉందో మాకు కూడా అంతే ఉంది. ఇజ్రాయిలీ భూభాగంలో 7 లక్షల మంది అరబ్బులు నివసిస్తున్నట్లే రేపు పాలస్తీనాకు చెందబోయే ఆ భూభాగంలో కూడా కొన్ని వేలమంది యూదులు నివసించవచ్చు కదా! ఇజ్రాయిలీ భూభాగంలో నివసిస్తున్న అరబ్బులను, పాలస్తీనా భూభాగంలో

నివసించే యూదులను ఒకే విధంగా ఎందుకు చూడరు?” అని నా మిత్రులు ఎదురు ప్రశ్నించారు.

నేను మరో సందేహం లేవనెత్తాను. 1948లో ఇజ్రాయిల్ నుండి పారిపోయిన సుమారు 10 లక్షల మంది అరబ్బులు తిరిగి రావడానికి ఇజ్రాయిల్ అనుమతిస్తుందా? అన్నది నా ప్రశ్న. అందుకు నా ఇజ్రాయిలీ మిత్రుడు చాలా సూటిగా సమాధానం చెప్పాడు.

“పారిపోమని మేం వారికి చెప్పలేదు. మొరాకో నుండి ఇరాక్ దాకా ఉన్న తమ ముస్లిం సోదరులిచ్చిన హితోపదేశాల మేరకే వారు పారిపోయారు. మాది కేవలం 27 వేల కి.మీ.లకు పైగా ఉంది. మా జనాభా 50 లక్షలు. అరబ్బుల జనాభా 10 కోట్లు. 70 దేశాల నుండి వచ్చిన 20 లక్షల మంది యూదులను మేం స్వీకరించాం. వారిలో 10 లక్షల మంది అరబ్బు దేశాలనుండే వచ్చారు. ఇజ్రాయిల్ లోకి వచ్చిన 20 లక్షల మంది యూదుల స్థితిగతులను, ఇజ్రాయిల్ విడిచి వెళ్ళిన 10 లక్షల మంది అరబ్బుల స్థితిగతులను పరిశీలించండి. ఆ అరబ్బులు బలిపశువులు చేయబడ్డారు. ఐక్యరాజ్యసమితి పెట్టే తిండి తింటూ, టెంట్లతో బ్రతుకు వెళ్ళదీస్తున్నారు. వారిని రెచ్చగొట్టిన దేశాలేవీ కూడా చివరకు వారికి తమ దేశ పౌరసత్వాన్ని ఇచ్చేందుకు మాత్రం ముందుకు రాలేదు. అరబ్బు దేశాలనుండి వచ్చిన 10 లక్షల మంది యూదులను మేం స్వీకరించాం. కనుక ఇజ్రాయిల్ ను వదలివెళ్ళిన అరబ్బుల సంఖ్యతో అది సరిపోయింది”.

-ఇదీ వారి సమాధానం

ఆ తరువాత ఆ మిత్రుడు నన్ను ఒక ప్రశ్న అడిగాడు.

“పాకిస్తాన్ నుండి బంగ్లాదేశ్ నుండి ఎన్ని లక్షల మంది హిందువులు పాకిస్తాన్ కు వెళ్ళిన ముస్లింలు ఎంతమంది? 1947 తరువాత సరిహద్దులు దాటిన వారిని వెనుకకు తీసుకోవడానికి మీ ఇరుదేశాల వారు అంగీకరిస్తారా?” నేను ఏం సమాధానం చెప్పగలను?

నాజీ జర్మనీలో హిట్లర్ మారణహోమం సాగించడానికి కొద్ది ముందు వేలాది మంది యూదులు తమ సంపదనంతటివీ స్విస్ బ్యాంకులలోకి తరలించారు. మధ్య, తూర్పు యూరప్ దేశాలకు చెందిన యూదులు కూడా

అలాగే చేశారు. హిట్లర్ గ్యాస్ ఛాంబర్లలో వారిలో చాలామంది మరణించారు. మరి వారు దాచుకున్న కోట్లాది డాలర్ల ఆ ధనం ఏం కావాలి? యూదులకు ఆ విషయంలో స్పష్టమైన అభిప్రాయం ఉంది. అది తమ సంపద. ఎవరు ఏ స్విస్ బ్యాంకులో ఎంత దాచారన్న విషయాన్ని 40 ఏళ్ళపాటు వారు నిశితంగా పరిశీలించారు. మొదట్లో బ్యాంకులు మాకేమీ తెలియదు పొమ్మన్నాయి. కానీ చివరికి పలువైపుల నుండి వత్తిడి రావడంతో ఆ ధనాన్ని తిరిగి ఇచ్చేందుకు అవి అంగీకరించాయి. కొన్ని కేసులలో వారసులు ఎవరో కనుగొనడం సాధ్యం కాలేదు. కనుక ఇజ్రాయిల్ ప్రభుత్వం ఒక ట్రస్టును ఏర్పాటుచేసింది. వారసులు సైతం మిగలకుండా అంతమైపోయిన యూదుల సంపద ఆ ట్రస్టుకు మళ్ళించబడింది. తూర్పు, మధ్య యూరప్ దేశాలలో ఇప్పటికీ నివసిస్తున్న యూదుల సంక్షేమార్థం ఆ ధనాన్ని వినియోగించాలని నిశ్చయించబడింది.

మహ్మద్ గజనీ, ఘోరీల మొదలు నిన్న మొన్నటి ఈస్టిండియా కంపెనీ వరకు మన దేశం నుండి కొల్లగొట్టిన సంపదను ఒక్కసారి గుర్తు చేసుకోండి. అది ఎంత ఉంటుందో అసలు మనం అంచనా వేయగలమా? వేసినా ఆ దోపిడీ మూలాల వారసుల నుండి దానిని వెనకకు రాబట్టగలమా? అంతదాకా ఎందుకు? అమూల్యమైన మన కోహినూర్ వజ్రాన్నే తీసుకోండి. ఆప్టన్ దోపిడీదార్లు మననుండి దొంగిలించుకు పోయారు. ఇప్పుడది బ్రిటీష్ రాణి కిరీటంలో వెలుగొందుతోంది. దానిని తిరిగి ఇవ్వమని కోరే ధైర్యం మనకు ఉందా?

ఇజ్రాయిల్ తో సన్నిహిత సంబంధాలను ఏర్పరచుకోవడం ద్వారా భారతదేశం ఏమైనా ప్రయోజనం పొందగలుగుతుందా? మన రెండు దేశాలు చాలా ప్రాచీనమైనవి. ఇరు దేశాల ప్రజలు పూర్వీకుల చరిత్రను, జ్ఞాపకాలను ఘనంగా స్మరించుకుంటూ ఉంటారు. అంతులేని దండయాత్రలు, అవమానాలు, దోపిడీలు వగైరా దురాక్రమణదారుల అకృత్యాలకు ఇరుదేశాలు బలి అయినవే. కాగా తాము స్వరాజ్యాన్ని ఎందుకు సంపాదించుకున్నామన్న విషయం ఇజ్రాయిల్ ముందు స్పష్టంగా ఉండగా మన ముందు మాత్రం ఆ స్పష్టత ఉన్నట్లు కనబడదు.

ఇజ్రాయిల్ ఓల్డ్ టెస్ట్ మెంట్ లో తమ ప్రవక్తలు మాట్లాడిన ప్రాచీన భాష అయిన హిబ్రూను పునరుజ్జీవింప జేసింది. హిబ్రూ లేకపోతే ఇజ్రాయిల్ లేదని,

యూదు జాతిని సజీవంగా ఉంచేది హిబ్రూయేనని ఇజ్రాయిలీల నమ్మకం. భారతీయ జాతీయత విషయానికి వస్తే దానికి వైదిక, ఉపనిషత్తుల సారం, రామాయణ మహాభారతాలు, సంస్కృతం వంటివే మూలం కాదా? వేరువేరు భాషలు, సంస్కృతుల నుండి వచ్చిన ప్రజలను ఇజ్రాయిల్ ఒకటిగా చేయగలిగినప్పుడు మనమెందుకు అలా చేయలేం? హిబ్రూ అంతగా వర్ధిల్లుతున్నప్పుడు మన జాతీయాత్మకు జాతీయ సమైక్యతకు మూల బిందువైన సంస్కృతాన్ని మనం అలా వర్ధిల్లజేయలేమా? ఉర్దూ కోసం, ఫర్షియన్ కోసం పెట్టే ఖర్చులోను, చూపే ఆసక్తిలోను సగం మన ప్రభుత్వాలు చూపించగలిగినా సంస్కృతం మన దేశ ప్రజల వాడుక భాషగా మారితీరుతుంది. జాతిని సమైక్యపరుస్తుంది. వేదాలు ఇతర ప్రాచీన సాహిత్యంలోని అనంత విజ్ఞానాన్ని మనకు అందుబాటులోకి తెస్తుంది.

బీడువారిన భూములను ఇజ్రాయిల్ సస్యశ్యామలంగా మార్చింది. పండ్లు, పూల వంటి వ్యవసాయ ఉత్పత్తులను పండించి ఎగుమతులు కూడా చేస్తోంది. మన దేశంలో మాత్రం నదీజలాలు సముద్రాల పాలౌతుంటాయి. మనం వాటి కోసం కొట్లాడుకుంటూ ఉంటాం.

మనకు, ఇజ్రాయిల్ కు మధ్య దౌత్య సంబంధాలు ఏర్పడక పూర్వం కూడా ఇజ్రాయిల్ సాధించిన విజయాలను భారత ప్రజలు తమ విజయాలుగా భావించేవారు. వారి కష్టాలలో పాలుపంచుకుని, వారి బాధను అనుభూతి చెందేవారు. సత్యం ఏనాటికైనా జయిస్తుందని భారత - ఇజ్రాయిల్ రెండూ దగ్గరై తీరుతాయని ఎదురు చూస్తుండేవారు. భూమి విస్తీర్ణం జనాభా - ఇవికాదు నిజమైన బలం. సిద్ధాంతాలు, సంస్కృతి, కృషి - ఇవే నిజమైన శక్తి. భారత, ఇజ్రాయిల్ ఈ లక్షణాలన్నీ కలిగి ఉన్నాయి. కనుక ఆ రెండు దేశాలు కలిసి మెలిసి ముందుకు సాగేందుకు కృషి చేయాలి.

ఒక జాతిని కాపాడేది బయటివారు కాదు. ఆ జాతి ప్రజలే అది చేయగలుగుతారు. ప్రపంచానికి ఇజ్రాయిల్ నేర్పే పాఠం ఇది. ముఖ్యంగా ఇజ్రాయిల్ నుండి భారతదేశం నేర్చుకోవలసిన గుణపాఠం ఇది.

ఇజ్రాయిల్ మనకు ఆదర్శం

మే 26 - జూన్ 1, 1997

“కొద్ది కాలం క్రితం సోవియట్ యూనియన్ ముక్కలు చెక్కలు అయ్యేవరకు మన విదేశాంగ విధానం ఆ దేశానికి తాకట్టు పెట్టుబడి ఉండేది. స్వాతంత్ర్యానంతరం ఈనాటి వరకు మనకు నిర్దిష్టమైన విదేశాంగ విధానం అంటూనే లేకుండా పోయింది” అని వ్యాఖ్యానించారు మాజీ కేంద్ర మంత్రి, ప్రముఖ న్యాయ శాస్త్ర నిపుణులు శ్రీ రాం జెర్మలానీ. ప్రజ్ఞాభారతి, ఫ్రెండ్స్ ఆఫ్ ఇజ్రాయిల్ సంస్థలు సంయుక్తంగా హైదరాబాద్ లో నిర్వహించిన ఇజ్రాయిల్ 49వ స్వాతంత్ర్య దినోత్సవ వేడుకలలో ఆయన ముఖ్య అతిథిగా పాల్గొన్నారు.

ఐక్యరాజ్యసమితి సభ్యదేశంగా ఇజ్రాయిల్ పట్ల ఉండవలసిన కర్తవ్యభావనను మన దేశం విస్మరించింది. అందుకు జవహర్ లాల్ నెహ్రూతో సహా మన నాయకులే కారణమని శ్రీ జెర్మలానీ విమర్శించారు. ఐక్యరాజ్యసమితి తీర్మానం ద్వారా ఇజ్రాయిల్ ఆవిర్భవించింది. కనుక ఆ దేశంతో వెంటనే పూర్తిస్థాయి దౌత్య సంబంధాలను మనం ఏర్పరచుకోవడం ఉచితంగా ఉండేదని, పైగా మన రెండు దేశాలకు మధ్య అనేక సమాన విషయాలున్నాయని ఆయన వ్యాఖ్యానించారు.

నెహ్రూ ప్రవచించిన పంచశీల సూత్రాలను గురించి ప్రస్తావిస్తూ వాటిలో కొత్తేమీ లేదని, అవన్నీ ఐక్యరాజ్యసమితి ఛార్టర్ లో ఉన్నవేనని శ్రీ జెర్మలానీ ఎత్తి చూపారు. పైగా ఆనాటి పరిస్థితులలో అదొక ఆచరణ యోగ్యం కాని ఆదర్శంగా మాత్రమే మిగిలిపోయిందని ఆయన విమర్శించారు. ఒక ప్రక్క అంతర్జాతీయంగా తన ఇమేజ్ ను పెంచుకునేందుకు నెహ్రూ పంచశీల బాకా ఊదుతూ ఉంటే మరోవైపు చైనా మన భూభాగంలో రోడ్లు, భవనాలు, బ్రిడ్జిలు కట్టి, చివరికి ఆ భాగం తమదేనంటూ ఆక్రమించుకుందని కూడా ఆయన విమర్శించారు.

భారతదేశాపు భద్రతకు, రక్షణకు ముప్పు వాటిల్లిన ప్రతీసారి ఇజ్రాయిల్ దేశమే ముందుకు వచ్చిందని, మనకు ఆయుధాలను ఇచ్చిందని శ్రీ జెర్మలానీ గుర్తు చేశారు. దురదృష్టవశాత్తు ఆ దేశానికి కృతజ్ఞతలు చెప్పుకునే నాగరికత కానీ, వారి సేవలకు గుర్తింపు నిచ్చే ఔదార్యం గానీ మన దేశానికి లేకపోయిందని ఆయన ఆవేదన వ్యక్తం చేశారు. జమ్మూ కాశ్మీర్ సమస్యపై అనేక అంతర్జాతీయ

వేదికల మీద పోరాటం సాగిస్తున్న మనం అదే విధమైన సమస్యపై అదే విధమైన పోరాటం సాగిస్తున్న ఇజ్రాయిల్‌ను ఎందుకు సమర్థించలేకపోతున్నామని శ్రీ జెర్మలానీ ప్రశ్నించారు.

ఇజ్రాయిల్‌కు తొలిదినాల నుండి బద్ధశత్రువులుగా ఉంటూ వచ్చిన అరబ్బులకు ఆగ్రహం కలుగుతుండేమోనన్న భయంతోనే మన నాయకులు ఇజ్రాయిల్‌తో పూర్తిస్థాయి దౌత్య సంబంధాలు ఏర్పరచుకునేందుకు చాలా కాలం వెనుకాడారని శ్రీ జెర్మలానీ ఆరోపించారు. యూదుల పరాక్రమం, తెలివితేటలు, సమిష్టి కృషి కారణంగా మరుభూమి లాంటి ఇజ్రాయిల్ ఈనాడు అగ్రగామి దేశంగా రూపొందిందని ఆయన ప్రశంసించారు.

ఇజ్రాయిల్ జాతిని, ప్రజలను సక్రమంగా అర్థం చేసుకోవడమే ఆ దేశపు స్వాతంత్ర్య దినోత్సవాన్ని జరుపుకోవడం వెనుక ముఖ్య ఉద్దేశ్యమని శ్రీ జెర్మలానీ అన్నారు. యూదులపై ముస్లింలు కక్ష కట్టిన మాట నిజమేనని, అయితే ఆ విషయంలో క్రైస్తవులు కూడా తక్కువ తినలేదని ఆయన వ్యాఖ్యానించారు. క్రైస్తవుడైన హిట్లర్ 60 లక్షల మంది యూదుల వధకు కారకుడయ్యాడని, 17 పట్టణాలలో గ్యాస్ చాంబర్ల ద్వారా అతడు సాగించిన మారణహోమం మానవజాతి సిగ్గుతో తలదించుకోవలసినదని, యూదుల పట్ల క్రైస్తవుల కిరాతకాలకు ఆ గ్యాస్ చాంబర్లు సాక్ష్యంగా నిలుస్తాయని ఆయన అన్నారు.

భారతదేశం ఇజ్రాయిల్ నుండి నేర్చుకోవలసినది ఎంతో ఉన్నదని శ్రీ జెర్మలానీ అన్నారు. రాజకీయాలు, మతం వేరువేరుగా ఉండవలసినదేనని, అయితే ఈనాటి పద్ధతిలో కాదని ఆయన అభిప్రాయపడ్డారు. మతాన్ని రాజకీయాలను వేరుచేయడం పేరుతో ఈనాడు సాగుతున్న తతంగం ఆత్మహత్యాసదృశ్యమని ఆయన హెచ్చరించారు. ఈనాటి ధోరణి మనం రాజకీయ నాయకులు బందిపోట్ల కంటే హీనంగా తయారు కావడానికే దోహదపడుతోందని ఆయన వ్యాఖ్యానించారు. ధర్మాన్ని మనం సక్రమంగా అవగాహన చేసుకోవలసిన సమయం ఆసన్నమైనదని, పతనమౌతున్న మన నైతిక విలువలను పునరుద్ధరించడానికి అదొక్కటే మార్గమని శ్రీ జెర్మలానీ హితవు చెప్పారు.

ఈ నెల 16వ తేదీన జరిగిన ఈ కార్యక్రమంలో పాల్గొనేందుకు విశేష అతిథిగా విచ్చేసిన బొంబాయిలోని ఇజ్రాయిల్ హై కమిషన్ కాన్సుల్ జనరల్

శ్రీ వాలిద్ మన్నూర్ మాట్లాడుతూ ఇజ్రాయిల్ ప్రతినిధిగా భారతదేశంలో ఉండే అవకాశం లభించడం తన అదృష్టంగా భావిస్తున్నారన్నారు. తమ రెండు దేశాల మధ్య సుధీర్ఘ కాలంగా మిత్రత్వ సంబంధాలు కొనసాగుతూ వచ్చాయని ఆయన గుర్తుచేస్తున్నారు. ఇజ్రాయిల్ గురించి ప్రసారసాధనాలతో ప్రదర్శితమౌతున్నదే సంపూర్ణ సత్యంగా పరిగణించరాదని శ్రీ మన్నూర్ అభ్యర్థించారు.

శాంతి ప్రక్రియలో కొన్ని ఎదురుదెబ్బలు తగులుతున్నమాట వాస్తవమేనని, అయితే ఇజ్రాయిల్ పట్ల అరబ్బుల దృష్టికోణంలో మాత్రం తప్పక మార్పు వచ్చిందని శ్రీ మన్నూర్ నొక్కి చెప్పారు. అయిదేళ్ళ క్రితం వరకు ఇజ్రాయిల్‌ను ఒక దేశంగానే గుర్తించేందుకు సిద్ధపడని సిరియా సైతం ఈనాడు అనేక విషయాలపై చర్చలకు ముందుకు వస్తోందని ఆయన ఉదహరించారు. భారత, ఇజ్రాయిల్ వాణిజ్య సంబంధాలు అత్యంత పటిష్టమైనవని అంటూ రాబోయే 10 సంవత్సరాలలో భారత్ ఎదుగుతుందని శ్రీ మన్నూర్ జోస్యం చెప్పారు.

కార్యక్రమానికి అధ్యక్షత వహించిన ప్రజ్ఞాభారతి అధ్యక్షులు శ్రీ టి.హెచ్.చౌదరి తన అధ్యక్షోపన్యాసంలో ఇజ్రాయిల్ నుండి మనం ఎన్నో విషయాలను నేర్చుకోవలసి వున్నదని నొక్కి చెప్పారు. ముఖ్యంగా జలవనరుల వినియోగం, విద్యుచ్ఛక్తి, రక్షణ, శాస్త్ర సాంకేతిక పరిజ్ఞానం మొదలైన రంగాలలో భారతదేశం ఇజ్రాయిల్‌ను అనుకరించాలని ఆయన సూచించారు.

**విద్యచే భూషితుండయి వెలయుచున్న
దొడరి వర్ణింప నగుజుమి దుర్జనుండు
చారుమాణిక్య భూషిత శస్త్రమస్త
కంబు గల పన్నగము భయంకరము గాదె.**

భావం: దుర్జనుడైన మనుష్యునికి గొప్ప విద్య ఉన్నను అతడు వదలదగినవాడే అగును. ఏలననగా పాము తల యందు గొప్ప రత్నము ఉన్నను భయంకరమైన దగుటచేత దాని దరికి పోరాదు కదా.

ఎన్నికల విధానాన్ని సవరించాలి

జూన్ 2 - 8, 1997

రాష్ట్రపతిని, గవర్నర్లను ప్రజలే ఎన్నుకోవాలా? లేక ఇప్పుడు ఉన్న పద్ధతి సరైనదా? అనే విషయంపై చర్చ జరిగింది. (ప్రజ్ఞాభారతి సెమినార్, 11, 12 ఏప్రిల్ 1997) అమెరికాలో మాదిరిగా అన్ని రాష్ట్రాల గవర్నర్లను, అధ్యక్షుడిని కూడా ప్రజలే నేరుగా ఎన్నుకొనే పద్ధతి మేలైనదా? అలా ఎన్నుకోబడిన గవర్నర్లు, అధ్యక్షుడు ఇతర అధికారులను నియమిస్తారు. అలాంటి అధికారులు శాసనసభకి కాకుండా అధ్యక్షునికి, గవర్నర్ కి బాధ్యత వహిస్తారు. శాసనసభ కేవలం గవర్నరు లేక రాష్ట్రపతిచే ప్రవేశపెట్టబడిన విధానాలను, చట్టాలను పరిశీలించి వాటిని ఆమోదించడం గాని, తిరస్కరించడం గాని చేస్తుంది. ఈ రకపు ప్రభుత్వంలో ఎమ్మెల్యేలు, ఎం.పి.ల అవినీతిని అదుపు చేయడానికి వీలు ఉంటుంది. ఈ వ్యవస్థలో మరొక సుగుణం ఏమిటంటే వివిధ రంగాలలో నిష్ణాతులైన, నిపుణులైన వ్యక్తులు మాత్రమే ఉన్నత స్థానాల్లో ఉంటారు. వీరు గవర్నర్లు లేదా అధ్యక్షుడు రూపొందించిన విధానాలను అమలు చేస్తారు. మన దేశంలో మంత్రిపదవి పొందటానికి ఎలాంటి అర్హతలు అవసరం లేదు. ఎలాంటి అర్హతలు అవసరం లేకుండానే మంత్రులు విధానాలను రూపొందించడమే కాక వాటిని అమలు చేస్తున్నారు కూడా? (అధికారులను బదిలీ చేయడం, తమ బంధుమిత్రుల కోసం నియమ నిబంధనలను మార్చివేయడం వంటివి అనేకం చేస్తుంటారు.) కొందరు మంత్రులు పూర్తిగా నిరక్షరాస్యులు. వారు కేవలం అధికారుల, సెక్రటరీల సహాయంతో కాలం వెళ్ళబుచ్చుతూ ఉంటారు. ఇలా కనీస అర్హతలు ఏవీ లేకుండా అధికారం చేస్తూ ఉంటారు. అధికారం కేవలం తమ వారికి, తమకు మంచి చేసుకునేందుకేనని వాళ్ళు భావిస్తూ ఉంటారు. కాని అధ్యక్ష తరహా పరిపాలనలో వివిధ విభాగాలకు అధిపతులైన వారు కేవలం కొద్ది సంవత్సరాలు మాత్రమే అధికారంలో ఉంటారు. వాళ్ళు తాము పొందే జీతాలకు తగినట్లుగా కష్టపడి పనిచేయవలసి ఉంటుంది. వాళ్ళు తమతమ రంగాలలో నిష్ణాతులైనప్పటికీ, సంవత్సరానికి కొన్ని మిలియన్ డాలర్లు సంపాదించగలిగిస్తుంటే వాళ్ళు సాధారణ జీతాలకై ప్రభుత్వ ఉద్యోగాలు చేయడానికి ఇష్టపడతారు.

ఈనాడు మన ప్రధానికి రాష్ట్రపతి కంటే తక్కువ ప్రజాభిమతం ఉంది. రాష్ట్రపతి పార్లమెంటు సభ్యులు, అలాగే అన్ని రాష్ట్రాల శాసన సభ్యులచే ఎన్నుకోబడితే, ప్రధానమంత్రి కేవలం తన పార్టీలోని 51% సభ్యులచే ఎన్నుకోబడితే చాలు. ప్రస్తుత యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వాన్ని చూస్తే కనీస కోరంకు కూడా సరిపోని 47 ఎం.పి.లు గల పార్టీనుండి ప్రధాని నియుక్తులైనారు. అలాంటి ప్రధానమంత్రి ద్వారా ప్రవేశపెట్టబడే చట్టాలను, విధానాలను రాష్ట్రపతి ఆమోదించవలసి రావడం చాలా విచిత్రంగా ఉంటుంది. ఇలాంటి పరిస్థితి ఉత్పన్నం కాకుండా ఉండాలంటే రాష్ట్రపతిని కూడా ప్రజలే ఎన్నుకుంటే బాగుంటుంది. అలాంటి ఎన్నికల్లో అందరి కన్నా ఎక్కువ ఓట్లు సంపాదించిన వారు, ప్రతి రాష్ట్రంలో కనీసం 20 శాతం ఓట్లు సంపాదించిన వారిని మాత్రమే రాష్ట్రపతిగా ప్రకటించాలి. ఎవరికీ కనీస ఓట్లు రాని పక్షంలో కనీస మెజారిటీకి దగ్గరగా వచ్చిన ఇద్దరు అభ్యర్థులలో ఒకరిని ప్రజలు మళ్ళీ ఎన్నుకునే పద్ధతి అవలంబించాలి. ఇలాంటి పద్ధతి వల్ల కేవలం ఒక్క మతానికి, ప్రాంతానికి చెందిన వ్యక్తి మాత్రమే ఎన్నిక కాకుండా ఎక్కువ మంది ప్రజానీకం ఆమోదించిన వ్యక్తి ఎన్నిక అయ్యే అవకాశం ఉంటుంది.

ఇక గవర్నర్ పదవికి పోటీ చేసే వ్యక్తి ఎక్కువ ఓట్లు పొందడమే కాక, అసెంబ్లీ నియోజకవర్గంలోగాని, జిల్లాల్లో కాని కనీసం 20 శాతం ఓట్లు పొందాలనే నియమం విధించాలి. ఐతే గవర్నర్ ప్రజలచేతనే ప్రత్యక్షంగా ఎన్నుకోబడటంలో కొన్ని ఇబ్బందులు ఉన్నాయి. జమ్మూ-కాశ్మీర్, కొన్ని ఈశాన్య రాష్ట్రాల్లో, ఒకప్పుడు తమిళనాడులో విచ్చిన్నకర వాదాలు పెచ్చుపెరిగి పోయాయి. ఇలాంటి రాష్ట్రాల్లో గవర్నర్లు ప్రజలచే ఎన్నుకోబడితే అప్పుడు వారు రాష్ట్రపతి ఆజ్ఞల్ని ఖాతరు చేయకపోవడం వంటి సమస్యలు ఏర్పడవచ్చును. ఎందుకంటే ప్రజలచే ఎన్నుకోబడిన గవర్నర్ ప్రజల అభిమతానికి తగినట్లుగా వ్యవహరించవలసి వస్తుంది. అప్పుడు కేంద్ర, రాష్ట్ర ప్రభుత్వాల మధ్య సంఘర్షణ ఏర్పడుతుంది. ఇది వాంఛనీయం కాదు. మన రాజ్యాంగనేతలు గవర్నర్ కూడ కేంద్ర ప్రభుత్వపు అధికారాలను సవాలు చేయకుండా రాష్ట్రంలో దేశ వ్యతిరేక, విచ్చిన్నకర, ప్రభుత్వ వ్యతిరేక ధోరణులు పెరగకుండా అదుపు చేయగలిగే స్థితిలో ఉండాలని భావించారు. కేవలం

పరిమితమైన ప్రజామద్దతు కలిగిన కొన్ని ప్రాంతీయ పార్టీలు సైతం అధికారం చేపడుతున్న ఈ రోజుల్లో ఇలాంటి పద్ధతి చాలా అవసరం. కనుక నిపుణుడైన, అర్హుడైన వ్యక్తిని ప్రజలు రాష్ట్రపతిగా ఎన్నుకుంటే అతడు తిరిగి గవర్నర్లను నియమిస్తే అప్పుడు మేలు జరుగుతుంది.

18 సంవత్సరాలకు పైబడిన వారందరికీ ఓటు హక్కు కల్పించడం, వారు ఎమ్మెల్యేలను. ఎంపిలను ఎన్నుకోవడం అనే పద్ధతి నిరక్షరాస్యత, పేదరికాల వల్ల విఫలమవుతోంది. స్వాతంత్ర్యానికి ముందు 1935 భారత ప్రభుత్వ చట్టం ప్రకారం ఓటుహక్కు పొందడానికి కనీస విద్యార్హతలు నిర్ణయించ బడ్డాయి. అంటే మొత్తం జనాభాలో 11% ప్రజలకి మాత్రమే ఓటుహక్కు లభించింది. కాని నేడు మన దేశంలో అమలులో ఉన్న సార్వత్రిక ఓటుహక్కు మూలంగా 70% మందికి ఓటు వేసే అధికారం అందుబాటులోకి వచ్చింది. నిరక్షరాస్యత, అజ్ఞానం, పేదరికం మొదలైన సమస్యల మూలంగా ప్రజలు తమకు మంచి చేసే వారెవరని ఆలోచించడానికి బదులుగా పార్టీల ప్రజాకర్షక పథకాలు, నీటి మూటలైన వాగ్దానాల వ్యామోహంలో తమ ఓటుహక్కును సరిగా ఉపయోగించుకోలేక పోతున్నారు. మునిసిపల్ ఎన్నికల్లో గుడిసెల్లో నివసించే పేదవారు, నిరక్షరాస్యులు కౌన్సిలర్ల ఎన్నికల్లో కీలకపాత్ర వహిస్తున్నారు. అలా ఎన్నికైన కౌన్సిలర్లు నియమాలను, విధానాలను రూపొందిస్తున్నారు. పన్నులను విధిస్తున్నారు. అంటే పన్నులు కట్టనవసరం లేని ప్రజలచే ఎన్నుకోబడిన నాయకులు పన్నులు విధించడం జరుగుతోంది. వాళ్ళే పన్నుల ద్వారా వసూలయిన ధనాన్ని దుర్వినియోగం చేయడం జరుగుతోంది. ఎన్నికల్లో పోటీచేయానికి కనీస అర్హతలు లేకపోవడం వల్ల ఫూలన్ దేవి వంటి వారు కూడా పార్లమెంటు సభ్యులైపోయి, ప్రధానమంత్రి ఎవరు ఉండాలి అన్న విషయాలను సైతం నిర్ణయిస్తున్నారు. 18వ శతాబ్దిలో బ్రిటీష్ పాలనకు వ్యతిరేకంగా సాగిన అమెరికా స్వాతంత్రోద్యమంలో 'ప్రతినిధిత్వం లేనిదే పన్నుల చెల్లింపు లేదు' అనే నినాదం మారుమ్రోగింది. భారతదేశంలో ఇదే నినాదాన్ని 'పన్నుల చెల్లింపు లేనిదే ప్రతినిధిత్వం లేదు' అని మార్చితే బాగుంటుంది. ప్రతి వ్యక్తి తాను సంపాదించే దానిలో కొంత పన్ను రూపంలో చెల్లిస్తే అప్పుడు ప్రజాసంక్షేమం అంటే ఏమిటి? అది ఎలా సాధ్యపడుతుందనే విషయం అర్థమవుతుంది.

కనుక కనీస విద్య, నైపుణ్యం కలిగిన వారికి మాత్రమే ఓటుహక్కు అందుబాటులో ఉండాలి. ఇద్దరు కంటే ఎక్కువ సంతానం కలిగిన కుటుంబానికి ఓటుహక్కు ఇవ్వరాదు. అలాగే ఎక్కువ మంది పిల్లలు కలిగిన కుటుంబానికి సంక్షేమ పథకాలు అందకుండా చేస్తే అప్పుడు జనాభా నియంత్రణపై శ్రద్ధ పెరుగుతుంది. జనాభా పెరుగుదలను అరికడితే అప్పుడు ప్రభుత్వానికి ప్రజాసంక్షేమ పథకాన్ని అమలు చేయడానికి, ప్రజల్లో విద్యను పెంచడానికి ఎక్కువ వీలు ఏర్పడుతుంది.

యతి సగంబున బాలుఁడాదరముచే జ్యోభర్తదుర్మంత్రిచే
శ్రుతిహానిన్ ద్విజుఁడన్వయంబు ఖలుచే గ్రూరాప్తిచే శీలము
ధృతిచే మిత్రత చూపులేమి గృషి మద్య ప్రాప్తిచే సిగ్గు దు
ర్మతిచే సంపదలున్ నశించు జెడునర్థంబుల్ ప్రమాదంబునన్.

భావం: యోగి సంగమమువలన, పుత్రుడు లాలనము చేయుట చేతను, రాజు దుర్మంత్రుల మాటవినుట చేతను, బ్రాహ్మణుడు వేదశాస్త్రాధ్యయనము లేక పోవుటచేతను, దుష్పుత్రుని వలన కులము, దుర్జనుల స్నేహముచే శీలము, గల్లుద్రాగుట వలన లజ్జయు, అసురాగములేమి మైత్రియు, పరామర్శములేమి పొలము, నీతిలేమివలన సంపదయు, ప్రమాదము వలన ధనము నశించిపోవును.

మొదలఁజూచిన గడుగొప్ప పిదపఁ గుఱుచ
యాదిఁ గొంచము తర్వాత నధిక మగుచుఁ
దనరు దనపూర్వపభాగ జనితమయిన
ఛాయపోలిక గుజన జ్ఞనుల మైత్రి.

భావం: కుజనుల స్నేహము ఉదయకాలమందలి నీడవలె మొదట పెద్దదిగా నుండి క్రమముగా తగ్గిపోవును. సుజనుల స్నేహము మిట్టమధ్యాహ్నపు నీడవలె చిన్నదిగా యుండి క్రమక్రమంగా హెచ్చును. ఈ రెంటిలో నేది శ్రేయమో విచారించి గైకొనవలయును.

సంపద, సంక్షేమం, జోవనోపాధి

జూన్ 9 - 15, 1997

సహజ వనరులే ఒక దేశానికి ముఖ్యమైన సంపద అని చెప్పతూ ఉంటారు. భూభాగం (విదేశీయులు ఎప్పుడైనా ఆక్రమించుకోవచ్చును), నదులు (నీటి గమన దిశనే మార్చి వేయవచ్చును లేదా ఆల్మట్టిలో కృష్ణానదికి పట్టిన గతి పట్టించవచ్చును), ఇనుము, మాంగనీస్, అబ్రకం వంటి ఖనిజాలు, బొగ్గు, చమురు, సహజ వాయువు (ఇవన్నీ ఒకసారి ఖర్చు చేస్తే నశించిపోతాయి) వంటి ఇంధన వనరులు, అడవులు (వ్యవసాయం కోసం, నివాసం కోసం కొట్టివేస్తున్నాం), వర్షపాతం, స్వచ్ఛమైన గాలి (ఇవి రెండూ అరణ్యాలు క్షీణించిపోవడం వల్ల, బొగ్గు, ఇతర ఇంధనాలను మండించడం వల్ల మనకు అందకుండా పోతున్నాయి), పశుసంపద (అల్కబీర్ వంటి పశువధశాలల వల్ల ఇది కూడా తరిగిపోతోంది) వంటివి సహజవనరులని పేర్కొంటూ ఉంటారు. ఇలాంటి సహజ వనరులు పుష్కలంగా ఉన్న భారత్, నైజీరియా, చైనా, బ్రెజిల్, రష్యా వంటి దేశాల్లో పేదరికం విలయతాండవం చేస్తోంది. మరోవైపు జపాన్, కొరియా, సింగపూర్, హాలెండ్, డెన్మార్క్ వంటి దేశాల్లో తలసరి ఆదాయం చాలా ఎక్కువగా ఉండడమే కాక అక్కడ ప్రజలకు సరైన ఆరోగ్య సదుపాయాలు, విద్యాసౌకర్యాలు, ఇతర ప్రాథమిక సౌకర్యాలు పుష్కలంగా అందుతున్నాయి. ఇలా ఎందుకు జరుగుతోంది? సహజ వనరులు సంపదే అయినా ఆ సంపదని వాడుకోగలిగినన నైపుణ్యం, శక్తిసామర్థ్యాలు ఆ దేశ ప్రజలకి ఉండాలి.

రెండవ ప్రపంచ యుద్ధంలో (1939-45) జర్మనీ, జపాన్ పూర్తిగా, ఇటలీ పాక్షికంగా బాంబుదాడుల్లో ధ్వంసమయ్యాయి. ఒక్క పరిశ్రమ కాని, ఉత్పత్తి కేంద్రం కాని మిగలలేదు. వేలాది నివాసగృహాలు నేలమట్టం అయ్యాయి. కరువు పరిస్థితులు ఏర్పడ్డాయి. కాని కొద్ది సంవత్సరాల్లోనే ఆ దేశాలు తిరిగి బలం పుంజుకున్నాయి. జపాన్ అమెరికాతో పోటీపడుతోంది. జర్మనీ ప్రపంచ దేశాలన్నిటి కంటే ఎంతో ముందుకు వెళ్ళింది. దీనికి ముఖ్యమైన కారణం ఆయా దేశాలు మానవ వనరులను ఉపయోగించుకోవడంలో చూపిన శ్రద్ధ. డబ్బు పోవచ్చును. కానీ మనిషి తెలివితేటలను ఎవరూ దొంగిలించలేరు. యుద్ధం తరువాత ఏర్పడిన కరువు పరిస్థితుల వల్ల ఈ దేశాలలో కొత్త పరిశ్రమలు

స్థాపించుకునేందుకు కావలసిన పెట్టుబడి లేకపోవచ్చును. కాని 1947లో అమెరికా మార్షల్ పథకం క్రింద యుద్ధంలో నాశనమైన దేశాల సహాయానికి గాను 27 బిలియన్ డాలర్ల నిధిని కేటాయించింది. కాని కేవలం 13 బిలియన్ అమెరికన్ డాలర్ల సహాయాన్ని మాత్రమే ఉపయోగించుకొని జర్మనీ, ఇటలీ, హాలెండ్, ఫ్రాన్స్, బెల్జియమ్ మొదలైన దేశాలు చితికిపోయిన తమ ఆర్థిక వ్యవస్థలను అభివృద్ధి చేసుకున్నాయి. యుద్ధం ముందు కంటే ఎంతో బలంగా తీర్చిదిద్దుకున్నాయి. ఇది ఎలా సాధ్యమైంది? ఆయా దేశాల్లోని వృత్తినైపుణ్యం, తెలివితేటలు, వ్యాపారక్షత కలిగిన ప్రజానీకం నాశనమైన పరిశ్రమలను మార్షల్ పథకపు నిధులతో తిరిగి ప్రారంభించుకున్నారు. కనుక మానవ వనరులు నశించిపోవు. మార్షల్ పథకం నుండి వచ్చిన నిధుల్ని ఆ దేశాల ప్రజానీకం సరిగా ఉపయోగించు కోలేకపోయి ఉంటే మరిన్ని నిధులు కావాలని అడిగేవారే తప్ప ప్రగతి సాధించ లేకపోయేవారు. భారతీయులు, ఆఫ్రికా ప్రజానీకం సరిగ్గా ఇదే తప్పు చేస్తున్నారనిపిస్తుంది. భారత ప్రభుత్వం 300 కోట్ల రూపాయలను విదేశాల నుండి, 600 కోట్ల రూపాయలు దేశంలోని ధనికుల నుండి అప్పుగా తీసుకుంది. ప్రపంచ యుద్ధం తరువాత దేశాల పరిస్థితితో పోలిస్తే అప్పుడు యుద్ధంలో నాశనమైన దేశంలో ప్రతి వ్యక్తికి 540 రూ. పెట్టుబడి లభిస్తే నేడు మన దేశంలో ప్రతి వ్యక్తికి 12,000 రూపాయలు పెట్టుబడి అందుబాటులో ఉంది. అంటే ఐరోపా దేశాల కంటే 22 రెట్లు ఎక్కువ పెట్టుబడి మనకి లభిస్తోందన్నమాట. ఐరోపా తలసరి ఆదాయం భారత్ కంటే 50 నుండి 60 రెట్లు ఎక్కువగా ఉంది. దీనికి కారణం భారత్ లో మానవ వనరుల అభివృద్ధికి తగిన శ్రద్ధ వహించకపోవడమే. 50 సంవత్సరాల పాటు సోషలిస్టు తరహా అభివృద్ధి పథకాలను, ఐదు పంచవర్ష ప్రణాళికలను అమలు చేసిన తరువాత దేశంలో కేవలం 5% మాత్రమే మెట్రిక్యులేషన్ స్థాయికి, 2% డిగ్రీ స్థాయికి చేరుకోగలిగారు. మనదేశంలో ఇంజనీర్లు, శాస్త్రవేత్తలు, డాక్టర్లు వెయ్యిమందికి 40 మంది మాత్రమే ఉన్నారు. వీరి నైపుణ్యం కూడా పాశ్చాత్యులతో పోలిస్తే అంతంత మాత్రమే. ఆఫ్రికా దేశాలు కూడా పెద్ద మొత్తంలో నిధులు పొందాయి. వాళ్ళు కూడా ఈ నిధుల్ని తమ ఆర్థిక వ్యవస్థల్ని బాగు చేసుకునేందుకు ఉపయోగించుకోలేదు. పెట్టుబడినే మ్రింగి కూర్చున్నారు. అందుకనే వాళ్ళ ఆర్థిక వ్యవస్థలు క్రమంగా దిగజారిపోతున్నాయి. భూముల్లో

సారం తగ్గిపోతోంది. వివిధ జాతుల మధ్య సంఘర్షణలు తలెత్తుతున్నాయి. మనం ఆఫ్రికా ప్రజానీకం కంటే కొంత మేలు. అనేక పరిశోధనలు, పరిశీలన చేసిన మీదట ప్రపంచ బ్యాంక్ మానవ వనరులను అభివృద్ధి చేయనిదే (ప్రజలకి సరైన విద్య, వైద్య, ఆహార సౌకర్యాలు అందనిదే) ఎంత పెద్ద మొత్తంలో నిధులు కేటాయించినా దేశాల ఆర్థిక స్థితిగతులు మెరుగుపడవనే నిర్ధారణకు వచ్చింది. ప్రపంచ బ్యాంక్ ఆర్థిక ప్రగతి సూచి మాదిరిగానే మానవాభివృద్ధి సూచీని కూడా రూపొందించింది. ఈ సూచీ ప్రకారం 155 దేశాల్లో మన దేశపు స్థానం 134. 50 సంవత్సరాల సోషలిస్టు విధానాల అమలు, ఎనిమిది పంచవర్ష ప్రణాళికల అమలు తరువాత, 900 కోట్ల విదేశీ ఋణం తెచ్చుకున్న తరువాత, రాజీవ్ గాంధీ రోజ్ గార్ యోజన, ఇందిరాగాంధీ ఆవాస్ యోజన మొదలైన పథకాలన్నింటి అమలు తరువాత మన దేశపు మానవాభివృద్ధి సూచిక కేవలం నేపాల్, బర్మా, కాంగో, ఆఫ్ఘనిస్తాన్ వంటి దేశాల కంటే మెరుగుగా ఉన్నదనే విషయం చాలా విచారం కలిగిస్తుంది.

రాజకీయ పార్టీలు, నాయకులు ఎలాంటి హామీలు ఇస్తారు? ఏం చేస్తూ ఉంటారు? 50 సంవత్సరాలలో 38 సంవత్సరాలపాటు నెహ్రూ కుటుంబమే దేశాన్ని ఏలింది. మరొక ఐదు సంవత్సరాలు చనిపోయిన తమ నాయకుల పేరుతో సానుభూతి పొంది కాంగ్రెస్(ఐ) పరిపాలన సాగించగలిగింది. ఇక రాష్ట్రాల్లో ప్రాంతీయ పార్టీలు తమ ఆధిపత్యాన్ని నిరూపించుకున్నాయి. 1969లో ఇందిరాగాంధీ రంగప్రవేశం నాటి నుండి రాజకీయపార్టీలు 'పేదల, బలహీనవర్గాల, మైనారిటీల, మహిళల, వెనుకబడిన వర్గాల సంక్షేమానికి 'ఆరాట పడటం' ప్రారంభమైంది. బియ్యం, విద్యుత్, కిరోసిన్, గృహ సదుపాయం ఇలా అన్నింటిలో సబ్సిడీలు ప్రకటించడం సంక్షేమానికి మారుపేరు అయింది. ఈ పేరు చెప్పి మధ్య దళారులు ఇబ్బడిముబ్బడిగా డబ్బు సంపాదించుకున్నారు. పేదవారు మాత్రం చదువు సంధ్యలు లేక జీవనోపాధి కరువై అధిక సంతానంతో అష్టకష్టాలు పడుతున్నారు. పేదల సంక్షేమం నిజంగా కోరుకుంటే రాజకీయ నాయకులు ఇలాంటి వారికి కూడు, గుడ్ల అందించడంలో, విద్యని అందించడంలో ప్రత్యేక శ్రద్ధ చూపేవారే. అందుకు విరుద్ధంగా వీరు పేదరికాన్ని నిర్వచించి, పెంచి పోషించారు. నిరక్షరాస్యతని పెరగనిచ్చారు. విద్యా వ్యవస్థని నాశనం చేశారు. మైనారిటీలకు కూడా వీళ్ళు చేసిన సహాయం ఏమీ లేదు.

ముస్లిములలో విద్యావ్యాప్తికి గాని, ముస్లిం మహిళలకు విద్యని అందుబాటులోకి తేవడం గాని, బహుభార్యత్వం వల్ల కలిగే నష్టాల్ని తెలియజేయడం గాని వీళ్ళు ఎప్పుడూ చేయలేదు. ముస్లిములను ఓటుబ్యాంకులుగా మాత్రమే చూశారు. వీరి 'సంక్షేమ' కార్యక్రమాల వల్ల సహజమైన నైపుణ్యం, శక్తి సామర్థ్యాలు సైతం సన్నగిల్లి ప్రజలు నిర్వీర్యులుగా మారుతున్నారు. కేరళ రాష్ట్రం నూటికి సూరుశాతం అక్షరాస్యతని సాధించడం వల్లనే అక్కడ జనాభా పెరుగుదల చాలా తక్కువగా ఉండటమే కాక మానవాభివృద్ధి సూచీస్థాయి ఎక్కువగా ఉంది. డబ్బు అప్పు తెచ్చి దానితో రోడ్లు వెడల్పు చేయడం, మరుగుదొడ్లు నిర్మించడం వంటి పనులు చేయడం దురదృష్టకరం. ఈ పనులన్నీ చేయడానికి సంపదని సృష్టించడానికి మనుషులకు ఇక్కడ కొరత లేదు. తమని తాము అభివృద్ధి చేసుకోవాలనే తపన ఉన్నవారికే సహాయం అందించాలి. సంక్షేమ పథకం కూడ ఐదు సంవత్సరాలకు మించి ఉండకూడదు. అది ఒక అలవాటుగా, వృత్తిగా మారకూడదు.

చివరగా జీవనోపాధి అంటే ఏమిటో చూద్దాం. ఉద్యోగాలు సృష్టించడం కోసం నిధులు ఖర్చు చేయడం వృధా. అరణ్యాలను పెంచడం, ఎరువులను తయారుచేయడం, నేలకోతని నివారించే కార్యక్రమాలు చేపట్టడం వంటివి జీవనోపాధికి మార్గాలు. ఇవి నిరక్షరాస్యులు సైతం చేయవచ్చును. సంక్షేమ పథకాల ద్వారా లాభం పొందుతున్న వారి చేత ఈ పనులు చేయించవచ్చును. అక్షరాస్యత, విద్య, పరిమిత సంతానం అనేవి ప్రగతికి సోపానాలు. మానవ ప్రగతికి దోహదం చేయని ఏ ఖర్చు అయినా అది వ్యర్థమే.

మనిషి అందముకన్న, మంచి మనసది మిన్న
 సంపదలకన్న, చలనములేని విద్య మిన్న
 ఈర్ష్యపడు బంధువునికన్న, హితుడెంతో మిన్నరా
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

ఇదీ నెహ్రూ పరంపర

జూన్ 16 - 22, 1997

జూన్ 23 - 29, 1997

33 సంవత్సరాల క్రితం 1964 మే 27న దేశ ప్రజానీకపు గౌరవాదరాలను పొందిన జవహర్‌లాల్ నెహ్రూ మరణించారు. అనేక మంది మేధావులు, ప్రొఫెసర్లు ఆయన సాధించిన ఘన కార్యాలను గురించి పెద్దపెద్ద వ్యాసాలు వ్రాశారు. నెహ్రూ తన ప్రత్యేక ఆలోచనా ధోరణి, కార్యశైలి ద్వారా ఒక పరంపరను సృష్టించారని, అదే పరంపరను కొనసాగించినట్లైతే జాన్ ఆఫ్ ఆర్మ్ మాదిరిగా ఒక నూతన శకం సృష్టించబడదని, కాని ఆ విధానాలకు స్వస్తి చెప్పారని 'వామపక్ష, ప్రజాస్వామ్య, పురోగమన, సెక్యులర్' వాదులంతా ప్రచారం చేస్తూ ఉంటారు. కనుక ఇలాంటి మహోన్నత వ్యక్తి చేసిన కొన్ని ఘనకార్యాలను ఒకసారి చూద్దాం.

స్వాతంత్ర్యం వచ్చే ముందు నుంచి మరణించే వరకు 17 సంవత్సరాల పాటు శ్రీ నెహ్రూ దేశ ప్రధానిగా పదవీ బాధ్యతలు నిర్వహించారు. తనతో సమానమైన లేక అధికమైన ప్రజాదరణ పొందిన మహాత్మాగాంధీ, సర్దార్ వల్లభాయ్ పటేల్, బాబూ రాజేంద్రప్రసాద్ మొదలైన వారి మరణాలు ఆయన చూశారు. ఆయన కుమార్తె శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ 16 సంవత్సరాల పాటు, మనవడు రాజీవ్‌గాంధీ ఐదు సంవత్సరాల పాటు దేశాన్ని పాలించారు. అంటే 50 సంవత్సరాల కాలంలో 38 సంవత్సరాలు నెహ్రూ కుటుంబం పరిపాలన సాగించింది. నెహ్రూ గొప్ప పండితుడు, మేధావి. ఆయన రచనలు ఇప్పటికీ అమూల్యమైనవిగా భావిస్తూ ఉంటారు. ఆయన విదేశాలలో విద్యాభ్యాసం చేశారు. కాని ఇందిర, రాజీవ్‌లు మెట్రిక్యులేషన్ మాత్రమే చదువుకున్నారు అంటారు. ఐనా వారికి అసమానమైన తెలివితేటలు ఉండటమే కాక నెహ్రూ నుండి పరిపాలన వారసత్వంగా వచ్చింది. దురదృష్టవశాత్తు గత ఆరు సంవత్సరాల నుండి నెహ్రూ విధానాలకు, విలువలకు, సోషలిజానికి కాంగ్రెస్ (ఐ) నాయకులు తిలోదకాలు ఇస్తున్నారు! అయినా పూర్తిగా ఆశ వదులుకోనవసరం లేదు. నెహ్రూ రక్తం ప్రవహించకపోయినా 20 సంవత్సరాల నుండి నెహ్రూ కుటుంబంలో భాగస్వామి అయిన సోనియాజీ పతనమవుతున్న భారత్‌ని ఉద్ధరించాలని, దిక్కులేని కాంగ్రెస్ (ఐ)కి పెద్ద దిక్కు కావాలని, నెహ్రూ

పరంపరని నిలబెట్టి నెహ్రూ రాజ్యాన్ని (మతతత్వ రామరాజ్యం కాదు సుమా!) నెలకొల్పాలని, అనేకమంది భక్తులు, నమ్మకస్తుల ప్రార్థనలు, విన్నపాలు మన్నించి కాంగ్రెస్ (ఐ) ప్రాథమిక సభ్యత్వం స్వీకరించారు. ఈ సంధర్భంలో ఇలాంటి గొప్ప పరంపరని గుర్తు చేసుకోవడం తప్పు కాదు.

ఆధునిక నవభారత నిర్మాత నెహ్రూ అని అందరూ అంటూ ఉంటారు. కాని నిజానికి సర్దార్ వల్లభాయ్ పటేల్ సామదానభేద దండోపాయలను ఉపయోగించి 562 భారత సంస్థానాలను కలిపి భారత రాజ్యాన్ని రూపొందించారు. ఎంతో సైనికబలం ఉన్న బ్రిటీష్ వాళ్ళు కూడా ఈ పని సాధించలేకపోయారు. బ్రిటీష్ వారే కాదు ముస్లిములకి, వామపక్ష మేధావులకి అత్యంత ప్రీతిపాత్రుడైన మొగలు చక్రవర్తి ఔరంగజేబు కూడా సర్దార్ పటేల్ సాధించిన కార్యాన్ని సాధించలేకపోయాడు. నెహ్రూ ఒక్క సంస్థానపు విలీనీకరణను తన చేతిలోకి తీసుకున్నారు. తన అంతర్జాతీయ కీర్తి ప్రతిష్టలు, సెక్యులర్ విధానాలతో జమ్మూ-కాశ్మీర్ విలీనాన్ని సులభంగా సాధించవచ్చుని ఆయన భావించారు. కాని గత 50 సంవత్సరాలుగా నెహ్రూ గారు సృష్టించి పెట్టిన జమ్మూ-కాశ్మీర్ సమస్యను పరిష్కరించడానికి తీసుకున్న చర్యల్ని ఏ నెహ్రూ భక్తుడైనా వివరించ గలరా? హైదరాబాద్‌కు గాని, ట్రావెన్‌కోర్‌కి గాని సర్దార్ పటేల్ అనుమతించని ప్రజాభిప్రాయ సేకరణ (ప్లెబిసైట్) ని నెహ్రూ జమ్మూ కాశ్మీర్‌లో జరిపిస్తానని ఒప్పుకున్నారు. కాశ్మీర్‌ను భారత్ నుండి వేరుపరచే 370వ అధికరణాన్ని రాజ్యాంగంలో చేర్చడానికి ప్రత్యేక శ్రద్ధ తీసుకున్నది కూడా నెహ్రూయే. ఈ సమస్యను పరిష్కరించడానికి ఇప్పటికే కోట్లాది రూపాయలు ఖర్చు అయ్యాయి. వందలాది సైనికులు ప్రాణాలు బలిపెట్టారు. సెక్యులర్ ముస్లిం కాశ్మీర్ లోయ నుండి అనేక వేలమంది కాశ్మీర్ పండితులు తరిమివేయబడ్డారు. ఇప్పుడు తాజాగా లోయ నుండి 'పారిపోయి' వచ్చిన ముస్లిములు జమ్మూ ప్రాంతాన్ని కూడా ఆక్రమించుకుంటున్నారు. 'కాశ్మీర్ సమస్య'ని భారత్ చేజేతులా సృష్టించుకుంది. ఈ సమస్య భారత్ విదేశాంగ విధానాలను ప్రభావితం చేయడమే కాక ఇంకా అనేక రకాల సమస్యలకు కారణమవుతోంది' అని ఎస్.ఎస్.గిల్ తన 'ది డైనాస్టీ' అనే పుస్తకంలో వ్రాశారు.

కాశ్మీర్ విషయమై అరబ్ దేశాల మద్దతు పొందేందుకు ఇజ్రాయిల్‌పై అరబ్ దేశాలు సాగిస్తున్న దాడిని సమర్థించాలన్నది నెహ్రూ విదేశాంగ విధానం.

కాని ఐక్యరాజ్యసమితిలోను, అలీన దేశాల సంస్థలోనూ ముస్లిం దేశాలను ఎంత సమర్థించినా 40 ముస్లిం దేశాల్లో ఏ ఒక్కటి ఇప్పటివరకూ కాశ్మీర్‌లో భారత్‌కు సమర్థన తెలుపలేదు. అందుకు విరుద్ధంగా ముస్లిములు అధికంగా ఉన్న కాశ్మీర్‌ను పాకిస్తాన్‌కు ఇచ్చి వేయాలనే సలహాలు మాత్రం ముస్లిం దేశాల నుండి అందుకుంటూనే ఉన్నాయి.

నెహ్రూ పరంపర మరొక గొప్ప ఫలం భారత్ - చైనా సరిహద్దు సమస్య. మన సైనిక శక్తిని, చారిత్రక అంశాలను ఏ మాత్రం దృష్టిలో పెట్టుకోకుండా నెహ్రూ అనేక నిర్ణయాలు తీసుకున్నారు. మౌలానా అబ్దుల్ కలామ్ ఆజాద్ నుండి కాంగ్రెస్ అధ్యక్ష బాధ్యతలు తీసుకున్న వెంటనే కాబినెట్ మిషన్‌పై నెహ్రూ చేసిన వ్యాఖ్యలు మహ్మద్ ఆలీ జిన్నా దేశ విభజనపై ఖచ్చితమైన నిర్ణయం తీసుకోవడానికి, 1946 ఆగస్టు 15 'ప్రత్యక్ష చర్య' పేరిట కలకత్తాలో వందలాది మంది హత్యలకి కారణమయ్యాయి. అలాగే నవంబర్, 1950లో చైనా, భారత్‌ల మధ్య సరిహద్దు విషయమై చర్చలు కొనసాగుతున్న సమయంలో నెహ్రూ పార్లమెంటులో ప్రసంగిస్తూ మెక్‌మోహన్ రేఖనే భారత్ సరిహద్దు రేఖగా గుర్తిస్తున్నదని, ఆ సరిహద్దును దాటడానికి ఎవరు ప్రయత్నించినా తగిన రీతిలో సమాధానం చెప్పడం జరుగుతుందని ప్రకటించారు. "ఎలాంటి గుర్తింపు పొందని సరిహద్దు రేఖ గురించి, చైనా కూడా పట్టించుకోని సరిహద్దు గురించి ఇంత ఖండితంగా, ఏకపక్షంగా మాట్లాడటం దౌత్యపరంగా అవాంఛనీయమైన చర్య" అని ఎస్.ఎస్.గిల్ వ్రాశారు. ఇలా ప్రకటించడమే కాదు. 1960 ఫిబ్రవరిలో చో ఎన్ లీ ని సంభాషణలకై ఢిల్లీకి ఆహ్వానించారు కూడా. అప్పటి పరిస్థితుల్లో భారత సైన్యం చైనా నుండి ఎలాంటి ఆక్రమణ జరిగినా కొద్ది కాలానికి మించి తట్టుకుని నిలకడలేదని సైనికాధికారులు తేల్చి చెప్పారు కూడా. అక్టోబరు 1962లో కూడా ఆయన తన విదేశీ పర్యటనలను యధావిధిగా కొనసాగిస్తూనే ఉన్నారు. 12 అక్టోబరున కొలంబోకు బయలుదేరుతూ మద్రాసు విమానాశ్రయంలో 'దేశాన్ని విముక్తం చేయవలసింది'గా భారత సైన్యానికి పిలుపునిచ్చారు కూడా. ఈ ప్రకటనలన్నీ చైనాకు ఆందోళన కలిగించాయి. కాని అప్పటికే అనేక సంవత్సరాల ముందు నుండి లఢాక్‌లో తన సైనిక స్థావరాలను పటిష్టం చేసుకోవడం ద్వారా చైనా సిద్ధంగానే ఉంది. అందుకనే

ముందు హెచ్చరిక ఏమీ లేకుండా అక్టోబరు 20న చైనా పూర్తిస్థాయిలో భారత్‌పై దాడి చేసింది. చైనా వల్లిస్తున్న శాంతి పాఠాలను విని మోసపోవద్దని జనరల్ కరియప్ప, సర్దార్ పటేల్ ఎప్పటి నుండో నెహ్రూని హెచ్చరిస్తూ వచ్చారు. కాని స్టాలిన్, మావోల కమ్యూనిజం, సోషలిజంపై అపారమైన నమ్మకం కలిగిన నెహ్రూ సోషలిస్టు దేశాలు ఇతర దేశాలపై దాడి చేస్తాయని ఊహించలేదు. యుద్ధంలో ఘోర పరాజయం పాలైన తరువాత, చైనా ఏకపక్షంగా కాల్పుల విరమణను ప్రకటించి సరిహద్దుల అవతలికి వెళ్ళి పోయిన తరువాత జరిగిన అవమానాన్ని కప్పిపుచ్చుకునేందుకు పెద్ద పెద్ద ఉపన్యాసాలు ఇచ్చారు. చైనా దాడిని 'మోసం, నమ్మక ద్రోహం' అని అభివర్ణించారు నెహ్రూ. నెహ్రూ ప్రతిస్పందన ఎంత పేలవంగా ఉన్నదో చెప్పతూ ఎస్.ఎస్.గిల్ "స్వతంత్ర్య భారత్ ఎదుర్కొన్న అత్యంత తీవ్రమైన ప్రమాదం గురించి అంత తేలికగా ప్రతిస్పందించడం విచిత్రం!" అని వ్రాశారు. నెహ్రూ ప్రతిస్పందన ఎలా ఉన్నదంటే అవతలి వాడు శత్రువని ఖచ్చితంగా తెలిసిన మీదట అతడు ఒక స్నేహితుడిలా ఎందుకు వ్యవహరించలేదు అని వాపోయినట్లు ఉంది. సోషలిస్టు దేశాలు ఇతరులపై దాడి చేయవు అని కృష్ణమీనన్ మాటల్ని నెహ్రూ పూర్తిగా నమ్మారు. అందుకనే సరైన ఆయుధాలు సైతం అందివ్వకుండా సైనికులను సరిహద్దుల్లో కాపలాకు నియమించడాన్ని, చైనా సైనిక దాడుల్ని ఎదుర్కొనడానికి వ్యతిరేకించిన సైనికాధికారుల్ని నెహ్రూ, కృష్ణమీనన్ అవమానించడం, తొలగించడం చేశారు. చైనా పరాభవం పట్ల తన ఆలోచనలని, ప్రతిస్పందనని మొత్తం దేశం అంతా వ్యాపింపజేయాలని నెహ్రూ శత విధాలుగా ప్రయత్నించారు. "కొన్ని సంవత్సరాలుగా మనం మన కృత్రిమ ప్రపంచానికే పరిమితమై పోయాము" అని ఆయన చెప్పడం ప్రారంభించారు. విదేశాంగ వ్యవహారాలలో ఎంతో నైపుణ్యం, ముందు ఆలోచనా నెహ్రూకి ఉన్నాయని నమ్మిన ప్రజానీకానికి ఇది ఒక దిగ్భ్రాంతిని కలిగించే విషయం. తన ఆలోచనలోని, పరిజ్ఞానంలోని లోపాలను నెహ్రూ సామాన్య ప్రజానీకానికి సైతం అంటగట్టే ప్రయత్నం చేశారు.

నెహ్రూ వ్యక్తిగత జీవితానికి సంబంధించిన కొన్ని సంఘటనలను ప్రస్తావించడం మర్యాదకాదని అనిపించినా నెహ్రూలో ఎలాంటి లోపాలు లేవని,

ఆయన సర్వలక్షణ శోభితుడని ప్రచారం చేసే నెహ్రూ భక్తులకి కొన్ని నిజాలు తెలియజేయవలసిన అవసరం ఎంతైనా ఉంది. నెహ్రూ అనేకమంది మహిళలతో కొనసాగించిన సంబంధ భాండవ్యాల గురించి శ్రీ గిల్ తన పుస్తకంలో నిర్మోహమాటంగా చర్చించారు. ఎడ్వినా మౌంట్ బాటన్ తో ఆయన సంబంధాలు అందరికీ బాగా తెలిసినవే. అలాగే ఒక ఫ్రెంచి రచయిత కూడా ఈ విషయంలో అనేక నిజాలను బయటపెట్టాడు కూడా. నెహ్రూ పరంపర పట్ల అచంచలమైన భక్తి కలిగిన పుపుల్ జయ్ కర్ “జవహర్ లాల్ నెహ్రూకి పద్మజా నాయుడికి మధ్య సంబంధం ఏమిటని విజయలక్ష్మి పండిట్ ని అడిగాను” అని తెలిపి అందుకు ఆమె చెప్పిన సమాధానం “నీకు తెలియనిదేముంది పుపుల్? వాళ్ళిద్దరూ చాలా సంవత్సరాలు కలిసి జీవించారు అని తెలియజేసిందని చెప్పింది. మరి వాళ్ళిద్దరు ఎందుకు వివాహం చేసుకోలేదని పుపుల్ మళ్ళీ అడిగినప్పుడు ‘అప్పటికే ఇండు (ఇందిరాగాంధీ) మనసు గాయపడిందని నెహ్రూకి అనిపించింది. ఇండుని మరింత బాధపెట్టడం ఇష్టం లేక ఆ పని చేయలేదు’ అని విజయలక్ష్మి పండిట్ సమాధానం ఇచ్చారు. నెహ్రూ ఆంతరంగిక కార్యదర్శిగా పనిచేసిన ఎమ్.ఓ.మథాయ్ కి మరికొన్ని రహస్యాలు తెలుసు. “జవహర్ ఒక స్త్రీకి కట్టుబడిన వ్యక్తి కాదు” అని పద్మజ తనతో అన్నారని మథాయ్ తెలిపారు. శారదా మాత అనే ఆమెతో నెహ్రూ సంబంధాలను తెలుపుతూ ఆమె వల్ల ఒక కుమారుడు కూడా కలిగాడని బయటపెట్టాడు.

నెహ్రూ శాంతి, సహజీవనం, పంచశీల, నిరాయుధీకరణ వంటి సూత్రాలను వల్లించడం ద్వారా అంతర్జాతీయ స్థాయిలో గొప్ప పేరు ప్రఖ్యాతులు ఆర్జించుకున్నారని మనం అనుకుంటూ ఉంటాం. కాని అనేకమంది ప్రముఖులు నెహ్రూకి ఏ మాత్రం గౌరవం ఇవ్వలేదన్నది నిజం. జర్మనీ ఛాన్సలర్ అడనెర్ నెహ్రూ ధోరణికి విసుగుచెందాడు. అంతర్జాతీయ సమస్యల గురించి తన అమూల్యమైన అభిప్రాయాలను స్వేచ్ఛగా వెలిబుచ్చిన నెహ్రూ దేశ సరిహద్దు సమస్య వంటి విషయాల్లో తడబడటం అడనెర్ కి అర్థం కాలేదు. నోబుల్ బహుమాన గ్రహీత పి.ఎమ్.ఎస్.బ్లాకెట్ ని నెహ్రూ దేశ రక్షణకు సంబంధించిన అంశాలపై సలహాలు అడిగేవారు. నెహ్రూ తనతో వ్యవహరించిన తీరును గురించి చెపుతూ బ్లాకెట్ “ఆయన ఏ సమస్య గురించైనా అవసరానికి మించి

అలోచిస్తారు. ఆయన నాతో కేవలం కబుర్లు చెప్పేవారు. నేను రక్షణ విషయాలలో సలహాదారుడినని తెలిసినా ఆయన కేవలం నాతో కబుర్లు చెప్పడానికే ఇష్టపడేవారు. ఇలా కబుర్లు చెప్పే ధోరణి నాకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించేది” అని అన్నారు. మరికొందరు ప్రముఖులు నెహ్రూ తన మాటలు తానే విని ఆనందించేవాడు అని పేర్కొన్నారు. ప్రఖ్యాత పత్రికా రచయిత మాల్యం మగ్గరిడ్జ్ నెహ్రూ ‘బయటకు తెలియని ఒక సామాన్యమైన వ్యక్తి’ అని అన్నాడు. లేబర్ పార్టీ నాయకుడు హగ్ గేయిట్ స్కెల్ “ఆయన చాలా పొగరుబోతు వ్యక్తి. అందుకనే ఆయన పెద్ద పెద్ద ఉపన్యాసాలు ఇస్తాడని నా అనుమానం. అందరూ తన మాటలు వినాలని అనుకుంటారని ఆయన ప్రగాఢ విశ్వాసం” అని అన్నాడు. బాండంగ్ సమావేశంలో సర్ జాన్ కొట్లేవాలా కమ్యూనిస్టు దేశాల నిరంకుశ వైఖరిని విమర్శించినప్పుడు నెహ్రూకి ఎంతో కోపం వచ్చింది. ఆయన సరాసరి జాన్ కొట్లేవాలా దగ్గరికి వెళ్ళి ‘మీరు మీ ఉపన్యాసాన్ని నాకు ముందు ఎందుకు చూపించలేదు’ అని అడిగారట. అందుకు సర్ జాన్ “నేనెందుకు చూపాలి. మీరు మీ ఉపన్యాసాల్ని ముందుగా నాకు చూపుతున్నారా?” అని ఎదురు ప్రశ్నించాడు. అమెరికా స్టేట్ సెక్రటరీ డీన్ ఎచెన్ సన్ నెహ్రూ “నేను ఇప్పటిదాకా ఎదుర్కొన్న అత్యంత కఠినమైన, క్లిష్టమైన వ్యక్తుల్లో ఒకరు” అన్నాడు. అమెరికా అధ్యక్షుడు కెనడీ నెహ్రూతో జరిగిన సమావేశాన్ని “ఇప్పటిదాకా నేను చేసిన పర్యటనల్లో అత్యంత అధ్వాన్నమైన పర్యటన ఇది” అని అభివర్ణించారు. ఈ విదేశస్థులు నెహ్రూ అనుసరించిన సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక ధోరణి మూలంగా ఆయనపై అలాంటి దురభిప్రాయాలను వ్యక్తం చేశారని మనం అనుకోవచ్చును. కానీ నెహ్రూకి ఎంతో సన్నిహితుడు, కలిసి పనిచేసిన మౌలానా అబుల్ కలామ్ ఆజాద్ “తన కంటే ఎవరికీ ఎక్కువ పేరు ప్రతిష్టలు రావడం నెహ్రూ సహించలేదు” అని అన్నారు. నెహ్రూ కేబినెట్ లో మంత్రిగా ఉన్న, నెహ్రూ పట్ల అపారమైన భక్తి శ్రద్ధలు ఉన్న రాజ్ కుమారి అమృత్ కౌర్ “స్నేహితులే లేని స్నేహితుడు” అని పేర్కొంది. ఈ అభిప్రాయాలు సర్వజనీనమైనవి కావు. కొందరి వ్యక్తిగత అభిప్రాయాలు మాత్రమే. నెహ్రూ అసామాన్యమైన మేధావి అని కొందరు ప్రముఖులు భావించి ఉండవచ్చును. ఐతే ఆయన మేధస్సు, ప్రతిష్ట అచంచలమైనవి మాత్రం కావు. నెహ్రూ తరచు తన పదవికి రాజీనామా ఇస్తూ ఉండేవారు. ఐనా ఏదో ఒక సాకు చూపి ఎంత వీలైతే అంత త్వరగా ఆ రాజీనామా వెనక్కి తీసుకునేవారు కూడా.

1928లో కాంగ్రెస్ ప్రధాన కార్యదర్శి పదవికి రాజీనామా చేసి ఆ తరువాత ఒక్కసారి ఎవరైనా అభ్యర్థిస్తే ఆ సాకుతో రాజీనామా వెనక్కి తీసుకున్నారు. ఒకసారి ప్రధాని పదవికి కూడా రాజీనామా చేసి ఇలాగే వెనక్కి తీసుకున్నారు. ఈ విషయాన్ని నెహ్రూ స్వయంగా ప్రస్తావిస్తూ “రాజీనామా వెనక్కి తీసుకోవలసిందిగా నన్ను ఒప్పించడం చాలా తేలిక. ఇది అనేకసార్లు జరిగింది” అని వ్రాశారు. అధికారం, పేరుప్రతిష్టలు అంటే ఆయనకి తీవ్రమైన వాంఛ ఉండేది. అప్పుడప్పుడు తన పేరుప్రతిష్టల్ని అంచనా వేసుకునేందుకు ఆయన రాజీనామా చేస్తున్నట్లు చెప్పేవారు.

అవినీతి, నేరప్రవృత్తి పెరిగిపోయిన ఈ రోజుల్లో చాలామంది నెహ్రూ కాలంలో ఇలాంటివి ఏవీ ఉండేవి కావని అనుకోవచ్చును. కాని అది నిజం కాదు. నకిలీ కంపెనీలకు జీవుల కాంట్రాక్టులు మంజూరు చేసి ప్రభుత్వానికి కోట్లాది రూపాయలు నష్టం చేసిన తన సోషలిస్ట్ స్నేహితుడు వి.కె.కృష్ణమీనన్ని కాపాడిన ఘనత నెహ్రూగారిదే. పబ్లిక్ ఎకౌంట్స్ కమిటీ ఈ కుంభకోణాన్ని విచారించేందుకై న్యాయ మూర్తులతో కూడిన ఒక సంఘాన్ని ఏర్పాటు చేయాలని ఆదేశించినా, నెహ్రూ ఆ ఆదేశాలను పట్టించుకోలేదు. పైగా మీనన్ కు రక్షణమంత్రిగా పదవీబాధ్యతలు కట్టబెట్టారు! హరిదాస్ మంధరకి చెందిన ఎందుకూ పనికిరాని కొన్ని కంపెనీల షేర్లను ప్రభుత్వ సంస్థ అయిన జీవిత భీమా సంస్థ కొనుక్కోవాలని ఆదేశాలు జారీ చేసిన తన ఆర్థిక మంత్రి వి.టి.కృష్ణమాచారిని కూడా నెహ్రూ ఇలాగే కాపాడారు. ఈ కుంభకోణంలో కృష్ణమాచారిదే పూర్తి బాధ్యత అని బొంబాయి ప్రధాన న్యాయమూర్తి ఎమ్.సి.చాగ్లా స్పష్టం చేశారు కూడా. కృష్ణమాచారి రాజీనామా చేసినా నెహ్రూ కొంతకాలం తరువాత ఆయన్ని తిరిగి కేబినెట్ లోకి తీసుకుని తన ‘పెద్ద మనసు’ను చాటుకున్నారు. పంజాబ్, జమ్మూ కాశ్మీర్ లకు ముఖ్యమంత్రులుగా ఉన్న ప్రతాప్ సింగ్ కైరన్, బక్షి గులామ్ మహ్మద్ ల అవినీతి కార్యకలాపాలను కూడా నెహ్రూ కప్పిపుచ్చడానికి ప్రయత్నించారు. అవినీతిపరుల్ని కాపాడటానికి ప్రయత్నిస్తూ నెహ్రూ వంశస్థులు స్వయంగా వారే అవినీతి ఊబిలో కూరుకుపోయారు. రాజీవ్ గాంధీ బోఫోర్స్ కుంభకోణాన్ని బయటపడకుండా చూసేందుకు చేసిన ప్రయత్నాలు ఇప్పుడిప్పుడే బయట పడుతున్నాయి.

చివరగా, నెహ్రూ అనుసరించిన సోషలిస్టు విధానాలు, పూర్తిగా విఫలమయ్యాయని చెప్పడం అవసరం లేదు. 38 సంవత్సరాల వంశపారంపర్య పాలన తరువాత దేశంలో అక్షరాస్యుల సంఖ్య 52 శాతానికి మించి లేదు. ప్రభుత్వరంగసంస్థల్ని స్వప్రయోజనాలకై రాజకీయ నాయకులు ఎలా ఉపయోగించుకున్నారో ఇప్పుడిప్పుడే కోర్టుల్లో బయటపడుతున్నది. నెహ్రూ తన ప్రధాని పదవిని కాపాడుకునేందుకు సోషలిస్టు తరహా భూసంస్కరణలకు నీళ్ళు వదిలేశారు. సంస్కరణల కోసమై ఉద్దేశించిన బిల్లు పార్లమెంటులో ప్రవేశ పెట్టినప్పుడు కాంగ్రెస్ సభ్యులంతా లేచి బయటకు వెళ్ళిపోయారు. దానితో తగిన మెజారిటీ లేక బిల్లు వీగిపోయింది. ప్రధాని పదవి చాలా ప్రీతిపాత్రమైనది కనుక దానిని వదులుకోవడం ఇష్టంలేక నెహ్రూ బిల్లుని తిరిగి పార్లమెంటులో ప్రవేశపెట్టలేదు. దేశానికి ఎంతో మేలు చేసిన సర్దార్ పటేల్ ను గుర్తు చేసుకోవడానికి బదులు కాశ్మీర్ సమస్య, చైనా సమస్య, పంజాబ్ సమస్య, ఎల్.టి.టి.ఇ. సమస్యల్ని సృష్టించిన నెహ్రూ వంశస్థుల గుణగణాలను విపరీతంగా ప్రచారం చేస్తూ తమ స్వప్రయోజనాలకై ఆ వంశంలోని ఎవరినో ఒకరిని నాయకులుగా నిలబెడదామనుకునే రాజకీయవేత్తలు పెరిగిపోయారు. నెహ్రూ పట్ల అవిధేయతతో, అగౌరవ భావంతో ఈ వ్యాసం వ్రాయడం లేదు. కాని నెహ్రూ వంశం పట్ల అచంచలమైన, తిరుగులేని విశ్వాసం, భక్తి శ్రద్ధలు చూపవలసినంత అవసరం లేదని, అది మనకి ఎలాంటి మేలు చేయదనేది స్పష్టమైన విషయం.

సంపదున్న నాడు, చనుదెంతురెల్లరు
 తేనె కొరకు చీమలేగినట్లు
 నిర్ధనుండవైన, నిన్ను జేరనివ్వరు
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

అంతర్గత ప్రజాస్వామ్యం

జూన్ 30 - జులై 6, 1997

సెక్యూలరిజం, సోషలిజం, ప్రజాస్వామ్యం అని గొప్ప గొప్ప నినాదాలు చేసే పార్టీలకు మన దేశంలో కొదవ ఏమీ లేదు. ఐతే చాలా మటుకు పార్టీలకు ఇవన్నీ నిజంగానే నినాదాలు మాత్రమే. అధికారం చేజిక్కించుకోవడానికి ఈ నినాదాలను వాడుకుంటున్నాయి. ఉదాహరణకి ఎంఐఎం, ముస్లింలీగ్‌ని తీసుకుందాం. ఇస్లాం మత సూత్రాలకి పూర్తి విరుద్ధమైన సెక్యూలరిజాన్ని ఈ పార్టీలు అనుసరించగలవా? అలాగే కమ్యూనిస్టు పార్టీ కూడా ఏనాడూ పార్టీలో కాని, పరిపాలనలో కాని ప్రజాస్వామ్య విలువలకు తావీయలేదు. ఇంతకంటే ఆశ్చర్యకరమైన విషయం ఏమిటంటే ప్రజాస్వామ్య విలువల గురించి గగ్గోలు పెట్టే కాంగ్రెస్ (ఐ) గాని, జనతాదళ్ గాని పార్టీ అధ్యక్ష పదవికి , ఇతర ప్రదేశ్ అధ్యక్ష పదవులకి ఏనాడూ ఎన్నికలు నిర్వహించకపోవడం. ఒకప్పుడు కాంగ్రెస్ పార్టీలో ప్రతి సంవత్సరం అధ్యక్ష పదవికి ఎన్నికలు నిర్వహించబడుతూ ఉండేవి. కాని సర్కార్ పబ్లిక్ మరణం తరువాత, నెహ్రూ పార్టీని స్వంత ఆస్తిలా మార్చుకున్న తరువాత కాంగ్రెస్ ఇందిరాగాంధీ పార్టీగా మారిపోయింది. పార్టీలోని కీలక బాధ్యతలన్నింటకీ అధ్యక్షురాలే 'సరైన' వారిని నియమించే పద్ధతి ప్రారంభమైంది. అలాంటి కాంగ్రెస్ నుండి పుట్టిన జనతాదళ్ (జగదాదళ్ అనవచ్చునేమో!) ఇదే ఆచారాలను పాటిస్తోంది. కాని పాపం ఎన్నికల కమీషన్ అన్ని పార్టీలు సంస్థాగత ఎన్నికలు పూర్తి చేయాలని ఆదేశాలు జారీచేసింది. అలా జరిపించకపోతే పార్టీల గుర్తింపు రద్దు చేయవలసి వస్తుందని హెచ్చరించింది. ఎన్నికల కమీషన్ తాను జారీ చేసిన ఆదేశాలను ఖచ్చితంగా అమలు చేయడానికి ప్రయత్నించడంతో కాంగ్రెస్ (ఐ), జనతాదళ్ పరిస్థితి ఇరకాటంలో పడింది. ఇరు పార్టీలకు చెందిన అనేక మంది నాయకులు తామే పార్టీ అధ్యక్షులమని ప్రకటించుకోవడం ప్రారంభమైంది. సీతారాం కేసరి, లాలూ ప్రసాద్ యాదవ్ల ప్రహసనం భారత ప్రజానీకానికి వినోదాన్ని చేకూర్చింది. ప్రత్యర్థులు ఒకరిని ఒకరు అవినీతికి, మోసానికి పాల్పడ్డారని ఆరోపించుకోవడం సర్వసాధారణ విషయం అయిపోయింది. జనతాదళ్ వ్యవహారం కోర్టుల దాకా ప్రాకింది. ఢిల్లీ హైకోర్టు జనతాదళ్ కార్యవర్గం నిర్ధారిత కాలపరిమితికి మించి అధికారంలో ఉన్నందున వారి ఆదేశాలు, ఆజ్ఞలు చెల్ల

నేరవని తీర్పు చెప్పింది! కాంగ్రెస్ పార్టీ సభ్యత్వం అసలు దేశంలోని ఓటర్ల సంఖ్యనే మించిపోయిందని అంటే పార్టీలో నకిలీ సభ్యుల సంఖ్య బాగా ఉందని చాలామందికి తెలియనే తెలియదు. ఇక ఎన్నికల్లో ఈ పార్టీలు బూత్ల ఆక్రమణ, దొంగ ఓట్లు వేయడంలో చూపే నైపుణ్యం పార్టీ అంతర్గత ఎన్నికలలో కూడా చూపడానికి వీలు కలగలేదు. కాని ఇప్పుడు ఎన్నికల కమీషన్ ఆదేశాల మూలంగా పార్టీ అంతర్గత ఎన్నికల్లో కూడా తమ 'నైపుణ్యాన్ని' ప్రదర్శించే అవకాశం వీరికి కలిగింది. కనుక ఏ పార్టీలైతే ఇంత అప్రజాస్వామికంగా అవినీతిమయంగా ఉంటాయో అవి ప్రజాస్వామ్య విలువల్ని కాపాడలేవని స్పష్టమౌతోంది. ఉన్నత పదవుల కోసం ప్రాకులాడే ఈ పార్టీ నాయకుల అసలు రంగు బయట పడిపోయింది. ఒక అభ్యర్థిపై తన వ్యక్తిగత వైద్యుడి హత్యకేసులో నిందితుడనే నింద ఉంటే, మరొక అభ్యర్థికి గుండాలను, సమాజ వ్యతిరేక శక్తులను పెంచి పోషిస్తున్నాడనే 'కీర్తి' ఉంది. జనతాదళ్ అధ్యక్ష పదవికి పోటీ పడే ఒకాయన లెక్కలేనన్ని కుంభకోణాల్లో కూరుకుపోయి ఉన్నాడు. తనని జైలులో పెట్టినా సరే ముఖ్యమంత్రి పదవిని వదిలేది లేదని ఆయన తెగేసి చెపుతున్నాడు. ప్రజాస్వామ్య విలువల పతనానికి ఇంతకంటే మించిన ఉదాహరణ దొరుకుతుందా? ఇలాంటి అప్రజాస్వామ్యవాదులు బిజెపిని నమ్మకూడదని, కమ్యూనిస్టులను, ముస్లింలీగ్‌ను అసలు సిసలైన సెక్యూలరిస్టులుగా, ప్రజాస్వామ్య పరిరక్షకులుగా గుర్తించాలని ప్రచారం చేస్తుంటారు. ఎంత విచిత్రం!

ధర్మంబు తప్పక సంచరించెదవేని,
అర్థ కామములు నీ వెంటనంటు
మోక్షంబు సిద్ధించు, జన్మంబు తరియించు
మంచి మాట వినర మానవుండ!

రాజకీయ రంగంలో కులతత్వం:

గత నెలరోజులుగా మన రాష్ట్రంలో పెడ్యూల్ కులానికి చెందిన మాల, మాదిగ వర్గాల మధ్య అనేకసార్లు ఘర్షణ తలెత్తింది. బ్రిటన్ లేబర్ సోషలిస్టు ప్రధానమంత్రి థామ్సే మెక్డొనాల్డ్ 1932లో ప్రత్యేక నియోజక వర్గాలను ప్రకటించినప్పుడు గాంధీజీ పూనాలోని ఆగాఖాన్ పాల్స్ లో నిరాహార దీక్ష చేసి ఆ నిర్ణయం పట్ల తన నిరసన తెలిపారు. ఎందుకంటే శోషణకు గురైన వర్గాలకు, (వీరినే స్వాతంత్ర్యం తరువాత పెడ్యూల్ కులాలు అంటున్నారు) ప్రత్యేక నియోజక వర్గాలు ఉండరాదని, అలా కేటాయించడం వల్ల సామాజిక అంతరాలు మరింత పెరుగుతాయని అప్పటి నాయకుల అభిప్రాయం. 1905లో బ్రిటీష్ పాలకులు ముస్లిములకు ప్రత్యేక నియోజక వర్గాలను కేటాయించడం వల్ల దేశంలో మతపరమైన విభేదాలు తలెత్తాయనే విషయాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకుని గాంధీజీ కులప్రాతిపదికపై ప్రత్యేక నియోజకవర్గాలను ఏర్పరచడాన్ని వ్యతిరేకించారు. అదృష్టవశాత్తు డాక్టర్ అంబేద్కర్ కూడా ప్రత్యేక నియోజకవర్గాలను వ్యతిరేకించారు. కేవలం కొన్ని స్థానాలను మాత్రం పెడ్యూల్ కులాలవారికి కేటాయిస్తే సరిపోతుందని ఆయన అభిప్రాయపడ్డారు. కాని స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన తరువాత దేశంలో మతపరమైన విభేదాలే కాకుండా కులవిభేదాలు పొడచూపాయి. ఈనాడు కులపరమైన విభేదాలను రెచ్చగొట్టి ఒక్కొక్క వర్గానికి ప్రత్యేక హక్కుల కోసం పారాటం సాగించాలని ఆ వర్గానికి నాయకులుగా చెలామణి కావడం రాజకీయ రంగంలో సర్వ సామాన్యమైన విషయం అయిపోయింది. ప్రజానీకంలో ఇటువంటి అంతరాలు పెంచడం కాక, వారిని సమైక్యంగా ఉంచాలనే సదుద్దేశ్యం కలిగిన గాంధీజీ వంటి నాయకులు నేడు ఎక్కడా కనబడటం లేదు. మండల్ పేరున హిందూ సమాజాన్ని ముక్కలు చేయాలని ప్రయత్నించడం హిందూ ముస్లిం విభాదాల కంటే ప్రమాదకరమైనది. హిందువులలో ఏ కులం ఎక్కడ ప్రారంభమవుతుందో, ఎక్కడ వరకు వ్యాపించి ఉందో చెప్పడం సాధ్యం కాదు. కులం పేరున పార్టీలు స్థాపించుకోవాలనుకుంటే మన దేశంలో 4,700 పార్టీలు పుట్టుకొస్తాయి. అధికారం కోసం నిరంతరం ఘర్షణ పడుతూ ఉంటాయి. మొదట రామమందిరం పేరున, ఇప్పుడు సురాజ్యం కోసం శ్రీ అద్వానీ జరుపుతున్న రథయాత్రలు సమైక్యత, సద్భావనలను పెంపొందించాయి. కనుక పరస్పర సహకార సుహృద్భావనలు పెంపొంది విధంగా దేశంలోని ఆలోచనాపరులు, మేధావులు వివిధ అంశాలపై ఆధారపడే ఇటువంటి కార్యక్రమాలు చేపట్టాలి.

దేశ భద్రతకి పెనుముప్పు ఐఎస్ఐ:

హైదరాబాద్ నగరంలోనే దాదాపు 10,000 మంది పాకిస్తానీయులు అక్రమంగా నివసిస్తున్నారని కేంద్ర హోంశాఖ కార్యదర్శి తెలిపారు. వీరిలో అనేకమంది ఐఎస్ఐ ఏజెంట్లు కూడా ఉన్నారని ఆయన స్పష్టం చేశారు. సెక్యూలర్ పార్టీలు ఓటు బ్యాంకులుగా భావించే 180 లక్షల బంగ్లాదేశ్ చొరబాటుదారుల సంఖ్య కంటే ఇది తక్కువే. హైదరాబాద్ లో ఎలక్ట్రానిక్ ఆయుధాలైన మిస్సైళ్ళ తయారీలో పరిశోధన సాగిస్తున్న అనేక రక్షణ పరమైన పరిశోధనా సంస్థలు ఉన్నాయి. అలాంటి అతి కీలకమైన సంస్థల చుట్టుప్రక్కల భూముల్ని మతరక్తసులైన రజాకర్ల అనుయాయుల ఆస్తులి కోసం కేటాయించింది ప్రభుత్వం. మధ్య ప్రాచ్య దేశాల నుండి అందిన నిధులతో వెలసిన అనేక మైనారిటీ విద్యాలయాలు మెజారిటీ వర్గానికి చెందిన విద్యార్థులను కూడా పెద్ద సంఖ్యలో చేర్చుకుంటూ డబ్బు గడిస్తున్నాయి. రక్షణ పరిశోధన సంస్థల ప్రక్కనే భూములను పొంది ఆస్తులి నిర్మించిన మైనారిటీ వర్గాల వారికి అక్కడే మరిన్ని భూములు ఇచ్చేందుకు ప్రయత్నిస్తామని మన వీర సెక్యూలరిస్టు, రక్షణ మంత్రి శ్రీ ములాయం సింగ్ హామీ కూడా ఇచ్చారు! మైనారిటీ సంస్థ పేరుతో రాయితీలు పొందుతున్న సంస్థ యాజమాని ఈ మధ్య పార్లమెంటులో దేవెగోడ ప్రభుత్వపు విశ్వాస తీర్మానంపై జరిగిన చర్చలో పాల్గొంటూ, 'తాను ఎవరిని సెక్యూలరిస్టుగా గుర్తిస్తే వాళ్ళే నిజమైన సెక్యూలరిస్టు' అని చెప్పడం అందరినీ ఆశ్చర్యంలో ముంచింది. సెక్యూలరిస్టులుగా పేరు పొందాలంటే ఐఎస్ఐ ఏజెంట్లుగా పనిచేసే పాకిస్తానీయుల్ని, బంగ్లాదేశీ చొరబాటుదారుల్ని సమర్థించడమే కాకుండా, వారి 'బాగోగుల' గురించి ప్రత్యేక శ్రద్ధ చూపించాలని మన నాయకులు అనేక మంది ఇప్పటికే గ్రహించారు.

పరసతి పొందగోరుట ఘోర పాపంబు
 కష్ట నష్టములెన్నో కల్గు దాన
 ఎంతటి రావణున కాగతి పట్టెను
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

సౌదీ అరేబియా దుశ్చర్య:

సౌదీ అరేబియా భారతీయ చట్టాలను, న్యాయవ్యవస్థని ఏ మాత్రం గౌరవించదని మరొకసారి స్పష్టమైంది. తమ దేశంలోని వివిధ కంపెనీలలో ఉద్యోగులుగా చేరదలచినవారు ముస్లిములై ఉండాలని నిబంధన విధించింది. సౌదీ ప్రభుత్వం ఇక్కడి అనేక ముస్లిం సంస్థలకి పెద్దమొత్తంలో నిధులు సమకూరుస్తోంది. ఆ నిధులు ఇక్కడ విద్యని పెంచేందుకు, పేదరికాన్ని రూపుమాపేందుకు ఉపయోగించడం లేదు. వాటిని ఇస్లాం మతవ్యాప్తికి, మసీదుల నిర్మాణానికి, అరబిక్ భాష వ్యాప్తికి, ముస్లిముల సంఖ్యను పెంచడానికి ఉపయోగిస్తున్నారు. ఢిల్లీ సమీపంలో సౌదీ విమానం, కజగిస్తాన్ కి చెందిన విమానం ఢీ కొనడం వల్ల ప్రాణనష్టం జరిగింది. ఐతే సౌదీ విమాన పైలెట్ కంట్రోల్ టవర్ నుండి వచ్చిన ఆదేశాలను, హెచ్చరికలను నిర్లక్ష్యం చేశాడనే సందేహం విచారణలో వెల్లడైంది. అలాగే మరణించిన వారు భారతీయ ముస్లిములైనా సౌదీ విమాన సంస్థ అధికారులు వారికి ఏ మాత్రం సహాయం అందించలేదు. ఈ ముస్లిం బాధితులకి ఆర్ఎస్ఎస్ కార్యకర్తలు సహాయం అందించారు. అలాగే ఒక అరబ్ షేక్ ఒక ముస్లిం మైనర్ బాలికను బలవంతంగా తీసుకు వెళుతుంటే భారత అధికారులు అడ్డుపడినప్పుడు సౌదీ ప్రభుత్వం కలగజేసుకుని షేక్ ని విడిపించి తీసుకు వెళ్ళింది. కొద్ది రోజుల క్రితం సౌదీ జంబోజెట్ చెన్నైలోని వైమానిక దళ విమానాశ్రయంలో దిగింది. కంట్రోల్ టవర్ హెచ్చరికలను సైతం ఖాతరు చేయకుండా సౌదీ విమాన పైలెట్ విమానాన్ని దింపాడు. ఈ సంఘటనలన్నీ దేనిని సూచిస్తున్నాయి? సౌదీ ప్రభుత్వానికి సరైన పాఠం చెప్పలేకపోవడం భారత ప్రభుత్వపు చేతకానితనం కాదా?

అన్నదమ్ముల మధ్య ఆస్తికై కొట్లాట
పదవికై కొట్లాట ప్రభువులందు
తల్లికన్నము బెట్ట, తనయుల కొట్లాట
మంచి మాట వినర మానవుండ!

పాలస్తీనాలో జాత్యహంకారం

జులై 7 - 13 , 1997

యూదులకి జోర్డాన్ లోని వెస్ట్ బ్యాంక్ లో భూముల్ని అమ్మిన అరబ్ లకి మరణశిక్ష విధించేటట్లుగా పాలస్తీనా న్యాయమంత్రి ఒక చట్టాన్ని ప్రతిపాదించాడు. ఈ చట్టం ఇంకా ప్రతిపాదనల స్థాయిలో ఉండగానే ఇప్పటికే అనేకమంది పాలస్తీనా అరబ్ లు యూదులకి భూములు అమ్మిన తమ సహ మతస్థుల్ని చంపి వేస్తున్నారు. ఈ చట్టం మానవ హక్కులను ఉల్లంఘించేదే కాకుండా వర్ణ వివక్షతకు దారి తీస్తోంది. ఈ విషయాన్ని పాలస్తీనా నాయకుడైన యాసర్ అరాఫత్ దృష్టికి తీసుకువెళ్ళినా ఆయన నుండి ఎలాంటి స్పందన లేకపోవడంతో అమెరికా పౌరులు కొందరు యాసర్ అరాఫత్ కు ఇజ్రాయిల్ కి చెందిన రాబిన్ తోపాటు ఇచ్చిన నోబుల్ శాంతి బహుమతిని వెనక్కి తీసుకోవలసిందిగా నోబుల్ కమిషన్ ని అభ్యర్థించారు. ఇస్లాంను కూలంకుషంగా అధ్యయనం చేసిన కాశ్మీర్ ముస్లిం శ్రీ అన్వర్ షేక్ మహ్మద్ అరబ్ రాజ్యపు ప్రయోజనాలను కాపాడేటందుకే ఇస్లాంను స్థాపించాడని పేర్కొన్నారు. ఎలాగైతే రష్యా అధికారాన్ని నిలబెట్టడానికి కమ్యూనిజం ప్రయత్నించిందో, అదే విధంగా ఇస్లాం అరబ్ సామ్రాజ్యపు అధికారాన్ని విస్తరించేందుకు, నిలబెట్టేందుకు ప్రయత్నించింది.

జూన్ నెలలో వాయ్స్ ఆఫ్ అమెరికా ఒక ఆసక్తికరమైన వార్తని ప్రసారం చేసింది. చైనా ప్రభుత్వం క్రైస్తవులను అణచివేస్తున్నదనే ఆ వార్త. చైనాలో క్రైస్తవుల సంఖ్య గత ఐదు సంవత్సరాలలో మూడు రెట్లు పెరిగింది. దీనికి పెద్ద ఎత్తున సాగిన మత మార్పిడులు ఒక కారణం అయి ఉండవచ్చును. రాబోతున్న ప్రమాదాన్ని పసిగట్టిన చైనా ప్రభుత్వం మతమార్పిడులను నిరోధించేందుకు కఠినమైన చర్యలు తీసుకుంది. చైనా చర్యలకి మానవ హక్కుల ఉద్యమకారులు నిరసన తెలిపినప్పుడు చైనా ప్రభుత్వం వివిధ రకాల ఆశలు చూపి మతం మార్చడం చట్టవిరుద్దమని, కనుక కఠినమైన చర్యలు తీసుకోవలసి వచ్చిందని పేర్కొంది. ఆర్థిక సరళీకరణ విధానాల మూలంగా విదేశీ ధనం ప్రవాహంలా దేశంలోకి వస్తోంది. క్రైస్తవ మిషనరీలు పెద్ద ఎత్తున నిధులను సేకరించి పేద ప్రజానీకాన్ని మతం మార్చడానికి ఆ నిధుల్ని ఉపయోగిస్తున్నారు.

అందుకనే చైనాలో 5 సంవత్సరాలలో క్రైస్తవ జనాభా మూడు రెట్లు పెరిగింది. క్రైస్తవ మిషనరీలు అంతర్గతంగా, రహస్యంగా సాగిస్తున్న కార్యకలాపాలను మాత్రమే నిషేధించడం జరిగిందని, చర్చిలలో క్రైస్తవ మతబోధనలను, ప్రార్థనలు చేసుకోవడాన్ని ప్రభుత్వం అడ్డుకోబోదని చైనా ప్రభుత్వం వెల్లడించింది. ఈ సంఘటనలు మనకి ఆసక్తి కలిగిస్తాయి. సంపన్నవంతమైన పాశ్చాత్య దేశాల్లో ప్రజలు క్రైస్తవ మతం నుండి దూరమవుతున్నారు. చర్చిలకు వచ్చేవారి సంఖ్య రానురాను తగ్గిపోతోంది. చర్చిల్లో పనిచేసేందుకు ఎవరూ ముందుకు రావడం లేదు. అందుకనే భారతదేశం నుండి, ఇతర దేశాల నుండి ప్రజలకు డబ్బు ఆశ చూపి మతం మార్చి ఆయా దేశాలకు తీసుకువెళుతున్నారు. దీనిని బట్టి ప్రపంచంలో ఏ దేశపు రాజ్యాంగం మత ప్రచారాన్ని, మత స్వేచ్ఛను ప్రాథమిక హక్కుగా గుర్తించలేదని స్పష్టమౌతోంది. భారతదేశంలో మాత్రమే మత స్వేచ్ఛని ప్రాథమిక హక్కుగా గుర్తించడం జరిగింది. దాని వల్ల కలుగుతున్న పరిణామాలు కూడా మనకి బాగా తెలుసు. విదేశీ ధనం ప్రవాహంలా వచ్చిపడుతోంది. దానితో క్రైస్తవ మిషనరీలు మత మార్పిడులకి పాల్పడటమే కాక మతం మార్చుకున్న వారికి కూడా రిజర్వేషన్ సౌకర్యాలు కల్పించాలని అడుగుతున్నారు. చైనా ఇలాంటి ఒత్తిడులకు ఏ మాత్రం లొంగడం లేదు. అక్కడి ప్రభుత్వం చట్టాలను ఖచ్చితంగా అమలు చేస్తుంది. చైనాలోని దక్షిణ - పశ్చిమ ప్రాంతాలలో టర్కిస్థాన్ నుండి వచ్చిన ముస్లిములు మధ్య ప్రాచ్య దేశాల సహాయంతో విచ్చిన్నకర కార్యకలాపాలకు పాల్పడుతున్నారు. కాశ్మీర్లో మాదిరిగా అక్కడ కూడా స్వతంత్ర్య ప్రతిపత్తి కోసం విచ్చిన్నకర కార్యకలాపాలు సాగించాలని ప్రయత్నించినప్పుడు చైనా ప్రభుత్వం వారిపై కఠిన చర్యలు తీసుకొని వారి కార్యకలాపాలను అణచివేయడమే కాక ముస్లిం దేశాలను హెచ్చరించింది కూడా. దీనితో ఆ ప్రాంతాల్లో వేర్పాటువాదం సశించిపోయింది. శక్తివంతుడికే గౌరవం లభిస్తుందని దీనిని బట్టి తెలిసిపోతోంది.

పోలీస్ ఆఫీసర్ సంధూ మరణం

మన దేశాన్ని బలహీనపరిచేందుకు, నాశనం చేసేందుకు విదేశీ శక్తులు అనేకం పనిచేస్తున్నాయి. దేశంలో తీవ్రవాదాన్ని రెచ్చగొట్టేందుకు ప్రయత్నిస్తున్నే ఉన్నాయి. ఈశాన్య రాష్ట్రాల్లో, పంజాబ్, కాశ్మీర్, బీహార్, ఆంధ్రప్రదేశ్ లలో కొందరు ప్రభుత్వానికి వ్యతిరేకంగా, తమ సాటి వారికి వ్యతిరేకంగా ఆయుధాలు గురిపెడుతున్నారు. వీరిని కొన్ని మత శక్తులు, రాజకీయ శక్తులు, విదేశీ శక్తులు రెచ్చగొడుతున్నాయి. ఐతే కారణాలు ఏవైనా తీవ్రవాదం వల్ల ఫలితం మాత్రం ఒక్కటే. ఇది దేశాన్ని నాశనం చేయాలనుకునే కొన్ని శక్తులు సాగిస్తున్న యుద్ధం. కేంద్రంలో జాతీయ దృక్పథం కలిగిన పార్టీ అధికారంలో లేకపోవడం, కులతత్వవాదులు, కమ్యూనిస్టులు, మతతత్వవాదులు రాజ్యం ఏలుతుండడంతో శాంతి భద్రతలను కాపాడి, చట్టాన్ని ఖచ్చితంగా అమలు చేసే ప్రభుత్వం కరువైంది.

వేర్పాటువాదులు ప్రజాస్వామ్య విలువలు, సామాజిక న్యాయం, ప్రజావిప్లవం, స్వయం నిర్ణయాధికారం వంటి నినాదాలను అడ్డుపెట్టుకుని దేశ సమైక్యతను దెబ్బ తీయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. వాళ్ళు ఎంత బలపడ్డారంటే జమ్మూ కాశ్మీర్, ఈశాన్య రాష్ట్రాల్లో వేర్పాటువాద కార్యకలాపాల్ని నిరోధించేందుకు మిలటరీని నియమించవలసివస్తే, పంజాబ్, ఆంధ్రప్రదేశ్ లలో ప్రత్యేక పోలీసు దళాలను నియుక్తి చేయవలసి వచ్చింది. వేర్పాటువాదులకు, తీవ్రవాదులకు నీతినియమాలు, మానవ హక్కులు ఏవీ ఉండవు. వాళ్ళు చేసే పనులకు, నైతిక, చట్టబద్ధమైన విలువ ఏదీ ఉండదు. ప్రభుత్వానికి ఎంత నష్టం చేయగలిగితే అంత చేయాలన్నదే వారి ఏకైక లక్ష్యం. పోలీసులు అలాంటి వారిపై చర్య ఎలా తీసుకోగలుగుతారు? తీవ్రవాదులకు వ్యతిరేకంగా సాక్ష్యం చెప్పడానికి ఎవరూ ముందుకు రారు. అలా వస్తే తమకి ఎలాంటి కష్టాలు ఎదురవుతాయో అని అందరికీ భయం ఉంటుంది. కె.పి.ఎస్.గిల్ నేతృత్వంలో పంజాబ్ పోలీసులు జమ్మూ కాశ్మీర్లో మిలటరీ కంటే సమర్థవంతంగా తీవ్రవాదులను ఎదుర్కొన్నారు. ఐతే దురదృష్టవశాత్తు 'కొందరు మానవహక్కుల పరిరక్షణ వాదులు' తీవ్రవాదుల పట్ల మానవ హక్కుల ఉల్లంఘన జరిగిపోతోందని గగ్గోలు పెట్టేస్తున్నారు. వీరికి తీవ్రవాదుల మూలంగా

నష్టపోయిన వారి మానవహక్కులు గుర్తుకురావు. ఇలా నేరస్థుల్ని, దేశద్రోహుల్ని మానవహక్కుల పేరిట కాపాడే ప్రయత్నం జరుగుతోంది. పోలీసు బలగాన్ని, మిలటరీని ఏకపక్షంగా దోషులుగా, దుర్మార్గులుగా చిత్రించే ప్రయత్నం జరుగుతోంది. దీని వల్లనే పంజాబ్ లో తీవ్రవాదాన్ని సమర్థవంతంగా ఎదుర్కొన్న సంఘాని మానవ హక్కుల ఉల్లంఘన పేరిట జైలుకి పంపడమే కాక, అదే తీవ్రవాదులు, నేరస్థులతో పాటు ఉంచారు. ఇది దేశాన్ని కాపాడే 'క్షత్రియ' శక్తిని అవమానించడమే. ఇలా మానవహక్కుల పేరిట నేరస్థుల్ని, దేశద్రోహుల్ని సమర్థించడం కొనసాగితే ఏ పోలీసు ఆఫీసరు నేరస్థుల్ని పట్టుకొని శిక్షించడానికి ముందుకు రాడు. అప్పుడు సమాజంలో అరాచక పరిస్థితులు ఏర్పడతాయి. కనుక వామపక్ష, సెక్యులర్, సోషలిస్టువాదులు ప్రభుత్వానికి వ్యతిరేకంగా చేస్తున్న యుద్ధాన్ని ప్రజానీకానికి తెలియజేసే వారిని దేశద్రోహులుగా ప్రకటించవలసిన అవసరం ఎంతైనా ఉంది.

**ఉద్ధరే దాత్యనాత్మాననాత్మాన మసాదయేత్
ఆత్మేన హ్యత్మనో బంధు రాత్వవ రిపురాత్వనః**

తనను తానే బాగు చేసుకోవాలి. తనను తాను నిందించుకొని అధోగతి పాలు చేసుకొనరాదు. తాను చెప్పినటుల వినే మనస్సు (ఇంద్రియాల్ని అదుపులో పెట్టగల మనస్సు) తనపాలిట చుట్టం. సర్వభూతములందును దయ కలిగి ఉండమని అంటుంది గీత. అప్పుడే అహోన్నీ, అరిషడ్వర్గాల్నీ జయించగలుగుతారు మానవులు. 'నేనూ, నావారు, నా కులం' నామతం అని నీచ సంకుచిత భావాలను మనస్సులో చేరనీయకూడదు. మన మనస్సు మన చెప్పుచేతల్లో ఉంటే మనం అనుకున్నది ఏమైనా సాధించగలం. అందుకనే మనకు స్వాధీనంలో ఉండే ఇంద్రియాలు మన చుట్టాలు. మనస్సును అదుపులో పెట్టలేనప్పుడు అవే మన శత్రువులు.

విద్యుత్తు బోర్డు పునర్వ్యస్థీకరణ సాహసోపేత చర్య

జులై 14 - 20 , 1997

పరిశ్రమలు, సేవారంగాలు, చివరికి వాణిజ్యం కూడా ప్రభుత్వం చేతిల్లో ఉంటే సోషలిజం వస్తుందనీ, వినియోగదారుల, కార్మికుల దోపిడీ అంతం అవుతుందని, సంపద ప్రజలందరికీ సమానంగా పంచబడుతుందని ఒకప్పుడు భావించబడేది. ఆ సిద్ధాంతాల ప్రభావం వల్లనే 1950 తొలిదినాలలో జవహర్ లాల్ నెహ్రూ విద్యుచ్ఛక్తి ఉత్పత్తి, సరఫరా, పంపిణీలను ప్రైవేటు కంపెనీల చేతుల్లో నుండి తీసేసుకున్నారు. వాటి సమర్థతను పెంచే లక్ష్యంతో విద్యుచ్ఛక్తి బోర్డులుగా ఏర్పాటు చేశారు. (ఉదా. మన ఎపిఎస్ ఇబి)

తమ ఉత్పత్తి సామర్థ్యాన్ని నిర్ధారించుకునేందుకు, ఆర్థిక వనరులను సమకూర్చుకునేందుకు, ఆ బోర్డులకు కొంతమేరకు స్వాతంత్ర్యం కల్పించ బడింది. గ్రామీణ విద్యుదీకరణ, ప్రతి గృహానికి విద్యుత్తు నివ్వాలన్న ప్రయత్నం, పరిశ్రమల కోసం అధిక విద్యుత్తు ఆవశ్యకత మొదలైనవాటి ఫలితంగా విద్యుచ్ఛక్తి రంగంలో ప్రభుత్వం భారీ పెట్టుబడులు పెట్టింది.

రాజకీయ పార్టీలకు, మంత్రులకు, ఎమ్మెల్యేలకు సంబంధించినంత వరకు ఈ రంగం పలువురికి సహాయపడి ప్రతిఫలం పొందడానికి గొప్ప అవకాశంగా మారింది. క్రమంగా విద్యుత్తు బోర్డులు భారీ వ్యయ సంస్థలుగా, పెద్ద సంఖ్యలో ఉద్యోగులను నియమించిన సంస్థలుగా రూపొందాయి. దానికొకటి వివిధ వినియోగ వర్గాల వారికి విద్యుచ్ఛక్తి వినిమయానికి సంబంధించిన ధరలను నిర్ణయించే విషయంలో రాజకీయ ప్రమేయం, జనాకర్షణ నిర్ణయాలు విద్యుత్తు బోర్డుల పాలిట శాపాలయ్యాయి.

రైతులకు నిర్ణయించబడిన విద్యుత్తురేట్లు హాస్యాస్పదమైన తక్కువస్థాయిలో ఉన్నాయి. మరోవైపు 'మైనారిటీలు', 'బలహీనవర్గాలవారు' విద్యుత్తు చౌర్యానికి పాల్పడడాన్ని చూస్తూ ఊరుకోవడం జరుగుతోంది. ఫలితంగా పారిశ్రామిక, వాణిజ్య సంస్థలు అదే విద్యుత్తుకు అత్యధిక ధరలు చెల్లించవలసి వస్తోంది. అవి ఎంత అధికంగా ఉంటున్నాయంటే తమ అవసరాలకోసం ప్రత్యేకంగా విద్యుదుత్పత్తి కేంద్రాలు ఏర్పాటు చేసుకోవటమే సుఖమని పారిశ్రామిక వినియోగదారులు నేడు భావిస్తున్నారు. ఆంధ్రప్రదేశ్ లో సాధారణ విద్యుత్తు ధర

2 రూపాయలపైన ఉండగా పారిశ్రామిక విద్యుత్తు అంతకు రెండు రెట్లు, మూడు రెట్లు ఉంటోంది. కనుక స్వతః ఉత్పత్తి కేంద్రాలే (Captive Power Plants)మేలని వారు భావిస్తున్నారు.

పారిశ్రామిక వినియోగదారులు కనుక విద్యుత్తు బోర్డు నుండి వైదొలగితే అప్పుడిక సబ్సిడీలు, విద్యుత్ చౌర్యం వంటి వాటిని భరించే స్తోమత బోర్డుకు ఉండదు. అప్పుడు వ్యవసాయేతర, మైనారిటీయేతర వినియోగదారులపైన బోర్డు మరింత భారం మోపుతుంది.

మన రాజకీయ నాయకులకు పని ఉన్నా లేకున్నా ఉద్యోగాల సంఖ్యను పెంచేయడం 'ప్రజాసేవ'లో భాగం క్రింద లెక్క. ఆ కారణం చేతనే మన విద్యుత్తు బోర్డులన్నీ అధిక ఉద్యోగుల సంఖ్యతో సతమతం అవుతున్నాయి. ఇక ఈ సమస్యలకు తోడు ట్రేడ్ యూనియన్ రాజకీయాలు ఉండనే ఉన్నాయి. ట్రేడ్ యూనియన్ నాయకులకు ఆ రాజకీయాలే జీవనోపాధి మరి! విద్యుచ్ఛక్తి బోర్డులను కూడా రాష్ట్ర ప్రభుత్వరంగ సంస్థలుగా సుప్రీంకోర్టు సైతం గుర్తించింది కనుక వాటిలోని ఉద్యోగుల ఉద్యోగభద్రత, హక్కులు వగైరాల గురించి చెప్పనవసరం లేదు.

వీటన్నిటి సమిష్టి ఫలితం ఏమిటంటే : రాష్ట్రాల విద్యుత్తు బోర్డులు ఆర్థికంగా, నిర్వహణ పరంగా ఎంతో నీరసించిపోయి ఉన్నాయి. ఇవాళ విద్యుత్తు బోర్డుల లక్ష్యాలను అధికారంలో ఉన్న పార్టీలు తమ రాజకీయ ప్రయోజనాలకు అనుగుణంగా నిర్ణయించుకుంటాయి. యూనియన్లకు సంబంధించినంత వరకు కావలసినది వారి జీతభత్యాలు, పనిగంటలు, ప్రమోషన్లు, బదిలీలు వగైరాలు మాత్రమే. వినియోగదారుడి గురించిన చింత ఎవరికీ లేదు. అతడిపాత్ర కేవలం కనెక్షన్ పీకేస్తామనే బెదిరింపుతో పంపబడే బిల్లులు కట్టడం వరకే పరిమితం. ఇది కేవలం విద్యుత్తు రంగంలోనే ఉన్న పరిస్థితి కాదు. ప్రభుత్వరంగంలో ఏకాధికారం చెలాయిస్తూ వచ్చిన టెలికాం, రవాణా, రైల్వేలు వంటి అన్ని రంగాలలోను ఇదే పరిస్థితి నెలకొని ఉంది. ఈ సంస్థలు ప్రభుత్వరంగంలో ఉన్నంతవరకు దానికి నిష్పృతి లేదు.

అదృష్టవశాత్తు గత కొద్ది కాలంగా సోషలిజం నినాదానికి మన రాజకీయ పార్టీల వద్ద గిరాకీ తగ్గింది. ప్రభుత్వరంగ సంస్థలు ఆర్థికంగా పెనుభారంగా మారాయి. పైగా అవి వినియోగదారులకు శతృవులుగా రూపొందాయి.

విద్యుత్తు బోర్డులు, ఇతర ప్రభుత్వ రంగ సంస్థల ఈ సంపూర్ణ వైఫల్యమే పరిశ్రమలు, వినియోగదారుల ప్రయోజనాల రక్షణకు తక్షణ చర్యలు తీసుకోవలసిన అవశ్యకతను తెచ్చిపెట్టింది. జనాకర్షక రాజకీయాలలో మునిగితేలుతున్న ప్రభుత్వం వద్ద విద్యుచ్ఛక్తి ఉత్పత్తికి, సరఫరాకు అవసరమైన ధనం లేదు. అలాగని సబ్సిడీలను, చౌర్యాన్ని అదుపుచేసే దృఢ సంకల్పం కూడా లేదు. ఈ పరిస్థితులలో అది చేయగలిగిన ఉత్తమమైన పని ఆ రంగంపై తన ఏకాధిపత్యాన్ని వదులుకొని సమర్థంగా వాటిని నడిపించగలిగిన వారికి అప్పగించడమే. 1947లో బ్రిటీష్ వారు కూడా అదే చేశారు. భారతదేశం కోరుతున్న మంచి ప్రభుత్వాన్ని అందించలేక దోచుకున్న దాంతో దేశం వదలి వెళ్ళిపోయారు.

విద్యుత్తు బోర్డులను పునర్వ్యవస్థీకరించిన రాష్ట్రాలలో ఆంధ్రప్రదేశ్ మొదటిదేమీ కాదు. ఒరిస్సాలో ఇప్పటికే అది జరిగింది. ప్రపంచ బ్యాంకు కూడా సమర్థించినంత మాత్రాన అదేదో తప్పుడు చర్యగా భావించరాదు. చెడు చెల్లింపుదారులకు ఎవరూ అప్పులు ఇవ్వరు. అప్పుకోరుతున్న వాడు సరియైనవాడా, కాదా - ఆ అప్పును తిరిగి చెల్లించడానికి అవసరమైన సామర్థ్యం, యంత్రాంగం అతడి వద్ద ఉన్నవా, లేదా అన్న విషయాలను ఆఖరికి ప్రభుత్వరంగ బ్యాంకులు కూడా చూస్తాయి. కనుక ప్రపంచబ్యాంకు ప్రమేయం విషయంలో వినవస్తున్న నిరసనధ్వనులను పట్టించుకోవవసరం లేదు.

విద్యుత్తు ఉత్పాదన (Generation), సరఫరా (Transmission), పంపిణీ (Distribution) ఈ మూడింటిని వేరు చేసి కార్పొరేట్ వాణిజ్య రంగాలుగా చేయాలన్నది ప్రభుత్వం ఆలోచన. ఆ తరువాత వాటిని నూరుశాతం ప్రభుత్వ యాజమాన్య సంస్థలుగా కాక నెమ్మదిగా పౌరులు పెట్టుబడులను, ఆర్థిక సంస్థల పెట్టుబడులను ప్రోత్సాహించి మిశ్రమ యాజమాన్య సంస్థలుగా మార్చడం జరుగుతుంది. షేర్ హోల్డర్ల యాజమాన్యం, రాజకీయనాయకులు కాక నిపుణుల నిర్వహణల ఫలితంగా ఈ మూడు కంపెనీల సామర్థ్యం తప్పక మెరుగు పడుతుంది.

విద్యుదుత్పత్తిలో పోటీ ఏర్పడుతుంది. దాని వల్ల ధరలు తగ్గుతాయి. పంపిణీ వ్యవస్థను వికేంద్రీకరించి, మండలం, లేదా జిల్లాస్థాయిలో లైసెన్సులు ఇవ్వడం జరుగుతుంది. ఆ లైసెన్సులు పొందిన వారిలో బాగా పనిచేసిన వారు

మిగిలిన వారికి ఆదర్శం అవుతారు.

ప్రభుత్వ పాత్ర నియంత్రణకే పరిమితం అవుతుంది. కంపెనీలను రక్షించడం గానీ, కార్మిక నేతలను బుజ్జగించడం గానీ దాని పనులు కాబోవు. విద్యుత్తు ధరల విషయంలోను, నాణ్యమైన సేవలు అందేటట్లు చూడడంలోను, భద్రతాసంబంధ విషయంలో మాత్రమే అది శ్రద్ధ వహిస్తుంది.

గతంలో సోషలిజం మార్గం పట్టి విద్యుత్తు రంగాన్ని జాతీయీకరించిన మనకంటే సంపన్నమైన ఇతర దేశాలు సైతం తమ తప్పిదాన్ని గ్రహించి, మార్పులు చేసి, పోటీని ప్రోత్సహించాయి. ఏకాధిపత్యం వల్లకంటే ఎప్పుడూ పోటీ వల్లే ఎక్కువమేలు జరుగుతుంది. పౌరుల సంక్షేమం గురించి నిజంగా ఆలోచించే ప్రభుత్వాలన్నీ తాము స్వయంగా వ్యాపార వాణిజ్యాలు చేయడం నుండి తప్పుకుంటున్నాయి. ఎందుకంటే అవి వాటి ప్రాథమిక బాధ్యతలు కావు. శాంతి భద్రతలు, దేశరక్షణ, మానవ వనరుల అభివృద్ధి (విద్య, ఆరోగ్యం, వగైరా), పర్యావరణ పరిరక్షణ వంటివి ప్రభుత్వాల ప్రాథమిక బాధ్యతలు. వాటితోబాటు వ్యక్తుల సామర్థ్యాలను, పెట్టుబడులను ప్రోత్సహించే విధమైన చట్టాలు చేయడం కూడా వాటి ప్రధాన కర్తవ్యం.

ఆండ్రప్రదేశ్ విద్యుత్తు బోర్డును పునర్వ్యవస్థీకరించడం కోసం రాష్ట్ర ప్రభుత్వం తీసుకున్న నిర్ణయం సాహసోపేతమైనది, సమయస్ఫూర్తితో కూడినదీను. ధీర్ఘకాల ప్రజా ప్రయోజనాల గురించి ఆలోచించే ప్రతి ఒక్కరూ ఆ చర్యను సమర్థించవలసిందే.

అయితే ప్రభుత్వం 4,5 సభ్యులతో కూడిన ఒక నియంత్రణ సంఘాన్ని నియమించాలి. ఆ సభ్యులు మళ్ళీ రాజకీయ నాయకులు కారాదు. ఆర్థిక రంగం, విద్యుత్తు రంగం, న్యాయరంగం వంటి వాటిలో నిష్ణాతులనే సభ్యులుగా నియమించాలి. వారి నియామకం కూడా మంత్రుల చేతుల్లో ఉండరాదు. వారి పేర్లు ఎవరి ద్వారా ప్రతిపాదించబడినా వాటిని నిర్ధారించేందుకు హైకోర్టు ప్రధాన న్యాయమూర్తి, అసెంబ్లీ స్పీకర్, ప్రతిపక్షనేత, విద్యావంతులైన ఇద్దరు సీనియర్ ఎమ్మెల్యేలు సభ్యులుగా ఉండే ఒక కమిటీని ఏర్పరచాలి. ఇలాంటి బహిరంగ ప్రక్రియ ద్వారా మాత్రమే అప్రధాన వ్యక్తులు, అందమైన సినిమాతారలు, నాయకులకు డబ్బు సంచులు ముట్టజెప్పేవారు, అధికారంలో ఉన్న వారి బంధుమిత్రులు ఆ సంఘాలలోకి చొరబడి, వాటిని అపహాస్యంపాలు

చేయకుండా నిరోధించగలుగుతాం.

క్రోత్తగా ఏర్పాటుచేస్తున్న కంపెనీలు ఏయే ధరలకు విద్యుత్తు విక్రయం సాగించాలన్న విషయాన్ని ప్రభుత్వం నిర్ధారించరాదు. కేవలం ప్రభుత్వం తన వాదనను ముందు పెట్టడం మాత్రమే చేయాలి. ఆ ప్రతిపాదనలలోని ఔచిత్యాన్ని, వాణిజ్య స్పృహను నియంత్రణ సంఘం పరిశీలించాలి. అలాగే ఆ కంపెనీల విధానాలను కూడా ప్రభుత్వం నిర్దేశించరాదు. ఇవన్నీ ఎప్పుడు సాధ్యమంటే కనీసం 74 శాతం ఈక్విటీని ప్రభుత్వం ప్రైవేటు పరం చేసినప్పుడు మాత్రమే.

ఇక రాష్ట్ర విద్యుత్ బోర్డు ఉద్యోగుల స్పందన విషయాన్ని తీసుకుందాం. వారు వినియోగదారుల సేవకులన్న విషయాన్ని వారు గుర్తించాలి. వారు బోర్డు యాజమానులు కాదు. చేసిన పనికి వారు జీతం తీసుకుంటున్నారు. అంతకు మించి బోర్డు నుండి గానీ, ప్రజలనుండి గానీ వారు ఏమీ ఆపేక్షించరాదు. 7 కోట్లమంది రాష్ట్ర ప్రజల ప్రయోజనాల కంటే 70 వేలమంది జీతం పుచ్చుకుంటున్న ఉద్యోగుల ప్రయోజనాలు ముఖ్యమైనవి కాదు. తాము చాలా నైపుణ్యం గల వారమని, కష్టపడి పనిచేస్తున్నామని, నిజాయితీ పరులమని వారు చెప్పుకుంటున్నారు. మరి అదే నిజమైతే యాజమాన్యం మారినంత మాత్రాన వారెందుకు ఆందోళన చెందాలి?

చివరగా విద్యుత్తు రంగాన్ని ప్రైవేటీకరించడం ద్వారా లభించే ఆదాయాన్ని బడ్జెట్లోటు పూరించడానికో, మైనారిటీల సంరక్షణకో, మరిదేనికో ప్రభుత్వం ఖర్చు చేస్తామంటే కుదరదు. ఒక విద్యుచ్ఛక్తి అభివృద్ధి నిధిని ఏర్పాటు చేసి, ఈ ధనాన్ని అందులో ఉంచాలి. విద్యుత్తు రంగంలో పెట్టుబడులు పెట్టే వారికి ఋణాల కోసమో, సంప్రదాయేతర సౌర, వాయు విద్యుత్తు ఉత్పత్తి కోసమో దానిని వినియోగించవచ్చు.

విద్యుత్తు బోర్డు పునర్వ్యవస్థీకరణ, ఆ రంగంలో నుండి ప్రభుత్వం వైదొలగడం చాలాకాలంగా ఎదురు చూస్తున్న విషయాలే. ప్రభుత్వం తన విద్యుత్తుధర్మమైన సమాజ, దేశ సంరక్షణ పై దృష్టి సారించాలి. ప్రజలు తమ సామర్థ్యాలతో పనిచేసేందుకు వసతులు కల్పించాలి.

సమాచార ప్రాముఖ్యత

జులై 21 - 27, 1997

జూన్ నెలలో నేను సింగపూర్లో, కెనడాలో కొన్ని అంతర్జాతీయ సెమినార్లలో పాల్గొన్నాను. కెనడాలో టెలి కమ్యూనికేషన్ విభాగపు అధికారులతో, అనేక ఇతర సంస్థల ప్రతినిధులతో చర్చించాను. కెనడాలో సమాచార వ్యవస్థను గురించి చర్చించాము. టోరంటోలో 58 దేశాల నుండి వచ్చిన 2,000 మంది ప్రతినిధులతో ప్రపంచ సమాచార సదస్సు జరిగింది. ఈ సదస్సుని ప్రపంచ బ్యాంక్, ఇతర సంస్థలు ఏర్పాటు చేశాయి. సింగపూర్లో జరిగిన సదస్సుని అంతర్జాతీయ టెలి కమ్యూనికేషన్ యూనియన్ ఏర్పాటు చేసింది. ఇందులో 2,500 మంది ప్రతినిధులు పాల్గొన్నారు. 450 దేశాలకు చెందిన సమాచార సాంకేతిక విధానాలు, పరికరాల ప్రదర్శన కూడా ఏర్పాటు చేశారు. ఏ దేశానికైనా సమాచారం, విషయ పరిజ్ఞానం చాలా విలువైన వనరులని ఈ సదస్సులో పాల్గొన్నవారంతా వ్యక్తం చేసిన అభిప్రాయం. ఏదైనా దేశం అభివృద్ధి చెందాలంటే, అక్కడి ప్రజాసేవకు సుఖశాంతులతో ఉండాలంటే కావలసింది అతి పెద్ద భూభాగం, ప్రకృతి వనరులు కాదు, ఆ దేశం ప్రజాసేవకు విషయ పరిజ్ఞానం, నైపుణ్యం. మనవద్ద ఉన్న సమాచారం ప్రతి ఏడు సంవత్సరాలకి రెట్టింపు అవుతూ ఉంటుంది. ఈ లెక్కలో ప్రస్తుతం మనకు లభ్యమవుతున్న సమాచారం పరిమాణం మనం ఊహించలేము కూడా. ప్రజలు తమకు లభ్యమవుతున్న సమాచారాన్ని ఉపయోగించుకుని సంపద సృష్టించ గలగాలి. అలా ఉపయోగించుకోలేని ప్రజలు అభివృద్ధి చెందటం మాట అటు వుంచి, మనుగడ సాగించడం కూడా చాలా కష్టం. కొన్ని వందల సంవత్సరాల క్రితం పశువుల సంఖ్యను బట్టి సంపదని లెక్క వేసేవారు. ప్రస్తుత కాలంలో బ్యాంక్ అకౌంట్లు, వస్తువులు సంపదగా పరిగణించబడుతున్నాయి. ఈనాడు బాగా అభివృద్ధి చెందిన దేశాలు కూడా ప్రజల పరిజ్ఞానం పెరిగితే తప్ప ఆర్థికాభివృద్ధి నిలకడగా సాధించలేమని గుర్తిస్తున్నాయి. అందుకనే అనేక దేశాల్లో సంక్షేమ పథకాలపై ఖర్చును తగ్గించి ప్రజలకి మరింత సమాచారాన్ని అందించడానికి నిధులు ఖర్చు చేయడం జరుగుతోంది. ప్రపంచంలో ఏ మూల ఏ సమాచారం ఉన్నా అది తమ పౌరులకు అందేట్లుగా తగిన వ్యవస్థ ఏర్పాటు చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాయి.

ప్రింటింగ్ ప్రెస్, రేడియో, టెలిఫోన్, ఫ్యాక్స్, సమాచార కృత్రిమ ఉపగ్రహాలు, వీటన్నిటి వల్ల సమాచారం త్వరితంగా వ్యాపిస్తున్నది. ఎలక్ట్రానిక్స్, కంప్యూటర్ రంగాలలో వస్తున్న అనూహ్యమైన మార్పుల మూలంగా వివిధ దేశాలలోని వ్యక్తులు సమాచారాన్ని ఇచ్చి పుచ్చుకో గలుగుతున్నారు. దీనిని ఏ ప్రభుత్వం ఆపలేదు. ఇప్పటి వరకూ వ్యక్తులు మాట్లాడుకోవడానికి మాత్రమే ఉపయోగపడిన టెలికమ్యూనికేషన్ వ్యవస్థలు ఇప్పుడు ఎలక్ట్రానిక్ రహదారులుగా మారాయి. వీటి ద్వారా వివిధ రకాల సమాచారాన్ని నేరుగా ప్రసారం చేయడానికి వీలు ఏర్పడింది. సమాచార ప్రసార వ్యవస్థ ఏర్పాటుకు అయ్యే ఖర్చు రానురాను తగ్గుతోంది. అందుకనే మారు మూల గ్రామంలో ఉన్న వ్యక్తులు కూడా ఈ వ్యవస్థని ఉపయోగించుకో గలుగుతున్నారు. సమాచారాన్ని ఎలక్ట్రానిక్ మాధ్యమంలోకి మార్చి దానిని కంప్యూటర్లో నిక్షిప్తం చేయడం వల్ల ఆ సమాచారం నేడు వరల్డ్ వైడ్ వెబ్గా ఇంటర్నెట్ ద్వారా ప్రపంచంలో అందరికీ అందుబాటులోకి వచ్చింది. ఇంటర్నెట్లో వివిధ పాఠ్యాంశాలు పొందవచ్చును. కంపెనీలు తమ వ్యాపార ప్రకటనలు ప్రసారం చేయవచ్చును. వ్యక్తులు ఇంటర్నెట్ ద్వారా ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరుపుకోవచ్చును. ఇదంతా సాధ్యమేనా అని అనుమానం రావచ్చును. కాని అనేక అభివృద్ధి చెందిన దేశాలు, మలేషియా వంటి అభివృద్ధి చెందుతున్న దేశాల్లో ఈ సౌకర్యాలన్నీ ప్రజలకి అందుబాటులో ఉన్నాయి.

ప్రస్తుతం టెలిఫోన్ల కంటే ఎక్కువగా పర్సనల్ కంప్యూటర్లు అమ్ముడు పోతున్నాయి. ఎన్ని ఫోన్లు, ఎన్ని కార్లు ఉన్నాయన్నది ప్రగతికి సూచీ కాదు. ఎన్ని ఇళ్ళలో కంప్యూటర్లు ఉన్నాయి, ఎన్నింటికి ఇంటర్నెట్ సౌకర్యం ఉన్నది అనేది ముఖ్యం. అభివృద్ధి చెందిన దేశాల్లో ప్రతి ఇంట్లో టెలిఫోన్, టీ.వి. రెండూ ఉంటాయి. ఇప్పుడు 20 నుండి 40% ఇళ్ళలో పర్సనల్ కంప్యూటర్లు కూడా ఉంటున్నాయి. సాంకేతికాభివృద్ధి మూలంగా కంప్యూటర్ లేకుండానే ఇంటర్నెట్ ద్వారా వీడియో, టెలిఫోన్ సౌకర్యాలు అందుబాటు లోకి వచ్చాయి. ఇంటర్నెట్ ద్వారా ప్రజలు విద్య, ఆరోగ్యం ప్రభుత్వ పాలన మొదలైన రంగాలలో ఎలాగ పాల్గొంటున్నారు అనేది నేను తెలుసుకోగలిగాను. కెనడాలోని మంచు ప్రాంతాల్లో నివసించే ఎస్కిమోలు ఇతర పౌరుల మాదిరిగానే విద్యని పొందడం, పనిచేయడం, ఇతరులతో సమాచారాన్ని పంచుకోవడం చేయగలుగుతున్నారు. మారుమూల ప్రాంతాలలో కేవలం నాలుగైదు ఇళ్ళు (ఇగ్లూ) మాత్రమే ఉన్న

ప్రాంతాలలో ప్రజలు ఇతర ప్రపంచంతో సంబంధాన్ని ఏర్పరచుకోగలుగుతున్నారు. ఎస్కీమో పిల్లలు తమ ఇళ్ళ గురించి, తమ గురించిన సమాచారం ఉండే వెబ్ పేజీలను రూపొందించారు కూడా. టెలికమ్యూనికేషన్స్ ద్వారా, కంప్యూటర్ ద్వారా ఆరోగ్య సదుపాయాలు కూడా అందుబాటులోకి వచ్చాయి. నేను కెనడాలో ఒక గుండె సంబంధిత జబ్బుల వైద్యశాలని చూశాను. ఒటావాలోని ఆస్పత్రిలో గుండె వైద్య నిపుణుడు ఉంటాడు. వివిధ ప్రాంతాల్లో గుండె జబ్బులకై వైద్యం కోరుకునే వ్యక్తులు తమ సమీపంలోని ప్రాథమిక చికిత్సా కేంద్రానికి వెళితే చాలు. అక్కడ నర్సు రోగి ఇసిజి, గుండెపోటు, ఎక్స్రే మొదలైనవి నమోదు చేస్తుంది. ఒటావాలోని నిపుణుడు అక్కడ నుండే అవన్నీ పరీక్షించి తగిన సలహా ఇస్తాడు.

కెనడాలో స్కూలు నెట్ ద్వారా ఎవరైనా ఇంటి వద్దనే ఉండి విద్యని అభ్యసించవచ్చును. పెద్దలు తమ విజ్ఞానాన్ని మరింత పెంచుకోవడానికి, పిల్లలు విసుగు చెందకుండా ఇంటి వద్దనే చదువుకునేందుకు ఈ సౌకర్యం ఉపయోగపడుతోంది.

బ్యాంకింగ్, భీమా, వస్తువుల కొనుగోలు మొదలైనవి కంప్యూటర్ సహాయంతోనే పూర్తి చేయవచ్చును. సింగపూర్లోనూ, కెనడాలోనూ ప్రజలు కార్ల రిజిస్ట్రేషన్, కరెంట్, టెలిఫోన్ బిల్లుల చెల్లింపు, వస్తువుల కొనుగోలు వంటివి టెలి-కాటేజీలు లేదా సమాచార కియోస్క్లు అనే సామూహిక కంప్యూటర్ల ద్వారా చేసుకోవచ్చును. ఇలాంటి వ్యవస్థని రూపొందించడంలో ప్రభుత్వ పాత్ర పరిమితంగానే ఉంటుంది. వివిధ సంస్థలు రూపొందించిన విధానాలను ప్రభుత్వం ఆమోదిస్తుంది అంతే. ఉదాహరణకి నేషనల్ కంప్యూటర్ బోర్డ్ ఏదైనా కొత్త పరికరాన్ని రూపొందించడానికి సంస్థలకి 70% పెట్టుబడిని అందజేస్తుంది. కాని ఆ పరికరం వాడుకలోకి వచ్చిన తరువాత ఆ సంస్థ 6% రాయల్టీని ప్రభుత్వానికి చెల్లించాలి. కెనడాలో కూడా ఇదే పద్ధతి అమలులో ఉంది. ఇప్పుడు అమెరికాలోనూ, 22 దేశాల్లోనూ ఈ పద్ధతిని అనుసరించబోతున్నారు. మలేషియా, ఇండోనేషియా, కొరియా, తైవాన్, చైనా, థాయిలాండ్ వంటి దేశాల్లో సమాచార వ్యవస్థల్ని రూపొందించడానికి త్వరితగతిన ప్రయత్నాలు సాగుతున్నాయి. మన దేశానికి స్వాతంత్ర్యం వచ్చి 50 సంవత్సరాలు గడిచినా ఇప్పటికీ అక్షరాస్యుల సంఖ్య 52% మించి లేకపోవడం విచారకరం. ప్రభుత్వం ప్రజానీకానికి ఉన్నత విద్యని అందించి

తద్వారా వారు ఆధునిక సౌకర్యాలను ఉపయోగించుకుని తమంత తాము పేదరికాన్ని మట్టు పెట్టే విధంగా ప్రోత్సహించాలి. సంక్షేమ పథకాల పేరిట సంపదని సృష్టించడం పట్ల శ్రద్ధ వహించకపోవడం ప్రజాకర్షక రాజకీయ విధానం తప్ప మరొకటి కాదు.

ఆఫ్రికా, దక్షిణ ఆసియాల్లో దేశాలు ఇంకా వెనుకబడి ఉండటానికి కారణం ఆయా దేశాల్లోని నిరక్షరాస్యత, విద్యాపకాశాల కొరత, టెలికం వ్యవస్థలో లోపాలు అని ఈ సదస్సుల వల్ల స్పష్టమైంది. కోస్టారికా వంటి కొన్ని లాటిన్ అమెరికా దేశాలు సమాచార వ్యవస్థల్ని రూపొందించుకోవడం ద్వారా అభివృద్ధిని సాధిస్తున్నాయి. కోస్టారికా అధ్యక్షుడు రాబోయే రెండు సంవత్సరాలలో ప్రతి పాఠశాలలో ఇంటర్నెట్ సౌకర్యం ఉన్న కంప్యూటర్ని ఏర్పరచాలని, 2010 నాటికి ప్రతి ఇంటిలో కంప్యూటర్ ఉండాలని అందుకు తగిన విధానాలు రూపొందించాలని నిర్ణయించుకున్నాడు.

అభివృద్ధి చెందిన దేశాలు వ్యవసాయ ప్రధాన వ్యవస్థలను పారిశ్రామిక వ్యవస్థలుగా మార్చుకోవడమే కాకుండా ఇప్పుడు పారిశ్రామిక వ్యవస్థను సమాచార కేంద్రిత వ్యవస్థగా రూపొందించుకుంటున్నాయి. ఆ దేశాల్లో వ్యవసాయంపై ఆధారపడిన వారి సంఖ్య 4% కంటే తక్కువ ఉంటుంది. పారిశ్రామిక రంగంలో 25% కంటే తక్కువ మంది పనిచేస్తున్నారు. పనివారి సంఖ్య తగ్గినా సమాచార, కంప్యూటర్ వ్యవస్థని ఆధారం చేసుకుని ఎక్కువ వ్యవసాయ, పారిశ్రామిక ఉత్పత్తిని సాధిస్తున్నారు. మన నాయకులు అక్షరాస్యత, విద్య, వృత్తి నైపుణ్యం అనేవి తప్పించి అన్నింటినీ ఇస్తామని వాగ్దానాలు చేస్తారు. టారాంటో సదస్సు మనకి ఇచ్చే సందేశం ఒక్కటే- “ప్రజాకర్షక విధానాలకు స్వస్థి చెప్పండి. పౌరులందరికీ, ముఖ్యంగా స్త్రీలకి విద్యని అందించండి అప్పుడే జనాభా పెరుగుదలని నియంత్రించగలుగుతాం. ప్రతి బిడ్డకీ చక్కని ఆరోగ్య సౌకర్యాలు, విద్యాపకాశాలు అందించాలి”.

మన ముందు తరాలకు చెందిన నాయకులు ధ్యేయాన్ని, లక్ష్యాన్ని మరచి పోయారు. స్వాతంత్ర్యోద్యమ కాలం నాటి ప్రజానీకపు ఆశయాలను మరచిపోయారు. అలాంటి నాయకుల కాలం చెల్లిపోయింది కూడా. ఇప్పుడు యువ నేతలు ప్రజాకర్షక విధానాలు, మోసానికి స్వస్థి చెప్పి నూతన మార్గాలను అనుసరించాలి.

నాయకుల అవినీతికి అంతు ఏది?

జులై 28 - ఆగస్టు 3 , 1997

రెండు ప్రధానమైన పార్టీలైన కాంగ్రెస్, బిజెపిలను బయట ఉంచి 15 పార్టీల యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వం పాలన చేయడం ప్రపంచంలోనే ఒక వింత. 15 పార్టీల సభ్యులు లోక్ సభలో మూడు వంతులు కూడా ఉండరు. సోషలిజం, సెక్యులరిజం కోసం అత్యంత అవినీతి పార్టీ అయిన కాంగ్రెస్ ని, 'మతతత్వ' పార్టీ అయిన బిజెపిని అధికారంలోకి రానీయకుండా తాము అడ్డుకుంటున్నామని ఈ కూటమి చెప్పుకుంటోంది. అనేక హామీలతో పాటు స్వచ్ఛమైన, నీతివంతమైన పరిపాలన అందిస్తామని యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వం పేర్కొంది. కాని ఫ్రంట్ లో అతి పెద్ద భాగస్వామి అయిన జనతాదళ్ అధ్యక్షుడు, బీహార్ ముఖ్యమంత్రి లాలూప్రసాద్ యాదవ్ కోట్లాది రూపాయల పశువుల దాణా కుంభకోణంలో అనేక ఆరోపణలు ఎదుర్కొంటున్నారు. ఆయనపై గల అవినీతి ఆరోపణలపై విచారణ జరపడానికి ప్రాథమిక సాక్ష్యాలు ఉన్నాయని సిబిఐ భావించింది; ఆయనపై చార్జిషీట్ దాఖలు చేయడానికి ప్రాథమిక కేసు నమోదు అయిందని, సాక్ష్యాధారాలు ఉన్నాయని రాష్ట్ర గవర్నర్ అనుకున్నారు.; లాలూపై దాఖలైన ఛార్జిషీట్ ని హైకోర్టు ఆమోదించింది. అయితే సామాజిక న్యాయం, సెక్యులరిజం అని ఘనంగా మాట్లాడే ముఖ్యమంత్రి పార్టీ అధిష్టాన వర్గపు ఆదేశాన్ని కూడా ఖాతరు చేయకుండా పార్టీని చీల్చి తన చీలిక వర్గానికి కూడా ప్రభుత్వంలో సమాన ప్రాతినిధ్యం ఉండాలని, తమ మంత్రులు అలాగే కొనసాగుతారని మొండి పట్టు పడుతున్నాడు. రాష్ట్ర అసెంబ్లీ సమావేశమైనప్పుడు ప్రతిపక్ష సభ్యులపై దాడి జరిగింది. వారిని లాలూ వర్గపు సభ్యులు చితకబాది సభ బయటకి తరిమివేశారు. కాంగ్రెస్ విశ్వాస తీర్మానపు ఓటింగ్ లో పాల్గొనకుండా లాలూ జాగ్రత్తపడ్డాడు.

ఇప్పటిదాకా జార్ఖండ్ ప్రత్యేక రాష్ట్ర ఏర్పాటును వ్యతిరేకించిన లాలూ ఇప్పుడు జె.ఎం.ఎం. మద్దతు కోసం జార్ఖండ్ ఏర్పాటును ఒప్పుకున్నాడు. లాలూ మద్దతుదారుడైన శాసనసభ స్పీకర్ ముఖ్యమంత్రి విశ్వాస తీర్మానంలో నెగ్గాడని ప్రకటించాడు. ఇప్పుడు అదే ముఖ్యమంత్రి తనకి ప్రజల మద్దతు ఉన్నదని, శాసనసభలో కూడా తాను నిర్దోషినని నిరూపితమైందని చెబుతున్నాడు. లాలూ దయాదాక్షిణ్యాలతో పాట్నా నుండి రాజ్యసభకి ఎన్నికైన ప్రస్తుత ప్రధాని

ఐ.కె.గుజ్రాల్ సహనం నశించి ముఖ్యమంత్రి రాజీనామా చేయాలని ఆదేశించినా లాలూ అందుకు నిరాకరించాడు!

రాజ్యాంగంలోని 159వ అధికరణం ప్రకారం రాజ్యాంగాన్ని అమలు చేయడం శాంతి భద్రతలు పరిరక్షించడం గవర్నర్ విధులు. 164 అధికరణం ప్రకారం గవర్నర్ అనుమతి ఉన్నంతవరకే మంత్రులు ఆ బాధ్యతల్లో కొనసాగుతారు. బీహార్ రాష్ట్ర గవర్నర్ ముఖ్యమంత్రి పై ఆరోపణలకు ప్రాథమిక సాక్ష్యాధారాలు ఉన్నాయని భావించాడు. ముఖ్యమంత్రిని విచారణ జరిపేందుకు అనుమతి ఇచ్చిన తరువాత కూడా తాను నిస్సహాయుడనని అంటున్నాడు. ఆయన 159, 164 అధికరణాలను ఎందుకు అమలు పరచలేకపోయాడు? దానికి ఏకైక కారణం గవర్నర్ కూడా రాజకీయ నాయకుడు కావడమే. ఇతనికి కూడా మిగిలిన గవర్నర్ల మాదిరిగానే ఘనమైన అవినీతి చరిత్ర ఉండడం వల్ల రాజ్యాంగాన్ని అమలు చేయడంలో తగిన పట్టుదలని చూపలేకపోయాడు.

ఒక బహిరంగ సభలో మాట్లాడుతూ మన ప్రధాని రాజకీయ నాయకులు ద్వంద్వ వైఖరి అవలంబిస్తున్నారని విచారం వ్యక్తం చేశారు. కాని ఆయన కూడా రాజకీయ నాయకుడే కదా! ఆయన తన ఉపన్యాసంలో "అవినీతికి పాల్పడిన వ్యక్తులు రాజకీయ ప్రయోజనాల కోసం ఇంకా ఉన్నత పదవులలో కొనసాగుతున్నా చూస్తూ ఊరుకుంటున్నారు" అని ఆరోపణలు గుప్పించారు. నిజానికి లాలూప్రసాద్ యాదవ్ ముఖ్యమంత్రిగా కొనసాగటానికి కారణం ఎవరు? సాక్షాత్తు శ్రీఇంద్రకుమార్ గుజ్రాల్. ఆయన నెరవేర్చదలచుకున్న రాజకీయ ప్రయోజనాలు ఏమిటి? ప్రధానిగా కొనసాగటమే. మరి శ్రీగుజ్రాల్ ది ద్వంద్వ వైఖరా? లేక నిర్ద్వంద వైఖరా? అధికరణం 356 క్రింద ఏ రాష్ట్ర ప్రభుత్వాన్నైనా బర్తరఫ్ చేసే అధికారం కేంద్ర ప్రభుత్వానికి ఉంది. ఈ అధికారాన్ని ఉపయోగించి ఇప్పటికి 100 సార్లు స్వచ్ఛమైన, చట్టబద్ధమైన ప్రభుత్వాలను రద్దుచేయడం జరిగింది. 1984లో శ్రీ ఎన్టీరామారావు ప్రభుత్వాన్ని శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ రద్దు చేశారు. పార్టీలోని అసమ్మతిని అణచేందుకు అనేక ప్రభుత్వాలను కేంద్రంలో అధికారంలో ఉన్న కాంగ్రెస్ ప్రభుత్వమే కూలద్రోసింది. ఐతే ఇప్పుడు కూడా కేంద్ర ప్రభుత్వపు ప్రయోజనాల మేరకే లాలూప్రసాద్ యాదవ్ ప్రభుత్వాన్ని బర్తరఫ్ చేయకుండా వదిలివేశారు. ఢిల్లీ గద్దెపై కూర్చున్న వారి ప్రయోజనాలను కాపాడటం కోసమే 356 అధికరణం ఉపయోగిస్తూ

వచ్చారు. అంతే కాని దేశంలో శాంతిభద్రతలు కాపాడేందుకు కాదు. అవినీతి, ప్రజాధనపు దోపిడీ, కుల, మత హత్యలు నిరోధించడం కంటే అధికారాన్ని నిలబెట్టుకోవడమే యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ఏకైక లక్ష్యంగా కనబడుతోంది.

డిఎంకె అధ్యక్షుడు శ్రీకరుణానిధి అవినీతి ఆరోపణలకు గురైన ముఖ్యమంత్రి రాజీనామా చేయాలని కోరారు. ఫ్రంట్ లోని మిగిలిన వారు ఈ అభిప్రాయంతో ఏకీభవించడం లేదు. ఫ్రంట్ కమిటీ సమావేశమైన పార్టీని రెండుగా చీల్చిన, అవినీతి పరుడైన ముఖ్యమంత్రి రాజీనామా చేయవలసిందని తీర్మానించింది. ఈ నిర్ణయాన్ని ఫ్రంట్ ప్రతినిధి అయిన ప్రసారశాఖ మంత్రి చాలా ఆర్థాటంగా ప్రకటించారు. కాని ఆ మర్నాడే అలాంటి నిర్ణయం ఏదీ తీసుకోలేదని కరుణానిధి అన్నారు. దీనిని బట్టి ఎవరో ఒకరు అబద్ధం చెబుతున్నారని స్పష్టమౌతోంది. ప్రధాని మాత్రం ద్వంద్వ వైఖరి గురించి, అవినీతిని గురించి బాధపడిపోతూ ఉపన్యాసాలు ఇస్తుంటారు. “నేనేం చేయగలను? మన దేశంలో చట్టాలు అలా ఉన్నాయి. రాజకీయ పార్టీలు తమ స్వంత పార్టీలో ఉన్న అవినీతిని పట్టించుకోకుండా ఇతర పార్టీలపై దుమ్మెత్తి పోస్తూ ఉంటాయి” అని వాపోయారు. కాని దేశ ప్రధాని అవినీతిని అరికట్టడానికి ఎలాంటి మార్గాలు లేవని వాపోవడం విచిత్రంగా లేదా? 356వ అధికరణం క్రింద రాజ్యాంగ వ్యతిరేకంగా వ్యవహరించే ప్రభుత్వాన్ని రద్దు చేసే అధికారం ఉన్నా ఇంకా తాను నిస్సహాయుడనని ఎలా అంటున్నారు? 164వ అధికరణం ద్వారా గవర్నర్ రాష్ట్ర ప్రభుత్వాన్ని రద్దు చేసే అధికారాన్ని కలిగి ఉంటాడు. బీహార్ విషయంలో ముఖ్యమంత్రి అవినీతిపరుడనేది స్పష్టమైపోయింది. అందులో ఏ సందేహం లేదు. అతడిపై ఛార్జీషీటు దాఖలు అయింది కూడా. అయినా గవర్నర్ తగిన చర్య తీసుకోలేకపోతున్నారు. దీనిని బట్టి స్వాతంత్ర్యం వచ్చి 50 సంవత్సరాలు గడచిన తరువాత ఇప్పుడు దేశం రాజకీయ పార్టీలు, రాజకీయ నాయకులు అనే దోపిడీ దారుల చేతుల్లో చిక్కుకున్నదని స్పష్టమౌతోంది. ఈ నాయకులు “దేశ ప్రగతిని సాధిస్తామని, సోషలిజం, ప్రజాస్వామ్యం, సెక్యులరిజం, మార్క్సిజం, బలహీన వర్గాల సంరక్షణ, స్త్రీ సంరక్షణ” అంటూ అనేకసార్లు ప్రమాణ స్వీకారాలు చేస్తారు. వీరి దృష్టిలో పేదరిక నిర్మూలన అంటే ప్రభుత్వ ధనాన్ని తమ స్వంతానికి వాడుకోవడం. అది టెలికమ్యూనికేషన్ రంగం కానీయండి, ఆయుర్వేద, పశువుల దాణా, ఎరువులు ఏవైనా కానీయండి. సామాజిక న్యాయం, సెక్యులరిజం, సోషలిజం

పేరు చెప్పి వీరు పాల్పడుతున్న అవినీతిని ఎవరూ సహించకూడదు. కాని ఒక రాష్ట్ర ముఖ్యమంత్రి అవినీతిని మరో రాష్ట్రపు ముఖ్యమంత్రి కరుణానిధి సమర్థిస్తున్నాడు, ఎందుకని? ఒకప్పుడు శ్రీమతి గాంధీ కరుణానిధి ప్రభుత్వాన్ని రద్దు చేసింది. సుప్రీంకోర్టు మాజీ న్యాయమూర్తి నాయకత్వంలో ఏర్పాటైన విచారణ సంఘం విచారణ జరిపిన తరువాత కరుణానిధి అవినీతికి పాల్పడినట్లు ప్రాథమిక సాక్ష్యాధారాలు ఉన్నాయని తేల్చింది. అయినా శ్రీమతి గాంధీ తమిళనాడు రాష్ట్రంలో తన ప్రత్యర్థిని ఎదుర్కొనేందుకు కరుణానిధిని ఉపయోగించుకోవచ్చనే ఉద్దేశ్యంతో అతనిపై ఎటువంటి విచారణ జరిపించలేదు. సెక్యులరిస్టుల దృష్టిలో అవినీతి నేరం కాదు. తమ అధికారం మాత్రమే వారికి ముఖ్యం. పి.వి.నరసింహారావు అధికారం చేపట్టినప్పుడు ఆయన పార్టీకి పూర్తి మెజారిటీ లేదు. ఒకవేళ అధికారం కోల్పోవలసి వచ్చినా అది మంచిదేనని అవినీతికి పాల్పడరాదని ఆయనకు అనేక మంది చెప్పారు. మన భారతీయ జీవన విధానం ఇదే తెలుపుతోంది కూడా. తండ్రికి ఇచ్చిన మాట నిలబెట్టుకోవడం కోసం రాముడు అడవులకు వెళ్ళాడు. ధర్మాన్ని నిలబెట్టడం కోసం హితులు, సన్నిహితులను సైతం యుద్ధంలో మట్టు పెట్టాడు శ్రీకృష్ణుడు. ధర్మాన్ని పరిరక్షించడంలో అధికారం కోల్పోయిన పరవాలేదని భావించారు. కాని స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన తరువాత నెహ్రూ వంశస్థులు, వారిచే తయారు చేయబడిన నాయకులు ఈ ప్రాచీన విలువలను, సంస్కృతిని మరచిపోయారు. సోషలిజం, సెక్యులరిజం, ప్రగతివాదం పేరుతో వాటిని ప్రక్కకు పెట్టారు. నేడు సామాజికన్యాయం, సెక్యులరిజం అవినీతిని కప్పిపుచ్చుకునే నినాదాలుగా చెలామణి అవుతున్నాయి. స్వాతంత్ర్య స్వర్ణజయంతి జరుపుకుంటున్న సంవత్సరంలో ఇటువంటి అవినీతిపరులు, వారికి సహాయం చేసే నేతలు పరిపాలనలో కొనసాగటం దురదృష్టకరమైన విషయం. రాజకీయ నాయకుల అవినీతిని నిరూపించడం ఏనాడూ సాధ్యం కాలేదు. ఎందుకంటే నెహ్రూగారే స్వయంగా అవినీతి పరులైన కృష్ణమీనన్, ప్రతాప్ సింగ్ కైరాన్, గులామ్ ఆహ్మద్, మాలవ్య వంటి ప్రగతివాదుల్ని, సెక్యులరిస్టులని, సోషలిస్టుల్ని రక్షించారు. అదే పరంపర కొనసాగుతోంది.

నేడు రజీదేవి, రేపు పూలన్ దేవి?

ఆగస్టు 4 - 10 , 1997

స్వాతంత్ర్యం వచ్చి 50 సంవత్సరాలు నిండుతున్న ఈ సమయంలో మన రాజకీయ నాయకుల్లో, పార్టీల్లో పేరుకుపోయిన అవినీతి, అనైతికత మరోసారి బయటపడ్డాయి. అందుకు తాజా ఉదాహరణ బీహార్ లో భర్త మాట మేరకు ఏ మాత్రం విద్యాగంధం లేని, అనేక మంది పిల్లలకు తల్లి, అమాయకురాలు అయిన రజీదేవి ముఖ్యమంత్రిగా ప్రమాణ స్వీకారం చేయడం. తనపై వచ్చిన అవినీతి ఆరోపణల నేపథ్యంలో సిబిఐ అరెస్టుని తప్పించుకోలేనన్న సమయంలో లాలూప్రసాద్ యాదవ్ తన భార్యకు పట్టం కట్టబెట్టాడు. గత కొన్ని నెలలుగా బీహార్ లో అనేక ఆశ్చర్యకరమైన, విచారించదగిన పరిణామాలు సంభవించాయి. 15 పార్టీల కూటమి యునైటెడ్ ఫ్రంట్ లోని సెక్యులరిస్టులు, సామాజిక న్యాయం కోసం పోరాడే వారు కేంద్రంలో పరిపాలన సాగిస్తున్నారు. వీరంతా ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ అవినీతిపరులను విడిచిపెట్టేది లేదని, అవినీతిని అంతం చేస్తామని పదేపదే ప్రకటనలిచ్చినా అవినీతి ఆరోపణలపై ఛార్జిషీటు దాఖలైన తమ ఫ్రంట్ నాయకుడిని మాత్రం పల్లెత్తుమాట అనలేక పోయారు. అవినీతిపరుడైన ఈ ముఖ్యమంత్రి స్వంత పార్టీని చీల్చి, ఎమ్మెల్యేలను కొని, కాంగ్రెస్ విశ్వాస తీర్మానపు ఓటింగ్ లో పాల్గొనకుండా (ఇందుకు అవతలి వారికి ఏం ముట్టిందో ఇంకా బయటపడ లేదనుకోండి) చేసి, తనను తీవ్రంగా వ్యతిరేకిస్తున్న ప్రతిపక్ష సభ్యులకి దేహశుద్ధి చేసి, వారిని శాసనసభ నుండి వెళ్ళగొట్టి, తన 'విశ్వాసపాత్రు'లు, సహచరుల మద్దతుతో విశ్వాస తీర్మానాన్ని 'గెలిచాడు'. తమ పదవులు కాపాడుకోవడానికి శతవిధాలుగా తాపత్రయపడుతున్న ఫ్రంట్ నాయకులెవరూ లాలూ చేత రాజీనామా చేయించలేకపోయారు. ఐనా సిబిఐ పట్టు వదలని విక్రమార్కుడిలా రాష్ట్ర హైకోర్టు ఆదేశాల మేరకు ముఖ్యమంత్రిని అరెస్టు చేయడానికి ప్రయత్నించింది. అరెస్టు చేయబోయింది కూడా. కాని సరిగ్గా అదే సమయంలో లాలూ కొత్త ఎత్తు వేశాడు. తన స్థానంలో తన భార్యని ముఖ్యమంత్రిగా కూర్చోబెట్టాడు. తద్వారా జైలు నుంచి కూడా తానే తన భార్య తరపున రాజ్యం చేయవచ్చని భావించాడు.

ఇలా ఎవరైనా సరే విద్యార్హతలు, అనుభవం, పరిజ్ఞానం వంటివి ఏవీ లేకుండానే ప్రధాని, ముఖ్యమంత్రి, అయిపోవడం మన రాజకీయ రంగపు దుస్థితిని, ప్రజాపాలన వ్యవస్థ అధోగతిని తెలియజేస్తుంది. ఇలాగ కేవలం లాలూ ప్రసాద్ యాదవ్ విషయంలోనే జరుగలేదు. ఇది 70వ దశకం నుండి అనేకసార్లు జరిగింది. ఐతే ఈ సంఘటనలన్నీ 'చట్టబద్ధమైనవే' అయినా అనైతికమైనవి, అన్యాయమైనవి.

ఇందారాగాంధీ కేవలం మెట్రీక్యులేషన్ వరకు మాత్రమే చదువుకున్నది. అలాంటి ఆమె తన కంటే విద్యావంతులు, సమర్థవంతులు, అనుభవజ్ఞులు అయిన మొరార్జీ దేశాయ్ వంటి నాయకులకి బదులుగా కాంగ్రెస్ అధ్యక్షురాలు, దేశప్రధాని కాగలిగింది. అది కేవలం ఆమె జవహర్ లాల్ నెహ్రూ కుమార్తె కావడం వల్లనే సాధ్యపడింది. రాజీవ్ గాంధీ కూడా మెట్రీక్యులేషన్ మాత్రమే. ఒక సాధారణ పైలట్. ఆయనకి కూడా గొప్ప పాండిత్యం కానీ, రాజకీయ అనుభవం కానీ లేవు. అయినా ఆయన ప్రధాని కాగలిగాడు. దానికి కారణం శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ కుమారుడు, జవహర్ లాల్ నెహ్రూ మనవడు కావడమే. నెహ్రూవంశస్థులు ఏర్పరచిన ఈ 'సంప్రదాయాన్ని' ఇతరులు కూడా అనుసరిస్తున్నారు. 1960లో కాంగ్రెస్ మంత్రి అయిన శ్రీ రాజగోపాలన్ మరణించినప్పుడు ఆయన భార్యని రాజ్యసభ సభ్యురాలిని చేశారు. పండిత గోవింద వల్లభ్ పంత్ కుమారుడు కె.సి.పంత్ పార్లమెంటు సభ్యుడయ్యాడు. ఆ తరువాత మంత్రి కూడా అయ్యాడు. లాల్ బహదూర్ శాస్త్రి కుమారుడు హరికృష్ణ పార్లమెంటు సభ్యుడయ్యాడు. ఆంధ్రప్రదేశ్ ముఖ్యమంత్రిగా ఉన్న టి.అంజయ్య మరణిస్తే ఎటువంటి అనుభవం లేని ఆయన భార్యని పార్లమెంటు సభ్యురాలిని చేశారు. అంజయ్య మెట్రీక్యులేషన్ వరకూ కూడా చదువలేదు. పి.వి.నరసింహారావు కుమారుడు, దగ్గరి బంధువులు ఎం.పి.లు, ఎమ్మెల్యేలు అయిపోయారు. కోట్ల విజయ బాస్కరరెడ్డి ముఖ్యమంత్రి అయినప్పుడు ఆయన కుమారుడు ఆయన స్థానంలో పార్లమెంటు సభ్యుడయ్యాడు. అలాగే టి.చంద్రశేఖరరెడ్డి అనే ఎం.పి. మరణించినప్పుడు ఆయన కుమారుడు రాజ్యసభ సభ్యత్వాన్ని పొందాడు. కమలనాథ్, మరికొందరు ఎం.పి.లు హవాలా కేసుల మూలంగా పార్లమెంటు ఎన్నికల్లో పోటీ చేయడానికి వీలు లేకపోయింది. అందుకని వారి భార్యలు, సోదరులు పార్లమెంటుకి పోటీ చేశారు. హవాలా

కేసు విచారణలో నిర్దోషులని తేలిన వెంటనే వీరంతా తమ తమ స్థానాల నుండి తిరిగి పోటీ చేయడానికి వీలుగా వారి సన్నిహితులు తమ సభ్యత్వానికి రాజీనామా చేశారు కూడా. ఇటలీలో పుట్టి ఆ తరువాత భారత పౌరసత్వం స్వీకరించిన రాజీవ్ గాంధీ (బోఫోర్స్ కుంభకోణంలో కీర్తి ఆర్జించిన వాడు) భార్య శ్రీమతి సోనియా గాంధీ కాంగ్రెస్ పార్టీ పగ్గాలు చేతపట్టి దేశప్రధాని కావాలని అనేక మంది కాంగ్రెస్ నేతల ప్రగాఢ వాంఛ. ఆమెకు కూడా చెప్పుకోదగ్గ విద్యార్హతలు కానీ, అనుభవం కానీ ఏమీ ఉన్నట్లు తెలియదు. రబ్రీదేవి, ఫూలన్ దేవీల మాదిరిగానే ఇంతకు ముందెన్నడూ రాజకీయ రంగపు అనుభవం లేదు. ఐనా 'ఫలానా' వంశంలో వ్యక్తికి భార్య కాబట్టి ప్రపంచంలోనే అతిపెద్ద ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థలో ప్రధానమైన పదవికి ఆమె అర్హురాలు అయిపోయింది.

రబ్రీదేవి ఎమ్మెల్యే కాదు, దేవేగౌడ కూడా ప్రధాని బాధ్యతలు స్వీకరించినప్పుడు పార్లమెంటు సభ్యుడు కాదు. జైపాల్ రెడ్డి కూడా ఎం.పి.కాకపోయినా కేంద్రమంత్రి మండలిలో ప్రధానపాత్ర వహిస్తున్నాడు. ఆంధ్రప్రదేశ్ లో రత్నకుమారి తన భర్త ఎమ్మెల్యే సీటుని స్వంతం చేసుకోగలిగింది. ఈ ఉదాహరణలన్నీ ఎందుకు ప్రస్తావిస్తున్నానంటే రాజకీయ రంగంలో నాయకత్వం, పదవులు వంశపారంపర్య వ్యవహారాలుగా, కుటుంబ వ్యవహారాలుగా మారిపోయాయి. ఎమ్మెల్యేలు, ఎంపిలు, ప్రధానులు, ముఖ్యమంత్రులు కావడానికి చదువు, శక్తి సామర్థ్యాలు, అనుభవం ఇలాంటివి ఏవీ ఉండనవసరం లేదు. ఫలానా వంశంలో జన్మించడం, ఫలానా వారి భార్య, లేక కుమారుడు కావడం, ఇవే నాయకత్వానికి, పదవులకి ప్రధాన అర్హతలుగా మారాయి. అమాయకులు, అనుభవశూన్యులు, అవినీతి పరులు, నేరస్థులు వారంతట వారు ఎమ్మెల్యేలు, ఎంపిలు, ముఖ్యమంత్రులు అయిపోవడం లేదు! వివిధ రాజకీయ పార్టీలు అలాంటి వారిని ఎంపిలు, ఎమ్మెల్యేలు చేస్తున్నాయి. ఫూలన్ దేవి స్వంతంగా ఎంపీ కాగలిగి ఉండేదా? ములాయంసింగ్ ఆమెకి పార్టీ టికెట్టు ఇవ్వకపోతే? జయప్రద, శారద, మోహన్ బాబు వంటివారు స్వతంత్రంగా రాజ్యసభకి ఎన్నికయ్యే వారా? జవహర్ లాల్ నెహ్రూ కుమార్తె కాకపోతే, పార్టీలోని వృద్ధనేతలకి ఆమె అమాయకత్వం మీద పూర్తి నమ్మకం లేకపోతే ఇందిరాగాంధీ ప్రధాని అయ్యేదా? శ్రీమతి గాంధీ ప్రాపకం లేకపోతే అంజయ్య ముఖ్యమంత్రి అయ్యేవాడా?

పూన్ లకి, డ్రైవర్లకి, తోటమాలీలకి కనీస విద్యార్హతలు ఉండాలని అడుగుతున్నప్పుడు, దేశంలో వివిధ చట్టాలను, వివిధ రంగాలలో విధానాలను రూపొందించేవారు, ప్రజాధనాన్ని ఖర్చు పెట్టే నాయకులకి కనీస విద్యార్హతలు ఉన్నాయా లేవా అన్నది పట్టించుకోక పోవడం ఎంత వరకూ సమంజసం? నేడు రబ్రీదేవి బీహార్ ముఖ్యమంత్రి అయినప్పుడు రేపు ఫూలన్ దేవి దేశ ప్రధాని ఎందుకు కాకూడదు? మన వామపక్ష ప్రజాస్వామ్య- పురోగమన -సోషలిస్టు- సెక్యులర్ - సామాజిక న్యాయవాదులైన యునైటెడ్ ఫ్రంట్ భాగస్వాములు ఈ స్వర్ణజయంతి సంవత్సరంలో దేశంలోని 475 మిలియన్ నిరక్షరాస్యులకి న్యాయం చేకూర్చే విధంగా వారికి రాష్ట్రాల ముఖ్యమంత్రుల, ఎమ్మెల్యేల పదవులలో ఎం.పి. స్థానాలలో 50% కేటాయించి, అలాగే ప్రధాని, ఉపరాష్ట్రపతి పదవులకు వెనుకబడిన నిరక్షరాస్యులకు మాత్రమే కేటాయిస్తే ఎంత బాగుంటుంది! మంత్రి పదవులనే నిరక్షరాస్యులకి ఇవ్వగలిగినప్పుడు ప్రభుత్వోద్యోగాలు కూడా ఇస్తే తప్పేమిటి?

ప్రస్తుతపు రాజకీయ నాయకుల చేతిలో దేశానికి ఏ మాత్రం భద్రత లేదు. ఏ రంగంలోనైనా ద్వంద్వ నీతి, అవినీతులు రాజ్యం ఏలుతున్నాయని అయినా తాను నిస్సహాయుడనని వాపోయే సెక్యులర్, సోషలిస్టు ప్రధాని మనకి ఉన్నారు. అలాగే అనేక కుంభకోణాలలో ప్రధాన నిందితులుగా పేర్కొనబడిన మంత్రులు, మాజీ మంత్రులు మనకి ఉన్నారు. వీరు చట్టాలలోని లోపాల్ని ఆసరాగా తీసుకొని తమపై వచ్చిన ఆరోపణలపై విచారణ కూడా జరుగకుండా తప్పించుకోగలుగుతున్నారు. ఒక్క మహిళకి కోపం వస్తుందని మాజీ ప్రధానికి సంబంధం ఉన్న ఒక అవినీతి కేసు విచారణని సైతం ప్రక్కకు పెట్టేశారు; అలాగే సామాజిక న్యాయం. అవినీతికి వ్యతిరేకంగా పోరాటం జరుపుతామనే 15 పార్టీల నాయకులు తమ పదవులు పోతాయనే భయంతో, జీవితకాలంలో మరో అవకాశం రాదనే బెంగతో అవినీతి, నేరప్రవృత్తులకు మూలమైన ముఖ్యమంత్రిని ఏమీ అనలేకపోతున్నారు.

'ఇంత ప్రకృతి వనరులు, మానవ వనరులు కలిగిన భారత్ పేద దేశంగా ఎందుకు మిగిలిపోతోంది' అని అనేకమంది భారత్ శ్రేయోభిలాషులు ఆశ్చర్యపోతూ ఉంటారు. బీహార్ ని సందర్శించిన ఒక జపాన్ పారిశ్రామిక వేత్త లాలూప్రసాద్ యాదవ్ తో "బీహార్ వంటి ప్రకృతి వనరులు పుష్కలంగా ఉన్న

రాష్ట్రాన్ని మాకు ఇస్తే మూడు నెలల్లో దానిని జపాన్ మాదిరిగా అభివృద్ధి చేస్తాం” అని అన్నాడట. అందుకు లాలూప్రసాద్ “జపాన్ ని నాకు ఇస్తే మూడు నెలల్లో బీహార్ లా మారుస్తాను!” అని సమాధానం ఇచ్చాడట. 50 సంవత్సరాల స్వాతంత్ర్యం తరువాత మన నాయకుల పరిస్థితి ఇలా ఉంది. రాజారామ్మోహన్ రాయ్ నుండి గాంధీజీ వరకూ మన జాతీయ నాయకులు కోరుకున్నది ఇదేనా? 1942 కాంగ్రెస్ పార్టీని రద్దు చేయాలని చెబుతూ గాంధీజీ ఇలా హెచ్చరించారు. “ఒకవేళ కాంగ్రెస్ నాయకులు ప్రజలకి సేవ చేయడానికి బదులు వారిని పీడిస్తే (గత 50 సంవత్సరాలలో 46 సంవత్సరాల పాటు వాళ్ళు చేసినది ఇదే), అప్పటికి నేను బ్రిటికి ఉన్నా లేకపోయినా, ప్రజలు తిరగబడి తెల్లతోపీ పెట్టుకున్న నాయకులను వెతికి, వెంటాడి నాశనం చేస్తారని ఖచ్చితంగా చెప్పగలను”. కాని గాంధీజీ కాంగ్రెస్ పై పెట్టుకున్న ఆశలు నెరవేర లేదు. కాంగ్రెస్ వారిని తలదన్నేట్లుగా కులతత్వవాదులు, కమ్యూనిస్టులు, ప్రాంతీయ నాయకులు కలిసి కేంద్రంలో జాతీయవాదుల ప్రభుత్వం ఏర్పడకుండా అడ్డుకున్నారు. 1987లో బోఫోర్స్ కుంభకోణం బయటపడటంతో కాంగ్రెస్ ప్రతిష్ట పూర్తిగా అడుగంటి పోయినప్పుడు సామాజిక న్యాయం పేరుతో జనతాదళ్ నాయకులు పదవులను చేజిక్కించుకున్నారు. న్యాయస్థానాలు చూపిన చొరవ మూలంగా అనేకమంది నాయకుల అవినీతి బంధారం బయట పడ్డా విచారణ ప్రక్రియ ఎడతెగకుండా సాగుతుండడంతో అవినీతిపరులు ఎలాంటి శిక్షా పడకుండానే తప్పించుకోగలుగుతున్నారు.

నాయకుల అవినీతి చర్యలు పత్రికల్లో కొన్ని రోజులపాటు ముఖపత్ర వ్యాసాలలో బయటకు వస్తాయి. ప్రజలలో కొందరికి వినోదాన్ని, కొందరికి అసంతృప్తిని కలిగిస్తాయి. అంటే ఒక కుంభకోణం పూర్తిగా బయటపడే లోగా మరొకటి బయటికి వస్తుంది. దీనితో ప్రజలు వేటిని పట్టించుకోరు. పూజగదిలో, పడకగదిలో నోట్లకట్టలు దాచుకున్న సుఖ్ రాం నేడు హిమాచల్ ప్రదేశ్ లో ప్రాంతీయ పార్టీని స్థాపించి అవినీతికి వ్యతిరేకంగా పోరాడతానని ప్రకటించడం వింత కదూ! లాలూప్రసాద్ యాదవ్, సీతారాం కేసరి వంటివారు అవినీతిని అంతం చేయాలని పిలుపునివ్వడం విచిత్రం. వింతల్లో వింత ఏమిటంటే ఇలాంటి లాలూ ప్రసాద్ యాదవ్, ములాయంసింగ్, కేసరి, పివి నరసింహారావు, కరుణానిధిల కరుణపై ఆధారపడి ప్రధాని పీఠం అధిష్టించిన శ్రీఇంద్రకుమార్

గుజ్రాల్ కూడా అవినీతిని అంతం చేస్తామని ప్రకటించడం. అలా అంటూనే ఆయన మరోప్రక్క తాను నిస్సహాయుడనని చెప్పుకుంటున్నారు కూడా. ఇలాంటి పరిస్థితిలో మన దేశంలో అవినీతికి వ్యతిరేకంగా పోరాడమని అమెరికానో, ఐక్యరాజ్యసమితిలో కోరవలసివస్తుందా? అన్న సందేహం కలుగుతుంది. కాంగ్రెస్, యునైటెడ్ ఫ్రంట్ల తారకమంత్రమైన సెక్యూలరిజం అవినీతిని అంతం చేయలేకపోతోంది ఎందుకని?

మన నాయకుల గురించి మరొక ఇద్దరు ప్రముఖుల అభిప్రాయాన్ని చూద్దాం. భారత స్వాతంత్ర్య బిల్ గురించి బ్రిటీష్ పార్లమెంటులో మాట్లాడుతూ విన్స్టన్ చర్చిల్ ఇలా అన్నాడు- “అధికారం ఇస్తే అది అవినీతిపరులు, దుర్మార్గులు, దోపిడీదారుల చేతుల్లోకి పోతుంది. తాగేనీటి మీద, తినే తిండి మీద కూడా పన్నులు వసూలు చేస్తారు. ఆకలితో అలమటించే కోట్లాది మంది ప్రజల ఉసురు అట్టికి తగులుతుంది. గడ్డిపరక విలువ చేయని ఈ నాయకులంతా కొద్ది సంవత్సరాలలో నామరూపాలు లేకుండా పోతారు”. చర్చిల్ తాగేనీరు, తినే తిండిపైనే పన్ను వేస్తారని అనుకున్నాడు. కానీ కలుషితమైన గాలిని శుద్ధి చేయాలని డబ్బు వసూలు చేసి దానిని కూడా ఈ సెక్యూలర్, సోషలిస్టు, పురోగమన నేతలు, వారి కుటుంబాలు మింగివేస్తాయి. 1956లో ఆచార్య కృపలానీ కాంగ్రెస్ నాయకుల్ని ఇలా హెచ్చరించారు-“చీకటి వ్యాపారుల కంటే, కమ్యూనిస్టుల కంటే గూండాలైన మీ వల్ల ఇప్పుడిప్పుడే రూపుదిద్దు కుంటున్న ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థకి పెద్ద ప్రమాదం ఏర్పడుతుంది. ఎప్పుడైనా ఈ వ్యవస్థ నశించిపోతే దానికి మీరే బాధ్యులు. మీరు ఉన్నా, పోయినా చరిత్రలో అది మీకు మాయని మచ్చగా మిగిలిపోతుంది”. కాంగ్రెస్ పార్టీ దేశానికి ఇచ్చిన అపురూపమైన కాసుకలు చూడండి : బోఫోర్స్ కుంభకోణం, స్టాక్ మార్కెట్ కుంభకోణం, యూరియా కుంభకోణం, సెయింట్ కిట్స్ ప్రహసనం, లక్ష్మణులు పాఠశాలకి, ‘మీ పని అయిపోతుంది’ అనే వాగ్దానాలు, జైఎంఎం ఎం.పి.లకి ముడుపులు, సన్నిహితులకి, కుటుంబ సభ్యులకి పెట్రోలు పంపులు, గ్యాస్ ఏజెన్సీలు, ప్రభుత్వ నివాస భవనాల కేటాయింపులు, హవాలా, టెలికాం, రైల్వే కుంభకోణాలు, కొడుకులకి, భార్యలకు అధికారం అందజేయడం, ఇలా ఎన్నెన్నో ఏనాడైనా ప్రాచీన భారతీయ రాజులకు ఇంత స్థాయిలో దోపిడీ చేయగలిగే అధికారం ఉండేదా? బ్రిటీష్ వైస్రాయ్ లు (క్లైవ్, హేస్టింగ్ లు తప్పించి) అయినా

ఇలా పేద, ప్రజానీకపు డబ్బుని దోచుకోగలిగారా? గాంధీజీ, కృపలానీ, చర్చిల్ల భయాల్ని నిజం చేస్తూ కాంగ్రెస్ నాయకులు అంత దోపిడీకి పాల్పడ్డారు. విశ్వాస తీర్మానంపై జరిగిన ఓటింగ్లో పాల్గొనకుండా లాలూకి మద్దతునిచ్చింది కాంగ్రెస్ వారు కాదా? చరణ్ సింగ్, చంద్రశేఖర్, దేవేగౌడ, గుజ్రాల్ లను ప్రధానులను చేసి అధికారం ఎరచూపి వారిని అవినీతికి పాల్పడేట్లు చేసింది కాంగ్రెస్ కాదా? దేశంలో అవినీతి పరులైన నాయకులంతా ఎప్పుడో ఒకప్పుడు తాము కాంగ్రెస్ పార్టీలో ఉన్నవారమేనని ఒప్పుకోవడం లేదా? అలాంటి వారంతా ఏనాటికైనా కాంగ్రెస్ గూటికి చేరతారు కదా? కాంగ్రెస్ వాదులంతా తిరిగి కాంగ్రెస్ ను చేరాలని పిలుపునివ్వడం ద్వారా సోషలిస్టు, సెక్యులర్, పురోగమన భారత్ లో అవినీతి కలకాలం వర్ధిల్లాలని వారు ఆశించడం లేదా? కాంగ్రెస్ అవినీతి వేళ్ళను పెకిలించి వేసే తిరుగుబాటు వచ్చేలోగా దేశంలో వెనుకబడిన వర్గం పేరిట, కులం పేరిట దోపిడీ చేసే నాయకులు పెరిగిపోయారు. అయినా అవినీతి, అసత్యం ఎల్లకాలం రాజ్యమేలవు. గీతాచార్యుడు తెలిపినట్లుగా “ఎప్పుడెప్పుడు ధర్మానికి హాని కలుగుతుందో అధర్మం పెచ్చు పెరిగిపోతుందో అప్పుడు ధర్మాన్ని రక్షించడానికి భగవంతుడే ప్రజల మధ్యలో అవతారం ఎత్తుతాడు”. ఇది నిజం అవుతుంది. రబ్రీదేవిని అందలం ఎక్కించినా, ఫూలన్ దేవికి మద్దతునిచ్చినా సోషలిజం, సెక్యులరిజం పేరున సాగుతున్న ఈ అవినీతి, అన్యాయాలను ఎక్కువ కాలం కప్పి వుచ్చలేరు. స్టాలిన్, లెనిన్, మావో, కిమ్ ఇల్ సంగ్ వంటివారే కాలం ముందు తలవంచవలసి వచ్చినప్పుడు అంతకంటే తక్కువ అవినీతి సామర్థ్యం కలిగినవారు భారత్ లో నామరూపాలు లేకుండా పోవడానికి ఎక్కువకాలం పట్టదు.

పదవి యుండగ పాదముల నంటి మ్రొక్కుదురు
 పదవి పోయిన వెనుక పలుకరెవరు
 ఇది మారదెన్నడు, ఇంతె లోకపు తీరు
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

పాకిస్తాన్ ను సృష్టించినదెవరు?

ఆగస్టు 25 - 31 , 1997

ఈ మధ్య చాలామంది ముస్లిం రచయితలు, ముస్లిం మేతరులలో గల వారి సెక్యులర్ మిత్రులు కలిసి (వీరిలో వామపక్ష ప్రజాతంత్ర, సోషలిస్టు ప్రగతికాముక జనాలున్నారు) భారతదేశ విభజనకు తాముగానీ, తమ పూర్వీకులుగానీ కారకులం కామని నిరూపించే తాపత్రయంలో పడ్డారు. నిజానికి హిందూ నాయకులే ముస్లింలను ఇముడ్చుకోలేని ఆధిపత్య ధోరణితో వారిని ప్రత్యేక దేశం కోరే విధంగా ఒత్తిడి చేశారని వీరు ప్రచారం చేస్తున్నారు. అది పూర్తిగా అసత్యమని క్రింది వివరాలు గమనిస్తే అర్థం అవుతుంది.

ధాకాలోని అయిన్-ఎ-సాలిష్ కేంద్రకు చెందిన మహమ్మద్ నూర్ ఖాన్ బీహారీల గురించి (బంగ్లాదేశ్ లో చిక్కుకుపోయిన పాకిస్తానీలు. వారిని బీహారీలని పిలుస్తారు. డాంట్ తన ఇన్ ఫెర్లోలో చేసిన వర్ణనలను గుర్తుకు తెచ్చే దారుణ పరిస్థితులలో శరణార్థి శిబిరాలలో మ్రుగ్గుతూ పాకిస్తాన్ తమను ఎప్పుడు వెనుకకు తిరిగి తీసుకుంటుందా అని ఎదురుతెన్నులు చూస్తున్నారు. పాకిస్తాన్ అందుకు తిరస్కరిస్తోంది) వ్రాస్తూ ఇలా వ్రాశాడు:

“భారతదేశంలోని మైనారిటీ ప్రాంతాలలో గల ముస్లింలు చేసిన త్యాగాల ఫలితంగానే పాకిస్తాన్ ఆవిర్భవించిందని చరిత్ర సాక్ష్యం చెబుతోంది. ఇందుకు సమర్థనగా పాకిస్తాన్ యొక్క మొదటి గవర్నర్ జనరల్ శ్రీఎం.ఎ.జిన్నా ఈడ్ సందర్భంగా 1947 ఆగస్టు 18నాడు ఇచ్చిన ఉపన్యాసాన్ని పేర్కొనవచ్చు. “పాకిస్తాన్ నిర్మాణం కోసం మన సోదరులు, సోదరీమణులు చేసిన త్యాగాలను మనం మరచిపోరాదు. హిందుస్థాన్ లో మైనారిటీలుగా మిగిలిపోయిన మన సోదరులు, వారిని మనమెప్పుడూ నిర్లక్ష్యం చేయబోమన్న విశ్వాసాన్ని కలిగి ఉండాలి. మన ప్రియ స్వప్నమైన పాకిస్తాన్ ను సాధించేందుకు ముందుండి పోరాడినవారు ఉపఖండంలోని ముస్లిం మైనారిటీ ప్రాంతాలవారేనన్న సంగతి నాకు తెలుసు. వారి సహకారాన్ని నేను ఎప్పటికీ మరువలేను. ఈ విషయాన్ని నేడు పాకిస్తాన్ లో అంతర్భాగం అయిన ముస్లిం మెజారిటీ ప్రాంతాల ప్రజలు కూడా గుర్తించాలి”

సయ్యద్ అహ్మద్ ఖాన్ మొదలు మహమ్మదాలీ జిన్నా, ఇక్బాల్ వరకు అందరూ జాతీయవాదులుగా జీవనం ప్రారంభించినవారే. కానీ చివరికి వారు పాకిస్తాన్ పోరాట వీరులుగా రూపాంతరం చెందారు. స్వతంత్ర్య భారతం వయోజన ఓటు హక్కు ఉండే ప్రజాస్వామ్య దేశంగా రూపొందుతుందని వారికి తెలుసు. ప్రజాస్వామ్యంలో మెజారిటీ ప్రజల మనోభావాలకే ప్రాధాన్యత ఉంటుందని వారు నమ్మారు. తాము ఎలాగైతే ముస్లింలంతా కలిసి ఒకే వర్గంగా ఓటు వేస్తూ వచ్చామో అదే విధంగా హిందువులు కూడా చేస్తారని అనుకున్నారు. పైగా భారత్ లో హిందువులు, సిఖ్కులు అధిక సంఖ్యాకులుగా కూడా ఉంటారు. గనుక తమకు మాత్రం అప్పుడు స్వాతంత్ర్యం ఉండదని వారు భయపడ్డారు. జిన్నా మరో అడుగు ముందుకు వెళ్ళి హిందూ - ముస్లిం సమస్య కేవలం అంకెలు, సంఖ్యలకు సంబంధించిన సమస్య కాదని, తాము రెండు వేరువేరు జాతులకు చెందిన వారమని చెప్పడం మొదలుపెట్టాడు. హిందువులు, ముస్లింలు ఒకే ప్రతిపత్తి కలిగిన వేరువేరు జాతులు కనుక అవిభాజ్య భారతంలో కూడా రెండు సమాన జాతులుగానే వారు జీవించాలని, కేంద్ర ప్రభుత్వంలో, సైనిక దళాలలో, ఇతర ప్రభుత్వ విభాగాలలో ఇరువురికి సమాన ప్రాతినిధ్యం ఉండాలని కొత్త సిద్ధాంతాన్నతడు లేవనెత్తాడు.

అంతకు చాలాముందే కేంద్ర లెజిస్లేటివ్ కౌన్సిల్ లో జనాభా నిష్పత్తి కంటే చాలా అధికంగా స్థానాలను ముస్లింలు సంపాదించుకున్నారు. కాగా జిన్నా తాజా సిద్ధాంతం ప్రకారం 25% ముస్లింలకు, 75% ముస్లిమేతరులతో సమానంగా ప్రాధాన్యత లభిస్తుంది. మధ్యంతర ప్రభుత్వంలో అతడికి దాదాపుగా ఆ ప్రతిపత్తి లభించింది. అయితే బ్రిటీష్ వారు వెళ్ళిపోయిన తరుపరి కూడా ఆ ప్రాధాన్యత కొనసాగుతుందా అన్న సందేహం అతడికి ఉండేది. అందుకే ఆ ప్రభుత్వంలోనే ముస్లిం సభ్యులు తీవ్ర విధ్వంసం సృష్టించారు. ఫెడరల్ ప్రజాస్వామ్య దేశంగా భారతదేశాన్ని కొనసాగించడం అసాధ్యమని ముస్లిమేతరులు భావించే స్థితిని నిర్మాణం చేశారు.

1946 ఆగస్ట్ 16 నాడు జిన్నా ఇచ్చిన ప్రత్యక్ష చర్య పిలుపుతో ముస్లిమేతరులు భయాందోళనలు మరింత ఉధృతం అయ్యాయి. బెంగాల్ లో ఆ రోజున అవిభాజ్య బెంగాల్ ప్రీమియర్ సుప్రవర్ద్ది నేతృత్వంలో ముస్లింలు ప్రత్యక్ష చర్య పేరిట హత్యలు, మత కలహాలు మొదలుపెట్టారు. కొద్ది గంటలలోనే

వేలాదిమంది హత్య చేయబడ్డారు. అదంతా ముస్లింలీగ్ ప్రభుత్వ కనుసన్నలలోనే సాగింది.

ఆనాడు జిన్నా ద్వితీయ సిద్ధాంతాన్ని శాస్త్రీయమైనదంటూ కితాబు ఇచ్చి సమర్థించినవారు విదేశీ స్టాలిన్ మానసపుత్రులైన కమ్యూనిస్టులే. ఈనాటికీ కూడా వారు భారతదేశం ఒక జాతి కాదని, అనేక జాతుల నిలయమని ప్రచారం చేస్తున్నారు. నిజానికి ఈనాడు భారతదేశంలోనే మిగిలిపోయిన భూభాగానికి చెందిన ముస్లింలే 1946లో ముస్లింలీగ్ ను, పాకిస్తాన్ నిర్మాణాన్ని సమర్థించినవారు. ఈనాటి పాకిస్తాన్ భూభాగంలో ఆనాడు స్థానికంగా ఉన్న ముస్లింలు కాదు అందుకు ప్రధాన కారకులు. ఎందుకంటే ఆ ప్రాంతాలలో ఎప్పుడూ ముస్లింలీగ్ కు అధికారం లభించనేలేదు. అక్కడి ప్రభుత్వాలెప్పుడూ జిన్నా వ్యతిరేక ముస్లిం పార్టీల చేతుల్లోనే ఉండేవి. వారెవరూ విభజనను కోరుకోలేదు. విభజన అనివార్యమని తేలిన తరువాత మాత్రమే వారు జిన్నా వైపు మారారు.

కనుక దేశ విభజనకు బాధ్యులం తాము కామంటూ ముస్లింలు చేస్తున్న వాదనలు భారత ప్రజానీకాన్ని మూర్ఖులను చేయజాలవు. పాకిస్తాన్ నిర్మాణానికి కారకులై, ఇప్పటికీ భారతదేశంలోనే కొనసాగుతున్న ముస్లింలను పాకిస్తాన్ మరచిపోతుందని భావించేవారు నిజానికి మూర్ఖులు. వారినెప్పటికీ మరచిపోవటంగానీ, నిర్లక్ష్యం చేయటం గానీ జరుగదని జిన్నా చెబుతూండేవాడు అందుకే పాకిస్తాన్ ఐఎస్ఐ పని చేస్తూంటుంది.

సంసార రథమున చక్రాలు సతి పతుల్
రెండు సరిగ నుండ బండి నడచు
మాట భేదమైన మరి బండి నడువదు
మంచి మాట వినర మానవుండ!

ఇస్లాంలో ప్రేమ, సౌభ్రాతృత్వం

సత్యమంతా ఒకేసారి ఒకే వ్యక్తికి అందజేయబడిందని, అదే అంతిమ సత్యమని నమ్మేవారు ఉచితానుచితాల గురించి ఆలోచించలేరు. ఇంకా ఘోరమైన విషయమేమిటంటే సత్యం ప్రత్యక్షంగా కళ్ళముందు కనబడుతున్నా వారు దానిని చూడలేరు. హిందువులు బహిరంగంగా తమ మతాన్ని ఆచరించే స్వేచ్ఛ కూడా లేని సౌదీ అరేబియాలో ఉంటున్న హైదరాబాద్ కు చెందిన అరీబ్-ఉల్-మునిబ్ ఒక ముస్లిం ఈ మధ్య ఒక స్థానిక ఆంగ్ల పత్రికలో వ్రాస్తూ ఇస్లాం ప్రేమ, సౌభ్రాతృత్వాల ప్రతిరూపంగా అభివర్ణించారు. వందల సంవత్సరాల పాటు సాగిన దురాక్రమణలలో ఇస్లాంను స్వీకరించని కారణంగా లక్షలాది ప్రాణాలను బలి ఇవ్వవలసి వచ్చిన భారతీయులు ఈ మాటలు నమ్ముతారని భావించడం దారుణం.

ఇస్లాం ప్రేమ, సౌభ్రాతృత్వాల మతం అయితే ఇరాన్, ఇరాక్ లు రెండూ ఇస్లాం, ఖురాన్ లను విశ్వసించే దేశాలే అయినప్పటికీ రెండింటి మధ్య ఏదేళ్ళ పాటు భీకరయుద్ధం ఎందుకు జరిగినట్లు? పాకిస్తాన్ లో సున్నీలు తోటి ప్రజలైన షియాల పట్ల ఎందుకు వివక్షత చూపుతున్నట్లు? షియా, సున్నీలిద్దరూ కలిసి అహ్మదీయ ముస్లింలను దైవ వ్యతిరేకులుగా ప్రకటించి, వారి హక్కులను ఎందుకు కాలరాస్తున్నట్లు? పశ్చిమ పాకిస్తాన్ కు చెందిన సైనికులు బంగ్లాదేశ్ లోని తోటి సోదర ముస్లింలను హత్య చేయడాన్నిగానీ, తోటి ముస్లిం మహిళల మానాలను హరించడాన్ని గానీ ఇస్లామిక్ సౌభ్రాతృత్వం ఎందుకు నిరోధించలేక పోయింది? ఇరాక్ ముస్లింలు తోటి ముస్లిం దేశమైన కువైట్ పై ఎందుకు దాడి చేసినట్లు? జోర్డాన్ కు చెందిన ముస్లిం రాజు తన దేశం నుండి పాలస్తీనా ముస్లింలను ఎందుకు తరిమికొట్టినట్లు? ఇరాక్, టర్కీ ముస్లింలు కుర్దు ముస్లింలను ఎందుకు ఊచకోత కోస్తున్నట్లు? టర్కీ, సిరియాలు ఎందుకు ముస్లిం సౌభ్రాతృత్వాన్ని పంచుకోలేకపోతున్నాయి? ప్రపంచంలో అతి పవిత్ర గ్రంథాలు దేవుని సందేశాలేనని ఇస్లాం నమ్మేటట్టైతే ఈజిప్టులో అనేక పుస్తకాలను ఎందుకు తగులబెట్టినట్లు?

అరబ్బు ముస్లింలు అలెగ్జాండ్రీయాను ఆక్రమించినపుడు వారి నాయకుడు అక్బున్ను పెద్ద గ్రంథాలయాన్ని చూసి ఆక్రమిత ప్రజలకు చెందిన ఆ పుస్తకాలను

ఏం చేయాలని ఖలీఫాను అడిగాడు. అందుకు ఖలీఫా ఇచ్చిన సమాధానం “ఖురాన్ లో ఉన్న విజ్ఞానమే వాటిలో కూడా ఉంటే ఇంక వాటి అవసరం లేదు. ఖురాన్ లో లేని విషయాలు వాటిలో ఉంటే అవి ఖురాన్ కు శత్రువులు. కనుక వాటిని నాశనం చేయడమే ఇస్లామిక్ కార్యం”.

ఇస్లామిక్ మౌఢ్యాన్ని నిలువెల్లా జీర్ణించుకున్న అరిబ్-ఉల్-మునిబ్ బాబ్రీ మసీదు విధ్వంసం సిగ్గుమాలిన చర్యగా అభివర్ణించారు. అరబ్బు ముస్లిం సేనలు అనేక చర్చిలను, దేవాలయాలను ధ్వంసం చేసిన విషయం ఆయన విస్మరిస్తున్నారు. స్పెయిన్ లో ముస్లింల రాజ్యం నడిచిన రోజులలో అనేక చర్చిలు నేలమట్టం చేయబడ్డాయి. వాటి స్థానంలో మసీదులు నిర్మించబడ్డాయి. తదుపరి ఆ ముస్లిం రాజులు ఓడిపోయి, తరిమివేయబడిన తరువాత ఆ మసీదులను తిరిగి తొలగించి చర్చిలను పునర్నిర్మించారు.

భారతదేశంలో ముస్లిం దురాక్రమణదారుల వెంట వచ్చిన ఇస్లామిక్ చరిత్రకారులు ఇచ్చే వివరాల ప్రకారం వందల వేల దేవాలయాలు ధ్వంసం చేయబడ్డాయి. ఆ శిథిలాలపై మసీదులు నిర్మించబడ్డాయి. అటువంటి విధ్వంసాన్ని స్మారకాల రూపంలో కూడా ఏ జాతి సహించలేదు. బాబరీ భారతీయుడు కాదు. అతడు విదేశీయుడు. అంతేకాక భారతదేశంపై దురాక్రమణ చేసి, విధ్వంసం సృష్టించినవాడు కూడా. మరి అటువంటి వాడి స్మారకాన్ని ఏ స్వతంత్ర జాతి అయినా ఎలా సహించగలుగుతుంది?

స్థాలిన్ అనుచరులైన కమ్యూనిస్టు దురాక్రమణ దారులు నిర్మించిన బెర్లిన్ గోడను జర్మన్లు కూల్చివేశారు. అది స్వతంత్ర జాతికే ఒక కళంకంగా వారు భావించారు. ఈనాడు స్వేచ్ఛ జీవులు అయిన రష్యన్లు తమను అణచివేతకు గురి చేసిన వారి విగ్రహాలను ధ్వంసం చేస్తున్నారు. స్వేచ్ఛను పొందిన హంగరీ చేసిన మొదటి పని కమ్యూనిస్టు సైనికుల స్మారకాలను నేలమట్టం చేయడమే. గజనీ, ఘోరీ, ఖిల్జీలు, తుగ్లక్ లు, తైమూర్, బాబర్ తదితరులంతా భారతీయులు కారు. వారు విదేశీ దురాక్రమణదారులు మాత్రమే. అటువంటి విధ్వంసాల స్మారకాలు ఇంకా మిగిలి ఉండడం స్వతంత్ర భారతానికే లజ్జాకారకం. దేశానికి స్వాతంత్ర్యం లభించగానే ముంబాయిలో విక్టోరియా మహారాణి విగ్రహాన్ని తొలగించి, మ్యూజియంకు తరలించలేదా? అయోధ్యలోని తథాకథిత మసీదు భారత ప్రజల ఆరాధ్య దైవపు దేవాలయాన్ని నేలమట్టం చేసిన విగ్రహ

విధ్వంసకుడిని గుర్తు చేసే చిహ్నం. మసీదు కంటే దేవాలయాలు తక్కువ పవిత్రమైనవేం కావు. దేవాలయాలను ఇష్టం వచ్చినట్లు కూలగొట్టవచ్చుగానీ వాటిపై నిర్మించబడిన మసీదులను మాత్రం తాకరాదంటే కుదరదు.

మతం పేరుతో రాజకీయ పార్టీలు స్థాపించే విభజనకర, విధ్వంస రాజకీయాలకు శ్రీకారం చుట్టినది ముస్లింలే. భారతదేశాన్ని దురాక్రమణ చేసిన మరో శక్తి అయిన బ్రిటీష్వారితో లాలూచీ పడి ప్రత్యేక నియోజక వర్గాలను వారు సాధించుకున్నారు. భారత రాజకీయాలను నేటికీ కలుషితం చేస్తున్న వేర్పాటువాద విషం అక్కడ జనించినదే. కుల మత రాజకీయాల ఆధారంగా మనుగడ సాగిస్తున్న పార్టీలకు సహాయం గల్ఫ్ నుండే లభిస్తోంది.

చివరిగా, ఈ మధ్య సౌదీ అరేబియాకు చెందిన కొన్ని కంపెనీలు ముస్లింలు మాత్రమే దరఖాస్తు చేసుకోవాలంటూ ఇస్తున్న ప్రకటనలను కూడా మనం ఉపేక్షించరాదు. అటువంటి పచ్చి మతతత్వాన్ని స్వాభిమానం గల ఏ జాతి అయినా సహించగలదా?

జలముల నగ్ని ఛత్రమునఁ జండమ యూఖుని దండ తాడనం
 బుల వృషగార్ధభంబులను బొల్పుగు మత్తకరీంద్రము = సృణిం
 జెలఁగెడు రోగ మౌషధము చే విషముందగు మంత్రయుక్తిని
 మ్ములఁదగఁజక్క జేయనగ మూర్ఘుని మూర్ఘత మానఎచ్చునే!

భావం: నీటిచేత నిప్పును, గొడుగువలన ఎండను, కొట్టుటచే వృషభ గార్ధభములను, శూలముచే మదించిన యేనుగును, ఔషధమువలన రోగమును, మంత్రముచే విషమును నివారించవచ్చును కాని మూర్ఘుని మూర్ఘత్వమును మాన్పదగినయౌషధము గాని మంత్రములు గాని లేవని చెప్పవచ్చును.

పుస్తకాలు తొలగించడం ఎందుకు

సెప్టెంబరు 8 - 14 , 1997

కొందరు ముస్లిములు తొమ్మిదవ తరగతి చెందిన పుస్తకంలో మహ్మద్ ప్రవక్త గురించి అభ్యంతరకర వ్యాఖ్యలు ఉన్నాయని లేవనెత్తడంతో రాష్ట్ర ముఖ్యమంత్రి శ్రీచంద్రబాబునాయుడు ఆ పుస్తకాన్ని పాఠ్యప్రణాళిక నుండి తొలగించాలని సూళ్ళని ఆదేశించారు. ఇలా కొందరు కొన్ని విషయాల పట్ల అభ్యంతరం చెప్పిన వెంటనే ముఖ్యమంత్రి పుస్తకాలనే తొలగించి వేయాలని ఆదేశించడం తొందరపాటు చర్య అనిపిస్తుంది. ముఖ్యమంత్రి జడ్జికాదు. అలాగే మత విషయాలు, చరిత్ర, నైతిక సూత్రాలలో ఆయనకు పాండిత్యం ఏమీ లేదు. అయినా కొందరు పండితులు, విద్యావంతులు ఆలోచించి రూపొందించిన పుస్తకాన్ని తొలగించమని ఆదేశాలు మాత్రం జారీ చేశారు.

ముస్లిమేతరుల మనోభావాలను నొప్పించే పనులు హైదరాబాదులో ముస్లిములు అనేకం చేస్తూ ఉంటారు. ఉదాహరణకి రోజుకి ఐదుసార్లు మసీదుల నుండి లౌడ్స్పీకర్ల ద్వారా ప్రార్థనలకి రావలసిందిగా 'అజాన్' వినిపిస్తూ ఉంటారు. ఇది ఇప్పటికే తీవ్రస్థాయిలో ఉన్న ధ్వని కాలుష్యాన్ని పెంచడమే కాక, అల్లాయే దేవుడు, మహ్మద్ నిజమైన ప్రవక్త అని ఇతరుల మనోభావాలను నొప్పిస్తూ ఉంటుంది. సమాజంలోని 75% మంది ఈ భావాలను ఒప్పుకోరు. ఐనా ఎవరూ అనాగరికంగా వీధుల్లోకి వచ్చి మసీదులపై దాడి చేయడం లేదు. ఇస్లాం పేరుతో వీధి ముఠాలు సృష్టించే భీభత్సాన్ని హిందువులు, క్రైస్తవులు సహిస్తూనే ఉన్నారు. రాక్మెమోరియల్ స్కూల్లో ముస్లిం మూకలు క్రీస్తు విగ్రహాన్ని ధ్వంసం చేసినందుకు క్షమాపణలు చెప్పుకోవాలని ముఖ్యమంత్రి చెప్పగలిగారా? భారత్ ముస్లిం రాజ్యం కాదు. ఇక్కడ ఇతర మతాలపై ఇస్లాం ఆధిపత్యంగాని, ప్రత్యేకతగానీ ఏవీ లేవు.

ఇక్కడ ఒక ఆసక్తి కరమైన విషయం బయటపడింది. సైఫాబాద్ పోలీసులు పలానా స్కూలు ప్రభుత్వం సూచించిన విలువలకు సంబంధించిన పాఠ్యాంశాన్ని బోధించడానికి విద్యాశాఖాధికారి నుండి అనుమతి తీసుకున్నదా లేదా అన్నది విచారిస్తున్నారు. ఈ చర్య ముఠాతత్వాన్ని ప్రదర్శించే ఒక వర్గానికి ప్రభుత్వం ఎలా తలవంచుతున్నదో స్పష్టం చేస్తోంది. ప్రభుత్వం సూచించే

పాఠ్యాంశాలను బోధించే స్కూళ్ళు దేశంలో ఎన్నో ఉన్నాయి. అందుకనే ఆ స్కూలు విద్యార్థులు ఉన్నత శ్రేణిలో ఉత్తీర్ణులవుతూ ఉంటే ప్రభుత్వ స్కూళ్ళలో సగానికి పైగా విద్యార్థులు ఫెయిల్ అవుతున్నారు. ప్రభుత్వం ఉపాధ్యాయుల జీతాల చెల్లింపుకు అపారమైన నిధులు మాత్రం ఖర్చు చేస్తూ ఉంటుంది. నైతిక విలువల గురించి పాఠ్యాంశం ఎందుకు బోధిస్తున్నారు అని ప్రశ్నించడం అవివేకం. ప్రభుత్వం సెక్యులరిజం పేరున నైతిక విలువల బోధనని అడ్డుకుంటున్నదని మరోసారి స్పష్టమైంది.

ముస్లిం ఓటుబ్యాంకుపై పెంచుకున్న ఆశలతో రాజకీయ నాయకులు ముస్లిం సంతుష్టికరణకు పాల్పడుతూ ఉంటారు. అనేక సాహసోపేతమైన చర్యలు చేపట్టిన ముఖ్యమంత్రి ముస్లిం మూకల చర్యలకి విలువనిచ్చి పుస్తకాన్ని తొలగించమని ఆదేశాలు ఇవ్వడం సాధారణ రాజకీయ నాయకుల మనస్తత్వాన్ని ప్రతిబింబిస్తోంది.

అలాగే అన్ని విషయాలలో ఎంతో విచక్షణాత్మకంగా వ్యవహరించే ముఖ్యమంత్రి హైదరాబాద్ లో ముస్లిం మతతత్వ నేతలను ఎదిరించి ఒక్క సెక్యూలర్, ముస్లిమేతర టిడిపి నాయకుడు ఎన్నికల్లో గెలవలేక పోయారనే విషయాన్ని మరచిపోయారు.

ఎప్పుడైతే సంతుష్టికరణకు ప్రయత్నిస్తారో అప్పుడు అవతలి వారు మరిన్ని కోరికలు కోరతారు. పుస్తకాలను తొలగించడం, నిషేధించడం నాగరిక చర్య అనిపించుకోదు. మూఠాతత్వానికి, మూఠాత్వానికి తలవంచడం పెద్ద తప్పిదమే అవుతుంది.

ఎక్కవ ధనమున్ను, ఎట్లుగాతునను ఏడ్చు,
 లేకయున్ను, ధనము లేదనేడ్చు
 ఏడ్చులేని మనుజులెందును లేరురా
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

రాజీవ్ పుట్టిన రోజు వేడుకలు

సెప్టెంబరు 8 - 14 , 1997

అనేక రాష్ట్రాల్లో, ముఖ్యంగా ఆంధ్రప్రదేశ్ లో యూత్ కాంగ్రెస్ ఆధ్వర్యంలో జరిగిన రాజీవ్ గాంధీ 53వ జయంతి వేడుకలు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించాయి. ఆ రోజు వార్తా పత్రికలన్నీ వేడుకల వివరాలతో పాటు, మిగిలిన బోఫర్స్ పత్రాలను తమకి అప్పగించాలని సిబిఐ స్పెస్ అధికారులను కోరినట్లు వార్తలు కూడా ప్రచురించాయి. బోఫర్స్ ముడుపులు చివరికి ఎవరి జేబులోకి చేరాయన్నది అందరికీ తెలిసినదే. రాజీవ్ గాంధీయే ఆ లబ్ధిదారుడు అని జనరల్ సుందర్ జీ, బోఫర్స్ ఒప్పందం కుదుర్చుకున్నప్పుడు స్వీడన్ లో భారత రాయబారిగా ఉన్న శ్రీ బి.ఎం.ఓజాలు తేల్చి చెప్పారు కూడా. ప్రభుత్వం ఎప్పుడెప్పుడు స్పెస్ అధికారుల నుండి పత్రాలను పొందటానికి ప్రయత్నాలు ముమ్మరం చేస్తుందో అప్పుడు సోనియాగాంధీ కాంగ్రెస్ పార్టీ వ్యవహారాల్లో చురుకుగా పాల్గొని కాంగ్రెస్ యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వానికి మద్దతు ఉపసంహరించుకుంటుందని బెదిరింపు సూచనలు పంపి తద్వారా ప్రభుత్వం వెనకడుగు వేసేటట్లు చేస్తూ ఉంటుంది.

అన్నింటి కంటే విచిత్రమైన విషయం ఏమిటంటే రాజీవ్ గాంధీకి బోఫర్స్ ఒప్పందంలో ముడుపులు ముట్టాయా లేదా అన్న విషయాన్ని వెలికి తీయవలసింది పోయి ప్రధానమంత్రి శ్రీ ఐ.కె.గుజ్రాల్ ప్రజలు అవినీతిపరులకు వ్యతిరేకంగా సత్యాగ్రహాలు చేయాలని సెలవిచ్చారు. ముడుపులు స్వీకరించిన, తన ముడుపులు ప్రహసనాన్ని బయటపెట్టే ప్రయత్నం చేస్తున్న వ్యక్తులపై అవినీతి బురద జల్లడానికి అవసరమైన నకిలీ పత్రాలు సృష్టించడానికి తన విదేశాంగ వ్యవహారాల మంత్రిని నియమించిన రాజీవ్ గాంధీ పేరిట ఏర్పాటైన అవార్డుల్ని కొందరు ప్రతిష్ఠిత వ్యక్తులు స్వీకరించడం విడ్డూరం.

నేడు దేశంలో అవినీతిపరులు, నేరస్థులు గౌరవాలు పొందుతున్నారు. అరబ్ ఎమిరేట్స్ లో జరిగిన ఒక క్రికెట్ పోటీని దావూద్ ఇబ్రహీం ప్రేక్షకుడిలా తిలకించాడు. టీవి కెమేరాలు దావుద్ ని సృష్టంగా చూపాయి. ప్రభుత్వానికి అతడు ఎక్కడ ఉన్నదీ తెలుసును. ఐనా దావూద్ ని అరెస్ట్ చేయగలిగిన ధైర్యం మాత్రం లోపిస్తున్నది. దావూద్ అనుచరులు బొంబాయిలో తమ కార్యకలాపాలు సాగిస్తూనే ఉన్నారు. భారత్ నట్టనడుమన ఇస్లాం రాజ్యాన్ని ఏర్పరచాలని

ప్రయత్నించిన కాసిం రజ్వీ జయంతిని జరపాలని ఆ మధ్య కొన్ని ముస్లిం సంస్థలు ప్రయత్నించాయి. ఇలా దాహాద్ ఇబ్రహీం, కాసిం రజ్వీ, రాజీవ్ గాంధీలకు ఇంకా అపారమైన గౌరవాన్ని ఇచ్చే వర్గాలు ఉన్నంతవరూ అవినీతి, నేరప్రవృత్తులకు వ్యతిరేకంగా ప్రజలు పోరాడాలని ప్రధాని పిలుపునివ్వడం వ్యర్థం కాదా? పశువుల దాణా కుంభకోణంలో ఆరోపణలకు గురైన లాలూప్రసాద్ యాదవ్ ని సమర్థించే ముగ్గురు మంత్రులను కొనసాగించడమే కాక సి.ఎం.ఇబ్రహీం వంటివారికి మంత్రి పదవులు కట్టబెట్టిన ప్రధాని ప్రజలు మాత్రం అవినీతికి వ్యతిరేకంగా సత్యాగ్రహం చేయాలనడం ఎంతవరకు సబబు? ముందుగా ఆయన తన శ్రద్ధని, చిత్తశుద్ధిని నిరూపించుకునేందుకు రాజీవ్ గాంధీ పేరిట ఉన్న రోడ్లు, కూడలులు, సంస్థల పేర్లను మార్చగలిగితే చాలు. అలాగే అవినీతి ఆరోపణలకు గురైనవారి పేరిట స్మారక కేంద్రాలు స్థాపించడం కూడా ఆపగలగాలి.

వాలముఁదిప్పు నేలఁబడి వక్తముఁ గుక్తియుఁజూపు గ్రిందటం
 గాలిడి ద్రవ్వుఁ బిండదుని కట్టెదుటన్ శునకంబు భద్రశుం
 డాలము శాలితండుల గుడంబులు చాటువచశ్చతంబుచే
 నోలి భుజించు ధైర్యగుణ యుక్తిగఁజూచు మహోన్నతస్థితిన్.

భావం: శునకము ఆకలిగానున్నప్పుడు తనకుఁ బిండము వేయువానిదగ్గరకు జేరి నోటిని పొట్టను జూపును. క్రిందబడి దొర్లును, నేలను ద్రువ్వును, అది నీచ జంతువగుటచే యట్లు చేయుచున్నది గాని మదపుటేనుగు మంచిమాలతో మావటీదు తనకు బెల్లము, బియ్యము బెట్టుచుండ దినుచు ధైర్యముగా నుండును.

ప్రత్యేక తెలంగాణ రాష్ట్రం

సెప్టెంబరు 22 - 28 , 1997

చారిత్రక నేపథ్యం

భాషాప్రయుక్త రాష్ట్రాల ఏర్పాటుకు మొదట కోరినది భారత జాతీయ కాంగ్రెస్. మద్రాస్ ప్రావిన్స్ లోని తెలుగు ప్రజల కోరిక మేరకు ఒక ప్రత్యేక రాష్ట్రాన్ని ఏర్పరచాలని కాంగ్రెస్ భావించింది. అనేక ప్రావిన్సుల్లో కాంగ్రెసు కమిటీలు ఉన్నాయి, అనేక భాషలు ఒక్కొక్క ప్రాంతంలో ఎక్కువ ప్రాచుర్యంలో ఉన్నాయి. అయినా ఇలా భాష ప్రాతిపదికపై రాష్ట్రాన్ని ఏర్పరచాలన్నది దక్షిణ భారతదేశంలో ముఖ్యంగా తెలుగు ప్రజల డిమాండ్ మాత్రమే. స్వాతంత్ర్యోద్యమంలో భాష ప్రముఖ పాత్ర వహించింది కాబట్టి తెలుగు ప్రజల కోరికను మన్నించాలని గాంధీజీ కూడా భావించారు. హిందీ, ఇంగ్లీషు వంటి భాషల కంటే పరిపాలనా వ్యవస్థలో, ప్రభుత్వంలో ప్రాంతీయ భాషలే ఎక్కువ ఉపయోగకరంగా ఉన్నాయా, లేదా అన్న చర్చ స్వాతంత్ర్యానికి ముందు ఎన్నడూ జరుగలేదు. అక్షరాస్యుల సంఖ్య కేవలం 10 శాతం మాత్రమే ఉన్నప్పుడు అంత తక్కువ మంది కోసం ప్రాంతీయ భాషని ఉపయోగించాలా? లేక సమైక్యతని, సమగ్రతలను పెంపొందించే విధంగా దేశం మొత్తంలో ఒకే భాషని (సంస్కృతం గాని, హిందీ గాని, ఉపయోగించాలా అన్నది ప్రశ్న.

కనుక సార్వత్రిక అక్షరాస్యతని, ఉన్నత విద్య ప్రమాణాలను సాధించాలని సంస్కృతం, హిందీ వంటి భాషలనే ఉపయోగించడం మేలు అనిపిస్తుంది. ఇజ్రాయిల్ ఉదాహరణ తీసుకుందాం. అక్కడ హిబ్రూ భాషనే ప్రభుత్వ కార్యకలాపాలలో, విద్యాబోధనకి ఉపయోగిస్తున్నారు. హిబ్రూ భాష ఇంగ్లీషు, ఫ్రెంచి వంటి భాషల మాదిరిగా బహుళ ప్రాచుర్యం పొందిన భాష కాకపోయిన అది ఇజ్రాయిల్ కి చెందిన అతి ప్రాచీనమైన భాష. అదే విధంగా సంస్కృతం భారతీయ భాషలన్నింటికి మాతృక. ఈ భాష ద్వారానే భారతీయ తత్వశాస్త్రం, విజ్ఞాన శాస్త్రం, సంస్కృతి వ్యాప్తి చెందాయి. ఈ భాషని అభివృద్ధి చేసుకోవడం ద్వారా ఐక్యతని, భారతీయ భావనని దేశ ప్రజల్లో కలిగించవచ్చును. ఈ అంశాల వెలుగులో మనం భాషాప్రయుక్త రాష్ట్రాల ఏర్పాటును పరిశీలించాలి.

మరికొన్ని అంశాలు:

చర్చించదగిన మరికొన్ని విషయాలు:

- ❖ రెండు జర్మనీ రాజ్యాలు ఉన్నాయి - వాటికి రెండింటికీ కలిపి ఒకే చారిత్రక పరంపర ఉంది.
- ❖ కొరియా రాజ్యాలు రెండు ఉన్నాయి - వేరువేరు సిద్ధాంతాల ప్రాతిపదికపై అలా విభజింపబడ్డాయి.
- ❖ మూడు చైనా రాజ్యాలు ఉన్నాయి. రిపబ్లిక్ ఆఫ్ చైనా, తైవాన్, సింగపూర్.
- ❖ కెనడాలో రెండు భాషలు ప్రాచుర్యంలో ఉన్నాయి. అవి ఇంగ్లీషు, ఫ్రెంచి. అయినా ఏ ప్రాంతంలో ప్రజలూ భాష ప్రాతిపదికపై ప్రత్యేక రాష్ట్రం ఉండాలని భావించలేదు.
- ❖ 40 ఆఫ్రికా దేశాలలో భాషాపరమైన, మతపరమైన, సాంస్కృతిక పరమైన తేడాలు ఎన్నో ఉన్నాయి.
- ❖ దక్షిణ అమెరికాలోని స్వతంత్ర రాజ్యాలన్నింటి అధికార భాష స్పానిష్. ఒకే భాష ఉపయోగించడం వల్ల ఆ రాజ్యాలన్నీ కలిసిపోలేదు.
- ❖ ఇంగ్లీషు ప్రధాన భాషగా కలిగిన ఐరిష్ ప్రజలు ఐర్లాండ్, యు.కె.గా విడిపోయారు.
- ❖ స్పెయిన్ లో స్పానిష్ భాష మాట్లాడే బాస్క్, ప్రాంతీయులు తమకి ప్రత్యేక రాజ్యం కావాలని కోరుతున్నారు.
- ❖ ఇంగ్లీషు మాట్లాడే స్కాట్ ప్రజానీకం తమకి ప్రత్యేక శాసనసభ కావాలని బ్రిటీష్ ప్రభుత్వాన్ని కోరుతున్నారు.
- ❖ భారత్ లోనే తమిళభాష మాట్లాడే వారు రెండు రాష్ట్రాల్లో, హిందీ మాట్లాడేవారు ఆరు రాష్ట్రాల్లో, మరాఠీ మాట్లాడేవారు రెండు రాష్ట్రాల్లో ఉన్నారు.
- ❖ హిందీ భాష మాట్లాడే ఉత్తరాఖండ్ ప్రజలు ఉత్తరప్రదేశ్ లో కూడా తమకి ప్రత్యేక రాష్ట్రం కావాలని కోరుతున్నారు.
- ❖ మరాఠీ మాట్లాడే విదర్భ ప్రజలు ఇలాగే ప్రత్యేక రాష్ట్రాన్ని కోరుతున్నారు.
- ❖ బీహార్, పశ్చిమబెంగాల్, మధ్యప్రదేశ్ లో విస్తరించి ఉన్న గిరిజన ప్రాంతాల ప్రజలు తమకి జార్ఖండ్ రాష్ట్రం కావాలని కోరుతున్నారు.
- ❖ ఆంధ్రప్రదేశ్ లోనే వివిధ ప్రాంతాలలో ఆర్థిక అసమానతలు, అక్షరాస్యతలో తేడాలు ఉన్నాయి.

సమైక్య, విఘటన అంశాలు:

కనుక పై అంశాలన్నీ పరిశీలిస్తే జాతి, మతం, భాష ఇవేవీ దేశ సమైక్యతకి, సమగ్రతకి మూలం కాదని తెలుస్తోంది. పాకిస్తాన్ ఏర్పడి 25 సంవత్సరాలైన గడవక ముందే బంగ్లాదేశ్ గా విడిపోవడం; మలేషియా, సింగపూర్లు ఐక్యమయి ఒక దశాబ్ది గడిచేలోపే తిరిగి విడిపోవడం, ఈజిప్ట్, సిరియా, సూడాన్ ల ఏకీకరణ, ఆ తరువాత విభజన ఈ ఉదాహరణలన్నీ అనేక దేశాల మధ్య సాగిన ఏకీకరణ, విభజనలను స్పష్టం చేస్తాయి. అమెరికా నిర్మాతలలో ఒకరైన బెంజమిన్ ఫ్రాంక్లిన్ ప్రతి తరానికీ తాము ప్రత్యేక జాతి అని, దేశమని భావించవచ్చును. అందువలన ప్రతితరం ఒక కొత్త రాజ్యాంగాన్ని రూపొందించుకోవచ్చును అని అన్నాడు!

సమిష్టి రాష్ట్రం పుట్టుక:

ప్రత్యేక తెలంగాణ రాష్ట్రం ఏర్పాటుకై పలువురు కోరుతున్న సందర్భంలో క్రింది అంశాలను కూడా పరిశీలించాలి.

- ❖ శ్రీ బూర్గుల రామకృష్ణారావు హైదరాబాదు ముఖ్యమంత్రి పదవిని వదిలిపెట్టి ఉన్నతమైన రాజకీయ త్యాగం చేయడం వల్లనే విశాల ఆంధ్రప్రదేశ్ (కామ్రెడ్ పి.సుందరయ్య నినాదం 'విశాలాంధ్ర ప్రజారాజ్యం' ప్రజలను ఉరకకలెత్తించింది) ఏర్పడింది. ఆ విధంగా విశాలాంధ్ర రాష్ట్రం ఏర్పడటానికి తెలంగాణా నాయకత్వం ప్రధాన కారణం.
- ❖ 1956కి ముందు ఆంధ్రప్రదేశ్ లోని వివిధ ప్రాంతాలలో ఆర్థిక, సామాజిక పరిస్థితులు వేరువేరుగా ఉండేవి. అయినా భాషాపరమైన, సాంస్కృతిక పరమైన ఆకాంక్షలు, కాకతాయ సామ్రాజ్యపు జ్ఞాపకాలు ఆయా ప్రాంతాల ప్రజలందరిలో ఉండడం వల్ల ఒకే రాష్ట్రంగా ఏర్పడ్డారు. తెలంగాణా ప్రజలు మత మోఢ్య, వేర్పాటువాద, నిరంకుశ నిజామ్ పాలనను, రజాకర్లను ఎదిరించి పోరాడారు.
- ❖ ఒకే రాష్ట్రం ఉంటే అప్పుడు ప్రకృతి వనరులన్నీ ఆ రాష్ట్ర అభివృద్ధికి ఉపయోగించుకోవచ్చును.

రాష్ట్రాన్ని విభజించేందుకు ఉద్యమాలు ఎందుకు తలెత్తుతున్నాయి?

అత్యంత విస్తృతమైన అధికారాలు కలిగిన ముఖ్యమంత్రి శ్రీచెన్నారెడ్డి.

ఆయనకి ఆంధ్రప్రదేశ్ లో ప్రముఖస్థానం ఉండేది; ఆయనే 1960లో ప్రత్యేక తెలంగాణ ఉద్యమాన్ని లేవదీశారు; కాని ఆ తరువాత దానికి స్వస్తి చెప్పి రాష్ట్ర ముఖ్యమంత్రిగా రెండుసార్లు పాలన సాగించారు. శ్రీ పి.వి.నరసింహారావు, శ్రీ అంజయ్య తెలంగాణా ప్రాంతానికి చెందిన ముఖ్యమంత్రులు. చెన్నారెడ్డి, అంజయ్యలు ఇతర ఎమ్మెల్యేలతో పాటు, తెలంగాణా ఎమ్మెల్యేల వ్యతిరేకత వల్లనే పదవి పోగొట్టుకున్నారు. ఇంతకు ముందెన్నడూ ఏ తెలంగాణా ఎమ్మెల్యే తెలంగాణా ప్రాంతానికి అన్యాయం జరుగుతోందని కానీ, ఆ ప్రాంతాన్ని నిర్లక్ష్యం చేస్తున్నారని కానీ అనలేదు. అందుచేత ప్రత్యేక తెలంగాణా డిమాండ్ ను అధికారం కోల్పోయిన కొందరు నాయకులు చేస్తున్నారు. ఇది ప్రజల ప్రయోజనం కోసమా? లేక నాయకుల ప్రయోజనం కోసమా?

ఇదే చివరి కోరికా?

ప్రత్యేక తెలంగాణ ఏర్పడితే అప్పుడు ఇక రాష్ట్ర విభజనకి ఎటువంటి కొత్త డిమాండ్లు రావనే హామీ ఉందా? మద్రాసు ప్రావిన్స్ నుండి ప్రత్యేక ఆంధ్ర రాష్ట్రం ఏర్పరచాలని పోరాటం సాగుతున్నప్పుడు రాయలసీమ నాయకులు దానికి వ్యతిరేకత వ్యక్తం చేశారు. అప్పుడు కోస్తా ఆంధ్ర ప్రాంత నాయకులు, రాయలసీమ నాయకుల మధ్య చర్చలు జరిగాయి. నూతన రాష్ట్రం ఏర్పడితే దాని రాజధాని, హైకోర్టు రాయలసీమ అభివృద్ధి మొదలైన అంశాల గురించి చర్చించారు. ఆ తరువాతనే పొట్టి శ్రీరాములు నిరాహార దీక్షతో ఆంధ్ర రాష్ట్ర ఉద్యమం తీవ్రతరం అయింది. అలాగే 1956లో ఆంధ్ర, తెలంగాణ నాయకుల మధ్య ఒప్పందం కుదరడంతో ఆంధ్ర రాష్ట్రం ఏర్పడింది. ఐతే ఆ ఒప్పందానికి కాలం చెల్లిందని తెలంగాణా నాయకులు అంటున్నట్టే కొంతకాలం తరువాత రాయలసీమకి కూడా అన్యాయం జరుగుతోందని, రాయలసీమ ఒప్పందానికి కూడా కాలం చెల్లిందని ప్రత్యేక రాష్ట్రం ఏర్పడాలని రాయలసీమ నాయకులు కోరవచ్చును. ఆంధ్రప్రదేశ్ లో తెలంగాణా, రాయలసీమల కంటే బాగా వెనకబడిన ఈశాన్య ప్రాంతాల వారు కూడా ఇదే వాదన చేయవచ్చును. కనుక వెనకబడినతనం పేరుతో మరిన్ని వేర్పాటు ఉద్యమాలను మనం అంగీకరించగలమా?

హైదరాబాద్ సంగతి చూద్దాం. హైదరాబాద్ నగరం 1956 తరువాత ఎన్నో మార్పులు చెందింది. జనాభా, అభివృద్ధి వంటి విషయాల్లో అప్పటి స్థితికి, ఇప్పటి స్థితికి పోలిక లేదు.

పరిపాలనా వ్యవస్థ భారం:

ఇప్పటివరకూ రాష్ట్రానికి చెందిన 42 మంది ఎంపిలు కేంద్రంలో సంఖ్యాపరంగా ప్రాముఖ్యతని కలిగి ఉన్నారు. అది రాష్ట్రానికి ప్రయోజనకారి కదా!

ఇప్పటికే మన రాష్ట్ర ఆదాయంలో 85 శాతం పరిపాలనా వ్యవస్థకై ఖర్చు చేస్తున్నాం. రాష్ట్రం మరిన్ని ముక్కలైతే ఖర్చు మరింత పెరుగుతుంది.

ఐక్యత అనేది ప్రజల మనస్సులలో నుండి రావాలి. కనుక ప్రత్యేక రాష్ట్రాలు గాని, సంకీర్ణ రాష్ట్రాలు గానీ వాటి వాటి ప్రయోజనాలు, నష్టాలు వాటికి ఉంటాయి. కనుక అభిప్రాయ సేకరణ ద్వారా సమస్యలను పరిష్కరించుకునే ప్రయత్నం చేయాలి. చర్చించేటప్పుడు ద్వేషభావం, అసహనం ప్రదర్శించకుండా మనమంతా ఒకే దేశవాసులమనే విషయాన్ని గుర్తుంచుకోవాలి. అభిప్రాయ సేకరణ క్రింది విధంగా జరిపించవచ్చును.

ఆంధ్రప్రదేశ్ ఒక్కటిగా ఉండాలా? లేక రెండు, మూడు రాష్ట్రాలుగా విభజించవచ్చునా? అనే ప్రశ్నకు 60 శాతం మంది ప్రజలు రెండు, మూడు రాష్ట్రాలుగా విభజించాలని సమాధానమిస్తే అప్పుడు తెలంగాణ, రాయలసీమ మిగిలిన ఆంధ్ర ప్రాంతంగా ఏర్పాటు చేయవచ్చునా అని ప్రశ్నించవచ్చును. ఆయా ప్రాంతాలలోని రెండింటి మూడు వంతుల ప్రజానీకం ప్రత్యేక రాష్ట్రం కోరుతుంటే అప్పుడు మూడు రాష్ట్రాలుగా విభజించవచ్చును. అలా కాని పక్షంలో విభజన కోరని ప్రాంతాలు కలిసి ఉంటాయి. ఖమ్మం, నెల్లూరు వంటి సరిహద్దు జిల్లాల ప్రజలు ఏ ప్రాంతంలో కలవాలనుకుంటే ఆ ప్రాంతంలో కలవచ్చును.

ప్రత్యేక రాష్ట్రాలను ఏర్పరచుకోవడంలో ఇబ్బంది ఏమీ ఎదురుకాదు. ఎందుకంటే మన దేశ జనాభాలో 10వ వంతు జనాభా కలిగిన జర్మనీలో ఎనిమిది రాష్ట్రాలు ఉన్నాయి. నాలుగవ వంతు జనాభా కలిగిన అమెరికాలో 50 రాష్ట్రాలు ఉన్నాయి. భారత్ లో 1.25 శాతం భూభాగం, 0.8 శాతం జనాభా మాత్రమే కలిగిన స్విట్జర్లాండ్ లో ఏడు రాష్ట్రాలు ఉన్నాయి. కనుక విఘటనాత్మక ధోరణిని అవలంబించకుండా పరస్పర చర్చల ద్వారా సమస్యలను పరిష్కరించుకోవడం అందరికీ మంచిది.

అసంబద్ధ చర్యలు

సెప్టెంబరు 29 - అక్టోబరు 5, 1997

రాజీవ్ గాంధీ ఫౌండేషన్ :

మన దేశంలో కేవలం ఐదు సంవత్సరాలు ప్రధానిగా పరిపాలన చేసిన మాజీ ప్రధాని కుమారుడు, ఇంకొక మాజీ ప్రధాని మనవడు, కేవలం ఐదు సంవత్సరాల రాజకీయ అనుభవం కలిగిన ఒక సాధారణ మెట్రిక్యులేట్, విమాన పైలెట్ అయిన రాజీవ్ గాంధీ పేరిట ఒక స్మారక కేంద్రం ఏర్పాటుచేసింది. ఈ ఫౌండేషన్ కి స్వయంగా ప్రభుత్వం నిధులు సమకూర్చింది. నిజానికి ఆ నిధులు ప్రజల నుండి సేకరించినవే. కాని ఆ ఫౌండేషన్ బ్రస్టీ, అధ్యక్షురాలు ఎవరో తెలుసుకుంటే ఆశ్చర్యం కలగక మానదు. ఇటలీలో పుట్టిన, ఆ తరువాత భారత పౌరసత్వం స్వీకరించిన రాజీవ్ గాంధీ భార్య సోనియా ఆ ఫౌండేషన్ శాశ్వత బ్రస్టీ. ఆమె విద్యార్హతలు, ప్రజలకు ఆమె చేసిన సేవ ఎవరికీ తెలియవు. ఇంతకంటే చిత్రమైన విషయం ఏమిటంటే యూనివర్సిటీ చదువు మధ్యలోనే ఆపేసిన ఆమె కుమారుడు రాహుల్, వ్యాపార వేత్తని పెళ్ళాడిన ఆమె కుమార్తె ప్రియాంక కూడా ఫౌండేషన్ సభ్యులే! దీనిని బట్టి రాజీవ్ ఫౌండేషన్ అనేది ప్రజల సొమ్ముతో ఏర్పడిన ఒక కుటుంబ సంస్థ అని స్పష్టమౌతోంది. ఉపరాష్ట్రపతిగా బాధ్యతలు నిర్వహిస్తున్న రోజుల నుండి ఫౌండేషన్ బోర్డులో బ్రస్టీగా ఉన్న శంకర్ దయాళ్ శర్మ పేరును అధ్యక్షురాలు సోనియా ఈ మధ్య తొలగించడం మరొక విచిత్రం. శాశ్వత బ్రస్టీగా నియమించబడిన తరువాత సోనియా కుటుంబ సంస్థ వ్యవహారాలను 'నమ్మకస్థుల' చేతుల్లోనే పెట్టాలని నిర్ణయించుకున్నట్లున్నారు. ప్రజాధనాన్ని ఒక కుటుంబం ఇలా దుర్వినియోగం చేయడం ఇంతకు ముందు ఎక్కడా జరిగి ఉండదు. అబ్దుల్ రహమాన్ అంతులే ఇందిర ప్రతిభ ప్రతిష్టాన్ పేరిట లైసెన్సులు, పర్మిట్లు, కోటాల ద్వారా కోట్లాది రూపాయలు కూడబెట్టినప్పుడు ప్రజా వ్యతిరేకత వల్ల, చట్టపరమైన చర్యల మూలంగా ముఖ్యమంత్రి పదవిని వదులు కోవలసివచ్చింది. రాజీవ్ గాంధీ బాంబు ప్రేలుడులో మరణించడం వల్ల సర్వత్రా వెల్లడైన సానుభూతి వలన, ఆయన వల్ల అంతకు ముందు లాభం పొందిన వారి నుండి పెద్ద ఎత్తున నిధులు పోగుపడ్డాయి. కాంగ్రెసు ప్రభుత్వం ఫౌండేషన్ కి ఒక బిలియన్

రూపాయల నిధులు కేటాయించాలని భావించింది కాని ప్రతిపక్షాల వ్యతిరేకత మూలంగా ఆ మొత్తాన్ని తగ్గించింది. ఐనా ఆ లోటును ప్రభుత్వరంగ సంస్థలు పూరించేటట్లుగా చూసింది ప్రభుత్వం. కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం ఎమర్జెన్సీ ఎత్తివేయబడిన కొత్తల్లో సంజీవరెడ్డి, విజయలక్ష్మి పండిట్లు నెహ్రూ కుటుంబం భారతీకి సేవ చేయడం కంటే దాని నుండి ఎక్కువ లాభం పొందిందని బాహాటంగా చెప్పారు. దేశ స్వాతంత్ర్యం కోసం అనేక వేలమంది పోరాడారని, కాని వారెవరికీ ప్రధాని పదవులుగాని, రాష్ట్రపతి పదవులుగాని దక్కలేదని నెహ్రూ, ఇందిరాగాంధీలు ప్రధానులయ్యారని, తాను రాష్ట్రపతి అయ్యానని సంజీవరెడ్డి నిర్మోహమాటంగా చెప్పేవారు. రాజీవ్ గాంధీకి హెచ్.డి.డబ్ల్యూ సబ్మెరీన్లు, బోఫార్స్, ఎయిర్ బస్ కుంభకోణాలతో సంబంధం ఉన్నదని సిబిఐ మాజీ అధ్యక్షుడు ఎన్.కె.సింగ్, స్వీడన్ లో మాజీ భారత రాయబారి శ్రీ ఓజాలు బయటపెట్టారు. సబ్మెరీన్, ఎయిర్ బస్, కుంభకోణాలకు సంబంధించిన విచారణ అప్పటి సిబిఐ డైరెక్టర్ ఎన్.కె.సింగ్ బదిలీతో ఆగిపోతే, బోఫార్స్ కుంభకోణపు విచారణని ప్రజాధనంతో ఏర్పడిన ఫౌండేషన్ కి బ్రస్టీగా వ్యవహరిస్తున్న సోనియా అడ్డుకుంది. ప్రభుత్వం సంజయ్ గాంధీ స్థాపించిన (ఒక నిరుద్యోగి, కేవలం మెట్రిక్ వరకు చదువుకున్న వ్యక్తి, ఒక కార్లు తయారుచేసే కంపెనీని ఎలా స్థాపించగలిగాడు?) మారుతీ ఉద్యోగిని జాతీయీకరణ చేయడం కూడా ఇటువంటిదే. రాబోయే సంవత్సరాలలో ఇలా ఆ వంశంలోని వారు చేసిన 'ఘనకార్యాలు' బయటపడితే అప్పుడు ప్రజలే రాజీవ్ ఫౌండేషన్ నిర్వహణ బాధ్యతని ఎవరికి అప్పగించాలన్నది నిర్ణయించే రోజు వస్తుంది.

కాని వారికి కంచాలలో, అయిన వారికి ఆకుల్లో:

అనైతిక జీవితం గడిపిన ప్రిన్సెస్ డయానా గురించి, స్మగ్లర్లు, మత్తు పదార్థాల దొంగ వ్యాపారులు ఇచ్చిన 'నిధులను' ఏమాత్రం సంకోచం లేకుండా తీసుకున్న మదర్ థెరిస్సా గురించి భారతీయ వార్తాపత్రికల్లో, టీవీలో పెద్దఎత్తున ప్రచారం జరిగింది. సామాజిక న్యాయం కోసం తాపత్రయపడేవారు డయానా, థెరిసాల మరణం మానవజాతికే 'తీరని లోటు' అని బాధపడిపోయారు. వీరి ప్రచార సంరంభంలో స్వాతంత్ర్య స్వర్ణోత్సవాలు, వందలాది మంది జాతీయ వీరుల గురించి స్మరణ కొట్టుకుపోయాయి. ఇద్దరు పిల్లల తల్లి, భర్త నుండి విడాకులు తీసుకుని కొత్తగా ఈజిప్ట్ కోటిశ్వరునితో ప్రేమకలాపాలు సాగిస్తున్న

డయానా గురించి మనం ఇంత ప్రచారం చేయవలసినది ఏముంది? ఆమె నుండి మనం నేర్చుకోదగిన విషయం ఏముంది? పోనీ ఆమె వివాహాన్ని గౌరవించడం గాని, కుటుంబానికి కట్టుబడటంగాని, బ్రిటన్ రాజవంశ మర్యాదను కాపాడటంగాని, తల్లిగా బాధ్యతలు నిర్వర్తించడం, ప్రజల్ని ఆదరించడం వంటి ఏ ఆదర్శాలకు నిలబడింది? డయానా భారతీయ మహిళలకి ఆదర్శవంతమైనదని మనం చెప్పడానికి వీలుందా? అటువంటప్పుడు ఆమె గురించి ఇంతటి విస్తృతమైన ప్రచారం ఎందుకు?

మదర్ థెరిసా పట్ల మన ప్రజానీకం చూపుతున్న అపారమైన గౌరవం, అభిమానాలకు తగినట్లు ఆమె ఈ దేశానికి మంచి చేసిందా? భారతప్రభుత్వం ఆమెకు ప్రభుత్వ లాంఛనాలతో అంత్యక్రియలు జరిపించింది. ఆంధ్రప్రదేశ్ లో కరువు పీడిత ప్రాంతాలలో పర్యటించడానికి సైతం సమయం లేని ప్రధాని ఆమె అంత్యక్రియలకు మాత్రం హాజరయ్యారు. టీవీలో, రేడియోలో, వార్తాపత్రికల్లో థెరిసా దేవతని, ఆమె భారతదేశానికి ఎంతో సేవ చేసిందని ప్రస్తుతించారు. అది ఎంతవరకు నిజం? భారతీయ సంస్కృతి గొప్పదనాన్ని తెలుసుకుని ప్రేరణ పొందిన విదేశీ వనిత సోదరి నివేదిత బ్రిటీష్ పాలనలో భారత్ దుస్థితిని చూసి చలించిపోయి ఇక్కడికి వచ్చింది. ఇక్కడి పేదలకు సేవ చేసింది. ఆమె విదేశీ వనిత అయినా ఇక్కడకు వచ్చిన తరువాత పూర్తిగా భారతీయ జీవన విధానాన్ని అవలంబించింది. తన పేరును సైతం 'నివేదిత' (నివేదించబడినది, త్యాగం చేసినది)గా మార్చుకుంది. భారతీయ తల్లులు తమ పిల్లలను నైతికంగా, ఆధ్యాత్మికంగా ప్రపంచానికి తెలియజెప్పేందుకు ఆమె 'ది క్రెడిట్ టేల్స్ ఆఫ్ ఇండియా' అనే పుస్తకాన్ని వ్రాసింది. మదర్ థెరిసా అంటూ గగ్గోలు పెట్టేవారు ఏనాడైనా సోదరి నివేదితను గుర్తుచేసుకున్నారా? అలాగే మరొక ఇదేశీ వనిత డా||అనిబిసెంట్ ఆధ్యాత్మిక అన్వేషణలో భారత్ వచ్చింది. ఆమె భారత్ ప్రపంచానికి అందించిన అపారమైన జ్ఞానాన్ని, సందేశాన్ని మరోసారి గుర్తుచేసేందుకు భగవద్గీతని ఆంగ్లంలోకి అనువదించింది. ఆమె భారతీయ పౌరసత్వం స్వీకరించి, భారతీయ సమాజంలో పూర్తిగా నిరంకుశ పాలనను ఎదిరించింది. ఇండియా హోంరూల్ లీగ్ ని స్థాపించింది. దేశ స్వాతంత్ర్యం కోసం పోరాడింది. జాతీయ కాంగ్రెసుకి నాయకత్వం వహించింది. మదర్ థెరిసా గురించి పుంఖానుపుంఖాలుగా వ్యాసాలు వ్రాసే వారెవరైనా

ఒక్కసారైనా ఈ గొప్పపండితురాలిని స్మరించారా? కొందరు ఇంకొంత ముందుకు వెళ్లి థెరిసా విగ్రహాలను ఏర్పాటు చేయాలంటున్నారు. కాని వాళ్ళు సోదరి నివేదిత, అనిబిసెంట్ ల గురించి పట్టించుకోరు ఎందుకని? మదర్ థెరిసా, డయానాల భజనలు చేస్తున్న వారికి భారతదేశ సంస్కృతి, సంప్రదాయాలను, చరిత్రను, ఆధ్యాత్మికతను గౌరవించిన, ఆరాధించిన విదేశీయుల పట్ల ఏమాత్రం గౌరవం లేదు. మదర్ థెరిసా సేవాభావం వెనుక ఆమె అసలు ఉద్దేశ్యాలను ఎవరూ పట్టించుకోరు. క్రీస్తు ప్రేమకోసం, క్రైస్తవ మతస్థురాలిగా అవిశ్వాసులను క్రీస్తుకోసం ఒకచోట చేర్చవలసిన (మతం మార్చడం కోసం) తన బాధ్యత నిర్వర్తించడం కోసం తాను ఈ సేవ చేస్తున్నానని ఆమె స్వయంగా చెప్పుకున్నది. అందుకని అనాథలను, కష్టాలలో ఉన్నవారిని సేవ ద్వారా మతం మార్చాలన్నది ఆమె ఉద్దేశ్యం. సోషలిస్టు విధానాల వల్ల, నెహ్రూ వంశం వల్ల, కాంగ్రెసు పార్టీ మూలంగా వారికి మద్దతునిచ్చిన భారత్ లో ఉండే అభారతీయ కమ్యూనిస్టులు, పురోగమనవాదులు, సెక్యులరిస్టులు, కులతత్వవాదుల వల్ల దేశంలో పేదరికం కలకాలం వర్ధిల్లుతోంది. అనాథలు, నిరక్షరాస్యులకు కొదవ లేదు. అలా కాకపోతే మత ప్రవక్తకుని పవిత్ర సైనికులకు మతం మార్చడానికి, అభారతీయ భావనలు ప్రచారం చేసేందుకు మనుషులు ఎక్కడ లభిస్తారు? సోదరి నివేదిత, అనిబిసెంట్ ఈ దేశానికి ఆధ్యాత్మిక అన్వేషణకై వచ్చారు. మదర్ థెరిసా మతమార్పిడులకై వచ్చింది. నివేదిత, అనిబిసెంట్ లు నిరంకుశ బ్రిటీష్ పాలనను ఎదిరించారు. పేదసాదలకి సేవ చేసి వారిని అభివృద్ధి చేసే ప్రయత్నం చేశారు. మదర్ థెరిసా ఈ దేశంలో పేదరికం, నిరక్షరాస్యత, అజ్ఞానం కలకాలం వర్ధిల్లితే అప్పుడు ఎక్కువ మందిని జీసస్ క్రీస్తు అనుచరులుగా మార్చే అవకాశం ఉంటుందని భావించింది. కొన్ని వందల సంవత్సరాల క్రితం కత్తి చేతపట్టి కాఫిర్లను మతం మార్చాలన్న ఉద్దేశ్యంతో కొందరు 'మిషనరీలు' ఇక్కడికి వచ్చారు. ఆ తరువాత పైకి మెతకగా కనిపించే మిషనరీలు సేవ పేరుతో తమ సంఖ్యని పెంచుకోవడానికి వచ్చారు. సేవ, పేదసాదల పట్ల జాలి చూపడం అనేది సద్గుణాలే. కాని వాటిని ఆచరించడానికి ఒక ప్రత్యేకమైన పేరు లేక ప్రవక్త అవసరం లేదు. రామకృష్ణా మిషన్ వంటి అనేక సంస్థలు నిర్వర్తిస్తున్న సేవా కార్యక్రమాలు థెరిసా చేపట్టిన కార్యక్రమాల కంటే ఎక్కువ మందికి అందాయి. అలాగే వాటిలో ఎటువంటి వివక్షత చూపకుండా అందరికీ మంచి

చేయడం జరిగింది. ఐనా ఆయా సంస్థలు మతపరమైన బహుళ జాతి సంస్థలు కావు కాబట్టి వాటి సేవలను ఎవరూ గుర్తించలేదు. పైగా విమర్శించారు. ఢెరిసా సేవలు, అనాథల పట్ల చూపిన జాలి అభినందించదగినదే. కాని ఆమె ఉద్దేశ్యాలను, ఆమె విగ్రహాలు నెలకొల్పాలనే వారి ఆలోచనలను అంగీకరించలేం. ప్రసార సాధనాల విపరీతపు ప్రచారం ఎంతమాత్రం సమంజసం కాదు. దీనివలన భారతీయులు తమని తాము కించపరుచుకునే స్థితికి దిగజారిపోతున్నారు. చివరికి సోనియా వంటి 'సంరక్షకురాలి'ని 'దేవత'గా చేసి ఆమె 'తెలివితేటలను' ఘనంగా మెచ్చుకునే కాంగ్రెసు పార్టీ నాయకులు, హిందుత్వం పట్ల ఏమాత్రం గౌరవం లేని సెక్యులరిస్టులు, పురోగమనవాదులు ఎక్కువ అవుతున్నారు. నెహ్రూ వంశపు సెక్యులర్, సోషలిస్టు, పురోగమన పరిపాలనలో భారత్ కి పట్టిన దుస్థితి ఇది!

భువన శ్రేణి వహించు శేషుండు ఘణా భోగంబుపై సంతతం
బవలీలన్ భరియించు బృష్టమున గూర్మాధీశ్వరుండాతనిన్
ధవళక్రోడ వశాత్ము జేయు నతనిన్ వారాశి యశ్రాంతిచే
నవురా! ధీర చరిత్రసంపద అసంఖ్యాత ప్రభావోన్నతుల్.

భావం: పదునాల్గు లోకముల నొకదానిపై నొకటి దొంతిగాయుండ వానిని ఆదిశేషుడు తనపడగలచే మోయుచున్నాడు. ప్రళయ కాలమందు బాతాళ మంటిన యాకూర్మమును ఆదివరాహము ధరించుచున్నది. కాన మానశౌర్యవంతుల ప్రభావము లాశ్చర్యకరములు గదా.

సెక్యులరిజం, మతసామరస్యం, జాతీయ సమైక్యత

అక్టోబరు 6 - 12, 1997

అక్టోబరు 13 - 19, 1997

భారత్ లో సెక్యులరిజం నిగ్గునుతేల్చింది కాశ్మీర్ సమస్య. మతం పేరున ముస్లిములకు ప్రత్యేక రాజ్యం ఏర్పడింది. స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన సంవత్సరంలోగా సర్దార్ పటేల్ 500 సంస్థానాలను ఏకం చేసి భారత రాజ్యంగా రూపొందించారు. ఈ రాష్ట్రాలకు సంబంధించి ఒక్క సమస్య కూడా తరువాత తలెత్తలేదు. జమ్మూ కాశ్మీర్ సంస్థానపు వ్యవహారాన్ని మాత్రం జవహర్ లాల్ నెహ్రూ తన చేతిలోకి తీసుకున్నారు. పాకిస్థాన్ మద్దతుతో సరిహద్దు ప్రాంతాల్లోని గిరిజనులు దాడి చేసినప్పుడు జమ్మూ కాశ్మీర్ మహారాజు భారత్ లో విలీనం కావడానికి నిశ్చయించుకున్నారు. కానీ పాకిస్థాన్ ఆక్రమిత భూభాగం నుండి వైదొలగిన తరువాత మౌంట్ బాటన్ ప్రోత్సాహంతో జవహర్ లాల్ నెహ్రూ కాశ్మీర్ లో ప్రజాభిప్రాయ సేకరణ జరగాలని ప్రకటించారు. 370వ అధికరణం ఆ రాష్ట్రానికి తాత్కాలికమైన ప్రత్యేక ప్రతిపత్తిని కల్పించింది.

ఆ తరువాత 49 సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. ఇప్పటిదాకా పాకిస్థాన్ తాను ఆక్రమించిన భూభాగం నుండి వైదొలగలేదు. ప్రజాభిప్రాయ సేకరణ జరపాలని నిశ్చయించారు. కాని అది కూడా జరిగే సూచనలు లేవు. అనేకసార్లు ఎన్నికలు జరిగాయి. ప్రభుత్వాలు ఏర్పడ్డాయి. జమ్మూ కాశ్మీర్ అసెంబ్లీ అంగీకారంతో అనేక రాజ్యాంగ అధికరణలు అక్కడ కూడా అమలు చేయబడ్డాయి. ఐతే మిగతా ప్రాంతాలలోని ప్రజలు జమ్మూకాశ్మీర్ లో ఆస్తులు కొనడానికి గాని, అక్కడ శాశ్వత నివాసం ఏర్పరచుకోవడానికి గాని వీలు లేదు. 370 అధికరణం మూలంగా వేర్పాటువాద ధోరణి కలిగి 1952కి ముందు స్థితిని కల్పించాలనే డిమాండ్ లకు దారి తీసింది.

ఆ రాష్ట్రానికి ప్రత్యేక ప్రతిపత్తి కల్పించవలసిన అవసరం ఏముంది? కేవలం ముస్లిం ఆధిక్యత కల ప్రదేశం కాబట్టి ప్రత్యేక ప్రతిపత్తి కల్పించారా? అలా అయితే వివిధ మతాలు, జాతుల పేరున ప్రత్యేక రాష్ట్రాలు ఏర్పరుస్తారా?

ఒక ప్రాంతంలోని ఆరు మిలియన్ ముస్లిములకి ప్రత్యేక రాష్ట్రం అవసరమయితే మిగతా దేశంలోని 100 మిలియన్ ముస్లిముల సంగతి ఏమిటి?

ఇదే ప్రశ్న పశ్చిమబెంగాల్ ముఖ్యమంత్రి బ్యోతిబసు వేశాడు. పశ్చిమబెంగాల్లోని జలపాయి గురి, కలింపాగ్ జిల్లాలలోని గూర్ఖా ప్రజలు తమకి ప్రత్యేక గూర్ఖాలాండ్ కావాలని ఉద్యమం లేవదీశారు. 1947లో ప్రత్యేక పాకిస్తాన్ ఏర్పాటును సమర్థించిన కమ్యూనిస్టు పార్టీ గూర్ఖాలాండ్ ఏర్పాటును వ్యతిరేకిస్తోంది. గూర్ఖాలాండ్ కోసం ఉద్యమిస్తున్న వారు కాక పశ్చిమబెంగాల్ లోని ఇతర ప్రాంతాలలో 12 మిలియన్ గూర్ఖా ప్రజలు ఉన్నారని ఈ సంగతి మరచిపోకూడదని బ్యోతిబసు అన్నాడు. కాశ్మీర్ ముస్లిములు మత ప్రాతిపదికన ప్రత్యేక రాష్ట్రం కావాలని కోరితే అప్పుడు మన దేశంలో ఆచరించబడుతున్న సెక్యులరిజం మైలపడి పోయినట్లే.

భారతీయ ముస్లిములు భారత్ సెక్యులర్ దేశంగానే ఉండాలని అంటారు కానీ పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్లు మత రాజ్యాలుగా ఏర్పడటాన్ని గురించి ఏమీ మాట్లాడరు. కనుక పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్ (సౌదీ అరేబియా, సిరియా, లెబనాన్, ఇరాన్, మలేషియా)లు మత రాజ్యాలుగా ఎందుకు మారవచ్చునో? భారత్ మాత్రం హిందూ రాజ్యంగా మారకుండా కేవలం సెక్యులర్ రాజ్యంగానే ఎందుకు ఉండాలి భారతీయ ముస్లింలు వివరించాలి. భారత్లో చాలామంది మైనారిటీలు ఉన్నారు కాబట్టి భారత్ సెక్యులర్ దేశంగానే ఉండాలని కొందరు అంటున్నారు. కాని పాకిస్తాన్లో 15%, బంగ్లాదేశ్లో 35% హిందువులు, బౌద్ధులు, క్రైస్తవులు ఉన్నారు. కనుక ఆయా దేశాలు కూడా సెక్యులర్గా ఎందుకు ఉండకూడదు? అంటే వారి ప్రకారం ముస్లిములు ఏ దేశాల్లో అల్పసంఖ్యాకులో అవి ముస్లిం దేశాలుగా ఉండాలనా? ముస్లిములు ఈ ప్రశ్నలకి సమాధానం చెప్పనంతవరకూ సెక్యులర్ సమాజంలో వారి పరిస్థితి సందిగ్ధంగానే ఉంటుంది.

ఐక్యరాజ్యసమితి మానవహక్కుల తీర్మానం చేస్తే దానిని అన్ని దేశాలు ఆమోదించాయి. కాని 46 ముస్లిందేశాలు మాత్రం ముస్లిం మానవహక్కుల తీర్మానాన్ని రూపొందించి ఐక్యరాజ్యసమితి ముందు ఉంచాయి. ముస్లిములు మిగిలిన ప్రజలు వంటివారు కాదా? వారి కోసం ప్రత్యేకంగా మానవహక్కుల తీర్మానం ఎందుకు? సెక్యులర్ దేశంలో ముస్లిములకు ప్రత్యేకమైన మానవహక్కుల తీర్మానం అమలు చేయడం ఎందుకని ముస్లిమేతరులు అడగలేరా? మనకు మానవహక్కుల కమీషన్ ఒకటి ఉంది. అయినా ముస్లిములు పట్టుపట్టి మైనారిటీ కమీషన్ని ఏర్పరచుకున్నారు. భారతీయ

ముస్లిములు మానవహక్కుల కమీషన్ని అంగీకరించరు ఎందుకని? మైనారిటీ కమీషన్ని ఏర్పరచడం సెక్యులరిజాన్ని అవమానపరచడం కాదా? ఇంకా విచిత్రమైన విషయం ఏమిటంటే కొన్ని రాష్ట్రాలు కూడా ప్రత్యేకంగా మైనారిటీ కమీషన్లను ఏర్పరచాయి. జమ్మూ కాశ్మీర్లో హిందువులు మైనారిటీలు. నాగాలాండ్, మిజోరాంలోనూ అంతే. కాని ఇప్పటిదాకా ఒక్క సెక్యులరిస్టులుగాని, మానవహక్కుల కోసం పోరాడేవారు కాని ఆయా రాష్ట్రాల్లో మైనారిటీ కమీషన్లు ఏర్పాటు చేయాలని అడగలేదు. సూడాన్, నైజీరియా, ఈజిప్ట్, లెబనాన్, బంగ్లాదేశ్, మలేషియా వంటి ముస్లిం దేశాలలో 10% నుండి 40% వరకూ ముస్లిమేతరులు ఉన్నారు. ఐనా ముస్లిం దేశాలు గానే ఉన్నాయి. కాని మరి భారత్ మాత్రం సెక్యులర్ దేశంగా మాత్రమే ఉండాలంటున్నారు ఎందుకని? ఇస్లాం మిగిలిన అన్ని మతాలకంటే ఉన్నతమైనదని, కనుక ముస్లిములు ఏది కావాలంటే ఆ విధంగానే ఆయా దేశాలు వ్యవహరించాలని వీరి ఉద్దేశ్యమా?

ప్రపంచంలో 100 క్రైస్తవ దేశాలు ఉన్నాయి. చాలా దేశాల్లో క్రైస్తవేతరుల సంఖ్య ఎక్కువగా ఉంది కూడా. క్రైస్తవ ప్రజాస్వామ్య పార్టీలు ప్రభుత్వాలను ఏర్పరచాయి. అవి క్రైస్తవ మతం, క్రైస్తవ నాగరికత, ఆఖరుకి క్రైస్తవ విజ్ఞాన శాస్త్రాల గురించి ప్రత్యేక శ్రద్ధ వహిస్తాయి. మరి మన సెక్యులరిస్టులెవరైనా ఆ దేశాల్ని మతతత్వ, మతమౌఢ్య దేశాలని అనగలరా? లండన్ రాజు, రాణి క్రైస్తవ మతానికి చెందినవారు, పైగా ఖచ్చితమైన పంథాకి చెందినవారై ఉండాలి. ఐనా ఆ దేశాన్ని మతరాజ్యమని ఎవరూ అనరు. కనుక భారత్ హిందూ రాజ్యంగా ఉంటూ సెక్యులరిజాన్ని పాటించలేదా?

రాజ్యాంగంలో మైనారిటీల మతం, భాషల పరిరక్షణకు ఉద్దేశించిన సౌకర్యాలను సెక్యులరిస్టుల మద్దతుతో దుర్వినియోగం చేయడం జరుగుతోంది. 25వ అధికరణం మైనారిటీ సంస్థల ఏర్పాటుకు హక్కును కల్పిస్తోంది. కాని ఈ అధికరణాన్ని ఆసరాగా తీసుకుని అన్నిరకాల విద్యాసంస్థలను ప్రారంభిస్తున్నారు. భాష, మత ప్రాతిపదికపై మైనారిటీ వర్గం ఏర్పడవచ్చును. కాని ఇంజనీరింగ్, కంప్యూటర్, మెడిసిన్ మొదలైన రంగాలలో మైనారిటీ వర్గం అని విడిగా ఎలా నిర్ణయించగలుగుతాం? ఆంధ్రప్రదేశ్లో మొత్తం జనాభాలో క్రైస్తవులు 2.5% ఉన్నారు. ఐనా బి.ఇడి కళాశాలలో ఎక్కువ శాతం క్రైస్తవ

యాజమాన్యం క్రింద నడుపబడుతున్నవే. ఈ విధంగా డబ్బుని సంపాదించుకునే వ్యాపారంగా మార్చారు. ఇలా రాజ్యాంగ సౌకర్యాలను దుర్వినియోగం చేయడం సెక్యూలరిజం అవుతుందా? ఇది హిందువుల పట్ల వివక్షత చూపడం కాదా? మెజారిటీలకు ఎలాంటి హక్కులు లేకుండా మైనారిటీలకు అన్ని హక్కులు ప్రసాదిస్తున్న దేశం ప్రపంచంలో మరేదైనా ఉందా?

మన దేశంలో శిక్షాస్పృతి ఒకటే అమలులో ఉంది. ఎన్నికల జాబితా, బ్యాంకులు, ఆర్థిక నియమ నిబంధనలు అందరికీ ఒక్కటే. అలాంటప్పుడు ఒకే పౌరచట్టం ఎందుకు ఉండకూడదు? ఏ హిందువు ముస్లిములు, క్రైస్తవులు కూడా హిందూ చట్టాలనే అనుసరించాలని అడగడం లేదు. అందరికీ ఉమ్మడిగా ఒకే పౌరచట్టం కావాలని కోరుతున్నారు. అలాంటి వారిని మతతత్వవాదులు, ఫాసిస్టులు అని ముద్రవేయడం ఎంతవరకు సబబు? బోస్నియాలో సెర్బ్లు ముస్లిములపై దాడులు చేస్తున్నారని మన సెక్యూలరిస్టులు, ముస్లిం లీగ్ నాయకులు గగ్గోలు పెడుతుంటారు. కాని కాశ్మీర్లో 3 లక్షల మంది హిందువులు తరిమివేయబడితే వీరెవరూ మాట్లాడరు. మత ప్రాతిపదికపై దేశ విభజనను అంగీకరించినవారు, ప్రస్తుతం సెక్యూలరిస్టులుగా చెలామణి అవుతున్నవారు తమ ప్రచారాన్ని ఇంకా కొనసాగిస్తూనే ఉన్నారు. స్వాతంత్ర్యానికి ముందు ముస్లిం ఆధిక్యత కలిగిన ప్రాంతాలని దేశాన్ని విభజిస్తే ఇప్పుడు జిల్లాలను, నగరాలను విభజిస్తున్నారు. కేరళలోని కమ్యూనిస్టు ప్రభుత్వం ముస్లిం మెజారిటీ జిల్లాగా మల్లపురాన్ని ప్రకటించింది. 1947 తరువాత ముస్లింలీగ్తో పొత్తు పెట్టుకున్న కాంగ్రెస్ హైదరాబాద్ నగరంలో ముస్లిం మెజారిటీ ప్రాంతాలకన్నింటికీ ప్రత్యేక నగరాభివృద్ధి సంస్థ 'కుడా'ని ఏర్పరచింది. కనుక ఇటువంటి పార్టీలకి తమని తాము సెక్యూలర్ అని, ఇతరులను మతతత్వవాదులని ముద్రవేసే అర్హత ఏ మాత్రం లేదు.

మన జాతీయ గీతంలో సింధుప్రాంతం గురించి మనం పాడుకుంటున్నా ఇప్పటివరకూ సింధీ విశ్వవిద్యాలయం ఒక్కటి కూడా స్థాపించలేదు. సింధీ ప్రజలు దేశవిభజనని వ్యతిరేకించారు. ఈ నాటికీ జియసింధ్ ఉద్యమం సింధీ భాషని, ముస్లిమేతర సంస్కృతిని ప్రచారం చేస్తోంది. అటువంటి మన చరిత్ర, సంస్కృతి, నాగరికతలతో ముడిపడిన సింధీ ప్రజలకి విశ్వవిద్యాలయం ఏదీ మనం స్థాపించలేకపోయాం. కాని ఉర్దూ విశ్వవిద్యాలయాల కోసం ఆత్మత

కనబరుస్తున్నాం. ఉర్దూ ముస్లిముల భాషగానే వ్యాప్తి చెందింది. ఉర్దూ భారతీయ సమైక్యతకు దోహదం చేస్తోందా? ఉర్దూ భాషపట్ల విశేషమైన శ్రద్ధ చూపే ముస్లిములు ఏనాడైనా మెజారిటీ వర్గపు భాషలను నేర్చుకునే ప్రయత్నం చేశారా? ఉర్దూ భాష సెక్యూలర్ విలువలను ఎలా పెంపొందిస్తుంది? ఉర్దూ మాధ్యమం ద్వారా విద్యనభ్యసిస్తున్న వారిలో ఉత్తీర్ణుల శాతం చాలా తక్కువని స్పష్టమవుతోంది. అలాగే వందలాది ఉర్దూ పత్రికల్లో తరచు విచ్చిన్నకర, వేర్పాటువాద ధోరణులను ప్రోత్సహించే విషయాలు ప్రచురితమవుతాయన్నది జగమెరిగిన సత్యం.

జమ్మూ కాశ్మీర్కి ప్రత్యేక ప్రతిపత్తి ఉండాలని వాదించేవారు కొందరు ఆ రాష్ట్రానికి 1952కి పూర్వపు హోదాని కల్పించాలని అంటున్నారు. కాని దేశంలోని మిగిలిన ప్రాంతాల ప్రజలు జమ్మూ కాశ్మీర్కి 17వ శతాబ్ది నాటి హోదాని కల్పించాలని, మిగతా దేశానికి మాత్రం 11వ శతాబ్ది స్థితిని పునరుద్ధరించాలని అడిగితే ఎలా ఉంటుంది? కాలం గడుస్తున్న కొద్దీ పరిస్థితులు కూడా మారతాయి. నూతన పరిస్థితులకు తగినట్లుగా వ్యవహరించాలి. సర్దార్ పటేల్ 500 సంస్థానాలను ఏకం చేసి భారత రాజ్యాన్ని ఏర్పరచారు. కనుక దేశ సమైక్యత, సమగ్రతలు పెంపొందేటట్లుగా రాష్ట్రాలకి పరిమితమైన హోదా మాత్రమే కల్పించబడాలని భావించడం తప్పుకాదు కదా? కాని ఈ మాట మాట్లాడేవారిని మతతత్వవాదులు, మతమౌఢ్యులు అని అనడం ఎందుకు?

ముస్లిముల మనోభావాలకు దెబ్బతగులుతున్నదని అనేక విషయాల పట్ల అభ్యంతరాలు లేవదీస్తూ ఉంటారు. మసీదుల ముందు నుండి ఊరేగింపులు వెళ్ళడం, భజనలు, కీర్తనలు పాడటం ముస్లింల మనోభావాలను ఎలా గాయపరుస్తున్నాయి? రోజుకి ఐదుసార్లు లౌడ్స్పీకర్ల ద్వారా ఇస్లాం మాత్రమే సరైన మతం అని చెప్పడం ముస్లిమేతరులను అవమానించడం కాదా?

ముస్లిములు, వారిని వెనకేసుకొచ్చే "సెక్యూలరిస్టులు" సల్మాన్ రష్దీ, తస్లీమా నస్రీన్, అన్వర్ షేక్ వంటివారు ఇస్లాంలోని అన్యాయాలను, అసమానతలను ఎత్తి చూపుతూ పుస్తకాలు వ్రాస్తే వాటిని నిషేధించాలని గగ్గోలు పెడతారు. కాని హిందూ దేవీ దేవతలను, మత గ్రంథాలను కించపరుస్తూ పుస్తకాలు ప్రచురించడానికి మాత్రం పూర్తి స్వేచ్ఛ ఉండాలని వాదిస్తారు. వారికి

విమర్శించడానికి, మతం మార్చడానికి పూర్తి స్వేచ్ఛ కావాలి. ఎమ్.ఎఫ్.హుస్సేన్ సరస్వతీ దేవిని నగ్నంగా చిత్రీకరించవచ్చును. చిత్రకారులు తమ ఇష్టం వచ్చినట్లుగా, తమకు తోచిన విధంగా చిత్రించవచ్చునని సెక్యూలరిస్టులు వారిని సమర్థిస్తారు. కాని హిందువులు అలాంటి అవమానకర చర్యలకు ప్రశ్నిస్తే మాత్రం ముస్లిములు, సెక్యూలరిస్టులు వారిని మతతత్వవాదులు, ఫాసిస్టులు అని దూషిస్తారు. దీనిని సెక్యూలరిజం అనగలమా? దీనిని మత సామరస్యం అనగలమా? ఇది హిందువులపై సాగిస్తున్న ప్రచ్ఛన్న యుద్ధం మాత్రమే.

సెక్యూలరిస్టులు, జమ్మా కాశ్మీర్ కి చెందిన నేషనల్ ఫ్రంట్ నాయకులు పాక్ ఆక్రమిత కాశ్మీర్ లోని ముస్లిములు జమ్మా కాశ్మీర్ కి తరలివచ్చి సిద్ధనివాసం ఏర్పరచుకోవాలని కోరుతున్నారు. కాని వీరే ఏ భారతీయుడు జమ్మా కాశ్మీర్ లో ఆస్తులు కొనరాదని, స్థిరనివాసం ఏర్పరచుకోరాదని, అంటున్నారు. ఇటువంటి సెక్యూలరిజం దేశ సమైక్యతని పెంపొందిస్తుందా? ముస్లిములైనంత మాత్రాన కొద్దిమందికి ప్రత్యేకమైన హక్కులు, సౌకర్యాలు కల్పించడం కాదా?

మతం పేరున ప్రభుత్వం ప్రత్యేకంగా కొందరు మతస్థులకి ప్రత్యేక సౌకర్యాలు కల్పించడం ఎంతవరకు సబబు? హజ్ యాత్రీకి ప్రభుత్వం సబ్సిడీలు ఇవ్వడం ఎందుకు? ప్రతి సంవత్సరం హజ్ యాత్రీకుల సంఖ్య పెంచడం దేనికి? మన దేశంలో మానససరోవర భవనం, అమరనాథయాత్ర భవనం ఉన్నాయి? పాకిస్తాన్ లోని పుణ్యస్థలాలను దర్శించాలనుకునే సింఖులకి, రోమ్ గాని, జెరూసలం గాని దర్శించే క్రైస్తవులకు ఇటువంటి సౌకర్యాలు కల్పిస్తున్నారా? హజ్ యాత్రీకి సబ్సిడీలు కల్పించడం ఒక సెక్యూలర్ ప్రభుత్వం అనుసరిస్తున్న అత్యంత మతపరమైన విధానం కాదా? అలా సబ్సిడీలు కల్పించడం ముస్లిములు ఇతరుల కంటే ఉన్నతులని, వారికి ప్రత్యేక హక్కులు కల్పించాలని అంగీకరించడం కాదా?

మత సహనం గురించి అంతా మాట్లాడుతూ ఉంటారు. పరమత సహనం గురించి ముస్లిములకి కాకుండా హిందువులకు మాత్రమే నూరిపోయాలనుకోవడం అసంబద్ధం కాదా? ఇరాన్ లోని జొరాస్ట్రీయన్లు ఏమయ్యారు? పాకిస్తాన్ లో అహ్మద్ లు, షియాలు ఏ స్థితిలో ఉన్నారు? ఇరాక్ లో షియాల గతి ఏమిటి? ముస్లిం రాజ్యమైన సూడాన్ లో చక్కాలు, హిందువులు,

బౌద్ధుల స్థానం ఏమిటి? కాశ్మీర్ లో 3 లక్షల మంది హిందూ పండితులకు ఎదురైన చేదు అనుభవాలు ఏమిటి? పాకిస్తాన్ కి వెళ్ళిన సెక్యూలర్, వామపక్ష, ప్రజాస్వామ్య, సోషలిస్ట్, కమ్యూనిస్టు ముస్లిమైన ఫయాద్ అహ్మద్ ఫైజ్ తిరగి భారత్ వచ్చి చేరాడు ఎందుకని? పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్ (తూర్పు పాకిస్తాన్) లో చిక్కుకుపోయిన బీహారీ ముస్లిములను వెనక్కి రప్పించుకోలేదు ఎందుకని? సింధ్ లోని మోహజిర్లను పాకిస్తాన్ లో ఆదరించరు ఎందుకని? ఇస్లాంచే ఆక్రమించబడిన ఉత్తర ఆఫ్రికా ప్రాంతాల్లో స్థానిక భాషలు, సంస్కృతులు, జాతులు పూర్తిగా నాశనం అయిపోయాయి ఎందుకని? ముస్లిం దేశాల నుండి తరలిపోయిన ముస్లిమేతరులెవరైనా ఆ దేశానికి తిరిగి వెళ్ళి సుఖంగా జీవించగలుగుతున్నారా? ఇరాన్, ఇరాక్, యమన్, లిబియా, ఇతర ముస్లిం దేశాల నుండి దాదాపు ఒక మిలియన్ ముస్లిములు ఇతర దేశాలకు తరలిపోయారు. వారిలో ఒక్కరైనా తిరిగి వెళ్ళగలిగారా? భారత్ లో మాత్రం ముస్లిం జనాభా 6% నుండి 10% పెరిగింది. పైగా బంగ్లాదేశ్, పాకిస్తాన్ ల నుండి వేలాదిమంది ముస్లిములు వస్తున్నారు. వీరందరికీ మన సెక్యూలరిస్టులు, ముస్లిం నాయకులు సకల సౌకర్యాలు కల్పిస్తూనే ఉన్నారు. దేశ విభజనకి కారకులైన మతస్థులను, ఇతర దేశాలకు చెందిన పౌరులను ఆహ్వానించి పోషించడం ఇక ఏ దేశంలోనైనా కనిపిస్తుందా? చొరబాటుదారులు తాము ప్రత్యేక జాతి అని చెప్పుకోవడంలో ఏ మాత్రం వెనుకాడరు. వీరి వలన మతపరమైన, ఆర్థికపరమైన సమస్యలు ఎన్నో తలెత్తుతున్నాయి. ఈ నిజాలను బయటపెట్టే వారిని మాత్రం హిందూ మతతత్వవాదులు అని దూషిస్తారు. సమైక్యత, మతసామరస్యం పేరున ఇటువంటి ఆత్మహత్యా పరమైన సదృశ్యమైన విధానాలను అవలంబిస్తున్న దేశం ప్రపంచంలో మరెక్కడైనా ఉందా?

మన ప్రాచీన సంస్కృతి, చరిత్ర, నాగరికత, తత్వశాస్త్రాలను విలువలేనివిగా చూపి విజాతీయ మతాలకు, రాజకీయ శక్తులకు మద్దతునివ్వడం నేడు సర్వసాధారణ విషయం అయింది. విద్యావంతులు అనబడేవారు సామాజిక న్యాయం, కులవాదం, ప్రాంతీయ వాదాలను ప్రోత్సహిస్తున్నారు. శత్రుదేశాలు బలపడుతున్న సమయంలో మన దేశంలో మాత్రం ప్రాంతీయ పార్టీలు, అనామక పార్టీలు కలిసి ఏర్పరచిన అతుకుల బొంత ప్రభుత్వం వివిధ ప్రాంతాల కోరికలను నెరవేర్చడంతో సరిపోతోంది.

ఈనాడు సెక్యూరిజం అవినీతిని, నేరప్రవృత్తిని పెంచిపోషిస్తోంది. ముస్లిములకి, క్రైస్తవులకి అన్యాయం జరగాలని ఎవరూ కోరుకోరు. కాని వారు భారతీయులుగా వ్యవహరించాలని మాత్రం కోరతారు. ఈ దేశపు ప్రాచీన సంస్కృతి, చరిత్ర, నాగరికతల పట్ల ప్రతిపౌరుడు గౌరవభావం కలిగి ఉండాలి. అన్ని మతాలవారు పరస్పరం గౌరవభావంతో మెలగాలి. ఎవరికీ మత హక్కులు ప్రసాదించరాదు. ఇతరులకు లేని సౌకర్యాలు, హక్కులు కొందరికే కల్పించకూడదు. బలహీన వర్గాలకు రక్షణ కల్పించవచ్చును. వేలాది సంఖ్యలో పెరుగుతున్న వర్గాన్ని 'మైనారిటీలు'గా అభివర్ణించి వారికి ప్రత్యేక సౌకర్యాలు కల్పించడం తగదు. అంతర్గత విభేదాలకు తావిచ్చే ఏ దేశమైనా అధోగతి పాలుకాక తప్పదు. అబుల్ కలాం ఆజాద్, రఫీ అహ్మద్ కిద్వాయ్, అసఫలీ వంటి పేర్లు పదేపదే ఉచ్చరిస్తే చాలదు. నిజానికి వీరందరినీ నాయకులుగా గుర్తించినది హిందువులే. హిందువులకి మతసహనం వల్ల ఎప్పుడూ ఎదురు దెబ్బలే తగిలాయి. భారతదేశం ఒక క్లబ్బు కాదు. ఇది ఒక సార్వభౌమ, సర్వసత్తాక రాజ్యం. వివిధ మతాల సమ్మేళనం, వివిధ సంస్కృతుల సంగమం అని చెప్పుకోవడం దేశసమైక్యతకి, సమగ్రతకి గొడ్డలిపెట్టు.

గద్దె నెక్కెడుదాక సుద్దులు జెప్పెదరు
 గద్దెనెక్కిన వెనుక బుద్ధి మారు
 గద్దెనెక్కినవాని సుద్దులను నమ్మకు
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

ఊరి ముందరున్న నదికెన్నడును పోదు
 తీర్థయాత్రలంచు తిరుగుచుండు
 మంచుచెట్టు మనకు ముందున్న గనబోము
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

'అభివృద్ధి'కై మలేషియా ఆరాటం

అక్టోబరు 20 - 26, 1997

సెప్టెంబర్ 29 నుండి అక్టోబర్ 2 వరకు కౌలాలంపూర్ లో జరిగిన అంతర్జాతీయ సదస్సుకు హజరయ్యాను. మలేషియా గత కొద్ది సంవత్సరాలలో టెలి కమ్యూనికేషన్ రంగంలో ఎంతో అభివృద్ధి సాధించింది. మలేషియా టెలికమ్యూనికేషన్ రంగంలో ప్రైవేటు సంస్థలకి, అమెరికా, లండన్, జపాన్ కి చెందిన సంస్థలకి ప్రవేశం కల్పించింది. గత పది సంవత్సరాలలో టెలిఫోన్ల సంఖ్య గణనీయంగా పెరిగింది. 100 మందికి అందుబాటులో ఉండే టెలిఫోన్ల సంఖ్యని కొలతగా తీసుకుంటే ప్రస్తుతం అది 5 నుండి 18 వరకూ ఉంది. 2005 సంవత్సరం నాటికి ఈ సంఖ్యని 50కి పెంచాలని మలేషియా భావిస్తోంది. ప్రస్తుతం ఐదు ప్రధానమైన కంపెనీల మధ్య పోటీ ఉంది. టెలిఫోన్ ధరలు తగ్గుతున్నాయి. మలేషియాలో అరచేతిలో పట్టే టెలిఫోన్ల సంఖ్య ఎంతో ఎక్కువ.

మలేషియాలో విద్యావ్యాప్తికి ప్రభుత్వం శ్రద్ధ తీసుకుంటున్నది. నిరుద్యోగ నిర్మూలనకి ప్రత్యేక పథకాలు రూపొందిస్తున్నారు. 22 మిలియన్ జనాభాకి ఏడు విశ్వవిద్యాలయాలు ఉన్నాయి. ఆంధ్రప్రదేశ్ లో అదే లెక్కపకారం 25 విశ్వవిద్యాలయాలు ఉండాలి. కాని అందులో సగం కూడా లేవు. మలేషియాలో అతి పెద్ద భవంతుల నిర్మాణం జరుగుతూనే ఉంది. పట్టణాల మధ్య రోడ్లను ప్రైవేటు సంస్థలకి అప్పగించారు. ఆ రోడ్లపై ప్రయాణించేందుకు తగిన సుంకం చెల్లించాల్సి ఉంటుంది. కానీ సంపద వల్ల కలిగే నష్టాలలో భాగంగా 1 మిలియన్ జనాభాకి 40,000 కార్లు ఉండడంతో కౌలాలంపూర్ లో సగటు వేగం 2 కి.మీ. గంటకు మాత్రమే.

ప్రతివారికీ ఒక కారుతో పాటు ఒక సెల్ ఫోన్ ఉంటుంది. 1960లో మలేషియాలో ముస్లిముల జనాభా 45% మాత్రమే. కాని ఇప్పుడు 60% పెరిగింది. ముస్లిముల సంఖ్యని పెంచడానికి ప్రత్యేక విధానాలను అమలు చేయడం జరుగుతోంది. (లెబనాన్ లో 1940 దశకంలో క్రైస్తవులే అధిక సంఖ్యలో ఉండేవారు. కాని 1970 నాటికి వారు మైనారిటీలుగా

మారిపోయారు. క్రైస్తవులను ప్రభుత్వంలోని ముఖ్యమైన పదవుల నుండి తొలగించడానికి 10 సంవత్సరాల రక్తసిక్తమైన యుద్ధం జరిగింది. సెర్బియాలోని కొసావా ప్రావిన్స్‌లో ముస్లిముల సంఖ్య 20% మాత్రమే ఉండేది. ఇప్పుడు 80% పెరిగింది. కనుక ఇప్పుడు క్రైస్తవ సెర్బియా నుండి విడిపోయి ముస్లిం అల్బేనియాలో కలవాలని వారు కోరుతున్నారు. కాని సెర్బియా కొసావా ప్రావిన్స్‌ని విడిచిపెట్టడానికి సిద్ధంగా లేదు. (మన కాశ్మీర్ మాదిరిగా) 400 సంవత్సరాల క్రితం టర్కులు సెర్బియాని ఆక్రమించినప్పుడు సెర్బులు యుద్ధాలు చేసి 19 శతాబ్ది నాటికి టర్కులను తరిమివేశారు).

మలేషియాలో భారతీయులు అతి చిన్న ఉద్యోగాల నుండి అతి కీలకమైన వ్యాపారాలను సైతం చేస్తున్నారు. అలాగే చైనా దేశస్థులు వ్యాపార రంగంలో ముందు ఉన్నారు. వివిధ జాతుల మూలంగా విభేదాలు, కలతలు చెలరేగకుండా ఉండేందుకు దేశాధ్యక్షుడు మహతీర్ మహ్మద్ అన్ని వ్యాపార సంస్థల్లో మాలేలు భాగస్వామిగా ఉండాలని 'భూమిపుత్ర' అనే విధానాన్ని అమలు చేస్తున్నాడు. ఈ విధానం పట్ల ఎటువంటి అసంతృప్తి వ్యక్తం కాలేదు. జాతిపరమైన, మతపరమైన సామరస్యం పెంపొందింది.

కౌలాలంపూర్‌లో బ్రిక్ఫీల్డ్ అనే ప్రాంతం ఉంది. బ్రిక్ఫీల్డ్ వెనుక ఒక కథ ఉంది. బ్రిటీష్‌వాళ్ళు భారతీయ కూలీలను మారషస్, గ్వానా, ట్రీనిడాడ్, టాబాగో, మలేషియా మొదలైన దేశాలలో రబ్బరు, చక్కెర కర్మాగారాలలో పని చేయించేందుకు తీసుకువెళ్ళేవారు. దక్షిణ భారతదేశంలోని తమిళనాడు, ఆంధ్రప్రదేశ్‌ల నుండి ఎక్కువమందిని సింగపూర్ నుండి కౌలాలంపూర్ వరకు రైలు మార్గ నిర్మాణంలో నియోగించారు. సెంట్రల్ రైల్వేస్టేషన్ ఉన్న ప్రదేశంలోనే బ్రిక్ఫీల్డ్ (ఇటుకల తయారీ) ఉండేది. ఈ ప్రాంతంలో ఇప్పటికీ భారతీయులే ఎక్కువగా ఉన్నారు. వీరు తమతమ కుల విభజనలను మరచి కలిసిమెలిసి జీవిస్తున్నారు. తమ సంస్కృతి, ఆచార వ్యవహారాలను కాపాడుకుంటున్నారు. కౌలాలంపూర్‌లో మోనోరైల్, లైట్‌రైల్ ట్రాన్స్‌పోర్ట్ సౌకర్యాలు త్వరలో ప్రారంభం అవుతున్నాయి. ఈ రైలుమార్గాల నిర్మాణం కోసం పెద్దపెద్ద చెట్లను నరికివేయడం జరుగుతోంది. అవసరానికి మించిన కార్ల మాదిరిగానే, చెట్ల నరికివేత కూడా 'అభివృద్ధిలో' ఒక భాగమే.

మలేషియా ప్రభుత్వం అతి త్వరగా నిర్ణయాలు తీసుకోగలుగుతుంది. దేశ అధ్యక్షుడు 24 గంటలలోపు దేశ రాజ్యాంగంలోని ఏ అంశమైనా సవరించగలడు. టెండర్ల ద్వారా ప్రభుత్వ పనుల అప్పగింపు అక్కడ జరగదు. ప్రభుత్వాధికారులే ప్రాజెక్టుల వ్యయాన్ని నిర్ణయిస్తారు. ఆ వ్యయానికి అంగీకరించే కంపెనీలకి కాంట్రాక్టు అప్పజెప్పడం జరుగుతుంది. దీనివలన 48 గంటల్లో కంపెనీ కాంట్రాక్టు పొందవచ్చును.

మలేషియా ప్రభుత్వం సమాచార సాంకేతిక పరిజ్ఞానపు రంగంలో ఎక్కువ ఆసక్తి చూపుతోంది. వస్తువుల కొనుగోలు, బ్యాంకు వ్యవహారాలు, పాఠ్యాంశాలను బోధన వంటివన్నీ కంప్యూటర్ ద్వారానే పొందగలిగే వ్యవస్థ రూపొందిస్తున్నారు. కౌలాలంపూర్‌కి 40 కి.మీ. దూరంలో సైబర్ జయ అనే పట్టణాన్ని నిర్మించబోతున్నారు. ఇందులో ప్రపంచంలోని అన్ని ప్రధానమైన కంపెనీలు తమ సంస్థల్ని నెలకొల్పి వ్యాపారం చేస్తాయి. దీనితోపాటు జపాన్, యూరప్, అమెరికాలకు సూపర్‌ఫాస్ట్ సమాచార రహదారులను ఏర్పరచడానికి మలేషియా ప్రభుత్వం ఏర్పాట్లు చేస్తోంది. కాగితం, కలంతో పని లేని నూతన సెక్రెటేరియట్ భవన సముదాయాన్ని కూడా నిర్మిస్తోంది. ఇందులో కంప్యూటర్ల ద్వారానే పని జరుగుతుంది.

ఆర్థిక అభివృద్ధిని సాధిస్తేనే ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థ సరిగా పనిచేస్తుందని మహతీర్ మహ్మద్ ప్రకటిస్తున్నారు. మనదేశంలో మటుకు నాయకులు పేదరికాన్ని పరిరక్షించాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు. మనదేశంలో అవినీతి దోషం కాదు, పేదరికం సమస్య కాదు, 'సెక్యూరిజం' ఆచరణ యోగ్యమైనది!!

తల్లి దండ్రుల బ్రోచు తనయుడొక్కడు చాలు
 పెక్కు సంతతేల, పుడమి బరువు
 సుత శతంబు కల్గు ధృతరాష్ట్రుగతి వినమె?
 మంచి మాట వినర మానవుండ!

అసత్యం, కుట్ర, అన్యాయం

నవంబరు 10 - 16, 1997

నవంబరు 17 - 23, 1997

ప్రస్తుతం భారత్ లో రాజకీయ, సామాజిక శక్తులు అరాచకాన్ని సృష్టిస్తున్నాయి. పరిస్థితి చాలా అధ్వాన్నంగా ఉందని కొందరు అంటున్నారు. కానీ ఇంతకంటే అధ్వాన్నమైన పరిస్థితి ఇకముందు రాబోతోందని నాకు అనిపిస్తోంది. కనుక ఇప్పటి పరిస్థితి బాగాలేదని మాత్రం అనవచ్చును. ఇటువంటి రాజకీయ అధ్వాన్నస్థితి 1969లో ఇందిరాగాంధీ వర్కింగ్ కమిటీలో తనకి ఆధిక్యత లేనందున కాంగ్రెస్ ని రెండు ముక్కలుగా చీల్చిన నాటి నుండి మొదలైంది. తనకి సహకారం అందించవలసిందిగా ఆమె వామపక్షీయుల్ని, 'పురోగమన వాదుల్ని' అడిగారు. తాను నిలబెట్టిన అభ్యర్థినే రాష్ట్రపతి ఎన్నికలో ఓడించాలని ఆమె ప్రయత్నించారు. కాంగ్రెస్ నుండి పుట్టిన అన్ని పార్టీల్లో ఇటువంటి స్వార్థపరత్వం, పార్టీని స్వంత ఆస్తిలా భావించడం వంటి దుర్లక్షణాలు కనిపిస్తాయి. ఇందిరాగాంధీ కుమారుడు సంజయ్ గాంధీ నిరుద్యోగులు, గూండాలను పోగుచేసి వారితో ర్యాలీలు నిర్వహించి తన తల్లిని ఎదిరించే వారిని బెదిరించాలని ప్రయత్నించాడు. కోర్టులో కేసులు నడవకుండా చేసేందుకు న్యాయాధిపతుల్ని కూడా భయపెట్టాడు. ఇందిరాగాంధీ ఎన్నిక చెల్లదని హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పును వమ్ము చేయడానికి సరికొత్త చట్టాన్ని సృష్టించారు. ఇలా తమ స్వార్థ ప్రయోజనాలకై చట్టాన్ని మార్పుచేయడం మిగిలినవారు చూసి నేర్చుకున్నారు. చట్టాన్ని మార్చివేసిన వైనానికి షాబానో ఉదంతం ఒక చక్కని ఉదాహరణ. సుప్రీంకోర్టు తీర్పును అమలు చేయకుండా ఉండడం కోసం చట్టాన్ని సైతం మార్చారు. అనైతికంగా పార్టీలను చీల్చి మైనారిటీ ప్రభుత్వానికి తమ మద్దతు ప్రకటించి తద్వారా తమపై, తమ బంధువులపై జరుగుతున్న న్యాయవిచారణని అడ్డుకునే పద్ధతి కూడా ఇందిరాగాంధీ నేర్పిన విద్యే. 1979లో జనతాపార్టీని చీల్చి స్వతంత్రంగా ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరచమని, తాము బయట నుండి మద్దతునిస్తామని చరణ్ సింగ్ ని పురికొల్పింది. చరణ్ సింగ్ ప్రభుత్వంతో తన అవసరం తీరిన వెంటనే మద్దతు ఉపసంహరించుకుని ప్రభుత్వాన్ని పడగొట్టింది. 1990 ఆమె కుమారుడు రాజీవ్ గాంధీ ఇదే మార్గాన్ని అనుసరించాడు. రాజీవ్ గాంధీ జనతాపార్టీలోని 40 మంది ఎం.పి.లను పార్టీ

నుండి బయటకి వచ్చి ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరచమని, కాంగ్రెస్ బయట నుండి మద్దతునిస్తుందని ప్రేరేపించాడు. 1996 జూన్ లో కూడా కాంగ్రెస్ ఇదే నాటకం మరోసారి ఆడింది. మూడుసార్లు ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరచిన చరణ్ సింగ్, చంద్రశేఖర్, దేవేగాడలు కొన్ని నెలలు కూడా పరిపాలించకుండానే పదవులు కోల్పోయారు. కాంగ్రెస్ మద్దతుతో నాలుగవ మైనారిటీ ప్రభుత్వం గుజ్రాల్ నేతృత్వంలో ఏర్పడింది. ఈ ప్రభుత్వం కాంగ్రెస్ అధ్యక్షుడు సీతారాం కేసరి కనుసన్నల్లో కదులుతోందని అందరికీ తెలిసింది. గుజరాత్ లో కూడా కాంగ్రెస్ మైనారిటీ ప్రభుత్వానికి బయట నుండి మద్దతునిస్తోంది. మద్దతునివ్వడం వల్ల లాభం లేదని భావించిన మరుక్షణం ప్రభుత్వాన్ని పడగొట్టడానికి ఏ మాత్రం వెనుకాడదు. ఇంత కంటే మించిన రాజకీయ దురంతం ఏదైనా ఉంటుందా?

నెహ్రూ వంశమే మరొక అనైతిక సాంప్రదాయాన్ని కూడా ప్రారంభించింది. బోఫోర్స్ కుంభకోణంలో లాభం పొందినది రాజీవ్ గాంధీ కుటుంబమేనన్నది తెలిపోయింది. అయినా రాజీవ్ గాంధీ మాత్రం ఎటువంటి అవినీతి జరగలేదని అనేక అబద్ధాలు చెప్పాడు. నిజం బయటపడే ప్రమాదం ఉందని గ్రహించి బోఫోర్స్ కుంభకోణాన్ని విచారించేందుకు ఏర్పడిన జాయింట్ పార్లమెంటరీ కమిటీ రిపోర్టు తనకు అనుకూలంగా రూపొందేట్లు తన విశ్వాసపాత్రుడైన కమిటీ అధ్యక్షుడి ద్వారా జాగ్రత్తపడ్డాడు. కుంభకోణం వ్యవస్థలో లోపం వల్ల జరిగినదే కాని రాజీవ్ గాంధీకి అందులో భాగస్వామ్యం లేదని, నిజానికి లబ్ధిదారులు ఎవరో కనిపెట్టడం సాధ్యం కాదని ఆ రిపోర్టు తేల్చివేసింది. నెహ్రూ వంశంలో మూడవ ప్రధాని వెళ్ళిపోగానే వారికి అత్యంత విశ్వాసపాత్రుడైన వ్యక్తి ప్రధాని పగ్గాలు చేపట్టాడు. అవినీతి, అన్యాయాలలో ఆరితేరిన ఆయన తన మైనారిటీ ప్రభుత్వాన్ని మెజారిటీ ప్రభుత్వంగా మార్చుకునేందుకు పార్టీలను చీల్చి, ఎంపిలను కొన్నాడు. అందుకోసం అన్ని రకాల అవినీతి కార్యకలాపాలకు పాల్పడ్డాడు. అన్నింటిలోకి అత్యంత అవినీతికరమైన చర్య ఆయన కుటుంబ సభ్యుడు పాల్పడిన రూ.133 కోట్ల కుంభకోణం. అన్ని నిబంధనలకి నీళ్ళు వదలి ఒక ప్రభుత్వరంగ సంస్థ రూ. 133 కోట్ల విదేశీ మారక ద్రవ్యాన్ని ఖర్చు చేసింది. అంతేకాదు దిగుమతి చేసుకోవలసిన సరుకు చేతికి అందకుండానే డబ్బు ముట్టజెప్పింది. సరుకు దిగుమతి చేసే విదేశీ కంపెనీ అసలు ఉన్నదా లేదా అన్న విషయం కూడా పట్టించుకోలేదు. దీనివల్ల ఒక కిలో యూరియా కూడా దేశంలోకి రాకపోయినా

కోట్లాది రూపాయలు మాత్రం ఖజానా నుండి విదేశీ బ్యాంకులకి తరలించబడ్డాయి.

అన్నింటికంటే మించిన ప్రహసనం జూన్, 1996లో జరిగింది. ఎన్నికల్లో ఒకరినొకరు తీవ్రంగా వ్యతిరేకించుకున్న పార్టీలు అన్నీ కలిసి యునైటెడ్ ఫ్రంట్ గా ఏర్పడి వామపక్షాలు, వంటరిగా మిగిలిన కాంగ్రెస్ మద్దతుతో ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరచాయి. ఇది ఒక దినదిన గండపు ప్రభుత్వం. 13 పార్టీల కూటమి దృష్టిలో ముస్లింలీగ్, మజ్లిస్ ఇత్తెహాదుల్ ముస్లిమిన్ వంటివి సెక్యులర్ పార్టీలు! ప్రజా ప్రయోజనాలను, దేశప్రయోజనాలను కాపాడే ప్రభుత్వం లేనేలేదు. ఈ మధ్యనే వెలువడిన ఒక పుస్తకంలో రచయిత కాంగ్రెస్ పార్టీ అధ్యక్షుడు తన సమక్షంలోనే ఇద్దరు సహచరుల ద్వారా ఒక వైద్యుడిని 12 ముక్కలుగా నరికించాడని ఆరోపించాడు. ఈ డాక్టరు ఆ నాయకుడి కోరికలు తీర్చేవాడని పేర్కొన్నాడు. కాని విభేదాలు తలెత్తడంతో ఆ నాయకుడు డాక్టర్ని ముక్కలుగా నరికించాడని ఆ రచయిత బయటపెట్టాడు. ఈ కేసుపై విచారణ జరగకుండా అప్పట్లో హోంశాఖ సహాయమంత్రి స్వయంగా అడ్డుకున్నాడు. కాని 1996లో కాంగ్రెస్ ఎన్నికల్లో పరాజయం పాలైనప్పుడు అదే మంత్రి కేసుని తిరగదోచాడు. కాంగ్రెస్ పార్టీ అధ్యక్ష పదవి ఎన్నికల్లో ఈ నాయకుడిని ఎదుర్కొనేందుకు కేసుని ఆయుధంగా వాడుకోవాలని మంత్రి ప్రయత్నించాడు. ఇంతకు మించిన హీనమైన, అనైతికమైన చర్యలు ఏవైనా ఉన్నాయా?

ఈ అవినీతి చిట్టా ఎందుకు విప్పవలసి వచ్చిందంటే వీటిని పరిశీలిస్తే ప్రస్తుతపు అవినీతి, అన్యాయాలు సులభంగా అర్థం అవుతాయి. మన ప్రధాని ఐ.కె. గుజ్రాల్ ని తీసుకుందాం. మన దేశ స్వతంత్ర్య స్వర్ణోత్సవ సందర్భంగా ఎర్రకోటపై నుండి ప్రసంగిస్తూ ఆయన దేశంలో అవినీతి పెరిగిపోతోందని వాపోయారు. కాని తాను కేవలం ప్రధానమంత్రినని కనుక ఆ అవినీతిని అరికట్టలేక పోతున్నానని తన నిస్సహాయతని వ్యక్తం చేశారు! ప్రజలు మాత్రం సత్యాగ్రహాలు చేయాలని పిలుపునిచ్చారు. కేబినెట్ లో ఒక నేరస్థుడి ప్రక్కన కూర్చోవడానికి తనకు ఎంతో సిగ్గుగా ఉండేదని ఆయన అన్నారు. కాని అలా చేయవలసి వచ్చినందుకు మంత్రి పదవికి రాజీనామా చేయడంగాని, తన నిరసన వ్యక్తం చేయడం కానీ ఆయన చేయలేకపోయారు. కొన్ని రోజుల క్రితం శ్రీనగర్ వెళ్ళారు. అక్కడ కూడా అవినీతి గురించి మాట్లాడారు. తన కేబినెట్ లో ఏ మంత్రి అవినీతి పరుడో, ఎవరు నేరస్థుడో తెలిసి ఉండీ ఎలాంటి చర్య

తీసుకోకుండా ప్రజల్ని మాత్రం సత్యాగ్రహాలు చేయమని అడిగే ప్రధానిని ఈ దేశం భరించగలదా? అవినీతిపరుల గురించి తనకి ఫిర్యాదు చేస్తే తాను 'తగిన చర్య' తీసుకుంటాననే 'అసమాన ధైర్యం' మాత్రం ఆయన ప్రదర్శించారు! తన ఆఫీసులో అవినీతిని అంతం చేయడానికి ఒక ప్రత్యేక శాఖని మాత్రం సృష్టించారు. ఆయన కేబినెట్ లో రూ.750 కోట్ల పశువుల దాణా కుంభకోణంలో నిందితునిగా పేరుపడిన, జ్యూడీషియల్ కస్టడీలో ఉన్న ఒక రాష్ట్ర ముఖ్యమంత్రిని బాహాటంగా సమర్థిస్తున్న మంత్రులు ఉన్నారు. అవినీతి ఆరోపణలకు గురి అయిన ఆ ముఖ్యమంత్రిని రాజీనామా చేయమని పార్టీ కోరినప్పుడు ఆయన పార్టీని (జనతాదళ్) చేర్చి రాష్ట్రీయ జనతాదళ్ ని ఏర్పరచాడు. అటువంటి రాష్ట్రీయ జనతాదళ్ కి చెందిన ఎంపీలే అధికార పక్షంలో సగానికి పైగా ఉంటారు. అవినీతిపై అత్యంత పోరాటం సలిపే మన ప్రధాని అటువంటి అవినీతి మంత్రుల్ని భరించడమే కాక చీలిక వర్గానికి కూడా యునైటెడ్ ఫ్రంట్ లో స్థానం కల్పించారు. ఇప్పటివరకు ఇంత అసమర్థుడైన, వెన్నెముక లేని ప్రధానిని భారత ప్రజానీకం చూసి ఉండరు. పదవి, అధికారం ఆయనకి అత్యంత ప్రీతికరమైనవి. సూక్తులు వల్లించడం ఆయన చేయగలిగిన ఏకైక కార్యం అవినీతికి వ్యతిరేకంగా పోరాడవలసినది మాత్రం ప్రజలు.

ప్రజల్ని ఆశ్చర్యచకితుల్ని చేసిన మరొక ప్రహసనం బహుజన్ సమాజ్ పార్టీ (బి.ఎస్.పి)ది. ఆ పార్టీ స్థాపకుడు, అధినేత అయిన కన్నీరాం, ఆయన విశ్వాసపాత్రురాలు, పార్టీ నాయకురాలు మాయావతి నిర్మోహమాటంగా, సిగ్గుపడకుండా అధికారమే తమకి ముఖ్యం అని కుండబద్దలు కొట్టినట్టు చెప్పారు. తమకి అధికారం కట్టబెడితే తాము ఎవరితోనైనా కలవడానికి సిద్ధమేనని ప్రకటించారు. తమ అధికారానికి అడ్డువచ్చే ఏ ప్రభుత్వాన్నైనా కూల్చడానికి వారు సిద్ధం. తాము నీతిసూత్రాలు వల్లించబోమని తమకి అధికారమే పరమావధి అని తేల్చి చెప్పారు. వారికి అవినీతి అనేది చర్చనీయాంశం కానేకాదు. పార్టీ ఫిరాయింపు తప్పుకాదు. అందరూ డబ్బు సంపాదిస్తున్నప్పుడు తాము కూడా శాయశక్తులా డబ్బు ఎందుకు సంపాదించకూడదు? ఇలాంటి పార్టీ ప్రపంచంలో ఎక్కడా కనిపించక పోవచ్చును. ప్రజా జీవనం అవినీతి మయం, నేరమయం అయిపోవడం వల్లనే ఈ దేశంలో అటువంటి పార్టీ పుట్టి, పెరిగి అధికారాన్ని చేజిక్కించుకోగలిగింది. 50 సంవత్సరాల సోషలిజం, సెక్యులరిజం విధానాలు ప్రజలలో సత్యం,

సామరస్యతల పట్ల నమ్మకాన్ని పూర్తిగా నాశనం చేశాయి. ఇందిరాగాంధీతో ఈ అవినీతి పర్వం ప్రారంభమైంది. అక్కడ నుండి ఆమె వంశస్థుల కాలంలో అవినీతి పర్వం ప్రారంభమైంది. అక్కడ నుండి ఆమె వంశస్థుల కాలంలో అవినీతి వేయితలలు వేసింది. రాజకీయ రంగం ఒక ప్రహసనంగా మారింది. ఈ అవినీతిని ప్రశ్నించేందుకు నీతిమంతులైన నాయకులు కూడా ఎక్కువ సంఖ్యలో మిగలలేదు.

స్వాతంత్ర్య స్వర్ణజయంతిని జరుపుకుంటున్న ఈ సందర్భంలో మనపార్టీలు, నాయకులు, పాలకులు రాజ్యాంగ వ్యతిరేకమైన, అనైతికమైన చర్యలకి పాల్పడుతున్నారు. అతుకుల బొంత అయిన యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వాన్ని కాంగ్రెస్ బయట నుండి అదుపు చేస్తోంది. ఎవరు ప్రధానిగా ఎంతకాలం ఉండాలి? ఏ చట్టాలు చేయాలి అన్నది నిర్ణయిస్తోంది. అధికారం అందుకోవడానికి ఎలాంటి అవకాశం లేని ఫ్రంట్ పార్టీలు అనుకోకుండా దొరికిన అధికారాన్ని వదులుకోవడానికి ఏ మాత్రం సిద్ధంగా లేవు. అధికారం నిలుపుకోవడానికి ఏ పనైనా చేయడానికి సిద్ధపడుతున్నాయి.

అవినీతి పరులైన, అసమర్థులైన వారిని గవర్నర్లుగా నియమించడం జరుగుతోంది. తమకి పదవులు కట్టబెట్టిన పార్టీకి, ఆ పార్టీ నాయకుడికి తగినట్లుగా వ్యవహరిస్తున్నారు. పార్టీలలో చీలికలను ప్రోత్సహించడం, చీలిక వర్గాలను గుర్తించడం కేంద్రంలో తమ యజమానుల ఆదేశాల మేరకు అసెంబ్లీలో గొడవలు సైతం సృష్టించడం వంటివి నేడు గవర్నర్ల నిత్యకృత్యాలు.

ఇటువంటి నేపథ్యంలో యుపి అసెంబ్లీలో తలెత్తిన సంక్షోభాన్ని అర్థం చేసుకోవాలి. తన అవినీతి చర్యలు బయటపడే ప్రమాదం ఎదురయ్యే సరికి మాయావతి ప్రభుత్వం నుండి వైదొలగింది. ఇప్పటికీ వివాదాస్పద చర్యలకెన్నింటికీ కేంద్రం అయిన గవర్నర్ మెజారిటీ నిరూపించుకునేందుకు ముఖ్యమంత్రికి కేవలం రెండురోజుల సమయం ఇచ్చాడు. గతంలో కాంగ్రెస్ విశ్వాసపాత్రుడైన ఆంధ్రప్రదేశ్ గవర్నర్ రాలాల్ తెలుగుదేశం పార్టీలోని చీలిక వర్గానికి మెజారిటీ నిరూపించుకునేందుకు ఒక నెల గడువు ఇచ్చాడు. అయినా ఆ వర్గం తన ఆధిక్యతను నిరూపించుకోలేక పోయింది. యుపి సంఘటన జరిగిన రోజుల్లోనే గుజరాత్ లో మరొక ఫ్రంట్ విశ్వాసపాత్రుడైన గవర్నర్ ముఖ్యమంత్రికి ఆధిక్యతను నిరూపించుకునేందుకు ఏడు రోజులు గడువు ఇచ్చాడు. గవర్నర్ల ద్వంద్వ వైఖరి దేనిని సూచిస్తుంది? తమ యజమానులు

ఆడదలుచుకున్న ఆటకీ తగినట్లుగా వీరు నిర్ణయాలు తీసుకున్నారని స్పష్టమవుతోంది కదా?

కాంగ్రెస్, బిఎస్పి, జనతాపార్టీలు ఎంత అవినీతిమయమైన, కులతత్వ, మతతత్వ పార్టీలంటే ఇందిరాగాంధీ తన స్వార్థ ప్రయోజనాల కోసం కాంగ్రెస్ పార్టీని చీల్చిన నాటి నుండి ఈ పార్టీలు అనేకసార్లు చీలికవాలికలయ్యాయి. తన అవినీతి చర్యల్ని సమర్థించుకునేందుకు 'విలువల'ను సృష్టించింది. ఐతే పరిస్థితి ఎంత దిగజారిందంటే ఎమ్మెల్యేలను, ఎంపిలను కొనడం, అమ్మడం వంటివి ప్రధానులు, ముఖ్యమంత్రుల ప్రత్యేక హక్కు అనే ఆలోచన బలపడింది. పి.వి.నరసింహారావు కోర్టులో అదే వాదిస్తున్నారు. తన ప్రభుత్వాన్ని రక్షించుకోవలసిన కర్తవ్యాన్ని నెరవేర్చుకునేందుకు తనకి లంచం ఇవ్వడం, ఎంపిలను కొనడం వంటివి తప్పలేదని వాదించాడు. ఈ 'కర్తవ్య నిర్లక్ష్యానికి కావలసిన డబ్బు యూరియా, హవాలా, ఫోర్డర్, మోసం వంటి మార్గాల ద్వారా వస్తుంది.

కాంగ్రెస్, ఇతర కాంగ్రెస్ నుండి పుట్టిన పార్టీలు ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థకి పట్టించిన అధోగతి యుపి సంఘటనల్లో బయటపడింది. ఆయా పార్టీల సభ్యులే తిరగుబాటు చేసి బిజెపికి మద్దతు తెలిపారు. బిజెపి శాసనసభలో ఆధిక్యత నిరూపించుకుంటుందని ఊహించని ప్రతిపక్షాలు సభలో గందరగోళాన్ని సృష్టించాయి. కళ్యాణసింగ్ ప్రభుత్వం విశ్వాస తీర్మానాన్ని నెగ్గిన తరువాత కూడా ఫ్రంట్, కాంగ్రెస్ ల విశ్వాసపాత్రుడైన గవర్నర్ మాత్రం కేంద్ర ప్రభుత్వాన్ని రద్దు చేయాలని సిఫార్సు చేశాడు. గవర్నర్ పంపిన ముగ్గురు పరిశీలకులలో ఒకరు గొడవను ప్రతిపక్షాల వారే ప్రారంభించారని స్పష్టం చేసిన తరువాత కూడా గవర్నర్ అదే నివేదిక పంపాడు. 17మంది ఎంపిల పార్టీ నాయకుని ఒత్తిడికి తలవంచి కేబినెట్ విశ్వాసాన్ని నిరూపించుకున్న రాష్ట్ర ప్రభుత్వాన్ని 356వ అధికరణం క్రింద రద్దు చేయాలని తీర్మానించింది. ఇంతకు ముందెన్నడూ ఇంతటి రాజ్యాంగ విరుద్ధమైన, అన్యాయమైన నిర్ణయం జరగలేదు. అదృష్టవశాత్తు రాష్ట్రపతి రాజ్యాంగాన్ని పరిరక్షించే నిర్ణయాన్ని తీసుకున్నారు. కేబినెట్ తన నిర్ణయాన్ని పున:పరిశీలించాలని కోరారు. ఇందిరాగాంధీ ఆదేశాల మేరకు వ్యవహరించిన వి.వి.గిరి, ఎమ్మర్లెన్సీ పత్రంపై అర్థరాత్రి సంతకం చేసిన ఫక్రుద్దీన్ ఆలీ అహ్మద్ వంటివారి మాదిరిగా కాకుండా శ్రీనారాయణ్ కేబినెట్ నిర్ణయంపై ఆమోదం తెలుపడానికి తిరస్కరించారు. రాష్ట్రపతి తీసుకున్న చర్య

అనేకమంది దేశభక్త ప్రజానీకానికి సంతోషజనకమైనది. 356వ అధికరణం, 370వ అధికరణం వంటి ప్రమాదకర అధికరణాలను తొలగించాలని మేధావులు ఉద్యమించవలసిన తరుణం ఆసన్నమైంది. మన స్వాతంత్ర్యం సమరంలో సంభవించిన రెండు దురదృష్టకర పరిణామాలు దేశ విభజన, కాంగ్రెస్ పార్టీ కొనసాగింపు. క్విట్ ఇండియా తీర్మానంలో గాంధీజీ ఇలా అభిప్రాయపడ్డారు.

“స్వాతంత్ర్యం ఎప్పుడైనా వస్తే అది ఒక్క కాంగ్రెస్ కి మాత్రమే చెందకూడదు. అది మొత్తం దేశానికి చెందాలి. ప్రజలకు సేవకులుగా ఉండడానికి బదులు కాంగ్రెస్ వాళ్ళు వారికి యజమానులుగా వ్యవహరిస్తే అప్పుడు దేశం మొత్తంలో పెద్ద ఎత్తున విప్లవం వస్తుంది. తెల్లటోపి పెట్టుకున్న వాడిని వెంటాడి ప్రజలు నాశనం చేస్తారు”.

కాంగ్రెస్ వాళ్ళు తమ హామీలను నిలబెట్టుకోలేదు. అలాగని గాంధీజీ సలహాని పాటించలేదు. స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన వెంటనే వాళ్ళు అధికారం కోసం అర్రులు చాచారు. నిస్వార్థ పరులైన సర్దార్ పటేల్ మరణించారు. రాజేంద్ర ప్రసాద్ మాట ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. కృపలానీ కాంగ్రెస్ వదలి వచ్చేశారు. ఇక ఎటువంటి అడ్డా అదుపు లేని నెహ్రూ అవినీతిమయమైన, అనైతికమైన కాంగ్రెస్ కి పునాదులు వేశాడు. ఆనాటి నుండి ఎలాగైనా అధికారం చేజిక్కించుకోవడం, స్వార్థ ప్రయోజనాలకి అధికారాన్ని దుర్వినియోగం చేయడమే కాంగ్రెస్ సంస్కృతిగా మారింది. అందుకు కులతత్వాన్ని, మైనారిటీల సంతృప్తికరణను, అవినీతి, నేరప్రవృత్తి, రాజ్యాంగ దుర్వినియోగం వంటి వాటిని సాధనాలుగా ఉపయోగించుకుంది. ముస్లిం వేర్పాటు వాదాన్ని, కుల విభేదాలను, విదేశీ చొరబాటు దారులను ప్రోత్సహించింది. ప్రస్తుతం అది తమ కోసం, తమ కుటుంబ సభ్యుల కోసం అధికారాన్ని దుర్వినియోగపరచే దొంగల ముఠాగా తయారయ్యింది. వీళ్ళు తమని తాము రక్షించుకునేందుకు విదేశీ వనితని ఆశ్రయించి ఆమెకి అధికారం కట్టబెట్టాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు. గాంధీజీ చెప్పిన భవిష్యవాణి నిజం కావాలని అందరూ కోరుకోవాలి. నిజాయితీ పరుల, దేశభక్తులు అయిన నాయకులు కాంగ్రెస్ పార్టీని వదలి జాతీయ వాదులతో కలిసి పని చేయవలసిన సమయం ఆసన్నమైంది.

ఫ్రంట్ పడిన పాట్లు

డిసెంబరు 8 - 14, 1997

వంద సంవత్సరాల క్రితం ఒక పత్రిక ఇతర పత్రికల కంటే అధికృతని నిరూపించుకోవాలనే తాపత్రయంలో ‘మార్క్స్ టైమ్స్ మరణం’ అని వార్త ప్రచురించింది. అప్పటికి రోగగ్రస్టుడై చావు మంచం మీద ఉన్న మార్క్ టైమ్స్ పత్రిక బయటికి వచ్చేసరికి చనిపోకుండా ఉంటాడా అని ముందుగానే అటువంటి వార్త ప్రచురించింది. కాని మార్క్స్ టైమ్స్ మరణించలేదు. కాని ఆ మర్నాడు కూడా మిగతా పత్రికల కంటే సంచలనాత్మక వార్త ఇవ్వాలని ‘మార్క్స్ టైమ్స్ పూర్తిగా మరణించాడు’ అని ప్రచురించింది! ఇదే మాదిరిగా శ్రీ ఐ.కె. గుజ్రాల్ నేతృత్వంలోని యునైటెడ్ ఫ్రంట్ ప్రభుత్వం గతవారం పతనమవడం యునైటెడ్ ఫ్రంట్ అధికారం చేపట్టినప్పటి నుండి రెండవసారి జరిగింది. ఈ 18 నెలలు భారత ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థకి అతి గడ్డుకాలమని చెప్పవచ్చును. ఎన్నికలలో పరస్పరం వ్యతిరేకంగా పోటీపడిన 16 పార్టీలు ‘మతతత్వ’ పార్టీ అయిన బిజెపిని అధికారంలోకి రానివ్వకుండా చేయడమే ఏకైక లక్ష్యంగా పెట్టుకుని యునైటెడ్ ఫ్రంట్ గా ఏర్పడ్డాయి. ఈ ఫ్రంట్ కి అవసాన దశలో ఉన్న కాంగ్రెస్ (ఐ) మద్దతునిచ్చింది. ఈ 16 పార్టీల్లో ఏ ఒక్క పార్టీకి లోక్ సభలో కోరం (50)కి తగినంత మంది సభ్యులు లేనేలేరు. ఎక్కువ స్థానాలు గెలుచుకున్న బిజెపి, కాంగ్రెస్ లను అధికారంలోకి రాకుండా అడ్డుపడ్డాయి. ఇక కమ్యూనిస్టులు ప్రాంతీయ పార్టీలను, 20 మంది కంటే ఎక్కువమంది సభ్యులు లేని పార్టీలను, ఏకసభ్య పార్టీలను (రమాకాంత్ ఖలాప్) సైతం ఒకచోట చేర్చడానికి తాపత్రయపడ్డారు. ‘ఉమ్మడి కార్యచరణ ప్రణాళిక’ అనేది తయారయిందనీ అదే ఫ్రంట్ ప్రభుత్వానికి ఆచరణీయమైనదని ప్రకటించారు. కానీ పార్టీల మధ్య సిద్ధాంత పరమైన విభేదాలు ఎంత తీవ్రంగా ఉన్నాయంటే ఏ పార్టీ ఉమ్మడి కార్యచరణ ప్రణాళికని పట్టించుకోలేదు. తమతమ పార్టీల సిద్ధాంతాల మూలంగా మంత్రులు కార్యచరణ ప్రణాళికను ఆచరించడానికి అవకాశం లేదు. మన దేశంలోని భీమారంగంలో ప్రైవేటు సంస్థలకు తలుపులు తెరవాలని పి.చిదంబరం ప్రయత్నిస్తే కమ్యూనిస్టులు ఆ ప్రయత్నాన్ని వమ్ము చేశారు. ఇక లోక్ సభలో మహిళలకి 30% కేటాయింపులన్న బిల్లుని ఫ్రంట్ లోని మరికొన్ని పార్టీలు (సమాజ్ వాదీ పార్టీ, జనతాపార్టీ) వమ్ము చేశాయి. ఫ్రంట్ లోని ఒక పార్టీ ప్రతిపాదించిన అర్బన్

లాండ్ సీలింగ్ చట్టపు రద్దును మిగతా పార్టీలు వ్యతిరేకించాయి. దేశంపై పెనుభారాన్ని మోపే ఉద్యోగుల జీతాల పెంపుని కమ్యూనిస్టులు ఉద్యోగ సంఘాల ద్వారా ప్రభుత్వంపై బలవంతంగా రుద్దారు. దీనితోపాటు కమ్యూనిస్టులు గవర్నర్, వైస్ ఛాన్సలర్, ఛాన్సలర్ పదవుల వంటివి చేజిక్కించుకున్నారు. హిందూ జాతీయవాదాన్ని తీవ్రంగా వ్యతిరేకించి రాణాప్రతాప్, శివాజీ వంటి జాతీయవీరులు సలిపిన పోరాటాన్ని కించపరచిన కమ్యూనిస్టు మేధావి, జె.ఎన్.యు చరిత్రవేత్త రోమిలా థాపర్‌ని సెంట్రల్ యూనివర్సిటీ వైస్ ఛాన్సలర్‌గా నియమించడం ఇందుకు ఒక ఉదాహరణ. బంగ్లాదేశ్ చొరబాటుదారుల విషయంలో కఠినంగా వ్యవహరించవలసింది పోయి కులతత్వం ములాయంసింగ్ భారత్-పాకిస్తాన్-బంగ్లాదేశ్ సంయుక్త కూటమి అని రాగాలు తీస్తున్నాడు. ఇక రైల్వే శాఖామంత్రి రాంవిలాస్ పాశ్వాన్ రైల్వే శాఖని పూర్తిగా భ్రష్టు పట్టించారు. తన నియోజక వర్గంలోని ప్రధాన పట్టణాన్ని ఒక జోన్ కేంద్రంగా చేస్తూ ఆరు సరికొత్త రైల్వే జోన్లను ప్రకటించాడు. తన అనుచరులను, ముఠాని పోషించేందుకు, రాజకీయ సభలకి పైసా ఖర్చు పెట్టకుండా జనాలను పోగుచేయడానికి రైల్వేలను ఉపయోగించుకున్నాడు. రైల్వే అతిధిగృహాలను తనవారికి నివాస గృహాలుగా మార్చివేశాడు. కేంద్రపు అనుమతి లేకుండా రైల్వే ఉద్యోగుల జీతాలు పెంచివేసి ఆ జీతాలు చెల్లించడానికై రాబోయే కొన్ని సంవత్సరాల పాటు డివిడిండ్ చెల్లించనవసరం లేకుండా కేంద్రాన్ని ఒప్పించాడు. ఓటు బ్యాంకులను పెంచి పోషించుకునేందుకు ప్రజాధనాన్ని వాడుకోవడం అంటే ఇదే. దేశ రక్షణని పూర్తిగా నిర్లక్ష్యం చేశారు. ఒక రాష్ట్రంలో ఒక కులవర్గానికి నాయకుడైన మంత్రి దేశ రక్షణ విషయాలు పట్టించుకోవడం కంటే రాష్ట్రంలో తన పార్టీ బాగోగుల చూసుకోవడానికే ఎక్కువ శ్రద్ధ చూపుతున్నాడు. సైనిక దళాల భర్తీలో కూడా కులతత్వం, 'సామాజిక న్యాయం' చొప్పించడం వల్ల ఎన్నడూ లేని విధంగా వైమానిక దళంలో నిరసనలు వ్యక్తం అయ్యాయి. అధికారం నిలబెట్టుకునేందుకు ప్రభుత్వం అవినీతి పరులతో రాజీపడిపోయింది. 750 కోట్లు పశువుల దాణా కుంభకోణంలో నిందితుడైన లాలూప్రసాద్ యాదవ్ పార్టీకి చెందిన మంత్రుల్ని ఎవరినీ తొలగించలేదు. తివారీ కాంగ్రెస్(ఐ) లో విలీనం అయిపోయినా, కాంగ్రెస్ (ఐ) బయట నుండి మద్దతు తెలుపుతున్నా తివారి కాంగ్రెస్‌కి చెందిన ఇద్దరు, మంత్రులుగా కొనసాగారు. 527 స్థానాలుగల లోక్‌సభలో కేవలం 28 స్థానాలు మాత్రమే గెలుచుకున్న పార్టీకి చెందిన వారు మన ప్రధాని!

దేశంలో అవినీతి వేళ్ళానుకుందని బాధ పడిపోయిన ప్రధాని తాను కేవలం ప్రధానిని మాత్రమేనని, కనుక ఏమీ చేయలేనని అశక్తతను వ్యక్తం చేసి అవినీతి నిర్మూలనకి ఒక ప్రత్యేక శాఖని మాత్రం ఏర్పాటు చేశారు. ప్రజలు మాత్రం అవినీతికి వ్యతిరేకంగా పోరాటం సలపాలని పిలుపునిచ్చారు. తాను మాత్రం తన మంత్రి వర్గంలోని అవినీతిపరులను పల్లెత్తు మాట కూడా అనకుండా తన ప్రధాని పదవిని నిలబెట్టుకున్నారు. ఇలా 18 నెలల్లో వారికి తమ పదవులను కాపాడుకోవడానికే సర్వశక్తులు ఉడిగిపోయాయి. కమ్యూనిస్టులు మాత్రం బాధ్యతలేని అధికారాన్ని అనుభవిస్తూ తమ వారిని అన్ని ప్రభుత్వ సంస్థల్లో ఉన్నత పదవులలో కూర్చోబెట్టారు.

శ్రీమతి ఇందిరాగాంధీ కాంగ్రెస్ పార్టీని చీల్చినప్పుడు నా స్నేహితుడు ఒకరు కాంగ్రెస్ (ఓ)లో నాయకుడుగా ఉన్నారు. ఆయన కొద్ది రోజుల తరువాత కాంగ్రెస్ (ఐ)లోకి దూకారు. మీ వంటి వ్యక్తి ఇలా పార్టీలు మార్చడం ఏమిటని నేను అడిగితే ఆయన 'నేను అధికార పార్టీలో లేకపోతే ఏమీ చేయలేను, ఏమీ పొందలేను ప్రజలకు సేవచేయలేను కనుక పార్టీ మార్చాను' అని సమాధానం ఇచ్చాడు. ఆయన సమాధానంలో కాంగ్రెస్ నాయకుల మనస్తత్వం స్పష్టమౌతుంది. కనుక కాంగ్రెస్ వారు అధికారం లేకుండా నిలవలేరు. అధికారం వారి ఊపిరి. కాంగ్రెస్ నాయకుల్ని శాసన సభ్యుల్ని పోలీసులు సులభంగా ఏ విషయంలోనైనా అదుపులోకి తీసుకోవచ్చును. ఎందుకంటే వారంతా అవినీతిమయమైన జీవితాలు గడుపుతుంటారని రాజాజీ ఒకప్పుడు వ్యతిరేకంగా తీర్మానాన్ని ప్రవేశపెట్టారు. తీర్మానంపై మాట్లాడుతూ నెహ్రూ 'రాజాజీ మనపై ఆరోపణలు చేశారు. కాని ఆయనపై ఇంకా వత్తిడి తెస్తే అప్పుడు ఆయన తాను ఆరోపించిన విషయాలకు సాక్ష్యాధారాలు కూడా చూపుతారు. అప్పుడు మనం ప్రమాదంలో పడతాం' అని అన్నారు. దానితో ఆ తీర్మానం వీగిపోయింది. ఇలా దశాబ్దాలుగా కాంగ్రెస్ వారు అధికారం మీద ఆధారపడి జీవిస్తున్నారు. చాలామంది అధికారం లేకపోతే తమ ప్రాణాలకే ముప్పు ఉందని భయపడతారు. ఎందుకంటే వారిలో అన్నిరకాల నేరాలకు పాల్పడిన నేరస్థులు ఎంతో మంది ఉంటారు. అందుకనే ఫ్రంట్ ప్రభుత్వానికి బయట నుండి మద్దతునిచ్చి తమ పబ్లిం గడుపుకోవాలని అనుకున్నారు. ఫ్రంట్‌ని బెదిరించి అధికారం హస్తగతం చేసుకోవాలనుకున్నారు. కాని పాపం వాళ్ళ ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు. ఫ్రంట్ అధికారంలో ఉన్నన్ని రోజులు తాము అధికారం

చేజిక్కించుకోవాలని ప్రయత్నించారు. అది సాధ్యం కాకపోయేసరికి ఇప్పుడు తాము ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పరుస్తామని, తమకు మద్దతు ఇవ్వాలని ఫ్రంట్‌ని అడుగుతున్నారు. జైన్ కమీషన్ డిఎంకెపై కొన్ని ఆరోపణలు చేసింది. కాంగ్రెస్ (ఐ) జైన్ కమీషన్ రిపోర్టు బయటపడకుండా ఉండాలనే ఉద్దేశ్యంతోనే దానిని పార్లమెంటు ముందు పెట్టాలని అడిగింది. నిజానికి జైన్ నివేదికని పార్లమెంటు ముందుపెడితే అప్పుడు కాంగ్రెస్ నాయకుల రహస్యాలు అనేకం బయటపడతాయి. అందుకనే నివేదికపై చర్చకు తావీయకుండా డిఎంకె మంత్రుల్ని తొలగించాలని గోల చేశారు. ఈ గొప్ప సెక్యూలర్ పార్టీ 750 కోట్ల రూపాయల పశువుల దాణా కుంభకోణంలో అరెస్టయిన లాలూప్రసాద్ జనతాదళ్‌ని చీల్చి ప్రత్యేక పార్టీని ఏర్పరచినప్పుడు ఆ పార్టీ మంత్రుల్ని మంత్రివర్గం నుండి తొలగించాలని మాత్రం అడగలేకపోయింది. కనుక అవినీతి అనేది ఇటు కాంగ్రెస్‌కు గాని, అటు ఫ్రంట్‌కిగాని ప్రధానమైన విషయం కానే కాదు. కేవలం పదవులు నిలుపుకోవడం, డబ్బు కూడబెట్టుకోవడమే ముఖ్యం. వీధి పోరాటాలకు, ముఠా తగాదాలకు అలవాటు పడిన లోక్‌సభ, రాజ్యసభలోని కాంగ్రెస్ సభ్యులు పార్లమెంటు సమావేశాల్ని సాగనీయలేదు. వారి దౌర్జన్యాన్ని సహించలేక స్పీకర్ లోక్‌సభని నిరవధికంగా వాయిదా వేయవలసి వచ్చింది.

సెక్యూలరిజం పేరిట అవినీతిపరులు, కులతత్వవాదులు, ప్రాంతీయ పార్టీలు, కమ్యూనిస్టులు కలిసి 18 నెలల పాటు ప్రజాస్వామ్యాన్ని అపహాస్యాలు చేశారు. దేశంలో శాంతిభద్రతలు క్షీణిస్తున్నాయి. అనేక కంపెనీలు కూడా మూసివేత దిశగా పరుగులు పెడుతున్నాయి. రూపాయి విలువ ఎన్నడూ లేనంతగా తగ్గిపోయింది. ఈ 18 నెలల ఫ్రంట్ ప్రభుత్వం ఒకప్పుడు దేశాన్ని పీడించిన ధగ్గులు, పిండారీలనబడే దోపిడీ దొంగల రోజుల్ని గుర్తు చేశాయి. సీతారాం కేసరి కాంగ్రెస్‌ను, దేశాన్ని రక్షించమని ఇటలీ దేశస్థురాలిని కోరాడు కూడా. చరిత్ర తెలిసిన వారెవరైనా ఇటలీ దేశస్థురాలికన్నా ఎలిజబెత్ రాణి, ఇంగ్లీషు వాళ్ళు దేశాన్ని పాలించడానికి తగినవారు, అనుభవం ఉన్నవారని కేసరికి చెప్పారు కూడా. రాబోయే ఎన్నికలు మన ప్రజానీకం కూడా అవినీతి, భ్రష్టత్వాలకు దాసోహం అంటారా లేక రాజకీయ అవినీతి పరులకు బుద్ధి చెప్పతారా అన్నది తేల్చి వేస్తాయని ఆశిద్దాం.

హిందువుల విశ్వాసాలను గౌరవించాలి

డిసెంబరు 15 - 21, 1997

అబు అబ్రహాం అనేక పత్రికల్లో శీర్షికలు నిర్వహించే సీనియర్ పత్రికారచయిత. శ్రీ ఎంవి కామత్ అయోధ్యలోని వివాదాస్పద కట్టడం కూల్చివేత గురించి వ్రాసిన వ్యాసాన్ని గురించి అబు వ్యాఖ్యానించాడు. ఆయనకి బాబ్రీ కట్టడంగా పిలువబడే పురాతన కట్టడాన్ని కూల్చివేయడం నచ్చలేదు. ఆయన కూడా జవహర్‌లాల్ నెహ్రూ విశ్వవిద్యాలయపు కమ్యూనిస్టు చరిత్రకారుల మాదిరిగానే హిందువులు బౌద్ధ మత స్థలాలను పీడించారని, హిందువులు ముస్లిములపై ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలనుకుంటున్నట్లుగా దళితులు ఉన్నత కులాలవారిపై ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలనుకుంటే ఏమవుతుందని ప్రశ్నించాడు. అబు లేవనెత్తిన ప్రశ్నలకు కొన్ని సమాధానాలు.

అబు అబ్రహాం వంటి సీనియర్ జర్నలిస్ట్ జవహర్‌లాల్ నెహ్రూ విశ్వవిద్యాలయ చరిత్రకారులైన రోమిలా థాపర్, ఫనికర్ మొదలైనవారు, అసత్యవాదులు ప్రచారం చేసినట్లుగానే 'హిందువులు బౌద్ధులను హింసించారు' అన్న వాదన చేయడం ఆశ్చర్యం కలిగించలేదు. శ్రీ అరుణ్‌శారి, కొనిరాడ్ ఎట్స్ వంటివారు గతంలో అనేకసార్లు 'పురోగమన, సెక్యూలర్, మార్క్సిస్టు' మేధావుల సిద్ధాంతాలను ఖండించారు. ఏవో కొన్ని ఉదాహరణలు తప్పించి ఇస్లాం, క్రైస్తవుల మాదిరిగా హిందువులు ఇతర మతస్థులను పీడించారని చూపడానికి ఈ 'ప్రఖ్యాత' చరిత్రకారులకి ఏ ఆధారాలు దొరకలేదు. అలాగే హిందూరాజులు బౌద్ధులపై జరిపిన దుశ్చర్యలు ఏ హిందూ మత గ్రంథం ప్రకారం చేసినవి కావు. ఏ హిందువు ఆ దుశ్చర్యలను అంగీకరించడు, సమర్థించడు. కాని ఇస్లాం గురించి, ముస్లిముల గురించి ఇలా చెప్పగలమా? ప్రవక్తే స్వయంగా అవిశ్వాసుల్ని మతం మార్చడం కానీ, చంపివేయడం కానీ చేశాడు. ప్రపంచంలో ఇస్లాం దండయాత్రల ద్వారా కాకుండా మతం మార్చిన దేశం ఒక్కటైనా ఉందా? ముస్లిం దోపిడీదారులతో వచ్చిన చరిత్రకారులు దండయాత్రలో కూల్చివేయబడిన వేలాది హిందూ దేవాలయాల వివరాలు సగర్వంగా వ్రాసుకున్నారు. అలావ్రాసుకుని తమ ఖలీఫాకి అందజేశారు.

సానా (ఎమన్) సిరియా, కానిస్టాంటినోపుల్, స్పెయిన్ వంటి దేశాల్లో ముస్లిం దండయాత్రకారులు చర్చలను కూల్చివేసి వాటి స్థానంలో మసీదులు కట్టారని అబు అబ్రహాంకి తెలియదా? అలాగే స్పెయిన్‌లో ముస్లిములను తరిమివేసిన తరువాత

క్రైస్తవులు తిరిగి మసీదుల స్థానంలో చర్చీలు నిర్మించుకున్నారన్న విషయం కూడా తెలియదా? పోప్ అంగీకారం కలిగిన ఇంక్వి జిషన్ పేరున మత వ్యతిరేకులను సజీవదహనం చేశారని తెలియదా? దక్షిణ అమెరికా, మధ్య అమెరికాలలోని స్థానిక మతాలను క్రైస్తవం పేరిట రూపుమాపిన విషయం తెలియదా? ఇస్లాం, క్రైస్తవ దండయాత్రలతో పోల్చదగిన దండయాత్రలు హిందువులు ఏ నాడైనా చేశారా? బౌద్ధులపై జరిగిన అతి కొద్ది దాడులను ఏ శాస్త్రం, ఏ హిందువూ, తత్వవేత్త అంగీకరించలేదని, అంగీకరించరని తెలియదా?

అంత పురాతన చరిత్ర ఎందుకు? 1947 తరువాత 15%, 30% ఉన్న పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్ హిందువుల సంఖ్య 12% తగ్గిపోయింది ఎందుచేత? వేలాది మంది బౌద్ధ చక్కాలు బంగ్లాదేశ్ నుండి పారిపోయి వచ్చి భారత్ లో శరణు పొందుతున్నారు ఎందువల్ల? కాశ్మీర్ లోని 3 లక్షల మంది హిందూ పండిట్లు తమ ఇళ్ళు వాకిళ్ళు వదిలి జమ్మూ లోనూ, ఢిల్లీలోనూ టెంట్లలో జీవితం గడుపుతున్నారు ఎందుచేత?

ఇస్లాం దండయాత్రకారులు హిందూ సమాజంపై పాల్పడిన మారణకాండ మానవజాతి చరిత్రలో మరెక్కడా కనిపించదు. దురదృష్టకరమైన విషయం ఏమంటే ఇప్పటి ముస్లిములు తమ పూర్వజులు చేసిన ఘోరాలకు ఏమాత్రం పశ్చాత్తాపపడడంలేదు. పైగా ‘పురోగమన, సెక్యులర్, సోషలిస్టు, మార్క్సిస్టు మేధావులు వారు అసలు నిజాన్ని తెలుసుకోకుండా జాగ్రత్త వహిస్తున్నారు.

దండయాత్రకారులకి, దండయాత్రలకి గురైనవారికి మధ్య తిరిగి శాంతి సౌహార్దాలను కలిగించడానికి ఎంతో కృషిచేయాల్సి వస్తుంది. ఇందుకు చరిత్రలో అనేక ఉదాహరణలు ఉన్నాయి. జర్మనీ ప్రభుత్వం ఇజ్రాయిల్ కి, యూదులకి క్షమాపణలు చెప్పుకుంది. జపాన్ చక్రవర్తి హిరోహితో కొరియాని సందర్శించి అక్కడి ప్రజలకి క్షమాపణలు చెప్పుకున్నాడు. పోప్ పారిస్ వెళ్ళి ప్రొటెస్టెంట్ల ముందు తప్పు ఒప్పుకున్నాడు. పోలెండ్ రష్యా ప్రభుత్వంచే నిర్మించబడిన చర్చిని కూల్చివేసి తిరిగి కొత్త చర్చిని నిర్మించుకుంది దక్షిణాఫ్రికా లో జాత్యహంకార ప్రభుత్వం కూలిన తరువాత ఒక ప్రత్యేక కమీషన్ ఏర్పాటు చేశారు. దాని ద్వారా నల్లజాతి వారిని హింసించినందుకు శ్వేత జాతీయులు తప్పు ఒప్పుకుని క్షమాపణలు కోరుకున్నారు. హిందువుల మత విశ్వాసాలు కూడా ముస్లిముల మత విశ్వాసాలంత ముఖ్యమైనవే. చర్చిలు, మసీదులు ఎలాంటివో గుడులు, గురుద్వారాలు అలాంటివే. అయోధ్య రామజన్మభూమి, మధురలోని శ్రీకృష్ణ దేవాలయం, కాశీ విశ్వేశ్వరాలయం మక్కాలోని

కాబా, బెత్లెహేమ్ లోని చర్చి ఎంతటి పవిత్రమైనవో ఇవి కూడా అంత పవిత్రమైనవే. అల్ అలాస్కా శిఖరంపై అల్ల రెక్కల గుర్రంపై దిగుతాడని, జీసస్ కన్యకు జన్మించాడని, ఆయన సమాధి నుండి లేచాడనేవి ఎంత శాస్త్రీయమైన, విశ్వసనీయమైన విషయాలో హిందూ దేవీదేవతల కథలు కూడా అంత శాస్త్రీయమైనవే. ఈ విశ్వాసాలన్నీ ఫలానా మతాన్ని అంగీకరించే వారికి చెందినవి. అంతేగాని ఇతరులపై బలవంతంగా రుద్దడానికి కాదు. కనుక రాముడు ఫలానా స్థలంలోనే పుట్టాడనడానికి ఆధారాలు చూపమనడం మూర్ఖత్వం.

ఏ హిందువు ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలనుకోవడం లేదు. కాని తమకి ఎంతో ఆరాధ్యులైన శివ, రామ, కృష్ణుల దేవాలయాలను తమకి అప్పగించాలని, వాటి స్థానంలో ఉన్న మసీదులను వేరే చోటికి తరలించాలని మాత్రం వాళ్ళు కోరుకుంటున్నారు. ఆ మసీదులు పరాజితులైన హిందువులను మరింత అవమానపరచేందుకు ముస్లిం దోపిడీదారులు నిర్మించారు. అవి ఉన్నంత కాలం హిందువులకి తామనుభవించిన హింస, క్రూరత్వం, అవమానాలు గుర్తుకొస్తూనే ఉంటాయి. కాని న్యాయమైన హిందువుల కోరికను కాదంటున్నవారు హిందువుల మనోభావాలను లెక్క పెట్టడం లేదని తెలుస్తోంది. హిందువులను అవమానపరచే హక్కు తమకి ఉందని వారు భావిస్తున్నట్లు అనిపిస్తుంది. ఏ స్వాభిమానయుతమైన, సార్వభౌమాధికారం కలిగిన జాతి తమ అవమానాలను సహిస్తూ ఉండలేదు. అలాగే హిందువులను అవమానించడం తమ పవిత్ర కర్తవ్యం అని భావించే వారిని హిందువులు ఎక్కువ కాలం భరించలేరు. జర్మన్లు బెర్లిన్ గోడని కూల్చివేయడం, స్టాలిన్ విగ్రహాలను ధ్వంసం చేయడం మనకి గుర్తుండే ఉంటుంది. వామపక్ష ప్రజాస్వామ్య, పురోగమన, సెక్యులర్, మార్క్సిస్టు, సామాజిక న్యాయవేత్తలంతా రెచ్చగొట్టకపోతే ముస్లిములు హిందువుల కోరిక ఎంతో న్యాయబద్ధమైనదో తెలుసుకోగలుగుతారు.

ఇక హరిజనులకు జరిగిన అన్యాయం గురించి : మిగిలిన హిందూ సమాజం హరిజనులకు జరిగిన అన్యాయానికి పశ్చాత్తాపం చెందుతోంది. వారికి న్యాయం చేకూర్చడానికి రిజర్వేషన్ల వంటి సౌకర్యాలు కలిగిస్తోంది. సంస్కరణలను హిందూ సమాజంలోని అందరూ అంగీకరిస్తున్నారు.

కనుక తప్పుచేసినవారు తమ తప్పుని తెలుసుకుని దానిని సరిచేసుకునేందుకు ప్రయత్నం చేయాలి. అంతేకాని తాము చేసిన తప్పుని సమర్థించుకునేందుకు మార్గాలు వెతికితే ఆ తప్పు వల్ల నష్టపోయినవారికి మరింత ఆగ్రహం కలుగుతుంది.

ముస్లింలకు నాయకత్వం వహించేదెవరు

డిసెంబరు 22 - 28, 1997

భారతీయ ముస్లిములలో విద్యావంతుల సంఖ్య తక్కువగా ఉండడానికి కారణం ఏమిటని చర్చ ప్రారంభమయింది. హైదరాబాద్ లో జరిగిన ఒక సమావేశంలో జస్టిస్ మహ్మద్ సర్దార్ అలీఖాన్ మాట్లాడుతూ ఈ విషయంలో అనేక ప్రశ్నలు లేవనెత్తారు.

ముస్లిములు, 'సెక్యులరిస్టులు (సీతారాం కేసరి, లాలూ ప్రసాద్ యాదవ్, ఇతర తెలుగుదేశం నాయకుల వంటివారు) ముస్లిములకి ప్రభుత్వోద్యోగాలలో, పోలీసు, సైనిక దళాలలో జనాభా ప్రాతిపదికపై ఉద్యోగాలు కేటాయించాలని కోరడం ఎంతవరకు సమంజసం? విద్యాగంధం లేని, లేదా తగినంత విద్యార్హత లేని వారికి ప్రభుత్వోద్యోగాలు కట్టబెట్టడం ఎంతవరకు సబబు? జనాభా ప్రాతిపదికపై ఉద్యోగాలు కల్పించాలంటే వారికి 3 నుండి 4 రెట్లు అధిక ప్రాధాన్యత ఇవ్వవలసి ఉంటుంది. అది సాధ్యం కాదు.

రెండవది, భారత్ లో ముస్లిముల జనాభా పెరిగిపోతున్నది ఎందుచేత? గత 50 సంవత్సరాలలో 6 శాతం నుండి 13 శాతానికి పెరిగింది. ఇలాంటి అడ్డూరుదువు లేని పెరుగుదల అవిద్య, నిరక్షరాస్యతల మూలంగా జరిగిందని స్పష్టమౌతోంది కదా?

మూడవ విషయం, ముస్లిములలో అక్షరాస్యత, విద్యాస్థాయిలు చాలా తక్కువగా ఉండడానికి కారణం ఏమిటి? వారి మతాధికారులు (ముల్లాలు, మౌల్వీలు, ఇమామ్లు, మౌలానాలు) ఆడపిల్లలకి చదువు పనికి రాదని అన్నారు; ఇక మగ పిల్లలు ఉర్దూ, అరబిక్ మాధ్యమంగా కలిగిన ఖురాన్ బోధన జరిగే 'మదర్సా'లకే వెళ్ళాలని ప్రోత్సహించారు. అటువంటి విద్య సెక్యులర్ సమాజంలో ఉద్యోగాలు సంపాదించడానికీ, ఇంజనీర్లు, డాక్టర్లు, అకౌంటెంట్లు, పారిశ్రామిక వేత్తలు కావడానికి ఉపయోగిస్తుందా? అది జీవన భృతిని కలిగించగలుగుతుందా?

నాలుగవది, తమని కూడా వెనుకబడిన తరగతులలో చేర్చాలని, రిజర్వేషన్ సౌకర్యం కల్పించాలని ముస్లిములు అడుగుతున్నారు. కొందరు ముస్లిములు తాము దళితులం అని కూడా అంటున్నారు! 800 సంవత్సరాల పాటు దేశాన్ని ఏలిన ముస్లిములు ఇప్పుడు తాము వెనుకబడిన వర్గం వారమని చెప్పుకోవడం విచిత్రంగా ఉంది. వాళ్ళు కేవలం సైనిక శక్తితో, పశుబలంతో పరిపాలన సాగించారని, అధికారం కోల్పోగానే దురవస్థల పాలయ్యారని, ఇతరులతో సమానంగా సమాజంలో జీవితాలు సాగించడానికి అవసరమయిన తెలివితేటలు, శక్తి సామర్థ్యాలు వారికి లేవని దీని

అర్థమా?

ముస్లిములు గల్ఫ్ దేశాల నుండి అపారమైన నిధులు పొందుతున్నారు. ఆ డబ్బుంతా మసీదులు కట్టడానికి, 'మదర్సా' పాఠశాలలు ఏర్పరచడానికి ఖర్చు చేస్తున్నారు. మరి ముస్లిములలో విద్యాస్థాయిని పెంచడానికి అవసరమైన విద్యాలయాలను నిర్మించడానికి ఎంత డబ్బు ఖర్చు చేస్తున్నారనేది తెలియదు.

బాబ్రీ 'మసీదు' కట్టాలని, హాజ్ యాత్రికులకి వసతి గృహాలు నిర్మించాలని, ఇమామ్ల జీతాలు పెంచాలని, మహిళలకు ప్రత్యేక అధికారాలు కల్పించరాదని గొంతెమ్మ కోరికలు కోరేబదులు ఉన్నత విద్యని పెంపొందించుకునేందుకు విద్యాలయాలను స్థాపించుకోవాలని, పరిమిత సంతానాన్ని కలిగి ఉండాలని ముస్లిం నాయకులు ముస్లిం సమాజానికి ఎందుకు చెప్పరు?

హైదరాబాద్ లోని పాతనగరానికి చెందిన ముక్కుపచముస్లిములు గల్ఫ్ దేశాల నుండి అపారమైన నిధులు పొందుతున్నారు. ఆ డబ్బుంతా మసీదులు కట్టడానికి, 'మదర్సా' పాఠశాలలు ఏర్పరచడానికి ఖర్చు చేస్తున్నారు. మరి ముస్లిములలో విద్యాస్థాయిని పెంచడానికి అవసరమైన విద్యాలయాలను నిర్మించడానికి ఎంత డబ్బు ఖర్చు చేస్తున్నారనేది తెలియదు.

బాబ్రీ 'మసీదు' కట్టాలని, హాజ్ యాత్రికులకి వసతి గృహాలు నిర్మించాలని, ఇమామ్ల జీతాలు పెంచాలని, మహిళలకు ప్రత్యేక అధికారాలు కల్పించరాదని గొంతెమ్మ కోరికలు కోరేబదులు ఉన్నత విద్యని పెంపొందించుకునేందుకు విద్యాలయాలను స్థాపించుకోవాలని, పరిమిత సంతానాన్ని కలిగి ఉండాలని ముస్లిం నాయకులు ముస్లిం సమాజానికి ఎందుకు చెప్పరు?

హైదరాబాద్ లోని పాతనగరానికి చెందిన ముక్కుపచులారని ముస్లిం బాలికల్నిలారని ముస్లిం బాలికల్ని అరబ్ షేక్లకి అమ్మివేయడాన్ని వాళ్ళు ఎందుకు ఆపలేరు? అలా అమ్ముడు పోయిన బాలికలు అరబ్ జనుల మంది పిల్లలకు తల్లులయిన తరువాత తిరిగి ఇక్కడికి చేరుతున్నారు.

ఇలా అవిద్య, నిరక్షరాస్యతలకు నిలయమైన వర్గం పెరుగుతూ పోతే భవిష్యత్తులో దేశం అనేక కష్టాల పాలు అవుతుంది. దీనికి తోడు పాకిస్థాన్, బంగ్లాదేశ్ వేర్పాటువాదం, విచ్ఛిన్నవాదం పెరుగుతున్నాయి. కనుక ముస్లిం సమాజానికి రఫీ అహ్మద్ కిద్వాయ్, ఎం.సి.చాగ్లా, హమీద్ దావీద్ వంటి వారి నేతృత్వం అవసరం ఉన్నది. మహ్మద్ సర్దార్ అలీఖాన్ అటువంటి నాయకత్వాన్ని అందించడానికి ముందుకు రాగలరా?

